

Liudmila Plett

Gyvenimas šviesoje

Liudmila Plett

Gyvenimas šviesoje

Leidykla:
Wasser des Lebens e. V.,
Kolomanstraße 32,
73527 Schwäbisch Gmünd, Germany

Liudmila Plett

„Gyvenimas šviesoje“

Adresas užsakymams Vokietijoje:
Wasser des Lebens e. V.,
Kolomanstraße 32,
73527 Schwäbisch Gmünd, Germany
Tel.: +49 (0) 7171 – 39734
Faks.: +49 (0) 7171 – 939152
E-Mail: info@wasserdeslebens.org
Internet: www.wasserdeslebens.org

Copyright by Liudmila Plett
Visos teisės apsaugotos ir priklauso autoriui

Vertėjas: Romualdas Pilvinis
Korektorė: Inga Sereikienė
Viršelis: Liudmila Čėrniak ir Svetlana Terechovič

Cituota iš Senojo ir Naujojo Testamentų iš „Tikėjimo
žodžio“ bendruomenės išleistos Biblijos pagal Kosto
Burbulio parengtą vertimą.

ISBN 978-3-935308-28-1

Spausdino UAB „Spindulio spaustuvė“

Leidinyas pirmas, 2013 m. Tiražas 1000 egz.

Turinys

Apie autorių ir knygą.....	4
Autoriaus įžanga.....	7
Įžanginė malda	10
1. Kūniškas ir dvasinis krikščionis.....	11
2. Pagundos ir išbandymai.....	36
3. Sėjos ir pjūties dėsnis.....	59
4. Šventėjimo svarba.....	76
5. Sielovados tarnystė. Metodai ir principai	103
6. Sielovadininkas. Jo pašaukimas, asmeninės savybės, pareigos ir atsakomybė prieš Dievą	129
7. Sielovados tarnystės ypatumai su žmonėmis, turinčiais okultinių problemų	153
8. Šventėjimo ir sielovados tarnystės „povandeniniai akmenys“	177
9. Dvasinis autoritetas.....	197
10. Gyvenimas su Dievu	224
11. Gyvenimo tikslas ir prasmė.....	247
12. Ruošiantis perėjimui į amžinybę	272
Literatūra	291

Apie autorių ir knygą

(Vertėjo pratarmė)

Tai antroji išversta į lietuvių kalbą žinomos krikščionių rašytojos Liudmilos Plett knyga iš serijos „Sielovados tarnavimas“. Pirmoje išleistos 2012 m. šios serijos knygoje „Dvasinės ligos“ autorė, kuri pati yra gydytoja-terapeutė ir gydytoja-ekspertė, diagnozuoja ir tiksliai apibūdina daugybę žmogaus sielos ligų. Tos ligos yra daugybės žmogaus kančių priežastis ir atskiria jį kaip Dievo kūrinį nuo savo Kūrėjo. Visas jas galima apibūdinti vienu mums gerai žinomu žodžiu „**nuodėmė**“. Knygoje rasime daug labai naudingų žinių, padedančių suprasti, kas gali tas ligas gydyti, kaip jas gydyti ir kuo praturtinama išgydyta žmogaus siela. Išskirtinis autorės bruožas – gilus Dievo žodžio pažinimas ir kamuojančių šiuolaikinę krikščionybę problemų supratimas. Viskas, apie ką ji rašo, yra asmeninių dvasinių paieškų ir daugybės pergyvenimų rezultatas sekant Viešpatį ir tarnaujant Jam. Ji yra žinomų aštuonių krikščioniškų knygų autorė ir pasaulinio mąsto sielovadininkė. Knygoje apibendrinta daugiametis sielovados tarnystės patyrimas, kurį ji įgijo išklausydama dešimtis tūkstančių nuodėmės pažeistų kenčiančių sielų, gyvenančių visuose kontinentuose ir priklausančių skirtingoms krikščioniškoms denominacijoms.

Tai knyga apie gyvenimo prasmę ir krikščionybės prasmę. Juk (kaip rašo autorė) jau nėra paslaptis, kad „*dabar mūsų supratimu **normaliu** krikščionimi laikomas ne tas, kuris tarnauti Dievui atiduoda visą save ir dėl Jo yra pasiruošęs viskam, o tas, kuris reguliariai lanko pamaldas, meldžiasi, pamokslauja ar tarnauja bažnyčioje, dalyvauja seminaruose, konferencijose, evangelizacijose, žodžiu, turi gerą vardą. Tačiau paprastai niekas nekreipia ypatingo dėmesio, koks tokio krikščionio vidinis dvasinis gyvenimas arba kokie jo santykiai su Viešpačiu ir artimaisiais. Ir nesvarbu, kad savo mintyse tu paleistuvis*

ir svetimautojas, jog nėra nė vienos dienos, kad nesusierzintum, neišsižeistum, nepasipiktintum, nepyktum, nežemintum artimo, nesiaukštintum, nesididžiuotum, nekritikuotum, ne-teistum, neapkalbinėtum, neveidmainiautum ir nedarytum kitų dalykų, kurių neapkenčia Dievas. Mes sakome: „Oi, kas čia tokio?! Mes juk žmonės, todėl ir dažnai nusidedame. Jėzus dėl to ir atėjo į žemę, kad pasigailėtų tokių, kaip mes. Dėl ko kito Jam būtų reikėję ateiti?“

Taip pat ne paslaptis, kad mūsų laikais daugelio krikščionių gyvenimo būdas yra kūniškas, prisilaikant principo **„taip, kaip ir visi“**. Tikėjimas jiems visiškai netrukdo jų supratimu gyventi įdomiai, praktiškai nieko sau neat-sakant. Jie net negali suprasti kenčiančios ir pavargusios nuo savo paviršutiniškos krikščionybės sielos aimanų. Viena, ką jie sugeba tokiam krikščioniui patarti, tai *„nebūk fanatiku, žiūrėk į dalykus paprasčiau ir tenkinkis tokiu gyvenimu, koks jis yra!“* Kartais atrodo, kad daugelis, kurie save laiko Dievo vaikais, paprasčiausiai pamiršo Viešpaties perspėjimą, kad *„gyvenantys pagal kūną negali patikti Die-vui“* (Rom 8, 8). Autorė mums, krikščionims, meta tiesio-ginį iššūkį: **„Jei savo gyvenimu ir vaikščiojimu Dievo akivaizdoje mes Jam negalime patikti, tai apskritai ar toks mūsų tikėjimas ir tokia mūsų krikščionybė turi kokią nors prasmę?!“** Knyga yra savos rūšies kelionės va-dovas, padedantis surasti ir keliauti teisingu keliu į amži-nąjį gyvenimą. Joje randame atsakymus į svarbiausius gyvenimo klausimus: kaip pradėti keisti savo gyvenimą ir atstatyti artimus santykius su Dangiškuoju Tėvu. Tik tai padarę mes galime įtikti savo Kūrėjui ir tapti šviesa ir druska mūsų artimiesiems, draugams, pažįstamiems ir visam pasauliui. Patvirtindama savo mintis autorė cituoja Dievo vyro Klaivo Liujiso (Clive Staples Lewis) pasisa-kymą: *„Kiek mažai žino tie, kurie galvoja, kad šventumas – tai kažkas nuobodaus. Kai susiduri su tiesa, ji tave visiškai pavergia, nes jos neįmanoma paneigti. Jeigu nors dešimt procentų žemės gyventojų įgytų šventumą, pasaulis bema-tant pasikeistų, ir žmonės taptų žymiai laimingesni“*.

Versdamas šią knygą patyriau daug džiaugsmo ir taip pat gilaus apmąstymo akimirkų. Supratau, kad mano gyvenime ir mano krikščionybėje yra dalykų, kurie netinka Viešpačiui. Brangus skaitytojau, linkiu ir tau patirti tą patį. Juk kiekviename iš mūsų yra kažkas tokio, prie ko esame įpratę, ir gal paprasčiausiai negalvojame, kad daug ką reikia keisti ir taisyti. Ši knyga padės tau tai padaryti.

Esu labai dėkingas Linui Bajerui, Birutei Bikulčienei ir Ingai Sereikienei už jų vertingą indėlį, verčiant šią knygą ir ruošiant ją spaudai. Taip pat nuoširdžiai dėkoju visiems mano tėvynainiams – tikėjimo broliams ir seserims, kurie ne tik Lietuvoje, bet ir kitose šalyse ir kontinentuose meldėsi, kad šią knygą galėtume skaityti mūsų gimtąja kalba.

Romualdas Pilvinis

Autoriaus įžanga

Iš pirmo žvilgsnio pavadinimas „Gyvenimas šviesoje“ ir savaime iš tų žodžių išplaukianti sąvoka „vaikščiojantys šviesoje“ atrodo kaip kažkas nepasiekiamo ar per daug išaukštinto. Tai verčia galvoti apie tuos šventuosius, kurie jau perėjo ribą, atskiriančią nuo žemiškų kančių ir kurie dabar randasi amžinoje šviesoje. Tačiau taip pavadindama naują knygą norėjau paskatinti skaitytoją pažvelgti aukščiau to, ką sugeba išvelgti mūsų mirtingos akys, ten, kur atsiveria paslaptis, kaip tokią būseną realiai pasiekti jau čia, žemėje. Galimas dalykas, kad savo pamoksluose ar liudijimuose, remdamiesi Šventojo Rašto žodžiais iš pirmojo Jono laiško „O jei vaikščiojame šviesoje, kaip ir Jis yra šviesoje“ (1, 7), ne visiškai suprantame, ką iš ties jie reiškia. Juk tie žodžiai tampa svarbiausiu ir būtiniausiu raktu, atveriančiu duris mūsų dvasiniam augimui, tikėjimo brendimui ir judėjimui pirmyn tik tada, kai jie realizuojami mūsų gyvenime.

Deja, žmogaus prigimčiai būdingas siekis labiau nirti į tamsą nei stengtis gyventi Dievo šviesoje. Būtent tai, būdamas žemėje, turėjo omenyje Jėzus sakydamas: „O teismo nuosprendis yra toks: šviesa atėjo į pasaulį, bet žmonės labiau pamilo tamsą nei šviesą, nes jų darbai buvo pikti. Kiekvienas, kuris daro bloga, neapkenčia šviesos ir neina į šviesą, kad jo darbai nebūtų atskleisti. O kas vykdo tiesą, tas eina į šviesą, kad pasirodytų, jog jo darbai atlikti Dieve“ (Jn 3, 19-21).

Kiek daug šiais žodžiais pasakyta! Kaip ryškiai jie atspindi kiekvieno gyvenančio šioje žemėje esybę! Kaip dažnai mūsų poelgiai kaltina mus pačius, kai net norisi nerti į tamsą, kad niekas apie juos nesužinotų. Iš tikrųjų mes bijome šviesos, kuri gali atskleisti tai, dėl ko mums paprastai patiems būna gėda.

Būdami tamsoje ir nepasikliaudami Dievu, stengiamės iš tos tamsos išsikapstyti savo pastangomis, be Jo paramos. O būdų, kurių griebiasi žmonės, norėdami tai padaryti, yra daug, kiek ir gyvenančių šiame pasaulyje.

Ieškodami žmogiškosios šviesos jie kreipiasi patarimų į draugus, naudoja visas savo proto galimybes, net susigundo ieškoti savo problemų sprendimo priemonėmis, kurios priešiškos Dievui, nes jų ištakos yra šėtono.

*Visi tie mūsų pačių pastangomis sukurti laužai yra tik blausi rusenančios balanės šviesa. Ji bet kuriuo akimirksniu gali užgesti, ir siela vėl nugrims į niūrią tamsą. Dievas netrukdo mums vaikščioti savo tariamoje šviesoje, tačiau toks kelias susietas su neišvengiamu sielvartu, kančiomis ir nusivylimais. Tačiau mūsų Kūrėjas, kuris Pats iš Savęs yra **Šviesa**, siūlo kitą kelią, kai galima eiti kartu su Juo, laikantis Jo patarimų, įstatų ir nurodymų, duotų mums Šventojo Rašto puslapiuose.*

Vaikščiojimas šviesoje jau čia, žemėje, reiškia gyventi su Dievu Jo šviesoje. „Vaikščiojantys šviesoje“ yra tie žmonės, kurie nuolatos savo gyvenime apšviesti tos dieviškos dvasinės šviesos. O tai dažnai glaudžiai susiję su sielovados tarnavimu, per kurią Dievas neretai apšviečia mūsų protą ir mūsų širdį. Biblijos žodžiai, kuriuos mes randame laiške Efeziečiams 5, 13 „Bet viskas, kas atskleidžiama, tampa šviesos apšviesta, o kas tik apšviesta, yra šviesa“, kaip niekas geriau atspindi sielovados tarnystės tikslą, prasmę ir pagrindinę paskirtį.

Kiekvienam krikščioniui, jaučiančiam natūralų ir teisingą poreikį atvesti sielas pas Kristų būtinas tokios tarnystės principų supratimas. Paliudiję žmogui apie Kristų ir pažadinę jame gyvą susidomėjimą tikėjimu, suvokdami tai ar nesuvokdami, tuo metu, net jei labai trumpam, tampame jo sielovadininku. Mes juo rūpinamės, tiksliau pasakius, pradedame globoti jo sielą. Labai svarbu, kad nuo pat pradžių nepadarytume klaidų, dėl kurių vėliau mūsų „pėdas“ gali ne priartėti prie Dievo, bet visiškai nuo Jo nusisukti.

Daug kas iš to, kuo noriu su jumis pasidalinti šios knygos puslapiuose, yra vaisius ne tik nuolatinio mokymosi ir skausmingo įsisąmoninimo visko, su kuo man teko susidurti per dvidešimt sielovados darbo metų. Tai rezultatas

*skaudaus, bet ir labai naudingo dvasinio patyrimo, įgyto
mano pačios klaidų mokykloje. Praslinko daug metų, kol
aš galų gale supratau, kad mes Dievo sutverti ne aukštiesiems
polėkiams, o nuolatiniam vaikščiojimui šviesoje, pačiose
įprasčiausiose kasdienybės situacijose. Kaip tik jose ir iš-
ryškėja mūsų tikroji, o ne suvaidinta krikščionybė.*

*Mielas žmogau! Gyvenimas žemėje toks trumpas, o
amžinybė tokia nesuvokimai ilga, kad verta pasikliauti
Dangiškuoju Tėvu, vaikščioti su Juo šviesoje jau čia, žemėje,
kad po to pasekti ten, kur niekada nebus tamsos, kur „Tavo
saulė nebususileis ir mėnulis nebepasikeis, nes Viešpats
bus tavo **amžina šviesa** – tavo gedulo dienos pasibaigs“
(Iz 60, 20).*

Liudmila Plett

Ižanginė malda

Brangus Dangiškasis Tėve! Tu kaip niekas kitas žinai, kaip dažnai mums būna sunku nusižeminus žengti į Tavo šviesą ir vaikščioti joje. Juk ji suranda ir atskleidžia tai, ko mes patys gėdinamės. Atleisk, kad savo mintimis, darbais, žodžiais ir poelgiais mes vėl ir vėl Tau sukeliame skausmą! Tačiau, kur mums eiti?! Juk tik pas Tave vieną amžinojo gyvenimo žodžiai. Juk tik prie Tavo kojų mes galime palikti savo naštas. Tik Tu atleidi ir rodai malonę. Padėk suvokti savo nuodėmes ir nesigėdinti jas atskleisti, bet gėdintis nuolat jas daryti. Parodyk kelią, kuriuo mums reikia eiti, kad ne veltui šioje žemėje pragyvenume savo gyvenimą ir kartą su Tavim susitiktume amžinybėje.

Amen.

„O jei vaikščiojame šviesoje, kaip ir Jis yra šviesoje, mes bendraujame vieni su kitais, ir Jo sūnaus Jėzaus Kristaus kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių“.

(1 Jn 1, 7)

1 skyrius

Kūniškas ir dvasinis krikščionis

Mielas žmogau! Mes visi gyvename laikais, kurie vadinami paskutiniais, ir pasižymi šokiruojančiu nuklydimu nuo Dievo. Atrodo, kad žmonių asmeniniuose santykiuose, visuomeniniame gyvenime viskas pastatyta atvirkščiai – nuo kojų ant galvos. Kas juoda vadinama balta, o kas balta – juoda. Aistra ir geismas vadinami meile, o ištikimybė, dorybė ir skaistumas – atgyvenomis. Įžūlumas ir apsukrumas laikomi sugebėjimu gyventi, o kuklumas ir kilnumas – nesugebėjimu apsiginti; melas ir apgavystė – gyvenimo būtinybe, sąžiningumas ir teisingumas – nugyvenusiomis savo amžių žmogaus savybėmis.

Gaila, kad kažką panašaus į tai galime pastebėti ir Dievo tautos aplinkoje. Tai, kas buvo įprasta pirmosios apaštalinės bažnyčios krikščionims, dabar laikoma religiniu fanatizmu arba dvasiniu kraštutinumu. Šių dienų krikščionys, klausydami ar skaitydami apie tai, kad pirmieji Kristaus mokiniai dėl Jo palikdavo savo šeimas, namus, aukštą padėtį visuomenėje, pripažinimą, pagarbą, šlovę, kūniškus malonumus, buvo pasirengę eiti į kalėjimus, būti kankiniai, nukryžiuoti, deginami ant laužų ir draskomi išalkusių laukinių žvėrių – visa tai laiko suprantamu ir **normaliu** dalyku. Tačiau imk ir pasiūlyk kam nors ką nors viena iš tų dalykų, ir tuojau pat išgirsi: „Tu ką?! Laikai mane nenormaliu?!“

Taigi mūsų supratimu **normaliu** krikščionimi laikomas ne tas, kuris tarnauti Dievui atiduoda visą save ir dėl Jo yra pasiruošęs viskam, o tas, kuris reguliariai lanko pamaldas, meldžiasi, pamokslauja ar tarnauja bažnyčioje, dalyvauja seminaruose, konferencijose, evangelizacijose, žodžiu, turi gerą vardą. Tačiau paprastai niekas nekreipia ypatingo dėmesio, koks tokio krikščionio vidinis dvasinis gyvenimas arba kokie jo santykiai su Viešpačiu ir artimaisiais. Ir nesvarbu, kad savo mintyse tu paleistuvis ir svetimautojas, jog nėra nė vienos dienos, kad nesusierzintum, neišsižeistum, nepasipiktintum, neapyktum, nežemintum artimo, nesiaukštintum, nesididžiuotum, nekritikuotum, neteistum, neapkalbinėtum, neveidmainiautum ir nedarytum kitų dalykų, kurių nepakenčia Dievas. Mes sakome: „*Oi, kas čia tokio?! Mes juk žmonės, todėl ir dažnai nusidedame. Jėzus dėl to ir atėjo į žemę, kad pasigailėtų tokių, kaip mes. Dėl ko kito Jam būtų reikėję ateiti?*“

Panašiai samprotaudami tokie „normalūs“ krikščionys stengiasi „*atvesti į protą*“ ir kitus. „*Ko tu blaškaisi? – mėgina įtikinti tą, kuris siekdamas šventumo ir ieškodamas Dievo artumo, kenčia ir kankinasi. „Gyvenk kaip visi! Kiti taip pat seka Viešpatį, turi savo tikėjimo supratimą ir yra patenkinti bei laimingi. Jiems krikščionybė netrukdo gyventi laimingą ir pilnavertį gyvenimą. Jie praktiškai nieko sau nedraudžia. O tau viskas ne taip, vis dar ko nors trūksta! Tu ką, – geresnis ir protingesnis už juos?! Nebūk fanatikas! Į viską žiūrėk paprasčiau ir priimk gyvenimą tokį, koks jis yra. Galų gale tapk normalus!..“*

Brangieji, ar jums pažįstamos tokios kalbos? Šiandien jas vis dažniau ir dažniau girdime iš tikinčiųjų lūpų. Ir taip pasitvirtina Jėzaus žodžiai: „*Kadangi įsigalės neteismus, daugelio meilė atšals*“ (Mt 24, 12). O kur jau nebėra pirmosios meilės Viešpačiui, ten nėra ir troškimo atsisakyti ko nors dėl Jo, kaip nėra ir noro siekti to, kas kitų akyse atrodo ekstremalu, reiškia, ir nenormalu. Toks supaprastintas ir palengvintas požiūris į sekimą

Viešpačiu ir tarnavimą Jam būdingas kūniškai krikščionybei. Tiesa, charakteristika „*kūniški krikščionys*“ mums įprastame gyvenime skamba beveik įžeidžiamai, todėl dažniau vartojami kiek švelnesni ir mandagesni apibūdinimai – „*nominalūs krikščionys*“ arba tiesiog „*bažnyčios lankytojai*“.

Šiame civilizuotame amžiuje žmonės sugeba padirbti pinigais, pagaminti produktų, tekstilės pluoštų, brangakmenių ir daugelio kitų daiktų pakaitalus ar klasėtas. Tačiau vargiai kas nors sugebės imituoti tikrai dvasinį krikščionį. Jei kam nors ir pasiseka tai padaryti, viskas tęsiasi labai trumpą laiką. Viešpats neapkenčia veidmainystės ir apsimetinėjimo ir anksčiau ar vėliau nuplėšia visas tokio dievotumo kaukes.

Laiške romiečiams 8, 1-8 pasakyta: „*Taigi dabar nebėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje, kurie gyvena ne pagal kūną, bet pagal Dvasią. Nes gyvenimo Kristuje Jėzuje Dvasios įstatymas išlaisvino mane iš nuodėmės ir mirties įstatymo. Ko įstatymas nepajėgė, būdamas silpnas dėl kūno, tai įvykdė Dievas. Jis atsiuntė savo Sūnų nuodėmingo kūno pavidalu kaip auką už nuodėmę ir pasmerkė nuodėmę kūne, kad įstatymo teisumas išsipildytų mumyse, gyvenančiuose ne pagal kūną, bet pagal Dvasią. Kurie gyvena pagal kūną, tie mąsto kūniškai, o kurie gyvena pagal Dvasią – dvasiškai. Kūniškas mąstymas – tai mirtis, o dvasiškas – gyvenimas ir ramybė. Kūniškas mąstymas priešiškas Dievui; jis nepaklūsta Dievo įstatymui ir net negali paklusti. Ir todėl **gyvenantys pagal kūną negali patikti Dievui***“.

Paskutiniai šios pastraipos žodžiai – „*gyvenantys pagal kūną **negali patikti Dievui***“ – yra labai svarbūs ir labai rimtai reikia juos priimti. Jie atskleidžia ne tik mūsų praktikuojamos krikščionybės vertę ir reikšmę, bet ir tikslingumą. Juk jei savo gyvenimu ir vaikščiojimu Dievo akivaizdoje mes Jam negalime patikti, tai apskritai ar toks mūsų tikėjimas ir tokia mūsų krikščionybė turi kokią nors prasmę?!

Taigi, ką reiškia būti kūnišku krikščioniu ir kuo jis skiriasi nuo dvasinio krikščionio? Kodėl kūnišku tarnavimu negalima patikti Dievui? Kuo gyvenantis pagal kūną tikintis žmogus skiriasi nuo jo tikėjimo brolio, gyvenančio pagal dvasią? Kas nusako krikščionio dvasingumą arba, kitaip tariant, kas daro jį iš tikrųjų dvasiniu? Gal tai priklauso nuo to, kiek metų jis tikintis, gal nuo kokio nors ypatingo Dievo artumo išgyvenimo ar kokios nors Šventosios Dvasios dovanos? O gal tai permainos, kurios matosi jo gyvenime, jo santykiuose su Dievu ir žmonėmis? Jei teisinga paskutinė prielaida, tai ar toks pasikeitimas įvyksta staiga, ar tai tam tikras procesas? Kad gautume atsakymus į šiuos klausimus, geriausia pažvelgti į Šventąjį Raštą ir panagrinėti, ką jis šia tema kalba.

Apaštalas Paulius laiške korintiečiams rašo: „*Aš, broliai, negalėjau kalbėti jums kaip dvasiniams, bet kaip kūniškiems, kaip kūdikiams Kristuje. Maitinau jus pienu, ne tvirtu maistu, kurio jūs negalėjote priimti. Net ir dabar negalite, nes tebesate kūniški*“ (1 Kor 1, 1-3). Pirma, ką mes pastebime, jis juos vadina ne dvasiniais (kokiais jie patys save laikė), o kūniškais, nors pirmose savo laiško eilutėse juos apibūdina, atrodytų, tik pagirtiniais žodžiais: „...*per Jį* (t.y. per Dievą) *praturtėjote viskuo – visokiu žodžiu ir visokiu pažinimu, – Kristaus liudijimas jumyse tapo tvirtas. Todėl jums nestinga jokios dovanos laukiant, kada apsi-reikš mūsų Viešpats Jėzus Kristus*“ (1 Kor 1, 5-7).

Atrodo pakankamai keista, ar ne tiesa? Tikintys žmonės, išmokyti tiesos, palaiminti Šventosios Dvasios dovanomis, turintys Dievo pažinimą, ir vis tiek yra kūniški! Pasirodo, kad nei gilinimasis į Šventąjį Raštą, nei Dievo tiesų pažinimas, nei pats atsivertimas į Dievą, nei Šventosios Dvasios dovanos, nei Jėzaus Kristaus atėjimo laukimas nepadarą žmogaus dvasiniu. Taigi, galime reguliariai lankyti pamaldas, aktyviai dalyvauti savo bendruomenės gyvenime, turėti joje vienokią ar kitokią tarnystę, būti vertinami vadovybės ir atrodyti

pavyzdžiais bei dievobaimingais bažnyčios narių akyse ir vis tiek likti kūniškais krikščionimis.

Antras nesusipratimą keliantis dalykas yra tai, kad apaštalas Paulius su korintiečiais turi kalbėtis ne kaip su tikėjime įsitvirtinusiems krikščionims, o kaip su kūdikiais Kristuje ir maitinti juos pienu, o ne tvirtu dvasiniu maistu. Susidaro išvada, kad nei mūsų įtikėjimo laiko trukmė, nei išgyventi palaiminimai, nei iš Dievo gautos dovanos nenusako mūsų dvasinio amžiaus. Galima daug metų būti krikščioniu ir daug kuo dvasiškai praturtėti, tačiau Dievo akyse likti kūdikiu. Dar daugiau, – ilgametis užsibuvimas toje pačioje pakopoje, ant kurios tu atsistojai atsiversdamas į Dievą, dvasinė stagnacija ir nesugebėjimas priimti tų pamokymų, kurie yra tvirtas dvasinis maistas (tai, kas viršija tavo pirminio supratimo apie Dievą ribas), – tai irgi kūniškos krikščionybės požymiai.

Remiantis šiais kriterijais galima tik įsivaizduoti, kiek gali būti dvasinių kūdikių mūsų krikščioniškoje bendruomenėje. Čia gali slypėti dvi priežastys. Arba žmogus nenori stengtis augti dvasiniame pažinime būdamas patenkintas savo paviršutiniška krikščionybe, arba, dažniausiai tai nutinka, dėl trumparegystės ar pastorių aplaidumo, kuriems pavesta ganyti Dievo kaimenę. Tokie ganytojai, nuolat pamokslaudami apie Dievo meilę ir malonę, savo bendruomenės narius pastoviai maitina tik dvasiniu pienu, nesužadindami troškimo ieškoti Dievo asmeniškai ir augti dvasiniame patyrimo. Apgailėtina, kad tarp jų būna tokių, kurie, kaip ir jų auklėtiniai, neturi nė mažiausio supratimo apie gyvenimą dvasioje. Išėjusius dešimtmečius jie ne tik patys nė kiek nepažengia į priekį, bet visokiais įmanomais būdais stengiasi trukdyti tiems, kurie to siekia. Baugindami nenukrypti nuo „tiesos“ ir nenupulti į klaidžiamokslį, jie atkakliai laikosi tik savo doktrinų ir postulatų, paniškai bijo visko, kas pažadintų artesnio Dievo ieškojimo siekį ar norą gilintis į savo supratimus, prioritetus ir dvasines vertybes.

Apaštalas Paulius, pavadinęs Korinto krikščionis kūniškais, tuojau pat aiškina, dėl ko juos tokiais laiko: „*Jeigu tarp jūsų pavydas, nesantaika ir susiskaldymai, – argi nesate kūniški?*“ (1 Kor 3, 3) Štai kaip! Tai, kas mums, krikščionims, bažnyčiose tapo vos ne norma, iš tikrųjų yra mūsų praktikuojamos krikščionybės kūniškos prigimties tipiška išraiška! O kas gali paneigti, kad dabar labai retai rasi bendruomenę, kurioje nebūtų pavydo, ginčų, kivirčų, nesutarimų ir susiskaldymų? Tik vargiai ar kas nors išdrįs jas pavadinti kūniškomis, žinodamas, kad tai sukels nuoskaudų ir pasipiktinimų audrą.

Smulkiau nenagrinėdamas minėtų charakteristikų apaštalas Paulius tęsia: „*Kol vienas sako: „Aš – Pauliaus“, kitas: – „Aš – Apolo“, – argi nesate kūniški?*“ (Kor 3, 4)

Kaip jums atrodo, ar tai ne sąskambis su tuo, ką mes šiandien visur girdime? „*Aš – baptistas! O aš – sekmininkas! Aš laikausi šabato! Aš išpažįstu Liuterio mokymą! Mes prisilaikome to, apie ką pamokslavo Menis! O pas mus išryškėja visos Šventosios Dvasios charizmos (dovanos), todėl mes vadinamės charizmatais! Mes vadinamės pilnos Evangelijos bažnyčia! O mums atskleista tai, kas daugeliui dar yra paslaptis!*“ ir taip toliau ar panašiai. Vargšai mes, vargšai!.. Juk patys to neįtardami išaukštiname ir garsiname save. O tai, kaip moko Šventasis Raštas, yra kūniškos krikščionybės požymis. Pavydas ir ginčai turėtų būti būdingi tik pasauliečiams ir tikrai netinka tiems, kuriuos veda Šventoji Dvasia. Grupavimasis prie žmogiškų autoritetų, tai yra prie vienu ar kitų tarnautojų, jokių būdu nepatvirtina priklausymo dvasinei krikščionybei, o atvirkščiai, – neigia. Juk, jei įsigilintume į tikrąją Gerosios Naujienos prigimtį, suprastume, kad išaukštinti žmonės yra paprasčiausiai kvaila.

Religiniai lyderiai turi būti bendradarbiai besidarbaujantys bendrame Dievo nurodytame lauke, o ne tarpusavyje konkuruojančių mokyklų vadovai. Ar galėtume įsivaizduoti tokį namą, kuris dėl jame dirbančių ir nesutariančių tarpusavyje tarnų išsiskaidė į atskiras partijas?

Taip turėtų atrodyti ir bendruomenės tarnautojų atveju, kurie yra ne šeiminkai, o tik tarnai. Reikėtų žinoti, kad kiekvieno tarno veiksmų laisvė yra ne tik apribota, bet ir visiškai priklausoma nuo savo Šeiminko. Dievo namuose toks Šeiminkas yra tik Viešpats. Kadangi naujų sielų gimimas ir išganymas priklauso tik nuo Jo, tai bažnyčioje pavydai ir varžytuvėms neturi būti vietos. Tik ar iš tikrųjų taip pas mus yra, nors ir laikome save dvasiniais krikščionimis?

Bet tai dar ne viskas. Atremdamas jo paties išsakytą kritiką savo tarnystei, apaštalas Paulius prie to, kas jau buvo išvardinta, prideda dar ką: „*Nors mes gyvename kūne, kovojame ne pagal kūną. Mūsų kovos ginklai ne kūniški, bet galingi Dieve griauti tvirtoves. Jais mes nu- galime samprotavimus ir bet kokią puikybę, kuri su- kyla prieš Dievo pažinimą, ir paimame nelaisvėn kiekvieną mintį, kad paklustų Kristui, esame pasiruošę nubausti kiekvieną neklusnumą, kai tik jūsų klusnumas taps tobu- las*“ (2 Kor 10, 3-6)

Kai skaitai šias eilutes, nejučia klausi savęs: „*Ar taip šiandien klostosi reikalai mūsų bažnyčiose? Kai mūsų ben- druomenėje kyla tarpusavio nesutarimų, kokių kovos ginklų griebiamės? Ar mes naudojame kūniškus metodus: spaudimą, pažeminimą, paskalas, stengiamės išstumti mums netinkamus, ar šaukiamės teisingo Dievo teismo ir laukiame, kada Jis Pats tars Savo žodį?*“

Gal verčiau palikime tuos palyginimus ir aptarkime kūniško ir dvasinio krikščionio požymius. Po to panagri- nėkime kelis atvejus iš gyvenimiškų situacijų, kad tai, apie ką kadaise kalbėjo apaštalas Paulius, galėtume pa- iliustruoti konkrečiais pavyzdžiais.

Turėkime omenyje, kad mes visi esame labai skirtingi, ir mūsų sielos taip pat skirtingos. Dėl to ir mūsų kūniška prigimtis taip pat pasireiškia skirtingai. Todėl apibūdin- dami kūnišką ir dvasinį tikintįjį, galime išskirti tik ben- driausius ir dažniausiai pasireiškiančius požymius. Patogiau ir aiškiau būtų pradėti nuo kūniško krikščionio.

1. Paprastai toks žmogus yra emociingas, nestabilus ir ypač priklausomas nuo išorinių aplinkybių. Jei gyvenime viskas sekasi, jis pilnas džiaugsmo ir jaučiasi esąs dvasinėje aukštumoje. Jei gyvenime susiduria su sunkumais, išbandymais, pagundymais, kai tenka patirti sielvartą, džiaugsmas tuojau pat išgaruoja, apima prislėgtumas, beviltiškumas ir nusiminimas.

2. Jis linkęs ieškoti ryškių jausminių išgyvenimų ir ypatingų susitikimų su Viešpačiu – nepaprastų pojūčių, sapnų, regėjimų ar ženklų. Tokiu metu patiria ypatingos palaimos būseną. Jam atrodo, kad Dievas yra taip arti jo, kad jis gali Jį paliesti rankomis. Nesuprasdamas Viešpaties kelių ir metodų, jis įsivaizduoja, kad jo dvasinė būklė yra aukštesniame lygyje, kai jis būtent tokiu būdu jaučia Dievą, ir žemesniame lygyje, jeigu tokio pojūčio nėra. Tai, kas išgyventa, jam yra taip svarbu ir brangu, kad, jei tai daugiau nesikartoja, jis jaučiasi lyg būtų praradęs Viešpatį. Taip elgdamasis negalvoja, kad labai panašiu būdu jį gali atakuoti šėtonas, kurio mėgiamiausia taktika yra apsireikšti tikintiesiems „šviesos angelo“ pavidalu. Būtent tokiu būdu jam lengviausia įvilioti sielas į apgavystės bedugnę. Vėliau toks žmogus su užsidegimu pasakos kitiems, ką jis išgyveno, įviliodamas juos į tokį pat jausmų, emocijų ir pojūčių kelią. O tokie dalykai labiau tikėtina yra kūniškos, o ne dvasinės prigimties požymis. Tokią jo kūnišką krikščionybę gali lydėti geri, dievobaimingi žodžiai, gražios kalbos apie Dievo tiesą, maldos ryte ir vakare, maisto laiminimas, reguliarius pamaldų lankymas ir panašiai. Tačiau viso to gero, ką jis girdi ir žino, nebus jo kasdieniniame gyvenime.

3. Tokio tikinčiojo kūniška prigimtis pasireiškia jo mintyse, noruose ir pomėgiuose. Juk Biblija ne veltui tvirtina: „*Kurie gyvena pagal kūną, tie mąsto kūniškai, o kurie gyvena pagal Dvasią – dvasiškai*“ (Rom 8, 5) Apie ką mąsto? Visų pirma apie savo gyvenimo materialinį aprūpinimą. Kur galima uždirbti daugiau pinigų, kaip pradėti nuosavą verslą, kokią įsigyti profesiją, kad

užsitikrintų pasiturimą gyvenimą, turėtų gerą namą, prabangiai įrengtą butą, puikų automobilį, galėtų įdomiai praleisti laisvalaikį ir apskritai kitų žmonių akyse neatrodytų nevykėlis. Jam labai svarbi jo paties išorė, gražūs rūbai, gardus valgis, daiktai, kurie, jo manymu, gyvenimą padaro įdomų ir patrauklų. Vaikydamasis tokių dalykų jis nepaiso protingų ribų, tampa savo norų ir aistrų vergas. Apie visą tai Dievo žodis kalba labai trumpai ir aiškiai: „*Kūniškas mąstymas priešiškas Dievui; jis nepaklūsta Dievo įstatymui ir net negali paklusti*“ (Rom 8, 7). Priešškumas Dievui pasireiškia tuo, kad visi tie dalykai žmogui tampa dievukais, kuriuos žmogus, pats to nepastebėdamas, pradeda garbinti ir uoliai jiems tarnauti. O tai jau nusižengimas pirmam Dievo įsakymui. Ir esmė ne tame, kad visi išvardinti dalykai visada yra nuodėmė. Bėda, kad krikščionis, norėdamas patenkinti savo žmogiškus poreikius, praranda sugebėjimą kontroliuoti savo norus, taip pat ir proto blaivumą, saiko jausmą, išmanumą ir sugebėjimą esant reikalui pasakyti „*užtenka*“ ir „*ne*“ viskam, ko reikalauja jo nesuvaldoma ir nepasotinama kūniška prigimtis. Dėsninga, kad jis nepastebi, jog bet koks nesaikingumas anksčiau ar vėliau pradeda jam viešpatauti, atskiria bei atitolina nuo Dievo. Viskas baigiasi dvasiniu sugniuždymu ir bejėgiškumu.

4. Kūniškas krikščionis dažnai be saiko domisi politika ir visuomeniniu gyvenimu. Jis daug valandų praleidžia prie radijo imtuvo, televizoriaus ar kompiuterio, naršydamas internete. Jis nori žinoti visus įvykius. Viskas baigiasi tuo, kad Dievo žodžio skaitymui ar maldai nebelieka laiko. Ir viena, ir kita tampa paprasčiausiu ritualu, kurį jis atlieka tik dėl to, kad laiko save krikščioniu arba kad nuramintų savo sąžinę.

5. Savo esybėje neturėdamas tikrų vertybių, jis savo priklausomybę dvasinei krikščionybei stengiasi akcentuoti arba išorine išvaizda, arba išskirtine krikščioniška apranga, arba pabrėžtinai pavyzdingu pamaldų lankymu ar daugkartiniais liudijimais (kai reikia ir kai nereikia)

apie savo atsivertimą į Dievą. Jis dažnai gali demonstruoti tokį superšventumą, kad kitiems nuo to darosi bloga.

6. Toks žmogus paprastai nedaro matomų ir šiurkščių nuodėmių, būdingų šio pasaulio žmonėms. Jo nuodėmės paslėptos ir iš pirmo žvilgsnio nematomos: išdidumas, teisumas, veidmainystė, apsimetinėjimas, kritika, kitų žeminimas ir nuteisimas, šmeižimas, piktadžiuga, kerštingumas, nesutaikomumas ir kt. Su jomis jis jau taip susigyvenęs, kad jam jos rodomi neišvengiamos ir yra vos ne krikščioniško gyvenimo norma.

7. Dar vienas neatgimusio iš Šventosios Dvasios sieklinio krikščionio požymis yra nesugebėjimas atsispirti instinktams ir geiduliams. Jį dažnai kankina seksualiniai potraukiai ir akių geismas. Kartkartėmis jis stengiasi su jais kovoti, tačiau labai greitai pasiduoda ir į visa numoja ranka. Jis toliau tenkina savo geismus teisindamas save, kad visa tai tik organizmo fiziologinis poreikis ir laikytinas natūraliu reiškiniu. Kaip į visa tai žiūri Dievas, jis stengiasi apie tai negalvoti. O pasaulis tokiam potraukiui tenkinti siūlo daugybę stimulų ir galimybių. Todėl jis nuolat ieško to, kas jį pasotintų. Tam reikalui tinka meilės romanai, erotiniai žurnalai ir filmai, įskaitant net pačią šlykščiausią pornografiją, kuri šiais laikais tapo plačiai prieinama. Pilnai prisisotinęs tokiu purvu kūniškas krikščionis savo viduje pradeda jausti kankinantį skausmą ir ne kartą prisiekia sau daugiau tuo neužsiiminti. Tačiau, jau tapęs tos nuodėmės vergu, nebeturi jėgų ilgai priešintis. Jis vėl grįžta prie to, ką visai neseniai paliko. Suprantama, tai nereiškia, kad jam pasimaišė protas, nusilpo valia ir dvasia. Taip žmogus elgiasi todėl, kad jo širdyje trūksta tikros šviesos, neliko vietos Dievui ir pasitraukė Šventoji Dvasia.

8. Kūniškas tikintysis dažnai būna šnekus ir tuščiakalbis. Kurstomas savo įjautrintų emocijų, jis su malonumu leis laiką ilgiems pokalbiams. Vos tik atvėręs burną jis praranda sugebėjimą save kontroliuoti. Jo žodžių srautas panašus į krintančią krioklio srovę, pokalbio

temos žaibiškai keičia viena kitą. Jis puikiai žino Šventojo Rašto perspėjimą, kad „*žodžių gausumas nebūna be nuodėmių*“ (Pat 10, 19), tačiau pats sustoti negali. Paprastai tokių „*pokalbių*“ rezultatas yra kritika, pasmerkimas, pasipiktinimas, nuoskaudos, ginčai ir kivirčiai – visa, kas ardo taiką ir drumsčia sielos rimtį. Polinkis plepumui žadina smalsumą ir norą ieškoti linksmų draugijų, kur galima smagiai pabendrauti ir išsikalbėti. Bėgant laikui visa tai virsta mėgiamiausia laiko praleidimo forma. Tiesa, tarp kūniškų krikščionių gali sutikti ir nekalbių, užsidiariusių žmonių, kurie ištisomis valandomis nepravers burnos, net tada, kai labai reikėtų. Jie savo nekalbumu gali net labai didžiulis.

9. Kūniškam krikščioniui gali būti būdingi nesibai-giantys filosofavimai. Dievą ir tiesą jis stengiasi suvokti savo proto pastangomis. Didžiausias jo pomėgis yra protauti ir ginčytis, remiantis savo suvokimu ir įrodinėjant savo požiūrio neklystamumą. Suprantama, jis visiškai nepastebi, kad „*iškošdamas uodą, praryja kupranugarį*“ (Mt 23, 24). Jam atrodo, kad pažinimas protu yra lygiavertis dvasiniam patyrimui. Todėl jis skaito viską, kas po ranka, kad, progai pasitaikius, galėtų girtis savo erudicija ar pademonstruoti savo žinių troškimą, apsiskaitymą ir dvasinį akiratį. Deja, įgytos žinios dažniausiai naudojamos ne tam, kad giliau pažintų save, bet kitų nuteisimui. Toks žmogus nesikremta, kad jo asmeninis gyvenimas toli gražu neatitinka tų idealų, apie kuriuos jis iškalbingai samprotauja. Jis sielojasi, kodėl tiek daug žinodamas jis vis dar negali pasiekti jam prideramos dvasinės aukštumos.

10. Kūniškas krikščionis išdidus ir pasipūtęs. Jo išaukštintas „*Aš*“ yra išeities taškas ir viso jo gyvenimo centras. Savo pozicijų stiprinimui jis skiria daug laiko ir jėgų. Kritikuodamas ir nuteisdamas kitus nepastebi, kad labiausiai jį piktina būtent tai, kas yra jame pačiame. Kitų atžvilgiu jis dažnai yra reiklus, šaltas arba net žiaurus. Greitai užsidega, susierzina, įsižeidžia, negali pakęsti

kritikos arba nepritarimo jo nuomonei, gali išsiplieksti dėl mažiausių smulkmenų, stengiasi bet kokiais įmanomais būdais pasiteisinti, bet svarbiausia – nemoka atleisti. Kartkartėmis, kai Viešpačiui vis tik pasiseka atverti jo akis ir parodyti jo netinkamą dvasinę būseną, jis gali kažkiek nusižeminti. Tačiau jo širdis tuojau pat pradeda aukštintis – kaip gi kitaip, juk jis tapo paklusnesnis už kitus. Kai jis stengiasi apkaltinti ar pataisyti kitus, tai daro jausdamas savo pranašumą.

11. Kūniškas krikščionis savo bendruomenėje ar bažnyčioje gali būti labai aktyvus ir veiklus. Darydamas ką nors dėl Dievo, dažniausiai tai daro be Dievo. Jis visko imasi ne dėl to, kad yra tam pašauktas, o kad pats taip nusprendė. Toks žmogus, nors ir trokšta tarnauti, tačiau nesugeba išlaikyti dvasinės ramybės, būti kantrus, nuoseklus ir atkaklus. Jo tarnavimas labai dažnai priklauso nuo nuotaikos, jausmų ir aplinkybių. Kai viskas sekasi, jis jaučiasi padėties viršūnėje ir nepaprastai savimi patenkintas. Kai kažkas ne taip, – nervinasi, irzta, piktinasi, smunka dvasiškai ir paprasčiausiai viską meta, palikdamas pradėtą darbą nepabaigtą. Ir viskas taip tik dėl to, kad jis darbuojasi pagal savo numatytą planą ir savo išsivaizdavimus ir norėdamas save įtvirtinti. Tik taip jis gali jaustis patenkintas. Be to, jis labai lengvai pasiduoda sveltimai įtakai ir dažnai perima manieras tų žmonių, su kuriais artimai bendrauja.

12. Kūniškas krikščionis nesugeba visiškai pasitikėti Dievu ir į ateitį žvelgti tikėjimo akimis. Jo dvasiniame gyvenime stinga kantrybės. Jis trokšta greitų permainų ir greitos sėkmės viskame, ką bedarytų. Jis viską daro impulsyviai, skubotai, gūsiškai. Jis taip stipriai vedamas žmogiško uolumo, įkarščio ir užsidegimo, kad negali sustoti, palaukti, kol Dievas jam apreišk savo valią ir parodys jam numatytą kelią. Tokios būsenos žmogus labai dažnai nuklysta, patenka į įvairiausių klaidžiamokslių pinkles, nors pats tvirtai tikės, kad jam tokie dalykai niekaip negali atsitikti. Dažnai savo mintis, planus ir siekius priima kaip

jam apreikštą Dievo valią, o po to stebisi, kodėl nėra palaiminimo juos įgyvendinant. Vos ką nors pasiekęs savo dvasiniame gyvenime, jis jau svajoja tapti didžiu tarnautoju, kurį Dievas galėtų naudoti pilnu saiku. O visų nesėkmių priežastis labai paprasta – šlovės ir visuotinio pripažinimo siekis.

13. Kūniškam krikščioniui nėra būdingas apsigalvymo ir šventumo siekis. Jis užtikrintas, kad visos praeities nuodėmės jam seniai atleistos, o į dabar daromas nuodėmės Dievas žvelgia per Savo malonės prizmę. Vadinas, jo išgelbėjimo jau niekas negali atimti. Tokias Šventojo Rašto vietas kaip Ez 18, 24, Apd 5, 1-10, Hbr 6, 4-8, kurios mus verčia būti atsargesniems ir ne taip kategoriškai užtikrintiems savo išsigelbėjimu, jis nelaiko priskirtinomis sau ir aiškina jas taip, kaip jam naudinga.

14. Kūniškas krikščionis nesugeba tarnauti Dievui pats likdamas šešėlyje. Jam norisi, kad visi būtinai matytų, jog jis kažką daro, ir susižavėję kalbėtų: „*Tik pažiūrėkit – koks šaunuolis!*“ Jį labai retai tenkins koks nors antraeilis vaidmuo tarnystėje. Jis stengsis visada būti priekyje. Jo nesuvaldomas noras – užsitarnauti pagyrimą, būti pripažintu, būti matomu. Svarbiausias jam dalykas yra pats tarnavimas Dievui. O Dievas, duodantis jam tą tarnystę, gali būti pamirštas. Artimo asmeninio bendravimo su Dievu poreikis atsiranda tik tada, kai netikėtai kas nors atsitinka.

15. Paprastai toks žmogus neapkenčia konkurencijos. Bažnyčioje pasiekęs trokštamą tarnystę ar pareigas, stengsis išstumti kiekvieną, kuris jam gali būti kliūtimi prasistūmėti toliau. Dvasinio patyrimo įgijimas, sėkmė Biblijos pažinime ir tarnystėje jį savo akyse daro didelį ir ypatingai patinkantį Dievui. Pamokslaudamas iš sakyklos jis pasitelkia visą savo protą ir iškalbos aštrumą. Jo tikslas – padaryti įspūdį klausytojams ir priversti juos pamatyti jame palaimintą evangelistą, Dievo vyrą, ugdytoją ir mokytoją, pažįstantį tiesą. Jis mielai noru pasakoja apie save savo gyvenimo ir savo tarnavimo Viešpačiui

pavyzdžiais, patvirtinančiais, kaip Dievas jį laimino ir kokią teikė malonę. Tapęs pastoriumi ar kitokiu tarnautoju, jis tai supranta, kad kitaip ir negalėjo būti. Kas jau kas, o jis to tikrai yra nusipelnęs.

Taigi kūniškas krikščionis – tai toks žmogus, kuris nors ir yra tikintis, tačiau yra valdomas savo esybės jausminės dalies ir savo kūno poreikių. Jo elgesyje, charakteryje ir apskritai visame jo gyvenime rasime šio pasaulio atspaudą. Laikydamas save Dievo vaiku ir reguliariai lankydamas bažnyčią, jis vis vien gyvena ne dėl Dievo, o dėl savo kūno. Jo svarbiausi rūpesčiai yra jo sveikata, jo išvaizda, materialinė gerovė, pramogos ir dar daug kas. Jis iš gyvenimo ima viską, ką tik gyvenimas jam gali pasiūlyti.

Suprantama, kad būtum pavadintas kūnišku, nereikia turėti visas anksčiau išvardintas ydas. Net kelios iš jų jau labai daug pasako. Kaip gyvenime atrodo toks kūniškas krikščionis, galime pamatyti iš kelių pateikiamų pavyzdžių.

Viena tikinti moteris, pasakodama apie savo gyvenimą, visada akcentuodavo, kad Šventosios Dvasios krikštą patyrė dar ankstyvoje vaikystėje ir dėl to jau daug metų yra dvasinė krikščionė. Iš tiesų, jos išorė galėjo būti sektinas pavyzdys visiems. Jos galvą visada dengė skarelė, apranga visada buvo nepriekaištingai dorovinga. Kalbėdama su broliais, visada nuleisdavo akis, jos veidą nutvieksdavo raudonis. Dėl tos priežasties dar jaunystėje ji buvo vadinama „*kuklija*“. Pamaldų metu ji galėjo taip melstis, deklamuoti eiles ar giedoti, kad žmonės vos sulaukydavo ašaras.

Dvidešimties metų ji ištekėjo už vaikiną, kuris kelis mėnesius lankė bažnyčią ir buvo neseniai įtikėjęs. Tačiau jau po vienerių jų bendro gyvenimo metų savo pamokymais ir nurodymais ji atgrasė savo vyrą lankyti bažnyčią. Jis nebegalėjo pakęsti, kad jo išoriškai dievobaiminga žmona šeimoje buvo visiškai kitokia: rūsti, šalta, priekabi ir perdėtai reikli. Sugrįžęs į pasaulietišką gyvenimą, jis jau apie Dievą nebenorėjo nieko girdėti. Pradėjo gerti, rūkyti.

Kai žmona mėgindavo jį atvesti į protą, jis paprastai atsi-
kirsdavo: „*Ko tu mane nori išmokyti? Tavo gyvenime
matau ne Kristų, o patį šėtoną! Apie tokią krikščionybę,
kuria tu gyveni, aš net girdėti nenoriu! Geriau būti visiškai
netikinčiu, negu tokiu krikščioniu kaip tu! Viena iš dviejų:
arba Dievas tavęs nepažįsta, arba tu tiki išsigalvotą dievą,
kuris su Jėzumi Kristumi neturi nieko bendro! Geriau tu Jam
nedaryk gėdos liudydama apie Jį žmonėms!*“

Atrodytų, kad tokie žodžiai žmogaus, pragyvenusio
kartu daugiau nei dvidešimt metų, turėjo ją sugėdinti, at-
vesti į protą ir priversti pakeisti savo elgesį namuose. Kur
ta!.. Atvirkščiai, vyro atžvilgiu jos širdyje įsiliepsnojo
tokia pikta nuoskauda, kad, pasitaikius bet kokiai progai,
ji pradėdavo lieti visą savo kartėlį. Galiausiai vyras neiš-
tvėrė ir išėjo pas kitą moterį. Tada ši krikščionė pradėjo
prieš jį nuteikinti savo dukrą ir du suaugusius sūnus.
Pradėjo jiems pasakoti visa, ką pajėgė prisiminti, kas
buvo negera. Viskas baigėsi tuo, kad ir jie išėjo iš namų,
palikę motiną visiškai vienišą. Tačiau ir tai jos neatvedė
į protą. Ji bet kokia proga kalbėdavo bažnyčioje ir kaimy-
nams, kad ją artimieji paliko už jos gilų tikėjimą Dievu,
kuris jai davė tokį sunkų kryžių ir veda per tokius skaus-
mingus išbandymus. Atsakydami žmonės tik gūžčiojo pe-
čiais. Visi žinojo jos nesugyvenamą charakterį ir jos
pastangas teisintis, kaltinant kitus.

O štai kitas pavyzdys. Jaunas krikščionis, kuris save
laikė nuoširdžiai tikinčiu ir ieškančiu tiesos, pakeitė ke-
lias denominacijas ir pagaliau apsistojo baptistų ben-
druomenėje. Norėdamas visokiais įmanomais būdais
pademonstruoti savo dvasines paieškas, internete ieš-
kojo teologinių straipsnių ir jais grindė savo pokalbius,
mėgo aktyviai dalyvauti brolių susirinkimuose ir krikš-
čioniškuose forumuose, aptariant aktualias temas. Skaitė
įžymių religinių veikėjų kūrinius ir, pasitaikius progai, ci-
tuodavo jų išmintingus pasisakymus. Deja, visa tai jis
darė ne dėl to, kad tobulėtų jo vidinis žmogus, o kad pa-
sigirtų savo (kaip jis galvojo) giliu dvasiniu pažinimu.

Šis jaunas krikščionis turėjo daug problemų dėl netyrų minčių, akių bei nuolatinio kūno geismo. Jis įsitraukė į pornografiją, kentėjo nuo masturbacijos. Tačiau net tai jam netrukdė ištisas valandas kalbėti apie krikščioniško jaunimo tyrumą, santūrumą ir išmintingumą. Savo kasdieniniame gyvenime jis buvo išdidus, išpuikęs, pasipūtęs, greitai užsigaunantis, irzlus, nekantrus su tėvais ir draugais, kurie dėl jo nesugyvenamo charakterio, polinkio visus kritikuoti ir nuteisti labai greitai jį palikdavo.

Jis vadovavosi pasaulietišku devizu: „*geriausia gyvenba – puolimas*“. Visuomet puldavo atakuoti kiekvieną, kas vos tik užkabindavo jo pasipūtusį ir išdidųjį „Aš“. Akimirksniu pamiršęs visus perskaitytus postulatus ir tiesas, tuojau pat su įniršiu puldavo kiekvieną savo dvasinį priešą, juodindamas ir drabstydamas purvu, nesiskaitydamas nei su oponento amžiumi, nei gyvenimo patirtimi ar užimamomis pareigomis bažnyčioje. Jam neegzistavo jokie dvasiniai autoritetai. Postringaudamas apie lygybę ir tikrąją brolybę Kristaus Bažnyčioje, jis pats neturėjo nė mažiausio supratimo apie romumą ir nuolankumą, tai yra apie tuos bruožus Kristaus, Kuriam, kaip jam atrodė, jis uoliai tarnavo. Jei kas nors iš tikinčiųjų, nepateisindami jo nekrikščioniškos moralės, mėgindavo jį atvesti į protą, sudrausminti ar bent sustabdyti, jis pasipiktinęs atkirsdavo, kad jį žemina, nelaiko sau lygiu, kaip to moko Dievo žodis. Viskas baigėsi tuo, kad jis, išvadinęs visus neatgimusiaisiais krikščionimis ir pražuvusiais nusidėjėliais, paliko bažnyčią ir tuos, su kuriais galėjo draugiškai bendrauti. Išėjo ieškoti naujų bendraminčių, kurie galėtų paguosti jo „*nesuprastą ir ieškojimuose iškankintą*“ nusivylusią sielą.

Dar viena krikščionė, kuri labai didžiavosi priklausanti liuteronų bažnyčiai, svarbiausiu krikščioniško gyvenimo rodikliu laikė reguliarių pamaldų lankymą. Jei kas nors iš jos vaikų ar anūkų dėl vienos ar kitos priežasties praleisdavo eilinį susirinkimą, ji namuose sukeldavo tikrą skandalą, tikindama, kad taip elgdamiesi, jie būtinai

pražūsią. Tačiau toks pabrėžtinas uolumas jai visiškai ne-trukdė valandų valandas sėdėti prie telefono ir su gimi-nėmis, pažįstamais bei draugėmis aptarinėti viską, ką buvo išgirdusi ar mačiusi. Jei kas nors iš namiškių vos už-simindavo dėl jos plepumo, ji mirtinai užsigaudavo ir ga-lėjo su jais nebesikalbėti ištisomis savaitėmis. Ji turėjo senyvo amžiaus žmonėms nebūdingą kaupimo aistrą. Jos spintų lentynos linko nuo nuolat perkamos mantos. Nors jos santaupos buvo solidžios, ką nors paaukoti Dievo rei-kalui jai buvo gaila.

Daugelis krikščionių galvoja, kad kas jau kas, bet jau pastorius negali būti kūniškas krikščionis. Juk jis gano Dievo kaimenę ir tiesiog privalo būti dvasinėje aukštumoje. Deja, gyvenimas rodo, kad taip yra ne vi-sada. Pavyzdžiui, vienos krikščioniškos bendruomenės pastorius, kuris mėgo pasakoti, kad jau nuo pat jaunystės siekė tapti Dievo tarnautoju, net neprileisdavo sau tokios minties, kad Viešpats, patenkinęs jo siekį, neapsaugos jo nuo visų galimų klaidų. Jis taip tvirtai tikėjo, kad viską mato tikroje šviesoje, kad net negalėjo pakęsti, kai kas iš brolių, svarstant bažnytinius klausimus, išsakydavo savo abejones ar nepritarimą. Nenorėdamas turėti varžovų savo tarnystėje, jis visomis galimomis priemonėmis sten-gėsi nustumti į šalį kiekvieną, jei tik pastebėdavo, kad sė-dintys salėje įdėmiai klauso jų pamokslo. Dėl to jis ieškodavo ir rasdavo įvairių pretekstų, kad tik tokiam žmogui neleistų stoti prie sakyklos. Jis labai supykdamo, jei kas nors išdrįsdavo pasakyti, kad toks jo elgesys yra išdidumo ir pavydo išraiška. „*Kas tu toks, – atkirsdavo pa-sipiktinęs, – kad drįsti su manimi taip kalbėti?! Pats Dievas davė man šią tarnystę, todėl ne tau man nurodinėti!*“ Viskas baigėsi tuo, kad žmonės ėmė trauktis iš tos bendruome-nės. Jie negalėjo daugiau ištverti jo valdžiotroškos ir vieš-patavimo jiems. Deja, kas jau buvo matoma visiems, jis pats to nematė ir negalėjo suprasti.

Skaitant šiuos pavyzdžius galima pagalvoti, kad tokie atvejai labai reti. Ką gi, norėtusi, kad būtent taip ir

būtų. Galimas dalykas, kad juose kaip krešulyje susikongcentravę daug kas, kas gali būti įvardinta kaip kūno darbai. Tačiau, ar nemažai tokių, panašių į tuos žmones, krikščionių šiandien užpildo maldos namų sales, kur jie gieda himnus ir dėkoja Dievui už išgelbėjimą, net nesigilindami į tų žodžių dievobaimingą prasmę. Juk jei Dangiskasis Tėvas mus tikrai išgelbėjo, tada tai turi būtinai matytis mūsų gyvenime jau šioje žemėje. Matytis iš tikrųjų, o ne tik žodžiuose. Beje, kai žmogus yra dvasiškai aklas, jis nesugeba blaiviai galvoti ir matyti save tokį, kokį jį mato Dievas. Kūniška krikščionybė gali būti pateisinama pačioje mūsų atsivertimo į Dievą pradžioje. Tačiau visiškai neleistina tokioje būklėje likti daugelį metų ir juo labiau visą mūsų gyvenimą.

Tuo mes baigsime nagrinėti kūniško krikščionio charakteristiką ir aptarsime dvasiniam krikščioniui būdingus požymius.

1. Visų pirma toks žmogus, tyrinėdamas Dievo žodį ar skaitydamas pamokančias dvasines knygas, ne tiek ieško atsakymų į jam nesuprantamus klausimus, kiek ieško kelių, kaip tikrai ir realiai susilieti su Dievu. Jo krikščioniško gyvenimo pagrindinis ir svarbiausias tikslas bei prasmė yra asmeninis artimas bendravimas su Viešpačiu. Jis blaiviai ir apgalvotai vertina kiekvieną Biblijos teiginį, susilaikydamas nuo Šventojo Rašto neatitinančių kraštutinių. Jo nevilioja jokios šiais laikais madingos teologinės teorijos ar tarnavimo formos, kurių negalima patvirtinti remiantis Biblija.

2. Dvasinis krikščionis nepasikliauja jausmais, emocijomis, pojūčiais ar ypatingais išgyvenimais, o tikėjimu Tuo, Kuris yra jo gyvenimo tikslas, centras ir prasmė. Jis visada pasiruošęs tuojau pat neatidėliodamas taikytis su Dievu – išpažinti savo nuodėmes, pakoreguoti savo gyvenimą, šalinant viską, kas gali jį atskirti nuo Viešpaties ir leidžia brautis piktajam. Šventojo Rašto žodžiai „*nes tokia Dievo valia – jūsų šventėjimas*“ (1 Tes 4, 3) yra jam Dievo įsakymas, kuriam jis nepriekaištingai paklūsta.

3. Toks žmogus nuolatos budi, nes supranta, kad jame vidinė kūniško ir dvasinio pradų kova tęsis visą jo gyvenimą žemėje. Jis pastoviai pasiruošęs atremti bet kokią šėtono puolimą. Jis niekada nenustoja kovojęs su visais atsirandančiais kūno geismais ir polinkiais nusidėti, panašiai, kaip tai darė apaštalas Paulius, kuris kalbėjo: „...aš kasdien mirštu..., tramdau savo kūną ir darau jį klusnų...“ (1 Kor 15, 31; 9, 27).

4. Dvasiškas krikščionis nėra užsidaręs, tylenis, bet ir netuščiakalbis. Jis pasiruošęs bendrauti su visais, kurie myli Dievą, neatsižvelgdamas, kokiai konfesijai jie priklauso. Jam svarbu ne tai, kaip save vadina tikintysis, o koks jis yra iš tikrųjų. Su kitais krikščionimis jis bendrauja paprastai ir natūraliai, nedemonstruoja savo išskirtinio dvasingumo, stengiasi neišitraukti į ginčus ar svarstymus tų dogmatinių klausimų ar punktų, kurie skirtingai suprantami. Jis gerbia juos tokius, kokie jie yra, ir tuo pačiu yra jiems didelis palaiminimas. Juk kiekviena siela sugeba suprasti, kas yra tikrovė ir kas yra apsimetinėjimas ar suvaidintas dievobaimingas spektaklis.

5. Dvasinio krikščionio išorę, aprangą, šukuoseną, kalbos toną ir bendravimo manierą lemia ne jo bažnyčioje nustatytos taisyklės ar draudimai, o Dievas, Kuris jame gyvena ir Kuris jam vadovauja. Toks žmogus stengiasi įvykdyti viską, ko moko Bibliją. Iš pradžių tam prireikia atitinkamų pastangų, o vėliau viskas vyksta jau savaime. Ir negali būti kitaip, nes Dievo įstatymas ir Dangiškojo Tėvo valia yra nematomu būdu įrašyti į jo sielą. Jam jau nereikia, kad kas nors primintų ar kontroliuotų.

6. Vienas iš pagrindinių jo uždavinių, gyvenant Dievo akivaizdoje, yra numarinti savo „Aš“. Jam jis skelbia nesutaikomą karą ir nenurimsta, kol jis praras jam bet kokią jėgą ir valdžią. Tokių veiksmų rezultatas nuostabus: Dievas apsigyvena jo širdyje ir palaipsniui išstumia viską, kas buvo būdinga senajam žmogui, paversdamas jį „*nauju kūriniumi Kristuje*“ (2 Kor 5, 17). Šis žmogaus pasikeitimas darosi toks ryškus, kad patraukia visus, su kuriais jis

bendrauja. Visi stengiasi suprasti jo pergalingo gyvenimo paslaptį. Juos traukia ne jo erudicija ar teologinės žinios, ne stebuklai ar dovanos, o kažkas visai kita. Jie mato jame tai, ko neturi patys, – paprastą kasdieninį **gyvenimą Kristuje**. Jam toks gyvenimas tampa toks įprastas, kaip kvėpavimas, kurio, jei esame sveiki, net nepastebime. O kai yra toks gyvenimas Dieve, kai su Juo užsimezga tokie paprasti natūralūs santykiai, kaip tėvo ir kūdikio, tada patikimi ir artimi santykiai su Juo netampa nepaprastais ar stebuklingais, o darosi savaime suprantami. Ir tada jau nebeprireikia ilgalaikių maldos budėjimų su dažnais pasninkais ir pasikartojančiais maldavimais bei prašymais. Dievas jau Pats Save apreiškia Dangiškuoju Tėvu, Kuris atsako Savo vaikui taip, kaip Jis nori – kartais tuojau pat, kartais po tam tikro laiko.

7. Tokio tikinčiojo krikščionybės tikrumas patvirtinamas pačiu gyvenimu. Jis išryškėja per jo draugiškus ir neveidmainiškus santykius su artimaisiais, nesvarbu, kas jie bebūtų – tikintys ar visai nepažįstantys Dievo. Biblijos žodžiai „*Jūs – pasaulio šviesa, jūs – žemės druska*“ (žr. Mt 5, 13-14) pasitvirtina jo apgalvotuose žodžiuose, ramiose reakcijose, neveidmainiškame nuoširdume, pasiruošimu padėti, kam reikia pagalbos, nesvarbu, kas ir koks jis būtų. Susidūręs su šiurkštumu, neteisingumu, perdėtu reiklumu ar kitomis nemaloniomis apraiškomis iš nominalių krikščionių ar pasauliečių pusės, jis reaguoja ramiai, be pasipiktinimo ir širdies užkietinimo, stengdamasis į pikta atsakyti gerumu, kaip to moko Šventasis Raštas.

8. Tačiau svarbiausias ir neginčytinas tikro dvasiškumo požymis yra sugebėjimas mylėti savo priešus, kas apskritai nepriimtina kūniškai žmogaus prigimčiai. Ši neįkainojama savybė pilnai pasireiškė tik Jėzuje Kristuje. Vienas išmintingas žmogus pasakė: „*Mylėti draugus yra natūralu, o mylėti priešus – antgamtiška*“. Ir taip yra iš tikrųjų. Mums, žmonėms, kurie net savo draugų nesugebame mylėti kaip dera, mylėti tą, kuris vedamas pykčio, keršto

ar neapykantos sunkiai sužeidė tavo sielą, – tai kažkas nesuvokiamo ir nepasiekiamo. Tačiau tik tas, kuris sugeba taip mylėti, sugebės ir atleisti. Atleisti ne žodžiais, o giliai širdyje. Atleisti taip, kad viskas būtų pamiršta.

9. Dvasinis krikščionis, apsivalymo ir šventėjimo proceso metu suvokęs savo nuodėmingumą, neskubės kritikuoti, nuteisti, žeminti ir niekinti tų, kurie dar nepasiekė reikiamo dvasingumo lygio. Jis bus kantrus ir atlaidus kitiems lygiai taip pat, kaip Dievas buvo atlaidus jam. Jis neskubės nurašyti žmogaus net tada, kai mato jo gėdingas nuodėmes ir ydas, nes tvirtai tiki, kad Dievui yra viskas įmanoma. Šventojo Rašto žodžiai, kad Viešpats yra Tas, Kuriam „*patinka gailestingumas*“, Kuris „*at-randa būdą, kad atstumtieji nebūtų atstumti nuo Jo*“, Kurio „*gailestingumas triumfuoja prieš teisumą*“ (Mich 7, 18; 2 Sam 14, 14; Jok 2, 13), jam yra pagrindinis kriterijus vertinant net didžiausius nusidėjėlius. Toks požiūris jam neleidžia per griežtai nuteisti ar priimti neapgalvotus sprendimus. Šiame egoizmo, žiaurumo, neapykantos pasaulyje, kur vieni viešpatauja kitiems ar jais manipuliuoja, jis paprastai linkęs neskubėti, leisdamas paskutinį žodį tarti Tam, Kuris vienintelis turi tokią teisę.

10. Dvasinis krikščionis į savo tarnystę ir darbą Dievo dirvoje žiūri labai rimtai ir su visu atsakingumu. Jis žino, kad be Dievo pats nieko negali padaryti, ir todėl neužbėgdamas į priekį kantriai laukia Jo vedimo iš aukštybių. Todėl savo iniciatyva jis nesiima nieko, kol nebus aiškumo iš Dievo. Žengęs pirmą žingsnį naujos veiklos kryptimi, jis dar palaukia, kol Dievas koku nors būdu patvirtins, kad tam yra Jo palaiminimas. Žinodamas, kad kiekvienas iš mūsų gali suklysti, jis nepretenduoja būti neklystančiu. Jis visada pasiruošęs nusižeminti ir paprašyti atleidimo, jei kieno nors atžvilgiu buvo neteisus. Dvasinis krikščionis, prisimindamas Tą, Kuris apie Save pasakė: „*Aš romus ir nuolankios širdies*“ (Mt 11, 24), niekada nesiaukštins, net būdamas žinomu tarnautoju, ir juo labiau nelauks garbinimo ar ypatingo pripažinimo.

Visiškai atsiduodamas Viešpačiui ir matydamas aiškų palaiminimą savo tarnystei, jis vis tiek bus labai kuklus ir liks „*nieko nevertu vergu, padariusiu tai, ką privalėjo padaryti*“ (Lk 17, 10).

11. Patirdamas neišvengiamus tokioje tarnystėje šmeižtus, neteisingus kaltinimus ir pašaipas, jis reaguos ramiai, nepasipiktindamas net tada, kai visa tai giliai žeidžia. Jis žino, kad „*mokinys nėra aukštesnis už savo Mokytoją*“ (Mt 10, 24), Kuris buvo nepalyginamai daugiau pažemintas ir apspjaudytas. Tokiose situacijose jis prisimena paguodžiančius Biblijos žodžius: „*Kai žmogaus keliai patinka Viešpačiui, Jis padaro, kad ir jo priešai gyventų taikoje su juo*“ (Pat 16, 7).

Taigi apibendrinant tai, kas pasakyta, galima padaryti išvadą, kad dvasinis krikščionis – tai toks tikintis žmogus, kuris nors ir gyvena įprastą gyvenimą kaip kiti žmonės, tačiau gerokai skiriasi nuo jų tuo, kad daug ką supranta kitaip ir daugeliu atvejų elgiasi kitaip, nei jie. Ir visa tai dėl to, kad jis vadovaujasi ne šiame pasaulyje vyraujančiais principais, o Šventojo Rašto nuostatomis, tapusiomis jo gyvenimo kelrodžiu. Sąmoningai atsisakęs daugelio dalykų, jis rado džiaugsmą ir pasitenkinimą tame, kas praturtina jo vidinį dvasinį pasaulį. Dėl to jame susiformavo tik jam būdingas požiūris į vertybes ir prioritetus. Jo gyvenimo tikslu ir prasme tapo noras suvokti iš aukštybių jam skirtą Dievo valią ir ją vykdyti. Visa tai pasireiškia vienokiu ar kitokiu tarnavimu Dievui ir žmonėms. Taip gyvendamas, jis pats to nesuvokdamas, pašlovina Dangiskąjį Tėvą lygiai taip pat, kaip ir visa Dievo kūrinija: paukščiai, gėlės, medžiai, ežerai, jūros, kalnai – vien tik savo egzistavimu šlovinantys savo Kūrėją.

Gyvenimas rodo, kad tikrai dvasingi dažniausiai yra ne tie, kurie išsiskiria savo ryškia individualybe ir palieka pasauliui daug prisiminimų apie save. Tikrai dvasingi yra tie, kurių gyvenimas tyras ir šventas. Tokie žmonės panašūs į kuklias lelijas, žydinčias nuošaliuose ežerų ir upių užtekčiuose. Tai gali patvirtinti tokia istorija.

Viena tikinti moteris, kuri savo gyvenvietėje buvo vienintelė krikščionė, pragyveno ilgą ir labai sunkų gyvenimą. Kare žuvo vyras, ir ji anksti tapo našle. Reikėjo labai daug dirbti, kad galėtų išmaitinti jos likusius keturis vaikus. Tačiau visos netektys, kančios, sielvartai ir jos daliai tekę išbandymai ne tik neužkietino jos širdies, bet dar labiau priartino prie Dievo. Ji niekada nesiskundė ir nemurmėjo, nuolankiai nešė savo kryžių, viską priimdama kaip Dievo valią jai. Vėlyvais vakarais, pabaigusi visus savo darbus, paimdavo į rankas Bibliją ir ilgai ją skaitydavo, rinkdama iš jos neįkainojamus Dievo išminties perlus, kuriuos po to perduodavo savo vaikams. Praleistos maldose su Viešpačiu minutės ir valandos, kai jos siela klausydavo jai skirtus Jo tylus žodžius, suteikdavo tiek džiaugsmo ir žvalumo, kad stebėdami ją aplinkiniai žmonės skendo spėlionėse, nesuvokdami, iš kur ši nepaprasta moteris semiasi, atrodytų, neišsenkamų jėgų.

Kukli, rami ir susivaldanti, ji nereaguodavo į pažeminimus, nuoskaudas bei įžeidimus. Stengėsi į blogį atsakyti gėriu, kas traukė prie jos kitus neįveikiama jėga. Kai jos klausdavo, kodėl ji taip elgiasi, atsirasdavo puiki proga papasakoti apie Dievą. Tačiau, būdama neiškalbi ji nesugebėdavo paliudyti taip, kaip jai to norėjosi. Beje, to ir nereikėjo. Garsiau visų jos žodžių liudijo jos gyvenimas, kuriame atsispindėjo šventi Jėzaus Kristaus bruožai. Gyvenvietėje ją taip gerbė, kad net girti įsismarkavę vyrai, pamatę ją dar iš tolo, tuojau pat išsiskirstydavo. Jei kas nors kreipdavosi pagalbos ar patarimo, ji niekada neatsisakydavo, darydama viską, ką pajėgdavo.

Dievo meilė ir švelnus motinos charakteris persidavė jos vaikams. Paaugę jie tapo pavyzdiniais krikščionimis, o vėliau Dievo tarnautojais. Kai išmušė jos gyvenimo paskutinė valanda ir ji išėjo į amžinybę pas Viešpatį, jos karstą lydėjo didžiulės minios nežinia iš kur atsiradusių žmonių, kuriems ji savo gyvenime iš tikrųjų buvo šviesa ir druska. Praėjo daug metų, tačiau iki šiol nariai didelės krikščioniškos bendruomenės, kuri

susikūrė toje gyvenvietėje po jos mirties, pasakoja atvykusiems svečiams apie jos tarnavimą Dievui bei žmonėms, jos gyvenimą parodydami kaip pavyzdį, kuriuo verta sekti.

Brangus žmogau! Nesistebiu, jei perskaitęs šį skyrių, vaizdžiai tariant, „*susigriebsi už galvos*“, suvokęs, kad daugelis ir vos ne visi požymiai, charakterizuojantys kūnišką krikščionį, būdingi tau ir daugeliui tikinčių žmonių. Gal net padarysi nemalonią išvadą, kad mums, gyvenantiems šioje žemėje paskutiniais laikais, tapti dvasiniais krikščionimis beveik neįmanoma. Juolab, kad dabar daugelis bažnyčių ir bendruomenių sukaustytos formalizmo, paviršutiniškumo ir išsikerojusio dvasinio atšalimo. Tačiau neskubėk daryti išvadų. Juk Dievas niekada iš mūsų nereikalauja negalimų dalykų. Jis žino, kad mes – kūnas. Todėl Jis daro Savo darbą – mus perdaro iš kūniškų į dvasinius krikščionis. Jis tai daro pamažu, žingsnis po žingsnio, ir, suprantama, su sąlyga, jei mes apskritai leidžiame Jam tai daryti. Juk yra tokių tikinčiųjų, kuriems kūniška krikščionybė tapo tarnavimo Viešpačiui norma.

Suprask, kad sąvoka „*kūniškas krikščionis*“ tam tikrą laiką po tavo atsivertimo į Dievą nėra tavo nuteisimo išraiška, juo labiau bendrinis vardas. Pirmaisiais tavo krikščionybės metais toks apibrėžimas atspindi tavo tikrą padėtį, tavo realią dvasinę būklę. Negalima tikėtis, kad vos tik atsivertę tikintieji iš karto taptų dvasiniais. Ta permaina mumyse, tas mūsų vidinio žmogaus atsinaujinimas yra procesas, kuris tęsiasi tam tikrą laiką. Tačiau jei praeina metai ar dešimtmečiai, o tu vis dar lieki kūniškas, tavyje yra kažkoks sutrikimas ir tavo dvasinė būklė yra apgailėtina.

Ilgą laiką sekdamas Dievu, tu negali tapti pasensiu kūdikiu, kuris liūdina Dievą ir daro žalą artimiesiems ir žaloja save. Kiekvienas tikras krikščionis turi rūpintis savo dvasiniu augimu ir tvirtėjimu, leisdamas atlikti Dievo numatytą darbą Šventajai Dvasiai, kuri vis labiau ir ryškiau keis jį, panašiai kaip keitė apaštalą

Paulių, kol „*subrandins iki Kristaus amžiaus pilnatvės saiko*“ (Ef 4, 13). Kai tik tu tikrai to panorėsi, Dievas būtinai tave taip ir pakeis. Jis turi daugybę būdų ir galimybių pasiekti tai, ką yra numatęs padaryti. Tau reikia tik sutikti ir ryžtis tokiai permainai, net jeigu tai tau labai daug kainuos. Kaip auksas gryninamas daugkartiniu apvalymu nuo priemaišų lydymo krosnyje, kaip deimantai virsta spindinčiais briliantais juos šlifuojant, taip ir kūniškas krikščionis perdaromas į dvasinį per daugybę Dievo leidžiamų sunkių aplinkybių, kančių, išbandymų, pažeminimų, paniekinimų, pašaipų, skausmų ir ašarų.

Jei perskaitęs šį skyrių tu priverstas pripažinti, kad esi kūniškas krikščionis, arba supratai, kad tavo santykiuose su Dievu yra kūniškos krikščionybės požymių, nesutrik, nenuliūsk ir jokių būdu neprarask vilties, manydamas, kad esi atstumtas ar pražuvęs. Niekada nesaiky, kad tu niekada nepasieksi to, kuo pasižymi dvasinis krikščionis. Geriau atsiversk sekantį šios knygos puslapį ir toliau skaityk, ką tau reikia daryti, kad daugiau nebūtum savo nuodėmių vergas, o pradėtum gyventi naują, šventą ir pergalingą gyvenimą.

2 skyrius

Pagundos ir išbandymai

Kiekvieno mūsų gyvenime būna tokių akimirkų, kai atsiveria tikroji mūsų esybė. Iš to, kaip jas priimame, kaip į jas reaguojame, kaip tuo metu elgiamės, galima spręsti apie mūsų žmogiškas ir dvasines savybes, gerąją ir blogąją puses, stiprumą, ar silpnumą. Niekam nepavyksta išvengti tokių akimirkų. Jos ateina tada, kai jų nelaukiame. Jos tarsi pasveria mus ant Dievo svarstyklių nustatydamos, ko esame verti ir ką sugebame. Jos lyg katalizatorius apnuogina mūsų tikrąją dvasinę būseną. Ir visa tai atlieka ne kas kita, o pagundos ir išbandymai.

Pagundos – tai bet kokia paskata pagalvoti, pasakyti ar padaryti ką nors prieš Dievo valią, noras to, kas draudžiama, potraukis prie to, kas žavi, vilioja ir masina nusidėti. Pagunda atitinka gundomojo prigimtį ir ją išryškina. Kiekvienas žmogus turi savų pagundų, kurias lemia dominuojantys jo charakterio polinkiai.

Pagundymu gali būti asmuo ar koks nors dalykas, kuris provokuoja ir traukia mus ko nors panorėti ar ką nors padaryti, kas, paprastai, neatneša gero vaisiaus. Mus gali gundyti mintys, koks nors žmogus, situacija, aplinkybės, mūsų norai ar koks nors daiktas, kurį žūt-būt norime įsigyti. Tokį vaidmenį gali atlikti žmogus, kai jo artumas skatina nešvarias mintis ir norus, o kontaktas su juo sukelia piktus jausmus ir skatina negeriems veiksams. Be to, mes patys galime tapti pagundymu vienas kitam, būdami suvedžiojimo ir suklupimo priežastimi.

Vienokia ar kitokia situacija gali tapti pagunda tuo atveju, jei atsiranda galimybė padaryti ką nors tokio, kas mus suterš, užtrauks mums negarbę. Pavyzdžiui, intymi aplinka, kurioje jaunuolis ir mergina puola į paleistuvystės nuodėmę, o po to bailsi, kaip jie tai galėjo padaryti. Panašią įtaką turi ir aplinkybės, patogios nusidėti ar

nusikalsti, pavyzdžiui, pavogti, apgauti, suklastoti dokumentus, melagingai paliudyti ir taip toliau.

Labiausiai paplitusi ir dažniausiai sutinkama pagundos priežastis yra nesuvaldomas noras pamatyti, išgirsti, įsigyti ar išgyventi tai, ko trokšta mūsų protas ir mūsų kūnas. Tokių pagundymų spektras labai platus – nuo noro įsigyti kokį nors menkniekį, kurį labai greitai nė kiek negailėdami išmesime į šiukšlių konteinerį, iki noro turėti kitą žmogų. Dėl to žmonės gali ryžtis įvykdyti net labiausiai pasibaisėtinus ir pasibjaurėtinus nusikaltimus. Pavyzdys gali būti vaikų prievartavimas arba moterų vertimas būti sekso vergėmis. Kiekvienos pagundos ar suvedžiojimo tikslas – padaryti norą tokį didelį ir nenugalimą, kad jis pavergtų visą mūsų esybę, kad mes būtume priversti jį patenkinti nesiskaitydami su nieku.

Pati didžiausia ir beveik žmogui nenugalima pagunda yra noras nuodėmingu būdu patenkinti lytinę instinktą, kuris pasireiškia masturbacijos, paleistuvystės ar svetimavimo pavidalu. Tuo metu atsirandantis kūniškas geidulys ir su juo susijęs susijaudinimas turi tokią valdžią ir jėgą, kad žmonės nebegali savęs kontroliuoti ir atsipeikėja tik tada, kai nuodėmė jau padaryta. Vienas jaunuolis, kuris suvokė esąs masturbacijos vergas, visa tai aprašė taip: *„Kad galėčiau paaiškinti, kaip aš jaučiuosi tuo metu, kai mane gundo mano kūno troškimas, pateiksiu vieną pavyzdį. Narkomanas yra taip priklausomas nuo savo „dozės“, kad paprasčiausiai be jos nebegali apsieiti. Kai jis mėgina priešintis tos „raminančios priemonės“ traukai, atsiranda stresinė būseną (vadinama „laužymu“). Ši priklausomybė reiškiasi su tokia jėga, kad narkomanas nebeįstengia atsisipirti, vis grįžta prie narkotikų, nori jis to ar nenori. Kažkas panašaus vyksta ir su manimi. Man gėda prisipažinti, tačiau aš jau daug metų negaliu gyventi be masturbacijos. Tai man savotiškas narkotikas, kurio valdžia tokia galinga, kad aš tą bjaurastį privalau daryti du tris kartus per dieną. Nelengva apsaakyti žodžiais, kaip man sunku pripažinti sau savo bejėgiškumą kovoje su šia*

nuodėme ir kaip aš bjauriai kiekvieną kartą jaučiuosi savo paties rankomis sutekęs savo kūną! O, kad jūs žinotumėte, kaip aš neapkenčiu savęs už šią nuodėmę. Į ją mane stumia mano mintys apie merginas arba nepadorūs vaizdeliai, kurie dažnai savaime išnyra internete. Būtent mintys uždega manyje tą aistringą jausmą, verčiantį daryti šią nuodėmę.“

Norėčiau akcentuoti, kad beveik visos pagundos gimsta prote ir mūsų nešvarioje širdyje tiksliai taip, kaip parašyta: „Iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina pikti sumanymai, svetimavimas, paleistuvystė, vagystės, žmogžudystės, godumas, piktumas, klasta, nesusilaikymas, pavydas, piktžodžiavimai, išdidumas, kvailystė“ (Mk 7, 21-22). Širdyje gimusi mintis pažadina geismą, kuris ragina daryti atitinkamus veiksmus – taip padaroma nuodėmė. Įdomus tas faktas, kad bet koks pasipriešinimas ar kliūtis, trukdantis realizuoti gundančius norus, sukelia pasipiktinimo audrą, įniršį, protestą ir dar stipresnį siekį gauti tai, ko taip trokšti. Žmogus tampa nekantrus, irzlus, piktas, maištingas ir reiklus. Jis nieko nepaiso, kad gautų tai, kas sužavėjo jo žvilgsnį ir širdį.

Troškimo gundomoji jėga slypi tame, kad mes nenorime jam priešintis, nes gundantis dalykas mums labai patinka. Todėl iš visų jėgų stengiamės pateisinti savo troškimą, savo veiksmus pridengti padarumo skraiste. Pavyzdžiui, galima teisintis, kad išsekino sunkus darbas, pabodo monotoniška kasdienybė ir todėl reikia pailsėti bei atsipalaiduoti. Ir tai bus pretekstas sėdėti prie televizoriaus ar kompiuterio valandų valandas, žiūrint serialus ar naršant internete ko nors patrauklaus. Taip elgdamiesi mes nieku gyvu neprisipažinsime, kad tikroji tokio elgesio priežastis yra vedančių į pagundą kūno geidulių tenkinimas, o tai baigiasi nuodėme ir automatišku mūsų atskyrimu nuo Dievo. Pasiekę geidžiamą dalyką ir paragavę draudžiamo vaisiaus, mes galų gale suvokiame, kokią kainą dabar turėsime mokėti, ir tik tada pradėdame sau priekaištauti. Grauzia sąžinė, nėra ramybės, apima liūdesys ir nusivylimas.

Apaštalo Jokūbo laiške 1, 13-17 randame nuostabų apreiškimą, duodantį aiškų atsakymą apie pagundų prigimtį: „*Nė vienas gundomas tenesako: „Esu Dievo gundomas“. Dievas negali būti gundomas blogiu ir pats nieko negundo. Kiekvienas yra gundomas savo geismo pagrobtas ir suviliotas. Paskui užsimezgęs geismas pagimdo nuodėmę, o užbaigta nuodėmė gimdo mirtį. Neapsigaukite, mano mylimi broliai! Kiekvienas geras davinyš ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo, kuriame nėra permainų ir nė šešėlio keitimosi“.*

Visi žinome, kad žmogui būdinga teisinti save, ieškoti kaltininko dėl to, kas jam atsitiko. Ir tokiais „*kaltininkais*“ dažniausiai tampa arba susiklosčiusios aplinkybės, arba kitas žmogus, arba net Pats Dievas. Prisiminkime Adomą, kuris nusidėjęs nepasigėdino atsakyti Kūrėjui: „*Moteris, kurią Tu man davei, davė man nuo to medžio, ir aš valgiau*“. Jis tiesiog kaltino: „*Dieve, nuo Tavęs atėjo tas pagundymas, nes Tu man davei levą. Jei taip nebūtų, aš nebūčiau nusidėjęs. Taigi, Tu, o ne aš kaltas*“ (žr. Pr 3, 12). Ar ne tiesa, kad belieka tik stebėtis, kaip toli galėjo nueiti Adomas. O mes?! Ar nesieliame lygiai taip pat, kai mąstydami savo širdyje kalbame: „*Kodėl Dievas manęs nesustabdė?*“, arba: „*Aš tiek daug meldžiausi, kad Dievas mane išlaisvintų iš tos pagundos, tačiau tai nepadėjo, todėl vis tiek nusidėjau*“, arba: „*Dievas juk žinojo, kad aš esu silpnas, tačiau vis tiek leido, kad taip įvyktų*“. Pažįstami pasiteisinimai, ar ne? Ir viskas susiveda į vieną mintį: „*Kuo aš čia dėtas, jeigu Dievas...*“ Tačiau Biblija tokius kaltinimus atmeta aiškiai sakydama: „*Dievas negali būti gundomas blogiu ir pats nieko negundo*“. Dievo vyras Tomas Sekeris (Thomas Secker) šią problemą apibūdino taip: „*Melstis, kad būtume apsaugoti nuo pagundymų ir tuo pat metu atsiduoti jų valdžiai – tai tas pat, kaip kišti pirštus į ugnį ir maldauti Dievą, kad jie neapdegtų*“.

Apaštalo Jokūbo žodžiai apnuogina kiekvienos pagundos vidinio proceso tikrąją esmę: „*Kiekvienas yra gundomas savo geismo pagrobtas ir suviliotas. Paskui*

užsimezgęs geismas pagimdo nuodėmę, o užbaigta nuodėmė gimdo mirtį". Taigi nesusigundysi, jeigu kuo nors prieš tai nesusižavėsi, jei **savanoriškai** į tai neatkreipsi ypatingo dėmesio. Ir nesvarbu, kas tai: blaškanti dėmesį mintis, kieno nors paskleista paskala, nesaugiai palikta svetima piniginė, graži mergina, patrauklus vyras ar aki-vaizdžiai nedviprasmiškai suprantama nešvanki fotografija. Jei nebūtume savo dėmesio atkreipę į tas „*paradines duris*“, pagunda nebūtų mūsų palietusi. Tačiau užuot susivaldę ir ramiai praėję pro šalį, **sąmoningai** tas duris atidarome ir įeiname į vidų, o po to dejuojame ir kankinamės, nesuprasdami, kodėl taip pasielgėme.

Apaštalo paminėtas žodis „*geismas*“ reiškia aistringą norą ar nenugalimą potraukį. Kiekvieną norą Dievas mums davė tada, kai Jis mus kūrė. Kūrėjas savo kūriniui davė teisę tuos norus tenkinti atitinkamomis priemonėmis, nenukrypstant į kraštutinumus ir nenusidedant. Pavyzdžiui, normalu, jeigu mes norime valgyti. Tačiau, jei tas noras viršija protingas ribas, tampame rįjūnais. Visiškai taip pat yra su visais kitais mūsų instinktais bei potraukiais.

Geismas sugeba prilipti prie kiekvieno mums Dievo duoto noro ir stengiasi jį paversti nuodėme dviems būdais: išpūsdamas jį iki neįsivaizduojamo dydžio arba nukreipdamas taip, kad jis būtų tenkinamas kokiais nors netinkamais, nenatūraliais būdais. Mūsų **asmeninė** atsakomybė yra to neleisti, o Dievo atnaujintos mūsų širdies pareiga – kontroliuoti kiekvieną mūsų norą. Pasidavę pagundai, dėl to neturėtume ko nors kaltinti. Su ja kovoti privalome patys. Kuo anksčiau pradėsime kovoti, tuo lengviau pasieksime pergalę.

Kiekvienos pagundos tikslas – pastumti žmogų į nuodėmę, o priemonės – apgaulė ir manipuliacijos. Juk šėtonas, kurio galingiausias ginklas yra pagundos, niekada iš anksto nepasako, kokios bus pasekmės, jei pasiduosime tam dalykui, kuris mus gundo ir veda į nuodėmę. Dažniausiai kai esame gundomi negalvojame,

kad apsigavę galime prarasti darbą, ignoravę sąžinės priekaištus galime pakenkti savo reputacijai, įpuolę į paleistuvystę ar svetimavimą padaryti didžiulę žalą sau ir savo šeimai. Dėsninga, kad pagunda, visada pernelyg sumenkina galimų neigiamų pasekmių pavojų ir perdėtai padidina tariamąsias teigiamas jos puses.

Pirmasis gundymas įvyko Edeno sode. Šėtonas klaslingai įtikino Ievą nepaklusti Kūrėjui kalbėdamas: „*Dievas žino, kad tą dieną, kurią valgysite nuo jo, atsivers jūsų akys ir jūs tapsite kaip dievai, pažindami gera ir bloga*“ (Pr 3, 5). Šėtonas tais žodžiais mėgino įtikinti mūsų promotę, kad Dievas, davęs jai ir jos vyrui tiek daug gero, vis dėlto tai, kas geriausia, nuo jų nuslėpė. Taigi senoji gyvatė jau pačioje žmonijos istorijos pradžioje gundydama pasitelkė apgaulę. Šėtonas, melo tėvas, žmogų į nuodėmės kelią įviliojo melagingu pažadu. Dabar šis apgavikas bei klastingas suvedžiotojas gundo mus tuo, kas priešiška Dievui, žadėdamas malonumą, pasimėgavimą, džiaugsmą, laimę, turtus, šlovę ir panašiai. O iš tikrųjų visi šie žadėti dalykai greitai virsta nusivylimo, nevilties, gėdos, visiško bankroto, įkalinimo ar net mirties priežastimi.

Šėtonas sugeba gundymą panaudoti labai meistriškai dėl to, kad pats gundymo mechanizmas yra labai sudėtingas ir mums sunkiai suprantamas. Gerai suplanuota gundymo ar ištisos gundymų serijos metodika gali palaužti bet kokią žmogų, net ir tą, kuris eina apsisvalymo ir šventėjimo keliu. Mus gundydamas jis pastoviai naudoja vieną ir tą pačią pasiteisinusią taktiką. Iš pradžių jis mūmyse užkuria troškimo ugnį, tokiu būdu įtraukdamas į nuodėmę. O kai jau nusidedame, tuojau pat apsisuka ir pradeda kaltinti, stumdamas mus į nusiminimą ir depresiją. Iš pradžių jis stengiasi nuodėmę užmaskuoti, įtikinti, kad ji nežalinga ir nereikšminga. O po to nuplėšia visą maskuotę, įkyriai ir primygtinai ima rodyti visą nuopuolio siaubą ir esamą situaciją vaizduoja kaip neturinčią išeities. Kaltinimai ir šmeižtas yra mėgstamiausi šėtono ginklai. Tad jis laimi dvigubai – pastumdamas į nuodėmę

atskiria nuo Dievo, o po to mus prieš Jį kaltina. Todėl mūsų tikslas – nesuteikti jam tokio džiaugsmo ir elgtis taip, kaip moko Dievo žodis: „*Todėl atsiduokite Dievui; priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų*“ (Jok 4, 7). Priešintis – reiškia nesutikti, neleisti būti valdomam, atsakyti „ne“ bet kokiam kurstymui ar mėginimui pastumti į blogį.

Įprastame kasdieniniame gyvenime pagundos mūsų tykoja beveik kiekviename žingsnyje. Net labiau šiais pastutiniaisiais iškrypusiais laikais, kai nuodėmei suteiktos visos galimybės klestėti ir plisti. Pavojingiausia situacija būna tada, kai esame įsitikinę, jog tikrai nenusidėsime. Tada mes dažniausiai užmirštame Šventojo Rašto perspėjimą: „*Todėl, kas tariasi stovįs, težiūri, kad nekristų*“ (1 Kor 10, 12).

Mums, žmonėms, būdinga per daug pasitikėti savo jėgomis ir sugebėjimu pasipriešinti. Dažnai mes kalbame: „*O, taip aš niekada nepasielgsiu!*“, arba „*Taip su manimi tiesiog negali atsitikti*“, arba „*Aš nesu toks kvailas, kad daryčiau tai, kas man kenktų*“, arba „*Aš tvirtai tikiu, kad mano ryšys su Dievu apsaugos mane nuo tokio nuopuolio*“. Taip kalbėdami net neįtariame, kad toks pasitikėjimas savo jėgomis yra tarsi raudonas šviesoforo signalas, perspėjantis apie mūsų išdidumą, kuris anksčiau ar vėliau nuves į katastrofą. Pasikliaudami savo žmogiškomis jėgomis prarandame sugebėjimą bet kurią akimirką atremti pagundą, o ji dažniausiai užklumpa visiškai netikėtai. Apsaugoti nuo nuopuolio gundymo metu gali tik vienas Dievas. Biblijoje yra daug tokių pavyzdžių. Todėl gilindamiesi į Šventąjį Raštą ir sekdami jo pamokymais bei nuostatomis galime daug ko išmokti ir daug ko išvengti.

Šėtono arsenale yra labai daug įvairių pagundų. Ir vis tik ten nėra nieko naujo, o tai dar kartą patvirtina kadaise pasakytų Ekleziasto žodžių teisingumą: „*Kas buvo, tas vėl bus; kas padaryta, tas vėl bus daroma. Nieko naujo nėra po saule*“ (Ekl 1, 9). Iš tikrųjų, nuo pirmojo Ievos gundymo momento priešas vis kartoja tas pačias vingrybes. Gudravimai, melas ir apgaulė, pataikavimas, tuščiagarbis

siekis kuo nors būti, klaista, noras praturtėti, nepadorių aistrų skatinimas ir dvasinis apakinimas – tai tik nepilnas sąrašas liepsnojančių strėlių, kurias jis sumaniai naudoja per visą žmonijos istoriją iki šiol.

Pagunda gali būti ir dvasinė. Ji dažniausiai kyla dėl įvairių nesuprantamų ir neišspręstų klausimų, kurie mus įveikia, arba kai iš žmogiško įžūlumo drįstame kalbėti Dievo vardu, o dėl to užsitraukiame gėdą ar pralaimėjimą. Šėtonas ypač mėgsta griebtis tokių pagundų. Jis puikiai supranta, kad sėkmės atveju jam pavyks mus ilgam išmušti iš vėžių, išklibinti tikėjimą ir įstumti į nusiminimo bei nevilties prarają. Tenka apgailestauti, kad tapę krikščionimis ir būdami tarp Dievo vaikų galvojame, kad pagundos mums jau nebaisios. Deja, taip nėra. Gyvenimas rodo, kad dvasinės pagundos tikinčius užklumpa ne pasaulyje, bet dažniausiai savoje krikščioniškoje bendruomenėje ir ateina ne per ką nors kitą, o per tikėjimo brolius ir seseris.

Svarbu žinoti, kad dvasinis gundymas gali užklupti iškart po patirtų ypatingo Dievo artumo akimirų ar išgyvenus neabejotinus Dievo palaiminimus, tarsi tai būtų natūrali jų tąsa. Visa tai nėra nauja. Evangelijoje pagal Morkų pasakojama apie pirmąjį Jėzaus pasirodymą tau-tai. Tada krikšto metu iš dangaus pasigirdo balsas: „*Tu esi mano mylimasis Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi*“ (Mk 1, 11). Atrodytų didesnio Dievo palaiminimo liudijimo, kaip šis, iš viso negalėtų būti! Tačiau jau kitoje eilutėje skaitome: „*Ir tuojau Dvasia Jį nuvedė į dykumą*“. Ir nuvedė, kad būtų šėtono gundomas keturiasdešimt dienų ir naktų.

Panašiai nutinka ir mūsų krikščioniškame gyvenime. Po didelio dvasinio pakilimo arba aiškaus Dievo palaiminimo patvirtinimo staiga ateina sunkios, skausmingos dienos. Siela, kuri dar vakar džiūgavo dėkodama Dievui už pasiektą pergalę ir išgyventą dvasinį Taborą (izraelitų pergalės prieš kanaaniečius kalną, žr. Teisėjų 4 sk. – vert. past.), šiandien dejuoja panirusi į nusiminimo ir nevilties tamsą. Vos prieš kelias dienas Dievo artumas šildė mus savo šiluma, o dabar atrodo, kad iš visų pusių supa šaltis

bei tamsa be prošvaisčių, ir niekur nėra išeities. Nesistebėkite. Jei Gelbėtoji reikėjo tai patirti, vadinasi, ir jūsų neturėtų stebinti tokia būklė. Galbūt Dievas padovanojo galimybę išgyventi dvasinį Taborą tik dėl to, kad jus paruoštų pereiti dvasinę dykumą, jūsų Getsemanę ir Golgotą.

Reikia atkreipti dėmesį, kad šėtono ginklo smogiemoji jėga ypač efektyviai pasireiškia tam tikrais kūniškais ir dvasiniais žmogaus gyvenimo periodais. Jis Kristų atakavo, kai Jėzus buvo fiziškai išsekintas pasninko. Jis ir mus puola, kai tik mes atsipalaiduojame emociškai, kūniškai ar sieliškai. Tai atsitinka, kai sergame, esame fiziškai pervargę, emociškai prislėgti, dvasiškai nepatenkinti, sugniuždyti sieliškai, kenčiame dėl vientvės ir nevilties, drebinami buitinių audrų, abejojame Dievo ištikimybe, širdyje nešiojame kartėlį, jaučiame kieno nors atžvilgiu nepalankumą, priešiškimą ar paprasčiausią nuoskaudą. Visi tokie dalykai silpnina mūsų dvasinį imunitetą, daro mus imlesnius pagundoms. Todėl mums, krikščionims, labai svarbu, kad tokia būseną pernelyg ilgai neužsitęstų.

Kad išmoktume teisingai ir sėkmingai kovoti su pagundomis, svarbu suprasti, įsiminti ir savo kasdieniniame krikščioniškame gyvenime naudotis kai kuriais patarimais ir rekomendacijomis. Štai keletas jų:

1. Niekada neturėtume pamiršti, kad pagundos, akistata su nuodėme ir su tuo susijusi dvasinė kova mus lydės visą gyvenimą. Nelaikykime jų apmaudžiais nesusipratimais ar nelaimėmis, o tik būtina priemone mus dvasiškai auklėti. Juk šitoje mokykloje mokomės drąsos, ištvermės ir pasitikėjimo savo Viešpačiu. Kad ir koks sunkus bebūtų išbandymas, kad ir kaip besikrimstume dėl nuopuolio į nuodėmę to išbandymo metu, visada reikia atsiminti, kad Dievas visuomet rodo savo malonę tiems, kurie nusižeminę prašo atleidimo. Jis – gailestingas Dievas.

2. Reikia nuolatos turėti omeny, kad bet koks nereikšmingas ir net pats paprasčiausias mūsų poelgis arba ugdo, arba žlugdo mūsų charakterį. Jei leisime kokiai nors pagundai mus nugalėti arba valdyti, tai anksčiau ar

vėliau visa tai baigsis gėda. Patarlių knygoje pasakyta: „Žmogus, kuris nesusivaldo, yra kaip atviras miestas, kurio sienos sugriautos“ (Pat 25, 28). Kasdieniniame gyvenime valdydami savo norus, ruošiamo save ateinantiems sunkesniems laikams.

3. Žinokime, kad mums kovojant su pagundomis, Dievas niekada nuo mūsų nenusisuka ir nepalieka likimo valiai. Niekada netikėkime šėtono melu, kad vos tik mums patekus pagundos valdžion, Dievas tuojau pat užsirūstina ir pasitraukia nuo mūsų. Atvirkščiai, tuo metu Jis mums teikia aktyvią pagalbą apribodamas gundymo jėgą tiek, kad ji neviršytų mūsų pajėgumo jam pasipriešinti. Ne veltui parašyta: „*Bet Dievas ištikimas. Jis neleis mūsų gundyti daugiau nei jūsų jėgos leidžia, bet kartu su pagundymu duos ir išeitį, kad sugebėtume jį atlaikyti*“ (1 Kor 10, 13). Nors Dievas sumažina kiekvienos pagundos poveikio jėgą, padėdamas jas atlaikyti, tačiau atremti gundymo smūgį privalome patys. Pradėję kovą, turime ne tik išstovėti, bet ir pasiekti visišką pergalę. Tikrasis šventumas, kokio iš mūsų laukia Dievas, nėra laisvė nuo pagundų, o jėga jas nugalėti. Šią kovą reikia pradėti nuo minčių, kuriose gimsta netyri vaizdiniai, peraugantys į geidulingus norus, reikalaujančius jų patenkinimo.

4. Jokių būdų negalima teisintis, kad mus užklupusi pagunda buvo tokia galinga, kad tiesiog negalėjome jai pasipriešinti. Tai ne kas kita, o savęs apgaudinėjimas. Pirmame laiške korintiečiams parašyta: „*Jums tekęs pagundymas **tėra tik žmogiškas***“ (1 Kor 10, 13). Čia pavartotas posakis „*tėra tik žmogiškas*“ reiškia „*paprastas*“, „*pasitaiakantis visiems*“, „*būdingas visiems*“. Vadinas, mus ištikusi pagunda neviršija mums Dievo nustatytų leistinų ribų. Taigi įmanoma ją įveikti. Tą patvirtina visi žmonės. Skirtumas tik toks, kad vieni tokiu atveju sako „*ne*“, o kiti „*taip*“.

Biblijos aiškintojas, teologijos daktaras Briusas Vilkinsonas (Bruce Wilkinson) tuo klausimu pasisakė labai griežtai: „*Nustokite save apgaudinėti! Nuplėškite uždangą*

nuo savo pagundos. Atsiminkite dvi tiesas. Pirma, jūsų pagunda tėra pati paprasčiausia, tik per jūsų vaizdinių prižmę transformavosi į kažką nežmoniško ir nesutramdomo. Antra, jūsų pagunda – tai tik šėtoniškas akių dūmimas. Ji dings be pėdsakų, kai tik jūs jai pasakysite „ne“. Kitas Dievo vyras Ervinas Lutseris (Erwin W. Lutzer) kalbėjo tą patį: „Pagunda– tai dar ne nuodėmė, o kvietimas į kovą“.

5. Jei gundomi patiriame pralaimėjimą, kalti mes patys, nes toks buvo mūsų apsisprendimas. Dievas nieko nedaro per prievartą. Davęs mums laisvą valią, Jis leidžia kiekvienam žmogui pačiam pasirinkti: nusidėti ar nenu-sidėti. Taigi nėra jokios prasmės dėl visko kaltinti šėtoną, laikyti jį kaltu dėl savo nuopuolio. Jei jis ir pasiekė savo, tai tik todėl, kad leidome jam laimėti. Problemos esmė ne tai, kad nesugebame priešintis, o tai, jog nieko nedarome, kad gautume jėgų iš aukštybių. Be tokios jėgos neįmanoma sėkmingai kovoti su mūsų silpnybėmis, kurios būtent ir atsiskleidžia gundymo metu. Mums ne tik reikia vengti tokių situacijų, kurios gali mus gundyti, bet taip pat ir imtis konkrečių veiksmų prieš tokius dalykus ar daiktus, kurie stumia mus į nuodėmę (pavyzdžiui, sunaikinti pornografinius žurnalus ir filmus, užblokuoti priejimą prie tam tikrų internetinių puslapių, atsisakyti kabelinės televizijos, pasakyti ryžtingą „ne“ mus paver-gusiems pomėgiams ir užsiėmimams, negeriams įpro-čiams ir neprotingiems kraštutinumams). Nepadarę to, paliksime šėtonui galimybę ir toliau mus gundyti.

6. Gundymo procese bet kuriuo momentu galime pa-sakyti nuodėmei „ne“. Tačiau geriausia tai padaryti pa-čioje gundymo pradžioje, nes, jei leisime norui virsti geismu, tada jau bus sunku jį užgesinti. Tą akimirką, kai šėtonas gundo, masina ar stengiasi sužavėti, labai pra-vartu minutei atsitokėti ir sau pačiam užduoti klausimą: *„O kiek man gali kainuoti tas siūlomas malonumas? Kaip aš jausiuosi po to ir kaip tai atsilieps mano santykiams su Dievu bei mano artimaisiais? Jei aš tai padarysiu, ar po to nesikrimsiu ir nesisielosiu? O jeigu taip, tai ar ne geriau*

tiesiog dabar palikti tas gundančias mintis ir sustoti, kol dar nevėlu?“

Sėkmę šiame pirmajame ir pačiame svarbiausiame gundymo etape gali lemti šie veiksmai. Kai tik pajuntame, kad pradedame per daug kuo nors žavėtis, reikia padaryti viską, ką galime, kad tai nutrauktume: išeiti, nusiisukti, nukreipti mintį į ką nors kitą, pasakyti, kad nenorime apie žmogų klausyti nieko blogo ir t. t. Jei panašiai sureagavome – vadinasi, pasinaudojome pačiu tinkamiausiu momentu užkirsti kelią gundymui plėtotis toliau. Jei to nepadarysime, veiksmas plėtosis toliau ir baigsis nuopoliu į nuodėmę su visomis dėl to kylančiomis pasekmėmis.

7. Negalima gyventi nuolatinėje baimėje, kad pagundos kartosis ir kartosis. Dievo žodis tvirtina: „*Nedorėlis bėga niekam nevejant, o teisusis yra drąsus kaip liūtas*“ (Pat 28, 1). Ir nors savo esybėje vargiai galėtume save vadinti teisiaisiais, vis tik Dievo jėga, kurią **Teisusis Dievas** duoda mums per Savo Sūnų, turi mums suteikti drąsos ir pasitikėjimo pagalbą, ateinančia iš aukštybių. Visų galimų pagundų iš anksto sunku numatyti. Šėtonas turi labai didelį jų arsenalą. Tačiau Dangiškasis Tėvas, visa tai žinodamas, visada mums duoda gebėjimą joms pasipriešinti. Tik reikia turėti Dievo baimę ir tinkamus santykius su Juo. Šėtonas prie tų, kurie nuolatos budi, saugo savo mintis, valdo savo norus ir jausmus, artinasi prisibijodamas. Jis puikiai suvokia, kad toks krikščionis yra kaip sargyboje stovintis kareivis, kuris akimirksniu sureaguos į mažiausią besiartinantį pavojų.

8. Jei mes savo kovoje su pagundomis nuolatos pralaimime, jei atrodo, kad nuodėmės jau niekada visiškai neįveiksime, vis vien negalima nuleisti rankų, o reikia kovoti toliau. Juk turime reikalą su tokiu Tėvu, apie Kurį pasakyta: „*Kur yra toks Dievas kaip Tu, kuris atleidžia kaltę savo išrinktosios tautos likučiui? Jis nerūstauja per amžius, nes Jam patinka gailestingumas. Jis pasigailės mūsų, sunaikins nusikaltimus ir paskandins jūros gelmėse visas mūsų nuodėmes*“ (Mch 7, 18-19). Net jei mes verti tik

pasmerkimo ir bausmės, vis tiek turime pasikliauti gailėstingumu To, Kurio „*gailėstingumas triumfuoja prieš teisumą*“ (Jok 2, 13).

9. Geriausias būdas išvengti pagundų – paklusti Šventajame Rašte duotoms Dievo nuostatoms ir įsakymams. Jei jie sako „*negeisk*“, „*nežiūrėk*“, „*nepavydėk*“, „*nevok*“, „*neprisiliesk*“, tai taip ir reikėtų elgtis. Dievas puikiai žinojo, kad senoji gyvatė gundys Jo mylimą kūrinį per visą žemės gyvavimo laiką. Būtent dėl tos priežasties, Jis Biblijos puslapiuose davė įvairių perspėjimų. Jie kaip išpėjantys šviesoforo signalai mums parodo, kur paspėstos piktojo pinklės. Ne veltui parašyta: „*Geras ir teisus yra Viešpats, todėl nusidėjėliams kelią parodo*“ (Ps 25, 8). Tenka apgailestauti, kad žmogui sunkiausia paklusti Dievo nuostatoms. Todėl būtina nuolat pratintis tai daryti. Reikia išmokti atsisakyti to, ko ypatingai norisi, kam pradeda vystytis nesveikas potraukis.

10. Dabar gyvename piktame ir siaubingai pasileidusiame pasaulyje. Tačiau tai neduoda mums jokio pagrindo pateisinti savo nuodėmes. Suprantama, mes negalime pakeisti mus supančio pasaulio, savo pastangomis iš jo pašalinti jį pripildžiusių bjaurysčių, tačiau galime jų neragauti. Galime kontroliuoti, kuo maitiname savo sielą, mintis ir širdį. Kontroliuokime ir disciplinuokime save. Tai mums bus didelė paspirtis. Tai bus mūsų gynybinė siena prieš bet kokią pagundymą ir visas blogio jėgas. Jei mokysimės valdyti savo norus ir pomėgius, išsiugdysime padarumo bei valyvumo įprotį ir savo gyvenime realizuosime apaštalo Pauliaus žodžius: „*Išlaisvinti iš nuodėmės, tapome teisumo tarnais*“ (Rom 6, 18). Tegul šis palaimintas Dievo tarnas bus mums pavyzdys! Taigi atsisakę nesaikingumo, tingumo ir prabangos siekio, išmokime valdyti savo netyrus norus, sutramdyti ir pavergti savo kūną. Pradėkime gyventi naują gyvenimą: paklusnų Dievo valiai, vedami Kristaus ir nusikryžiaavę kartu su Juo.

Pagundos yra šėtono ginklas, atakuojantis per mūsų nuodėmingą prigimtį. O išbandymai, atvirkščiai,

dažniausiai yra Dievo ginklas, kurį Dievas mūsų gyvenime naudoja savo ypatingiems tikslams.

Išbandymas – tai ypač sunkus išgyvenimas, kai žmogus jaučiasi esąs prie savo fizinių galimybių ir sielos jėgų ribos. Toks išbandymas gali būti sunki, sekinanti liga, ilgai neišsipildanti viltis, artimo ir brangaus žmogaus netektis, slegianti vienatvė, netikėta nelaimė, kartus nusivylimas artimais ir kadaise labai brangiais žmonėmis ir kiti. Vieni jų užgriūva mus netikėtai, kai visai to nesitikime, kiti atslenka lėtai, tarsi mažas debesėlis horizonte. Tai, kas iš pradžių atrodė lyg dėmesio neverta smulkmena, vėliau apniaukia visą dangų ir virsta tiesiog nebepakenčiamu dalyku.

Šėtonas puikiai susigauja, kokią griaunamąją jėgą turi sunkūs išbandymai. Todėl jis tuojau pat prie jų prisitaiko ir naudoja jais, kad nuteiktų mus prieš Dievą ir širdyje pasėtų abejonę Dievo ištikimybe. Tai žinodami, turime ypatingai budėti, kad neleistume jam pasiekti savo tikslo. Juk kiekviename, kad ir pačiame sunkiausiame išbandyme, visada lieka vietos vilties spindulėliui.

Dievas niekada nepalieka Savo vaikų. Žodis, sužeidęs pačią širdį; laiškas, sukėlęs skausmą sielai; artimo draugo padaryta gili žaizda; apkalbos, paskleistos žmogaus, iš kurio to visiškai nesitikėjai; bendradarbių panieka; finansiniai nuostoliai ir nuolatiniai mūsų psichiką slegiantys materialiniai sunkumai – Dangiškasis Tėvas žino viską! Jis išgyvena kartu su mumis, laukdamas, kad tuo sunkiu metu visiškai pasikliautume Juo. Ar ne to mus moko Jobo pavyzdys? Jis, nepaisydamas jį ištikusių nelaimių ir visą kūną sužeidusių raupsų bei sielą draskančių kančių, visame tame įžvelgė Dievo ranką. Jo tikėjimas pasiekė apogėjų, kai sėdėdamas pelenuose, jis galėjo pasakyti: „*Jei Jis mane ir nužudys, aš Juo pasitikėsiu*“ (Job 13, 15).

Mūsų dienomis sekinanti užsitęsusi liga arba prievartos ar invalido vežimėlio prirakinęs sunkus kūno sužalojimas yra dažnai pasitaikantis išbandymas. Retas kas tokioje būklėje tampa nugalėtoju. Tačiau koks didžiulis

palaiminimas yra sutikti žmogų, kuris sunkioje kūnų kamuojančioje ligoje neužkietina savo širdies, parodydamas didžiulį kantrumą ir didvyrišką ištvermę! Vargu, ar surasi geresnį liudijimą apie mums dovanotą Dievo malonę!

Mums, žmonėms, labai sunkiai pakeliamas išbandymas laiku. Biblija apie tai kalba taip: „*Ilgai neišsipildanti viltis kankina širdį; patenkintas troškimas – gyvybės medis*“ (Pat 13, 12). Senojo Testamento laikais panašų išbandymą ištverė mūsų tikėjimo tėvas Abraomas. Jam Dievo pažado išsipildymo (Saros sūnaus) teko laukti dvidešimt penkerius metus. Tokį ilgą patikrinimą laiku jis išlaikė garbingai. Apie tai parašyta: „*Jis nepavargo tikėti ir nelaikė savo kūno apmirusio (nors jam buvo apie šimtą metų) ir Saros iščių apmirusiomis. Jis nepasidavė netikėjimui Dievo pažadu, bet buvo tvirtas tikėjime, teikdamas Dievui šlovę*“ (Rom 4, 19-20).

Nors nuo to laiko praėjo daug amžių, tačiau įvairūs išbandymai tęsiasi iki šiol. Jie kartkartėmis mus pasveria ant Dievo svarstyklių. Pavyzdžiui, didžiausias krikščionio tikėjimo išbandymas yra apie jį pasakytas piktas žodis. Reakcija į panašius dalykus atskleidžia visą jo charakterį. Tada tampa aišku, kokia yra jo širdis: iš gyno aukso ar tik šiek tiek paausiuota. Juk visi žinome, kad jėga mums reikalinga ne apsiginti, o susilaikyti nuo pasiteisinimų ir paaiškinimų. Tai kažkas neįkainojamo – išlaikyti tylią rimtį, kuri saugo ramybę širdyje ir suteikia Dievui galimybę išspręsti mūsų problemas bei Jam Pačiam atremti į mus nukreiptus žiaurius smūgius. Tik per Jį atsiskleidžia viską nugalinti dvasia ir galinga vidinė jėga. Į piktus kaltinimus ir išpuolius Jėzus neatsakinėjo. Tai stebino ir kaltintojus, ir minią. Savo nesudrumsčiama ramybe Jis kalbėjo jiems be žodžių. Deja, mes pernelyg retai sekame Jo pavyzdžiu.

Šiandien tarp krikščionių galima sutikti daug tokių, kurie daugelį metų mintimis persekioja savo „*priešus*“, nuolat juos prisimindami dėl patirtų skriaudų. Tokie tikintieji, pamynę tai, kas svarbiausia, ir norėdami apginti įžeistą garbę, savo gyvenimą paverčia smulkmeniškos

kovos verpetu. Jiems nė į galvą neateina mintis prisiminti Dievo Sūnų, kuris daugiau už visus kitus nukentėjo ir kaip niekas kitas buvo pažemintas. O, jeigu mes žinojume, kokie palaiminimai slypi panašiuose išbandymuose, tai gal sušuktume panašiai, kaip sušuko sunkią akimirką karalius Dovydas, kai jį koneveikė Šimis: „*Tegul jis keikia... gal Viešpats pažvelgs į mano sielvartą ir atmokės geru už jo šiandieninius keiksmus*“ (2 Sam 16, 11-12).

Nėra net abejonių, kad reikia turėti didelę dovaną – sugebėjimą visiems atleisti, kad galėtume nuolankiai priimti žiaurų nuosprendį arba oriai pakęsti nesupratimą, nuoskaudą ar šmeižtą. Tačiau jei mes išmoksime elgtis taip, kaip elgėsi Tas, Kuris „*šmeižiamas neatsakė tuo pačiu, kentėdamas negrasino, bet pavedė Save Tam, Kuris teisia teisusiai*“ (1 Pt 2, 23), tada, be jokių abejonių, gaušime iš Jo gerą atlygį.

Kad ir kokie sunkūs būtų išbandymai, kad ir kaip jie pasireikštų mūsų gyvenime, kiekvienas turėsime pereiti šią Dievo mokyklą. Išmokę visas pamokas, mes jų daugiau nebepamiršime. Įgytos dvasinės žinios taps amžinu kapitalu, kuris visada liks su mumis ir niekada nepraras savo aktualumo bei vertės. Išbandymai padeda geriau suvokti tai, kad esame visiškai priklausomi nuo Dievo. Ir tai svarbiausia, ko iš mūsų nori Dievas. Viešpats trokšta, kad būtume Jo nuosavybė ir pasitikėtume tik Juo. Čia, žemėje, Jėzus buvo visiškai priklausomas nuo Savo Dangiškojo Tėvo. Todėl Jis nori, kad mes nepasikliautume savo jėgomis, o elgtumės taip, kaip elgėsi Jis – pasitikėtume tik Juo. Užėmę tokią poziciją, jau nebegalėsime elgtis visiškai savarankiškai, o tai mus apsaugos nuo daugybės klaidų. Kitaip jų išvengti nėra jokios galimybės.

Patirti išbandymai atveria neištirtas mūsų sielos gelmes ir iki tol paslėptus sugebėjimus. Jie sustiprina ir užgrūdina tikėjimą, suteikdami jam didesnę atsparumą kūniško ir dvasinio gyvenimo lygmenyse. Vargai ir bėdos moko labiau apgalvotai sekti Viešpačiu, suvokiant savo žingsnius ir motyvus. Jie tarsi Dievo noragas, purenantis

širdies dirvą, kuri jau gali subrandinti didesnę derlių. Kaip ugnis suteikia atsparumą moliui, paversdamas jį keramika, taip išbandymai mus treniruoja ir užgrūdina, suteikdami sugebėjimą juos nugalėti. Tokiu būdu iš rimbo jie tampa palaiminimu ir priemone, ruošiančia mus pergalėms būsimose kovose. Tai, kas mus neigiamai veikia iš šorės, iš tikrųjų yra palaiminimas mūsų vidiniam žmogui. Izoliuoto šiltnamio aplinka ir gyvenimas pertekliu negimdo tikėjimo didvyrių, kurie viską įveikia ir nugalai. Būtent nugalėti sunkumai formuoja charakterį žmogaus, sugebančio ne tik egzistuoti, o gyventi pilnavertį ir dvasiškai turtingą gyvenimą.

Kaip mus supanti gamta, kuri ypač graži po praūžusios krušos ir galingo vėjo, taip ir stiprios asmenybės bei tikėjimo didvyriai gimsta audrų sūkuriuose, nors ir nešioja randus, gautus dvasiniuose mūšiuose. Taigi Dievas leidžia į mūsų gyvenimą ateiti audroms ne todėl, kad norėtų mus palaužti ar sugniuždyti, o kad sustiprintų, išmokytų narsumo, ištvermės, sugebėjimo atjausti, pasigailėti ir suprasti mūsų artimuosius. Dievas per skausmą užaugina tai, kas vėliau pasitarnauja Jo šlovei ir yra palaiminimas kitiems. Tie, kurie gali paguosti liūdinčius, palaikyti silpnus ir pakelti parkritusius, dažniausiai patys yra daug kentėję. Varguose, sielvartuose, ligose ir daugybėje išbandymų buvo išugdyta disciplina, išsivystė sugebėjimas padėti kitiems. Visa tai juos padarė būti tinkamus kunigais, sielų gydytojais ir dvasiniais slaugytojais.

Kadaise psalmininkas, prisiminęs Juozapą, giedojo: „*jie sukaustė jį geležimi*“ (Ps 105, 18). Šio Dievo vyro gyvenimo kelias buvo labai sunkus. Tačiau tik taip jis gavo nuostabias ir reikalingas pamokas. Jaunystėje patirtas vargas, netektys ir nelaimės, gyvenimas nuolatinuose suspaudimuose, daugybė išbandymų – štai kas išugdė jo stiprią valią, geležinį atkaklumą, ryžtingumą, ištvermingumą ir narsumą, iš ko susideda tikrai kilnus charakteris.

Kažkas yra pasakęs, kad Dievas geriausius Savo karus surenka nuo kančių kalnų viršūnių. Su tuo negalima

nesutikti. Dažnai tai, kas žmonėms atrodo pralaimėjimas, Dievas paverčia didžiausiomis Savo pergalėmis. Kartais mums atrodo, kad šėtonas triumfuoja, ir Dievas iš tikrųjų leidžia, kad taip būtų. Tačiau po tam tikro laiko Jis sugriauna priešo užmačias ir paverčia niekais jo tariamą pergalę. Ar ne taip atsitiko su trimis žydų jaunuoliais Šadrachu, Mešachu ir Abed Negu, kurie neatsižvelgiant į jų ištikimybę Viešpačiui, buvo gyvi įmesti į liepsnojančią krosnį? Jų priešai triumfavo. Tačiau tas tariamas pralaimėjimas virto nuostabia pergale, nes „*nes nėra jokio kito dievo, kuris taip galėtų išgelbėti*“ (Dan 3, 29).

Dievas keičia mus ir mūsų gyvenimą, panaudodamas išbandymus. Jis daro tai, ko mes Jo iš tikrųjų ir prašome – keičia mus į „*naują kūrinį Jėzuje Kristuje*“ (žr. Gal 6, 15). Trokšdami to, turime leisti Jam elgtis su mumis taip, kaip puodžius elgiasi su moliu, žiesdamas iš jo sugalvotą indą, net jeigu Jo veiksmai mums ne visada suprantami. Tikėdami Jo begaline išmintimi ir atsimindami, kad Jis niekada neklysta, visiškai pasitikėkime Jo apvaizda: ne tik nuolankiai priimkime viską, kas įvyksta, bet ir džiaukimės tuo. Suprantama, toks požiūris prieštarauja žmogiškai logikai, kuri su tuo negali sutikti, nes negali suderinti liūdesio su džiaugsmu. Gerai tai suprasdamas, apaštalas Jokūbas kadaise rašė: „*Mano broliai, laikykite didžiausiu džiaugsmu, kai patenkate į visokius išbandymus. Žinokite, kad jūsų tikėjimo išbandymas ugdo ištvermę, o ištvermė tesubręsta iki galo, kad būtumėte tobuli, subrendę ir nieko nestokotumėte*“ (Jok 1, 2-4). Vadinasi, mums Dievo leistų pagundų ir išbandymų tikslas yra mūsų tobulumo formavimas, į kurį kviečia ir Dievo žodis: „*kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasiruošęs kiekvienam geram darbui*“ (2 Tim 3, 17).

Išgyvendami sunkius laikus, niekada nepamirškime, kad kiekvienas išbandymas turi savo ribą. Dievas juos siunčia, Dievas juos ir atšaukia. Nevertėtų nekantraujant aimanuoti: „*Kada tai baigsis?*“ Geriau nuolankiai laukti Dievo nustatytos pabaigos, kai Jis ateis su Savo pagalba.

Tik Dievas žino tą momentą, kada jau bus pasiektas išbandymo tikslas, todėl pagalba ateis nei anksčiau, nei vėliau Jo nustatyto laiko. Tada įsakys audrai nurimti, ir šėlstančios bangos virs ramia žėrinčia plyne. Taigi būkime kantrūs. Atsiminkime, kad tai, kas dabar vyksta mūsų gyvenime, vėliau atneš ne tik naudą, bet ir atlygį, daug kartų viršijantį visus išgyventus kentėjimus.

Baigiant šią temą, negalima pamiršti, kad išbandymai gali būti ir dvasinėje sferoje. Jie gali paliesti pačias slapčiausias mūsų dvasios puses bei vienokius ar kitokius tikėjimo aspektus. Dažniausiai jie vyksta tada, kai veikiami tam tikrų aplinkybių ir įvertinę savo dvasinius prioritetus bei ankstesnę požiūrį į krikščionybės esmę, ryžtamės pereiti iš vienos religinės sistemos į kitą. Tada mumyse prasideda kankinanti dvasinė kova tarp mūsų įprasto seno požiūrio į tarnavimą Dievui ir naujų siekių, gimusių iš nepasitenkinimo tuo, ką mes iki šiol turėjome ir laikėme absolučiai teisingu dalyku. Kas buvo anksčiau, dar taip gyva. Išrauti visa tai iš savo širdies ir proto be galo sunku. Tai, kas nauja, gąsdina savo nežinomybe. Baisu padaryti kokių nors nepataisomų klaidų. Skaudu, kai trūksta seni ryšiai. Jaučiame stresą ir susvetimėjimo įtampą santykiuose su tais, kurie buvo mūsų draugai. Sunku atlaikyti psichologinį spaudimą, kai tavo laiko išdavusiu tikėjimą ir verčia vėl grįžti prie to, ką nori palikti.

Tokią dvasinio išbandymo kančią aprašo Laiško hebrajams autorius. Tai patyrė žydai, kurie visa širdimi įtikėjo Viešpatį Jėzų Kristų ir pašventė Jam savo gyvenimą. Jie kentė ne dėl to, kad perėjo iš senos religinės sistemos į naują lygiavertę sistemą. Jie perėjo iš judaizmo į krikščionybę. Vietoj tradicijų ir ritualų perėjo prie tikrosios tikėjimo esmės. Laikiną pakeitė amžinu. Gerą išmainė į geresnį. Bet ir tai buvo dar ne viskas. Buvę daugumoje, atėjo pas mažumą. Palikę, kas populiariu ir pripažinta, prisidėjo prie neižymių ir nepripažintų. Pasitraukė nuo tų, kurie turėjo valdžią bei jėgą, ir pasiliko pas tuos, kurie neturėjo jokių teisių, kurie buvo persekiojami ir niekinami.

O tai, žinoma, jau buvo labai rimta. Jų nesuprato ir smerkė žmonės, juos persekiojo visuomenė, jie susidūrė su kitomis neišvengiamomis pasekmėmis.

Labai panašiai nutinka ir mūsų dienomis, kai kas nors ryžtasi pakeisti savo požiūrį ar palikti tėvų tikėjimą ir pereiti į kitą krikščionišką konfesiją. Tai dažniausiai kitų suprantama kaip tikėjimo išdavystė. Buvę bažnyčios nariai tokį žmogų laiko paklydėliu ir išdaviku. Jis tampa kalbų ir pajuokos objektu, jį kritikuoja, smerkia, apkalba. Iš pradžių stengiamasi su juo pasikalbėti, „*atvesti į protą*“, perkalbėti, „*atitaisyti*“. Už jį meldžiamasi, pasninkaujama. Kai tai neduoda norimų rezultatų, jo vengiama, nutraukiamas bet koks bendravimas, jam atvirai trukdoma. O, jei ir tai nepadeda, skiriama pastaba arba paskelbiama, kad jis atskirtas nuo bažnyčios.

Atlaikyti tokius dvasinius išbandymus yra be galo sunku dėl to, kad jie ateina ne iš šėtono, ne iš pasauliečių, o iš tikėjimo brolių ir seserų, kurie tarnauja tam pačiam Dangiškajam Tėvui. Tokiomis minutėmis yra sunku tinkamai pasirinkti: arba pripažinti savo požiūrį ir veiksmus neteisingais ir su „*atgaila*“ sugrįžti į ritualinės, tradicinės bažnyčios glėbį, arba likti tame, ką pasirinkai, kantriai kęsti nesupratimą ir panieką su viltimi, kad ateis laikas, kai Pats Dievas viską atstatys į savo vietą.

Galima tik įsivaizduoti, kokioje sudėtingoje situacijoje ir prieš kokį sunkų pasirinkimą kadaise atsidūrė žydai, tapę krikščionimis. Gali būti, kad kai kurie jų, neatlaikę visuomenės nuomonės spaudimo ir išsekę nuo vidinės kovos, grįžo atgal. Tačiau, be abejonų, tarp jų buvo ir tokių, kurie dėl Kristaus buvo pasiruošę viskam. Būtent jiems buvo skirti šie paguodžiantys, padrąsinantys ir kviečiantys didvyriškai laikytis žodžiai: „*Apsvarstykite, kaip Jis iškentė nuo nusidėjėlių tokią priešišką, kad nepailstumėte ir nesuglebtumėte savo sielomis! Jums dar neteko priešintis iki kraujo, kovojant su nuodėme*“ (Hbr 12, 3-4). Taigi ir dabar, koks sunkus beatrodytų jus ištikęs dvasinis išbandymas, žinokite, kad

Viešpats būtinai suteiks jėgų ne tik jį ištvirti, bet ir per tą išbandymą dvasiškai sustiprėti (suprantama, jei jūsų pasirinkimas iš tikrųjų yra teisingas). Kaip apsigavo tie, kurie apverkė priėmusius krikščionybę žydus („*atkritusius nuo tikėjimo*“), taip gali apsigauti ir tie, kurie liūdi dėl jūsų, manydami, kad jūs paklydote ir pražuvote.

Būtent taip mūsų dienomis nutiko vienai tikinčiai pagyvenusiai moteriškei. Ji perskaitė knygą apie apsivalymą bei šventėjimą ir pasiryžo eiti tuo keliu. Tačiau jos bažnyčioje vyravo nuomonė, kad žmogus gauna atleidimą, apsivalymą ir šventumą atgailos dieną, o vėliau lieka tik dėkoti Viešpačiui už Jo parodytą malonę. Kai kartą maldos susirinkime ši krikščionė išdrįso prasitarti, kad Dievas šiuo klausimu jai parodė kitą kelią, kilo nepasitenkinimo ir pasipiktinimo audra. Paskelbę tokį požiūrį visiškai neteisingu ir eretišku, jai uždraudė apie tai kalbėti. Moteris nutilo, tačiau ir toliau darė tai, ką Dievas jai įdėjo į širdį. Suradusi sielovados tarnautoją, išpažino visą dvasinę nešvarą, atsižadėjo okultinių nuodėmių, į kurias buvo įsivėlusi iki įtikėjimo, sutvarkė savo santykius su vyru, vaikais ir kitais artimaisiais, prisipažino melavusi, grąžino kadaise pasiskolintus pinigus ir pavogtus daiktus, ir taip pat atliko dar daug ką, apie ką anksčiau niekada negalvojo, kad tai teks padaryti.

Praėjo keli mėnesiai, ir tokio apsivalymo bei pasišventinimo vaisiai tapo akivaizdūs. Pamatęs pasikeitusį žmonos gyvenimą, atgailavo ir atėjo pas Viešpatį jos vyras. Lančą tą pačią bažnyčią jos dvasiškai atšalę suaugę vaikai, sužavėti jos meilės, romumo, nuolankumo ir dvasinio pakilimo, taip pat nutarė eiti tuo pačiu keliu. Jie taip pat pradėjo tvarkyti savo šeimų gyvenimą. Tai matydami, kiti tos bendruomenės nariai pradėjo domėtis, kaip jai pasisekė tai pasiekti. Ji pradėjo pasakoti, kaip tai įvyko. Kalbos labai greitai pasiekė pastorių. Ją iškvietė į brolių tarybą ir perspėjo, kad, jei nenutrauks savo atskalūniškos veiklos, ji bus pašalinta iš bažnyčios narių. Nelaukdama, kol tai įvyks, ši krikščionė surado

mažą grupelę tikinčiųjų, kurie turėjo tokį pat požiūrį į šventėjimą ir Dievo ieškojimą. Bendravimas su jais jai atnešė daug džiaugsmo ir praturtino dvasiškai. Apie tai sužinojęs buvusios bendruomenės pastorius paliepė visiems, kurie su ja dar bendrauja, nedelsiant nutraukti visus ryšius. Tokiu būdu ji prarado savo buvusius draugus, kurių daugelis jai buvo labai brangūs. Kartkartėmis ją pasiekdavo nuogirdos, kaip ją šmeižė, pavertę paniekos ir pajuokos objektu. Iš sakyklos buvo atvirai kalbama, kad ji esanti paklydėlė, jog privalu jos saugotis, kad niekas „*ne-užsikrėstų*“. Tai buvo dar vienas išbandymas, dar viena sunki dvasinė našta, gulusi ant jos pečių. Kartkartėmis ji kankinosi abejodama, ar jos pasirinkimas buvo teisingas. Ir neliko nieko kito, kaip savo liūdesį atiduoti Viešpačiui ir maldauti, kad Jis Pats įsikištų į šią situaciją.

Po pusantrų metų jos buvusioje bendruomenėje pradėjo vykti neįtikėtini dalykai. Išaiškėjo, kad pastorius įkišo ranką į bažnyčios kasą ir pradėjo naudoti bendruomenės pinigus savo asmeniniams reikalams. Jis palaimino jo labai vertinamą bažnyčios choro choristę jungtuvėms su ką tik įtikėjusiu jaunu žmogumi, kuriam prieš tai padėjo išsiskirti su netikinčia žmona. Išaiškėjo keli paleistuvystės ir santuokinės neištikimybės atvejai tarp jaunimo ir kitų narių, dėl ko bažnyčioje prasidėjo neįtikėtinas bruzdėjimas. Tokiu būdu atsiskleidė, kad šioje bendruomenėje jos bėdų priežastis ir suklupimo akmuo buvo neteisingas požiūris į apsivalymą ir šventėjimą.

Išgyvenant vienokį ar kitokį išbandymą nereikia pasiduoti nusivylimui. Juk tada siela nusilpsta ir tampa nenaudinga. Tokios būsenos žmogus negali atsispirti šėtonui ir užtarti kitus maldomis. Kai tik nusiminimui ir abejonėms pasakysime ryžtingą „*ne*“, Dievas Šventąja Dvasia vėl atgaivins mūsų tikėjimą, įkvėps iš aukštybių naujų jėgų, kurios privers pragaro jėgas pasitraukti. Kai tikintis žmogus, pasikliaudamas Viešpačiu, nuoširdžiai ir paprastai Jam atsiduoda, tikėdamasis pagalbos bei Jo vedimo, pradeda reikštis Dievybės jėga ir pilnatvė.

Prisiminkime apaštalo Pauliaus žodžius, kuriuos jis pasakė, kai buvo išbandytas pagal jo jėgas ir virš jo jėgų: „*Mes visaip spaudžiami, bet nesugniuždyti; suglumę, bet nenusivylę; persekiojami, bet nepalikti; parblokšti, bet nežuve*“ (2 Kor 4, 8-9).

Dievo siųstuose išbandymuose visada yra konkretus tikslas. Jų visų prasmę Dievas mums atidengs tik amžinybėje. O dabar tenkinkimės supratimu, kad išbandymus Jis siunčia ne todėl, kad mums būtų blogiau, o kad būtų geriau, kad mus padarytų geresnius, sustiprindamas tikėjimą ir padidindamas mūsų dvasinę vertę. Medis, augantis vėjuotoje vietoje, kur vėtros nuolat jį lenkia prie žemės ir laužo jo šakas, įleidžia į žemę daug gilesnes šaknis, nei medis, augantis nuo vėjų apsaugotoje žemumoje, kur niekada nėra audrų. Lygiai taip pat nutinka ir žmogaus gyvenime. Pačios vertingiausios ir kilniausios mūsų savybės, suteikiančios jėgų ir šventą pasitikėjimą Viešpačiu, išugdomos sielvartuose, išbandymuose ir sunkumuose. Visa tai mus užgrūdina lyg atsparų metalą, kuris apdorojamas ugnimi, tempimu, spaudimu, gniuždymu, šlifavimu ir kitais būdais.

Viešpaties žodis, kviečiantis mus į išbandymus, niekada nėra Jo paskutinis žodis. Sielvartas ir ašaros, praradimai, širdgėla ir kančios, – visa tai tik gyvenimo pradžia, o ne pabaiga. Todėl nereikia nusiminti ir pagundas bei išbandymus, kurie šiandien atėjo į mūsų gyvenimą, laikyti pralaimėjimu. Verčiau šaukimės Dievo, kad Jis ateitų mums į pagalbą ir dovanotų pergalę, kuri tikrai ateis. Visuose sunkumuose, kurie pasitaiko mūsų gyvenimo kelyje, reikia stengtis lavinti savo tikėjimą, kad jį, išbandytą ir užgrūdiną, Viešpats apvainikuotų amžinybėje.

3 skyrius

Sėjos ir pjūties dėsniis

Visatos Kūrėjas, kurdamas pasaulį, kuriame mes gyvename, numatė atitinkamus fizinius ir dvasinius dėsnius, kurių dėka viskas juda ir egzistuoja. Bėgant laikui fizinius dėsnius atradinėjo genialūs žmonės, kurių vardus pagarbiamai saugo žmonijos istorija. Dvasinius dėsnius Viešpats atskleidė Šventosios Dvasios vedamiems Dievo vyrams, o užrašyti jie visų knygų knygos puslapiuose – Biblijoje.

Ir vieni, ir kiti dėsniai veikia visose žmogaus gyvenimo sferose nepriklausomai nuo to, ar juos žinome, ar nežinome, ar jų laikomės, ar nieko apie juos nenorime girdėti. Skirtumas tik toks, kad į fizinius gamtos dėsnius mes priversti atsižvelgti, suvokiame, jog jų neįmanoma pakeisti, vadinasi, ir priešintis jiems nėra jokios prasmės. Jei kalbėtume apie dvasinius dėsnius, apibrėžiančius mūsų būtį, atsakomybę prieš Dievą ir būsimą amžiną gyvenimą, tai juos žmonija nuo amžių visada stengėsi pertvarkyti pagal savo interesus, nors to padaryti jai niekada nepavyko. Vieną iš jų, kuris pagrįstas **atlygio principu**, priimta vadinti sėjos ir pjūties dėsniu. Šventajame Rašte jis suformuluotas taip: „*Neapsigaukite! Iš Dievo nepasišaipysi. Ką žmogus sėja, tą ir pajaus*“ (Gal 6, 7).

Sėja ir pjūtis – tai nekintantis dėsnis, kurį įtvirtino Dievas. Jis žemėje veikia per amžius ir lemia tiek kiekvieno konkretaus žmogaus, tiek ir ištisų tautų likimus. Pirmą kartą jis buvo apreikštas Nojui, kai nuslūgo tvano vandens. Apie tai buvo paskelbta tokiais žodžiais: „*Kol žemė bus, nenustos sėja ir pjūtis, šaltis ir šiluma, vasara ir žiema, diena ir naktis*“ (Pr 8, 22). Nuo to laiko praėjo tūkstančiai metų, tačiau ši Kūrėjo lūpomis paskelbta gyvenimo taisyklė lieka nepajudinama. Diena iš dienos ir metai iš metų mes jaučiame šaltį ir kaitrą, stebime metų laikų kaitą, nakties perėjimą į dieną ir dienos perėjimą į naktį, ir taip esame sėjos ir pjūties dėsniu veikimo gyvieji liudininkai.

Taip yra dėl to, kad šis dėsniis yra Dievo sprendimas „*Kuriamė nėra permainingų ir nė šešėlio keitimosi*“ (Jok 1, 17).

Kad geriau suprastume šį dėsnių, pažvelkime į gamtą, į mus supantį augalų pasaulį. Visiems žinoma, kad iš sėklos gali išaugti tik tos pačios rūšies augalas. Pasėję kviečio ar miežio grūdą nelaukiame, kad iš jų išaugs saulėgrąža ar kukurūzas. Mūsų nė kiek nestebina, kad iš agurko sėklos išdygsta agurko daigas. Būtų keista, jei iš jos išaugtų pomodoro krūmas. Visiškai taip pat vyksta ir mūsų gyvenime. Pasėję nuodėmės sėklą, negalime tikėtis palaiminimų derliaus. Ir nors tai visiškai aišku, vis tik dažnai tenka išgirsti panašias aimanas: „*Mano Dieve, už ką?! Kodėl taip atsitiko būtent man?! Kuo aš nusidėjau, kad dabar tenka mokėti tokią kainą?!*“

Matote, jau tokių klausimų formuluotėje atsispindi žmogaus supratimas, kad pasekmė susijusi su priežastimi. Jei Dievas mus laimina, reiškia yra priežastis, dėl ko Jis tai daro. Jei baudžia, reiškia ir tam yra pagrindas. Ir nors ne visada lengva nustatyti pačią pirminę priežastį, vis tik ji visada yra. Tai, kas įvyko šiandien, yra pasekmė to, kas buvo vakar, prieš savaitę, prieš mėnesį, prieš metus ar net dešimtmečius. Už žodžius, poelgius ir veiksmus, ištartus ir įvykdytus praeityje, teks užmokėti šiandien, rytoj ar poryt. Ir išvengti to nepavyks, nes kiekvienas tolimesnis žingsnis labai glaudžiai susijęs su ankstesniu. Niekas negali nusidėti ir likti nenubaustas. Kiekviena nuodėmė užtraukia neišvengiamas pasekmes, kurios dažnai būna labai karčios. Kiekviena negera mintis, kiekvienas įskaudinantis žodis, bet koks negarbingas poelgis, kam nors padaryta žala, prasiveržusio pykčio pliūpsnis, įvykdyta vagystė, širdyje nešiojamas priešiškuimas, neapykanta ir kerštas, išryškėję mūsų veido išraiškoje, pasireiškę veiksmuose, reakcijose ir žodžiuose, – visa tai yra sėklos, iš kurių kada nors išaugs tai, ką turėsime patys pajauti.

Galbūt jūs paklausite, kodėl Dievas būtent taip nuematė? Tik todėl, kad Jis yra teisingas Dievas, Kuris **visada**

atlygina už tai, kaip ir ką sėjame savo gyvenime: gera ar bloga. Kaip neįmanoma išvengti Jo nutarimo: „*Žmonėms skirta vieną kartą mirti, o po to – teismas*“ (Hbr 9, 27), kuris veikia per visus amžius iš kartos į kartą, taip neįmanoma atšaukti sėjos ir pjūties dėsnių. Šis dėsnis nepaliaujamai įrodo savo teisingumą žmogaus gyvenimo praktikoje. Tai patvirtina daug Šventojo Rašto eilučių tiek Senajame, tiek ir Naujajame Testamentuose. Pavyzdžiui: „*Žinok, kad Viešpats, tavo Dievas, yra ištikimas Dievas, kuris laikosi sandoros ir yra gailestingas Jį mylintiems ir Jo įsakymus vykdančioms per tūkstantį kartų. Ir Jis atlygins tiems, kurie Jo nekenčia, juos sunaikindamas. Jis nedels, kad atlygintų tam, kuris Jo nekenčia*“ (Išt 7, 9-10); „*Viešpats atlygins kiekvienam už jo teisumą ir ištikimybę*“ (1 Sam 26, 23); „*Nusidėjėlius persekioja nelaimės, o teisiesiems atlyginama gėrybėmis*“ (Pat 13, 21); „*Viešpats, atlygio Dievas, tikrai atlygins*“ (Jer 51. 56); „*Aš nepasigailėsiu tavęs, bet bausiu tave už tavo kelius ir tavo bjaurystes užvesiu ant tavęs. Tada žinosite, kad Aš – Viešpats, kuris baudžia*“ (Ez 7, 9); „*Nes Žmogaus Sūnus ateis Savo Tėvo šlovėje su Savo angelais ir tuomet Jis atlygins kiekvienam pagal jo darbus*“ (Mt 16, 27); „*Nekeršykite patys, mylimieji, bet palikite tai rūstybei, nes parašyta: „Mano kerštas, Aš atmokėsiu“, – sako Viešpats*“ (Rom 12, 19); „*Štai Aš veikiai ateinu, ir Mano atlygis su Manimi, kad kiekvienam atlyginčiau pagal jo darbus*“ (Apr 22, 12).

Matote, Tas, kuris yra aukščiausiasis Teisėjas, kiekvienam atsilygina tuo, ko žmogus yra nusipelnęs. Kad ir kaip nelengva būtų tai priimti, suvokiame, kad toks principas yra pagrįstas ir teisingas. Juk ir patys elgiamės lygiai taip pat. Atsakome geru už gera ir norime atkeršyti už patirtą blogį. Toks atlygio principas atsispindi net kai kuriose rusų liaudies patarlėse, kaip: „*Skolą atlygis puošia*“, „*Kaip lauke šaukia, taip miške atsiliepia*“, „*Neritink akmenis ant kito, nes jis atriedės tau atgal*“.

Kai nesulaukiame dėkingumo už kitam suteiktą pagalbą, arba kai negalime „atlyginti“ kitam, ko jis, mūsų

manymu, yra nusipelnęs, piktinamės ir dažnai panašiai aimanuojame: „*Ji kaip reta nedėkingas žmogus! Visa, ką jai darai gera, ji priima tarsi tai jai priklausytų ir būtų savai me suprantama!*“; „*Kiek galima pakęsti tokius įžeidinėjimus! Jis taip elgiasi todėl, kad niekas jam neduoda atkirčio! Jis nesusiprotės, jeigu jo nepamokysi!*“; „*Mano brolis daro tiek bjaurysčių, o tėvai jį dangsto! Kur teisingumas?!*“; „*Man gėda dėl tavęs, sūnau! Tu elgeisi šlykščiai! Už tokį pasibjaurėtiną elgesį esi vertas pačios griežčiausios bausmės!*“.

Taigi, atlygio principas giliai glūdi kiekvieno žmogaus sąmonėje. Jeigu tas principas būdingas mums, nedrįstantiems girtis savo teisumu, tai kiek kartų labiau jis būdingas teisiam ir teisingam Dievui, Kurio neįmanoma nei papirkti, nei apgauti! Apgailėtina, kad mūsų dienomis Viešpats dažniausiai pristatomas kaip Tas, Kuris tik tuo ir užsiima, kad labai mūsų gailisi ir vis atleidžia, ir atleidžia, ir atleidžia. Kadangi Jis metų metus tyli, nereaguoja į mūsų daromą nuodėmę, pradedame galvoti, kad taip visada bus. Tačiau tai tik iliuzija. Dievo žodyje yra tokios eilutės: „*Tu tai darei, ir Aš tylėjau. Tu manai, kad Aš esu toks, kaip tu. Aš tave barsiu ir tavo darbus statysiu tau prieš akis. Susipraskite, kurie pamiršote Dievą, kad neištikčiau jūsų, ir tada nebus, kas jus išgelbėtų*“ (Ps 50, 21-22).

Pjūties metas gali būti labai skirtingas. Vieniems atpildas ateina iškart po nusikaltimo padarymo, kitiems po kelių dienų, savaitių ar mėnesių, o tretiems po daug metų ar net dešimtmečių. Tačiau vienaip ar kitaip nuslėpti tai, kas buvo neteisinga ar gėdinga mūsų gyvenime, niekaip nepavyks. Reikia atsižvelgti ir į tai, kad mūsų sėja gal buvo tik vienas vienintelis poelgis, o valgyti jo karčius vaisius tenka visą gyvenimą, žinoma, jei jo nenutraukia mirtis. Ji tokiu atveju yra pats šurpiausias atlygis.

Nemažai tokių pavyzdžių galime rasti Biblijos puslapiuose. Pačios ryškiausios iliustracijos gali būti Achano, Dovydo ir Šimio istorijos. Pirmasis užmokėjo mirtimi už

savo nepaklusnumą Dievui, nes iš grobio paėmė tai, kas Viešpaties įsakymu turėjo būti sunaikinta. Jo poelgis brangiai kainavo izraelitams, kai jie mėgino užkariauti Ajo miestą. Nepaklusęs Dievo nurodymui, Achanas pražudė ne tik save, bet ir visą savo šeimą. Prieš mirtį jam teko iš Jozuės lūpų išklaudyti teisingą nuosprendį. Apie tai Šventajame Rašte parašyta taip: „*Jozuė pasakė: „Kodėl užtraukei mums nelaimę? Viešpats šiandien tave padarys nelaimingą“. Tada izraelitai užmušė jį akmenimis ir po to sudegino, kai užmušė juos akmenimis. Jie sukrovė ant jo didelę akmenų krūvą, kuri išliko iki šios dienos. Taip Viešpaties rūstybė nurimo. Todėl ta vieta ligi šiol vadinama Achoro slėniu*“ (Joz 7, 25-26).

Antras pavyzdys yra karaliaus Dovydo, vyro pagal Dievo širdį, svetimavimo istorija. Turėdamas kelias žmonas ir daugybę sugulovių, jis susižavėjo savo pavaldinio Ūrijos žmona ir slapta su ja nusidėjo. O norėdamas nuslėpti savo nusikaltimą, suorganizavo Ūrijos nužudymą, kurį įvykdė svetimomis rankomis. Mums visiems žinoma, kokios buvo šio siaubingo poelgio pasekmės. Neteisėtas ryšys su Batšeba užtraukė daugelį bėdų ir nelaimių, kuriuos vėliau persekiojo Dovydą visą jo gyvenimą. Iš pradžių teko iškentėti pradėto nuodėmėje su Batšeba naujagimio mirtį. Vėliau vienas iš jo suaugusių sūnų Amnonas išprievartavo savo seserį, o už tai jo brolis jį nužudė. Po to sekė atviras dar vieno karaliaus sūnaus Abšalomo maištas, kuris baigėsi jo tragiška žūtimi ir karčiomis ašaromis tėvo, kuris buvo pagrindinis įsisiautėjusios tragedijos kaltininkas.

Dovydas labai gerai suprato savo kaltę. Tai patvirtina pilni skausmo, supratimo ir gailėsčio kupini jo lūpų žodžiai: „*Mano sūnau Abšalomai! Mano sūnau, mano sūnau Abšalomai! O kad aš būčiau miręs tavo vietoje, Abšalomai! Mano sūnau, mano sūnau!*“ (2 Sam 18, 33) Taip išsipildė pranašo Natano lūpomis ištarti Dievo žodžiai: „*Dabar kardas visada lydės tavo namus, nes tu paniekinai Mane ir pasiėmei hetito Ūrijos žmoną*“ (2 Sam 12, 10).

Vertėtų atkreipti dėmesį, kad vaikai dažnai tampa savo tėvų nuodėmių aukomis, o tai patvirtina Dievo žodžiai, pasakyti Savo tautai Senojo Testamento laikais: „*Nes Aš, Viešpats, tavo Dievas, esu pavydus Dievas, baudžiąs vaikus už tėvų kaltes iki trečios ir ketvirtos kartos tų, kurie Manęs nekenčia, bet rodąs gailestingumą iki tūkstantosios kartos, kurie Mane myli ir laikosi Mano įsakymų*“ (Iš 20, 5-6); „*Viešpats yra kantrus ir kupinas gailestingumo, atleidžiantis neteisybes ir nusikaltimus, tačiau nepalieikantis kalto nenubausto, bet baudžiantis už tėvų nusikaltimus vaikus iki trečios ir ketvirtos kartos*“ (Sk 14, 18). Tikriausiai dėl tos priežasties pranašo Jeremijo laikais Dievo tautoje atsirado toks priežodis: „*Tėvai valgė rūgščių vynuogių, o vaikams atšipo dantys*“ (Jer 31, 29). Taigi tėvams verta susimąstyti ir daryti viską, kas tik įmanoma iš jų pusės, kad ir kaip karaliui Dovydui nereikėtų vėliau lieti pavėluotų ašarų.

Pjauti, kas buvo pasėta, teko ir piktaliežuviui Šimiui. Jis sunkią karaliui Dovydui akimirką keikė jį piktais žodžiais. Atlygis už tai atėjo po keturiasdešimties metų iš karaliaus sūnaus Saliamono rankų. Prieš įvykdant mirties bausmę jam teko išklausti tokį nuosprendį: „*Tu žinai nedorybes, kurias padarei mano tėvui Dovydui. **Viešpats sugrąžins tavo nedorybes ant tavo galvos***“ (1 Kar 2, 44). Taigi, kiekviena pjūtis ir kiekvienas atlygis ateina ne nuo ko nors kito, o nuo teisingo ir teisingo Dievo, Kuris viskam numatė Savo laiką ir valandą.

Dievas nėra šališkas. Kiekvienas, padaręs nuodėmę, turi pjauti jos pasekmes, kad ir kas jis bebūtų: eilinis žmogus, koks buvo Achanas, šalies vadovas, kaip karalius Dovydas, ar nedorėlis, koks buvo Šimis. Ne išimtis ir dvasininkai. Pavyzdys – vyriausiojo kunigo Elio istorija. Dievas Jį ištiko už nuolaidžiavimą savo sūnams, kurie pažeidė Mozės įstatymą. Taip buvo, taip yra ir taip visada bus. To negalima pamiršti ir mums, gyvenantiems paskutiniaisiais laikais siaubingai ištvirtusioje ir moraliai supuvusioje visuomenėje.

Pasižvalgykite aplinkui, įsiklausykite, kuo mus nuolat maitina žiniasklaidos priemonės, – įsitikinsite, kad tai tiesa. Už įvairias sukybes ir mokesčių vengimą už groty patenka milijonieriai. Už amoralų gyvenimą į skandalingas istorijas įsivelia pasaulinio lygio politikai. Vagims, žmogžudžiams ir kitiems ypač pavojingiems nusikaltėliams atsiskaitymo valanda ateina tada, kai jie to visai nesitiki. Viešumon iškyla teisėjų apgavystės. ŽIV virusas ir sutuoktinių neištikimybės persekioja kaip pirštines keičiančias savo partnerius Holivudo ir roko žvaigždes. Ankstyva mirtimi ir sunkiomis lėtinėmis ligomis „apdovanojami“ nežinantys saiko girtuokliai iš pačių žemiausių visuomenės sluoksnių. Kaip būtų gaila, bet panašių pavyzdžių galima pateikti daugybę.

Žinoma, galima teigti, kad Dievas ne visada ir ne visiems vienodai teisingas. Juk ir teisiajam dažnai nutinka tai, ko nusipelnė nedorėlis, o nusidėjęlis mėgaujasi gyvenimu, kurio niekaip nenusipelnė. Ką gi, kadaise panašiai samprotavo ir Asafas. Apie tai kalbama vienoje iš jo psalmių: „*Tikrai geras yra Dievas Izraeliui, tiems, kurių širdis tyra. Bet mano kojos vos nepasviro, vos nepaslydo mano žingsniai. Aš pavydėjau kvailiams, matydamas nedorėlių pasisekimą. Jie nepatiria kentėjimų mirdami, yra kupini jėgų. Jie nevargsta kaip kiti žmonės, jų nepaliečia bėdos. Išdidumu ir smurtu jie rengiasi lyg drabužiu... Jie sugedę ir kalba pikta, iš aukšto grasina smurtu... Štai tokie yra bedieviai, kurie klesti pasaulyje ir turtėja. Ar veltui saugojau tyrą širdį ir nekaltume ploviau rankas? Aš gi buvau spaudžiamas visą dieną ir plakamas kas rytą... Aš galvojau, norėdamas tai suprasti, bet nepajėgiau, kol įėjau į Dievo šventyklą ir pamačiau jų galą. Tikrai Tu pastatei juos labai slidžioje vietoje. Tu nustūmei juos į pražūtį... Tikrai, kas toli nuo Tavęs, pražus, Tu sunaikini visus, kurie Tave palieka“ (Ps 73, 1-6, 8, 12-14, 16-18, 27).*

Ką gi, kartais gyvenant žemėje iš tikrųjų tenka susidurti su neteisingumu. Tačiau tai laikinas reiškinys. Amžinybėje, kuriai nebus galo, triumfuos Dievo teisingumas,

ir kiekvienas gaus tai, ko nusipelnęs. Nepadės nei turtai, nei išgarsėjimas, nei žmogiška šlovė. Svarbu bus tik tai, kas brangu Dievo akyse. Ir galbūt tik tada, kai stosime Dangiškojo Tėvo akivaizdon, galų gale suprasime, kad Jis iš tikrųjų niekada ir niekur nedaro klaidų.

Sėjos ir pjūties dėsnių turi kelis pastoviai pasikartojančius dėsningumus:

1. Pirmas dėsningumas – dažniausiai Dievas už nuodėmę atlygina tuo pačiu būdu, kuriuo žmogus nusidėjo. Jei kadaise voguei, nesistebėk, kad tau nuolat kas nors dings. Jei gyvenime dažnai melavai, nesipiktink, kad tave visada kas nors apgaus. Jei nesilaikėi kam nors duoto žodžio, neaimanuok, kad neturi ištikimų draugų, kuriais galėtum pasitikėti. Buvo laikas, kai tu šmeižėi kitus, tai dabar klausyk apie tave skleidžiamas apkalbas. Jei piktai kalbėjai apie artimus draugus, nesipiktink girdėdamas, kad šiandien šmeižia tave. Nenorėjai klausyti tėvų, juos žeminai, gal net kalbėjai apie juos ką nors negero, tai pjauk dabar savo vaikų nepaklusnumą ir pakęsk jų panieką, kurią jie reiškia jau ne slaptai, o atvirai. Jei kadaise iš aukštai žiūrėjai į kitus, nesistebėk, kad šiandien tave žemina gyvenantys šalia tavęs. Gyvenai savo malonumui ir galvojai kad nereikia tau Dievo, nesielvartauk, kad dabar niekur neturi palaiminimo. Tu juk pjauni tai, ką pasėjai, kaip parašyta: *„Jis pradėjo neteisybę, pastojo piktais sumanymais, pagimdė melą. Jis padarė ir iškasė duobę, bet pats įgarmėjo į skylę, kurią paruošė. Ant jo galvos sugriš jo pikti sumanymai, jo smurtas kris jam ant viršugalvio“* (Ps 7, 14-16).

Suprantama, Dievas nieko neverčia daryti per prievartą. Mes galime sėti viską, ką norime. Tik pjūti to, ko nenorėtume, jau ne mūsų valioje. Gausime tai, ką užsitarnavome. Taigi, stumdamas ką nors į paleistuvystę ar svetimavimą, išvesdamas iš teisingo kelio vaiką, merginą ar jaunuolį, svetimą žmoną ar kitos moters vyrą, nepamiršk, kad ateis diena, kai tavo žmona išeis pas kitą ar tavo vaikai, kuriuos taip sunkiai užauginai,

paliks tavo namus ir gyvens palaidą gyvenimą, taps tavo gėda ir tavo prakeikimu. Skirtumas gali būti tik toks: tu darei nuodėmę slapta, gal tik savo mintyse ar vaizduotėje, o jie tai darys atvirai, apnuogindami tavo slaptas nedorybes, apie kurias galvojai, kad niekas jų nesusižinos.

2. Antras dėsningumas – derlius visada viršija pasėlį. Tai kasmet pasitvirtina gamtoje. Įmetei į žemę vieną kviečio grūdą – išaugo varpa su dešimtimis grūdų. Pasėjai vieną saulėgražos sėklelę – užaugo didžiulė galva su šimtais saulėgražų sėklų. Pasodinai vieną bulvę – nukasei aštuonias, dešimt ar net daugiau. Lygiai taip pat ir mūsų gyvenime. Tik vienas užgaulus žodis gali atnešti labai daug vargo, išprovokuoti pyktį, kartėlį ar nuožmią neapykantą. Širdį veriantis įžeidimas gali išprovokuoti infarktą ir staigią mirtį. Paprastas nesusipratimas gali tapti atšalimo, susvetimėjimo ir įtampos priežastimi tarp su-tuoktinių ir nuvesti iki skyrybų. Trumpa pavydo aki-mirka, pavyduliavimas ar netikėtai kilęs įtarimas gali atitolinti gerai vienas kitą suprantančius draugus bei su-ardyti jų ilgametę draugystę. Liaudies patarlė sako: „*Sėsi vėją, pjausi audrą*“. Dažnai gyvenime taip ir atsitinka. Tik viena padaryta nuodėmė gali pralieti jūrą ašarų ir sukelti labai daug vargo.

3. Trečias dėsningumas – nuolatinis augimas. Kaip kiekvienas į žemę pasėtas grūdas pradeda augti nuo ma-žyčio bei silpno želmens, taip ir kiekvienas mūsų poelgis iš pradžių atrodo mažas ir nereikšmingas. Ir mes į jį ne-atkreipiame ypatingo dėmesio. Sakysime, kaip žaibas tvykstelėjo negera mintis, kurią stengiamės nuvyti. Ta-čiau ji savo darbą tęs tol, kol nesugriaus pačių draugiš-čiausių santykių su mums brangiais žmonėmis ir nepavers mūsų piktais bei įtariais žmonėmis, su kuriais gali būti labai sunku bendrauti. Tai patvirtina ir kita liau-dies patarlė: „*Pasėsi mintį – pjausi poelgį, pasėsi poelgį – pjausi įprotį. Pasėsi įprotį – pjausi charakterį. Pasėsi cha-rakterį – pjausi likimą*“.

4. Ketvirta, į ką reikėtų atkreipti dėmesį, yra tai, kad bausmė ir atlygis ateina per kokį nors žmogų, kurį tam tikslui parenka Dievas. Šito nesuprasdami, tokį žmogų mes linę laikyti visų savo nelaimių kaltininku ir didžiausiu priešu. Tačiau kaip galima neapkęsti to, kuris yra tik Dievo įrankis, kurį Jis išsirenka Savo nuožiūra ir panaudoja kaip nori ir kada nori, kad įvykdytų tai, ko mes nusi-pelnėme?! Rūstaudami ant tokio žmogaus net neįtariame, kad skelbiame karą Dievui, Kuris per tą žmogų veikia.

Lygiai taip pat sėjos ir pjūties dėsnis pasireiškia ir dvasiniame lygmenyje, nepriklausomai nuo to, kokia nuodėmė yra pirminė priežastis. Tai gali būti nepaklusnumas, piktžodžiavimas, meilė pinigams, paleistuvystė ar svetimavimas, kietaširdiškumas, kerštingumas ar ne-atleidimas. Kaip įrodymą noriu pateikti du pavyzdžius, kuriuos norėję paviėšinti patys tų istorijų dalyviai, kad tuo suteiktų dvasinę pagalbą kitiems.

Viena neseniai įtikėjusi moteris, kuri praeityje buvo žinoma sportininkė, gyvenusi audringą gyvenimą, sielvartaudama su ašaromis akyse pasakojo: *„Jaunystėje buvau kaip reta graži mergina, todėl nuo vaikinų negalėjau atsiginti. Aš labai mėgau sukti jiems galvas ir todėl susitikinėdavau iš karto su keliais, neretai juos privesdama iki beprotybės dėl laukinio pavydo. Tačiau atėjo laikas, kai pati beprotiškai įsimylėjau. Tai buvo patrauklus, stotingas ir stiprus jaunuolis, sunkiosios atletikos sporto meistras. Visi juo gėrėjosi. Kai jis manimi rimtai susižavėjo ir pradėjo kalbėti apie vedybas, buvę mano gerbėjai, nutarę man atkeršyti, papasakojo jam apie mano praeities „žygdarbius“. Rezultatas buvo siaubingas: jo meilę man pakeitė panieka ir neapykanta. Praėjo nedaug laiko, ir jis mane paliko ir atsisveikindamas pasakė, kad anksčiau apie mane turėjo geresnę nuomonę.*

Neatsispirdama siekiui atkeršyti, nutariau sugriauti jau susituokusių buvusių mano vaikinų gyvenimus. Juk jie atėmė iš manęs mylimąjį. Apsimesdama lengvai pasiekiamą, aš išvesdavau juos iš jų šeimų, o po to pačią laimingiausią

jiems minutę juos palikdavau. Manęs visiškai nejaudino jų paliktų žmonių kančios ir jų vaikų ašaros, nes aš save laikiau įžeista, įskaudinta ir mirtinai nuskriausta.

Pavargusi nuo tokio palaido gyvenimo, pagaliau ištekėjau už žmogaus, per kurį visiškai nupjoviau atpildą už visas savo piktadarystes. Jis tyčiojosi iš manęs ir taip kanokino mano sielą, kad dėl nuolatinės graužaties iš mano grožio, kuriuo taip didžiavausi, greitai nieko neliko. Mano gyvenimo dalia be jokios prošvaistės tapo keiksmas, įžeidinėjimai, girtuoklystės, sumušimai ir nesuskaičiuojami santuokinės neištikimybės atvejai. Aš savo vyro pradėjau nekęsti aršia neapykanta.

Ir tai dar ne viskas. Vienintelė mums gimusi duktė man buvo uždara, šalta ir susvetimėjusi, tarsi aš būčiau ne jos motina. Dėl to aš naktimis verkdavau iš nuoskaudos, nevilties ir bejėgiškumo. Maža to, iš manęs paveldėjusi išorinį grožį, ji gyveno, kaip kadaise ir aš, palaidą gyvenimą. Viskas baigėsi tuo, kad ji mirė nuo AIDS, nesulaukusi dvidešimtojo gimtadienio. Po dukters mirties vyras mane paliko ir išėjo pas kitą moterį. Dabar aš visai vieniša ir jau niekam nereikalinga. Išgyventos kančios pastūmėjo mane ieškoti Dievo. Tik įtikėjusi supratau, kad visą savo praėjusį gyvenimą pjoviau tai, ką savo metu taip neapgalvotai sėjau. Juk neįmanoma pastatyti laimingos ateities ant tokios nuodėmingos, kaip mano, praeities pamato!“

Ne paslaptis, kad žmogui būdinga pamiršti kadaise padarytas nuodėmes. Dar daugiau, mes visomis pastangomis stengiamės iš savo atminties išbraukti viską, apie ką vienaip ar kitaip nemalonu prisiminti. Tačiau užgniaužti sąžinę nėra taip paprasta. Ji nuolat neleidžia nurimti mūsų širdžiai, kuri nepaklūsta mūsų protui, nes labai dažnai ją prabudina Pats Dievas. Ne veltui Šventajame Rašte parašyta: „Jei mūsų širdis mus smerkia, Dievas didesnis už mūsų širdį ir žino viską“ (1 Jn 3, 20). Tai galima patvirtinti sekančiu pavyzdžiu.

Vienas garbaus amžiaus vyras, pragyvenęs santuokoje su savo žmona apie penkiasdešimt metų, jausdamas

artėjančią gyvenimo pabaigą, negalėjo savo širdyje rasti ramybės, kol nepaprašė jam surasti sielovados tarnautoją, kuriam atvėrė ilgai jį kankinusią nuodėmę. Štai ką jis papasakojo:

„Mano motina anksti tapo našlaite, todėl augo pas pažemusius ją auginti žmones, kurie ją naudojos kaip tarnaitę. Išaugusi tokiose sąlygose, nepatyrusi dėmesio ir glamonių, ji buvo nekalbi, uždara ir pikta. Neišmokyta išreikšti meilės, ji negalėjo kitiems duoti to, ko neturėjo pati. Pirmai progai pasitaikius ištekėjo ir pagimdė du vaikus, tačiau taip ir nesugebėjo atverti savo sielos, liko šalta ir rūsti. Dėl to kentėjau ne tik aš su seserimi, bet ir mūsų tėvas. Dėl tos priežasties jis išėjo pas kitą moterį ir išvyko iš mūsų gyvenvietės, kai mes buvome dar visai maži. Motinai teko vienai mus auginti ir daug dirbti, kad galėtų aprūpinti likusią be maitintojo šeimą.

Deja, tėvo išėjimas jos nė kiek nepakeitė. Jį dar labiau užkietino savo širdį prieš jį ir prieš jo vaikus. Mums gyventi pasidarė dar blogiau. Kiek pamenu, mes niekada nematėme, kad mama mums šypsotųsi ar džiaugtųsi, nepatyrėme motiniško švelnumo ir glamonių. Ji mus laikė kietai suspaudusi kumštyje, auklėjo grubiais riksmiais, įsakymais, reikalavimais bei dažnomis bausmėmis. Aš pradėjau jos visapusiškai neapkęsti. Buvau paaugliu, kai prasidėjo Ant-rasis pasaulinis karas. Jo metu patyrėme labai daug sunkumų ir vos nenumirėme iš bado. Žinau, kad sielvartai ir kentėjimai daugeliui suminkština širdis ir įgalina užjausti kitus, tačiau man buvo atvirkščiai. Einant metams vaikystėje atsiradęs priešiškumas motinai tik stiprėjo. Sulaukęs pilnametystės aš išėjau iš namų ir jau daugiau nebegrįžau. Likusi namuose sesuo rašė, kad motina nuolatos mane smerkė už šį poelgį. Tačiau man buvo vis tiek, nes laikiau, kad dėl visko buvo kalta ji pati.

Praėjo keturiasdešimt metų. Per visą tą laiką motinai neparašiau nė vienos eilutės, tik retkarčiais atsakydavau į sesers laiškus, kuri, kaip ir aš, jau turėjo savo šeimą. Kartą ji man parašė, kad motina sunkiai susirgo ir savo

kentėjimuose kreipėsi į Viešpatį ir nuo to laiko stipriai pasikeitė. Ji prašė mano sesers atleidimo ir maldavo tokį pat prašymą perduoti man. Tačiau mano širdyje buvo susikaupe tiek kartėlio, kad atrasiau, jog atleisti negaliu. Po kelių mėnesių sesuo vėl parašė, kad motina merdėja ir prašo, kad atvažiuočiau su ja atsisveikinti. Tačiau ir ši žinia nesuminkštino mano užkietintos širdies, kurioje gyveno tik nuoskaudos ir keršto troškimas. Nenuvažiavau ir į laidotuves. Po jų sesuo parašė, kad motina iki paskutinės minutės manęs laukė, vildamasi manęs paprašyti atleidimo. Bet taip ir nesulaukusi tokios akimirkos išėjo į amžinybę.

Gėda pripažinti, bet ir tai manęs nė kiek nepalietė. Ir aš toliau ramiai gyvenau. Tikėjau, kad pasielgiau teisingai, kad tokiu būdu ją teisingai nubaudžiau už jos kietą širdį. Tačiau bėgo metai, ir aš pradėjau pastebėti, kad vis labiau panašėju į ją. Keturi mano jau paaugę vaikai nuolat priekaištavo man dėl mano šiurkštumo ir griežtumo, o subrendę pasistengė kuo greičiau palikti tėvų namus. Buvo matyti, kad ir mano žmona kentėjo nuo mano beširdiškumo. Tačiau nieko nesiėmiau keisti, nes galvojau, kad savo charakterio vis vien jau nebepakeisiu.

Taip tęsėsi tol, kol aš nesusirgau. Gydytojas smegenyse diagnozavo piktybinį auglį, kurį operuoti buvo pernelyg vėlu. Galvos skausmai buvo tokie stiprūs, kad aš vos galėjau susilaikyti nerėkęs. Suvokęs, kad gyventi liko visai nedaug, ir, prisiminęs priešmirtinę motinos atgailą, pradėjau ieškoti tikinčiųjų, kad jie man parodytų kelią pas Jėzų Kristų. Dievas man buvo gailestingas. Aš juos radau. Taip liga ir baisios kančios padėjo man rasti Gelbėtoją ir Jam pilnai atiduoti savo gyvenimą. Tačiau ir įtikėjęs neradau ramybės savo sielai, nes Dievas vėl ir vėl primindavo mano žiaurumą savo motinos atžvilgiu ir tai, kad iki šiol aš jai taip ir neatleidau.

Skaitydamas Bibliją užtikau žodžius: „Atleiskite savo priešams“. Tie žodžiai užklupo mane kaip žaibas. Suvokiau, kad negaliu atleisti ne tik savo priešams, bet net savo tikrai motinai, nors pats prašiau Viešpaties atleidimo ir kad Jis priimtų mane į Savo buveines. Tai suvokus pasidarė baisu.

Teisdamas ir neapkęsdamas savo motinos, aš buvau toks pat, kaip ir ji, nors to nepastebėdavau. Kaip kadaise kentėjau nuo jos kietaširdiškumo, taip dėl mano šiurkštumo ir beširdiškumo dabar kentėjo mano žmona, vaikai ir net anūkai. Aš iš motinos laukiau meilės ir supratimo, o pats to savyje neturėjau. Tokiu būdu aš nupjoviau tai, ką pasėjau. Štai dėl ko dabar, kai man jau liko nedaug gyventi, noriu atskleisti tai, apie ką tylėjau dešimtmečius ir dėl ko dabar giliai atgailauju. Tegul apie tai sužino visi, kuriems mano pasakojimas pasitarnaus kaip dvasinė pagalba, kad jie išvengtų tokio likimo, kuris ištiko mane“.

Brangieji! Kažką sėdami savo gyvenime, mes paprastai negalvojame apie pjūtį. Ją prisimename tik tada, kai aiškiai pamatome pasekmes. Tegul šio mirštančio žmogaus pasakojimas priverčia ir mus pažvelgti atgal, kad galėtume iš naujo permąstyti tai, ką kadaise neapgalvotai padarėme. Žinoma, skaitydami tai, galime sakyti, kad panašūs atvejai Dievo nepažinusių žmonių gyvenimuose yra visiškai dėsningi. Tačiau, ar žinote, kad sėjos ir pjūties dėsnis veikia vienodai tiek nusidėjėlių gyvenime, tiek ir gyvenime tų, kurie save laiko Dievo vaikais. Dėl tos priežasties tai ten, tai čia tenka išgirsti, kad nupuola į nuodėmę tiek eiliniai krikščioniškų bendruomenių nariai, tiek ir jų tarnautojai, net ir visame pasaulyje žinomi Dievo vyrai, į kuriuos kadaise su šventa pagarba ir drebėjimu žiūrėjo tūkstančiai. Dievas nieko neišskiria. Tai patvirtina šie Šventojo Rašto žodžiai: „*O kas daro neteisybę, susilauks atlygio už tai, ir nebus žiūrima asmens*“ (Kol 3, 25) ir „*Nors ir susijungtų, nedorėliai neišvengs bausmės.*“ (Pat 11, 21).

Vertėtų dar pridurti, kad savo negeru pasėliu galime užtraukti bėdą ne tik sau, bet ir kitiems, taip pat ir tikėjimo broliams seserims. Viena krikščionė sielovados pokalbio metu papasakojo, kad jos kadaise dievobaimingas ir pirmąją meilę Viešpačiui liepsnojęs vyras pradėjo vis dažniau į namus neštis pornografinius žurnalus ir videofilmus, siūlydamas tą purvą žiūrėti drauge, kad vėliau tu, kas matyta, paįvairintų jų intymius santykius.

Žinodama, kaip jis anksčiau uoliai siekė tyrumo ir šventumo, apie ką dažnai buvo pamokslaujama jų bažnyčioje, ji negalėjo suvokti, kas taip pakeitė jos vyrą šioje srityje, juk jis tapo visiškai priešingybe to, koks buvo anksčiau.

Kentėdama nuo to, ką vyras vertė ją daryti santuokos patale, ji pradėjo intensyviai melstis, prašydama Viešpaties apreikšti jos vyro dvasinio atšalimo ir jo gundymo paleistuvystės dvasia priežastį. Atsakymo iš dangaus nereikėjo ilgai laukti. Po dviejų savaitių jų bažnyčią sukrėtė žinia, kad jos pastorius jau kelinti metai paleistuvauja su viena seserimi, bažnyčios choriste, o du iš labiausiai „palaimintų“ (kaip buvo manoma) pamokslininkų kiauras naktis prasėdi prie kompiuterio, ieškodami internete pornografijos.

Tokiu būdu Dievas atskleidė viską, kas vyko slapta, ir viską sustatė į savo vietas. Pasirodė, kad pamokslų žodžiai, skambėję iš sakyklos, kad ir kokie teisingi bebūtų, sklido iš nešvarių indų, suterštų paleistuvystės bjaurastimi ir akių geismo. Tie žodžiai, „apkrėtė“ sėdinčiuosius salėje. Užkratas pasireiškė tomis pačiomis nuodėmėmis, bet jau labiau rafinuotesne forma. Po kiek laiko toje pačioje bendruomenėje atsiskleidė dar keli jaunimo paleistuvystės atvejai. Taip nematomai į žmonių sielas sėjama nedorovingumo sėkla atnešė gausų derlių.

Šis pavyzdys aiškiai parodo, kokia didelė atsakomybė tų, kurie iš sakyklos pamokslauja Dievo žodį. Jeigu tas žodis išeina iš nešvarios širdies ir suterštų lūpų, tai jis gali atnešti ne tiek naudos, kiek žalos. Ir nesvarbu, kokios dvasinės tiesos būtų pamokslaujamos. Juk tai tolygu, jei mes susodintume žmones prie gražaus vaisių stalo ir siūlytume ragauti patiekalų, į kuriuos įlašinta po lašą stipriausių uždelsto veikimo nuodų. Jeigu į tai nekreipsime dėmesio, tai ir nesistebėkime, kodėl krikščioniškose bažnyčiose ir bendruomenėse vis daugiau pasireiškia nedorovingumas.

Nors sėjos ir pjūties dėsnių nuolat veikia ir pasireiškia, nereikia nuleisti rankų ir nusiminti. Juk Dievas,

Kuriam mes tarnaujame, siūlo mums Savo gailestingumą lygiai taip pat, kaip buvo ir Senojo Testamento laikais. Tada, atrodytų, pačioje beviltiškiausioje situacijoje, Dievas kreipėsi į Savo išrinktąją tautą, ir nurodė išeitį: „*Nusiplaukite, apsivalykite; pašalinkite piktus darbus iš Mano akių, liaukitės darę pikta! Mokykitės daryti gera, ieškokite teisingumo, padėkite prispaustiesiems, apginkite našlaičius, užstokite našles. Tada ateikite ir kartu pasvarstysime, – sako Viešpats. – Nors jūsų nuodėmės būtų skaisčiai raudonos, taps baltos kaip sniegas; nors būtų raudonos kaip purpuras, taps kaip vilna. Jei jūs noriai klausysite Manęs, valgysite krašto gėrybes. Bet jei jūs priešinsitės ir maištausite, jus praris kardas*“ (Iz 1, 16-20).

Taigi, Tas Pats Dievas, Kuris dovanojo Izraeliui galimybę pasirinkti palaiminimą arba prakeikimą, tą patį siūlo ir mums šiandien. Kaip tai padaryti? Visų pirma, kiek tai įmanoma, atitaisyti viską, kas buvo negera mūsų praeityje. Suprantama, yra dalykų, kurių jau neatitaisysi, pavyzdžiui, abortas arba mirtis žmogaus, kuriam kadaisė padarėme pikta ir dabar jau negalime jo paprašyti tau atleisti. Tačiau daug ką tavo gyvenime vis dėlto galima atitaisyti. Šaukis Viešpaties, kad Jis padėtų išrauti piktus pasėlius iš tavo praeities, kol jie dar neatnešė savo kartaus vaisiaus. Pasistenk prisiminti visus, kuriuos tu įskaudinai. Atitaisyk su jais santykius. Surask tuos, iš kurių kažkada ką nors pavogei, sugrąžink arba atlygink nuostolį. Prisimink Zachiejaus pavyzdį (žr. Lk 19), kuris buvo pasiruošęs atsilyginti keturgubai. Atleisk visiems, kurie tave įskaudino. Nustok sau įrodinėti, kad vis tik jie buvo neteisūs ir tu tikrai nenusipelnei tokio jų poelgio tavo atžvilgiu. Kaip galima daug metų savo širdyje nešioti neatleidimą, jeigu gerai žinai Jėzaus žodžius: „*O jeigu jūs neatleisite žmonėms jų nusižengimų, tai ir jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų*“ (Mt 6, 15)?! Nejaugi tavęs negąsdina baisi lemtis likti be atleidimo ir būti atmestam?! O jei gąsdina, tada pats paskubėk atleisti. Atlik tai, ko moko Šventasis Raštas: „*Pašalink*

nedorybės pančius, išlaisvink pavergtuosius, suteik laisvę prislėgtiesiems...” (Iz 58, 6)

Pasielk taip, kaip padarė viena ką tik įtikėjusi moteris. Ji visų pirma aplankė savo draugus ir pažįstamus, prašydama atleisti už viską, kuo įskaudino kitus ar galėjo būti jų suklupimo priežastimi. Po to ji nuvažiavo pas savo buvusią draugę ir prisipažino, kad prieš daug metų pavogę jos labai brangų žiedą, kurį po to pati pametė. Negalėdama jo grąžinti, užmokėjo draugei dvigubą sumą ir tik tada laisvai atsikvėpė. Po to, eidama nuolankumo keliu, prisipažino savo suaugusiems sūnui ir dukrai, kad vaikystėje juos yra būrusi ir tuo užtraukusi okultinį praeikimą. Tai juos paskatino giliau ir rimčiau pažvelgti į jų praktikuojamą nominalią krikščionybę. Taip ji susitaikė su žmonėmis, ir Dievas jai dovanuoja atleidimą. O kai Jis atleidžia, tai nuodėmės užmiršta ir niekada daugiau neprisimena. Ši atgaila atnešė daug palaiminimų, kurie buvo tokie akivaizdūs, kad šios moters giminaičiai, draugai, pažįstami ir bendradarbiai negalėjo atsistebėti joje įvykusiomis permainomis.

Viešpats nepakeičia praeities. Kas buvo, to jau nesugrąžinsi. Tačiau net jei daug ko jau neįmanoma ištaisyti, bet žmogus suvokia savo nuodėmės ir klaidas (atgailauja), Dievas jam dovanuoja atleidimą, kuris atveda į atsinaujinimo kelią. Dovanodamas naują dieną, Jis duoda naują viltį ir leidžia pradėti viską iš naujo: mylėti, tarnauti bei palaikyti kitus vardan Jo didžio ir Švento vardo. Tad nepraraskime duotų galimybių ir pasinaudokime Dievo suteikta malone! Šiandien viską pradėkime iš naujo, ir mūsų nuodėminga praeitis liks užnugaryje.

4 skyrius

Šventėjimo svarba

Vienoje savo psalmių Dovydas sušunka: „*Viešpatie, kas gali pasilikti Tavo palapinėje ir gyventi Tavo **šventajame** kalne?*“ Arba, kalbant kitais žodžiais, „*Kas gali artintis prie Tavęs, Dieve?!*“ Užduodamas šį klausimą, jis pats duoda ir atsakymą, kuriame randame kelis svarbius požymius: „*Tas, kuris gyvena dorai, elgiasi teisiai ir savo širdyje kalba tiesą; kuris savo liežuviu nešmeižia, nedaro pikto savo artimui ir neplūsta kaimyno; kuris paniekintąjį smerkia, o Viešpaties bijančius gerbia; kuris prisiekęs, nors ir savo nenaudai, ištesį; kuris neskolina pinigų palūkanoms gauti, nepriima kyšių prieš nekaltą žmogų. Kas šitaip elgiasi, niekada nesusvyruos*“ (Ps 15, 1-5).

Vadinasi, galima padaryti išvadą, kad mūsų Dangiškajam Tėvui svarbu ne tai, kad mes Jį tikime ir Jį garbiname, o tai, kaip mes gyvename Jo akivaizdoje. Viena yra žinoti tiesą ir visai kas kita – atitinkamai gyventi, remiantis ta tiesa. Dievas ant Savo **šventojo** kalno nori būti su tais, kurių tikėjimas pasireiškia ne žodžiais, o gyvenime ir darbais. Ir nors Jis neatmeta pas Jį ateinančių nusidėjėlių, vis tik Savo meilę ir malonę rodo teiesiesiems, nes Jis Pats yra šventas. Būtent dėl tos priežasties Šventajame Rašte yra tokie žodžiai: „*Bet kaip šventas yra Tas, kuris jus pašaukė, taip ir jūs būkite šventi visu savo elgesiu, nes parašyta: „Būkite šventi, nes Aš esu šventas*“ (1 Pt 1, 15-16). Osvaldas Chambersas (Oswald Chambers), patvirtindamas, kad krikščionims privaloma siekti šventumo, rašė: „*Apvaizdos numatytas žmoniškųjų siekių tikslas nėra laimė ar sveikata, o būtent šventumas. Dievas nėra amžinai laiminantis žmones mechanizmas. Jis atėjo gelbėti žmogų ne todėl, kad Jam jo gaila, o todėl, kad jį sukūrė dėl Savo šlovės ir kad jis gyventų šventą gyvenimą*“.

Suprasti žodžių „šventas, šventumas ir pašventinimas“ prasmę galima tik suvokus jų glaudų tarpusavio

ryšį. Tiesiogiai verčiant jų prasmę būtų galima išreikšti veiksmažodžiu „*atskirti*“. Šventajame Rašte šis žodis minimas jau pirmose Pradžios knygos eilutėse, kurios pasakoja apie pasaulio sukūrimą: „*Dievas matė šviesą ir, kad tai buvo gera, ir Dievas atskyrė šviesą nuo tamsos*“ (Pr 1, 4). Senovės žydai žodžiu „*šventas*“ vadino viską, ko negalima buvo naudoti buities reikalams ir kas buvo numatyta išskirtiniams tikslams, tarnaujant Viešpačiui. Dvasine prasme žodis „*pašventinimas*“ reiškia atsiskyrimą nuo bet kokios nuodėmingos bjaurasties ir nešvaros, esančios piktaime, ištvirkusiame mus supančiame pasaulyje, ir visišką atsidavimą Dangiškojo Tėvo nuosavybėn.

Senojo Testamento laikais viską, kas buvo numatyta pašventinimui, Dievas būtinai **atskirdavo**. Būtent dėl šios priežasties Izraelio tauta buvo išvesta iš Egipto. Vėliau levitai turėjo atsiskirti nuo visų išvestų iš Egipto izraelitų, kad taptų Dievo nuosavybe (žr. Sk 8, 14). Aaronso sūnūs taip pat buvo atskirti nuo visų kitų visuomenės narių, kad eitų kunigystės pareigas (žr. Iš 28, 1). Tačiau viskas tuo nesibaigė. Atsiskyre jie privalėjo apsiplauti ir apsivalyti pagal Dievo nurodytus ritualus. Po to, patepti šventu aliejumi, turėjo pasižadėti laikytis tyrumo, tai yra būti šventi. Nuo to laiko vienas ar kitas žmogus, daiktas ar reikmuo, atskirti nuo įprastinės aplinkos, pašvesti Viešpačiui ir skirti tarnauti Jam, buvo pradėti vadinti „**pašventintais**“ arba „**šventais**“. Iš čia kilo tik tikintiems žmonėms taikoma sąvoka **šventumas**. Tai reiškia nusišalinimą nuo pikto, dvasinį ir dorovinį tyrumą, dvasios, sielos ir kūno skaistumą.

Nors seniai praėjo Senojo Testamento laikai, mūsų laikais šventėjimas ir toliau lieka vienas iš pačių svarbiausių klausimų, kurių reikia spręsti kiekvienam nuoširdžiam krikščioniui. Juk būtent nuo to priklauso amžinoji ateitis. Ne veltui Dievo žodis kalba: „...**siekite šventumo, be kurio niekas neregės Viešpaties**“ (Hbr 12, 14). Šėtonas, visa tai gerai žinodamas, visada stengėsi padaryti viską, kas tik įmanoma, kad šioje svarbioje krikščioniškos

praktikos dalyje sukeltų kuo daugiau painiavos ir maišaties. Tai daroma tik dėl to, kad žmogus neturėtų aiškaus supratimo, kaip pasiekti tai, kas iš tikrųjų yra Dievo priesakas ir Jo valia ir kad visa tai privaloma vykdyti. Tikinčių žmonių sampratoje nėra viena kita dvasinė tiesa nebuvu taip iškreipta, kaip supratimas apie šventumą ir kokiais keliais jo siekti. Būtent tokie nesupratimai buvo pačių neįtikėtiniausių ir beprasmiškiausių poelgių bei veiksmų priežastis. Pavyzdžiui, viduramžiais šventumo buvo siekiama per atsiskyrimą nuo visuomenės, askevizmą, ilgalaikius alinančius pasninkus, savo kūno kanikinimą, tolimų bažnyčios paskelbtų šventųjų vietų lankymą, kur esant žmogus tariamai šventėjo. Vėliau šventumą buvo bandoma įgyti už pinigus, perkant nuodėmes atleidžiančias indulgencijas; arba priverčiant atlikti privalomas reguliarias išpažintis kunigui; arba nuo nuodėmingo pasaulio izoliuojant save vienuolyne, arba dar kokiais nors kitais būdais ir priemonėmis.

Nors Dievo žodis pakankamai išsamiai aprašo šventėjimo klausimą, tačiau šiuolaikiniai krikščionys, priklausančios įvairioms denominacijoms, po senovei neturi vienodo požiūrio ir bendro supratimo. Yra tiek daug prieštaraujančių viena kitai interpretacijų, kuriose neretai sunku susigaudyti, apie ką kalbama. Vieni Dievo vaikai įsitikinę, kad šventais tampama, gavus Šventosios Dvasios krikštą. Kiti kalba, kad šventumą savyje galima išugdyti per dvasinį jausmingumą. Siekiant greito rezultato, griebiamasi mūsų laikais plačiai propaguojamų naujų ir labai įvairių dvasinio jausmingumo metodikų. Juos traukia maldos metu jaučiamas virpantis drebulys, kuris vertinamas kaip Dievo prisilietimas; šilumos arba „elektros srovės“ tekėjimo jausmas, taip pat kiti neįprasti kūno pojūčiai. Treti šventumu laiko sugebėjimą kalbėti pompastiškomis frazėmis apie savo nepaprastai gilų tiesos pažinimą, kuris jiems atsivėrė koku nors ypatingu antgamtiniu būdu. Ketvirtai iš visų jėgų siekia įsivaizduojamos laisvės, kurią jie tariamai gauna atlikdami ištisą

seriją pasikartojančių išpažinčių, kurios, jų nuomone, pakelia žmogų į aukštesnį dvasinį lygį. Apimti panašaus užsidegimo, tokie tikintieji gali nueiti taip toli, kad verčia tai daryti ir kitus. Tokiu būdu tampa tiesiogiai priklausomi nuo panašaus pobūdžio išpažinčių, pasidarydami panašūs į narkomanus, kurie jau negali gyventi be narkotikų.

Iš pradžių šventumo siekių tokiais būdais rezultatas atrodo kaip viliojančiai greita sėkmė, pakilimas ir įsivaizduojamas dvasinis klestėjimas, bet vėliau ištinka ūmus nuosmukis, kuris baigiasi nusivylimu ir nusiminimu. Besikamuojančios ir nerandančios išeities šios trokštančios įgyti greitą šventumą sielos nesupranta, kad savo ieškojimuose jau seniai nuklydo iš teisingo kelio. Kiti tikintieji, norėdami apsisaugoti nuo panašaus pobūdžio kraštutinumų, pataria šventėjimo klausimą spręsti apgalvotai ir blaiviai. Jie reguliariai skiria laiko bendravimui su Dievu, uoliai meldžiasi, šlovina Jį giesmėmis. Tačiau savo gyvenime jie gali mažai kuo skirtis nuo pirmųjų, nes taip pat negali įveikti savo nuodėmių, laikydami jas neišvengiama kiekvieno žmogaus lemtimi, nuo kurios niekas negali pabėgti.

Nominalūs krikščionys ir pasaulio žmonės tyčia daro viską, kas įmanoma, kad sąvokos „šventumas“ ir „šventėjimas“ žmonėms keltų tik neigiamas emocijas. Tarp jų šventumas suprantamas kaip griežtas įstatymo laikymasis ir sausumas, įvairūs apribojimai arba visiškas atsisakymas visko, kas žmogui teikia malonumą, kad tai begalinės suderintos taisyklės ir draudimai aprangai, maistui ir pramogoms. Jiems taip pat nepriimtinas kasdieninis Biblijos skaitymas, kuri kiekvieną kartą primena, ko negalima daryti. Žodis „šventas“ jiems asocijuojasi su sąvokomis „nepasiekiamas“, „užsisklendęs“ ir „fanatiškas“. Visa tai jiems atrodo kaip neatitinkantys laikmečio reikalavimų dalykai, neturintys nieko bendro su šiuolaikiniu, civilizuotu ir laisvu gyvenimu. Dėl to skeptikams ir kritikams žodis „šventumas“

labiau sukelia juoką ar sarkastišką šypseną nei susidomėjimą ir pritarimą.

Tačiau toks požiūris į šventėjimą ir šventumą nėra kiek nestebina, turint omenyje, kokiame purvinyje ir ištvirkusiame pasaulyje mes dabar gyvename. Juk visur plintanti nuodėmė ir įvairaus pobūdžio blogis ne tik neištikėtinai išsikerojo, bet ir visokiais būdais pateisinami. Masinės informacijos priemonės – laikraščiai, žurnalai, reklama, kino filmai, televizijos ir radijo programos ir t. t. – reklamuoja ir skleidžia pasileidimą, nedorumą, godumą, žiaurumą ir prievartą. Sutuoktinių neištikimybė, santuokos nepatvarumas ir su tuo susijusios skyrybos, sukrečiančios patį šeimos pamatą, amžinas kartų konfliktas, visur plintantys ir tapę neatskiriama mūsų gyvenimo dalimi alkoholizmas bei narkomanija, melas, apgaulė ir veidmainystė, įstatymų nepaisymas pasaulio ekonomikoje ir politikoje, pasibaisėtinas neteisingumas skirstant materialines lėšas ir daugybė kitų dalykų lemia griežtai negatyvų požiūrį į šventumą. Dėl šių priežasčių žmonėms kyla antipatiją viskam, kas su juo susiję, ir jie instinktyviai stengiasi atsiriboti nuo šios sąvokos.

Tačiau dažnai būtent tai, ką žmonės laiko kažkuo neigiamu, iš tikrųjų teigiamai veikia sielą ir apskritai mūsų žmogišką gyvenimą. Dievo vyras Klaivas Liujisas (Clive Staples Lewis) kartą pasakė: „*Kiek mažai žino tie, kurie galvoja, kad šventumas – tai kažkas nuobodus. Kai susiduri su tiesa, ji tave visiškai pavergia, nes jos neįmanoma paneigti. Jeigu nors dešimt procentų žemės gyventojų įgytų šventumą, pasaulis bematant pasikeistų, ir žmonės taptų žymiai laimingesni*“.

Mažasis Vestminsterio katekizmas **šventėjimą** apibūdina šiais žodžiais: tai „*laisvos Dievo malonės veikimas, kuris atnaujina visą mūsų žmogišką esybę į Dievo atvaizdą ir duoda sugebėjimą mirti nuodėmei ir gyventi teisumui*“. Osvaldas Chambersas kalbėjo taip: „*Šventėjimas – tai ne kas kita, kaip Jėzaus Kristaus šventumas, pasireiškiantis manyje. Nuostabi švento gyvenimo paslaptis*

yra ne Jo pamėgdžiojimas, o leidimas tobuloms Jėzaus savybėms išryškėti mano mirtingame kūne. Šventėjimas yra įskiepijimas į mane šventų Kristaus savybių: Jo kantrybės, meilės, šventumo, tikėjimo, tyrumo, dievotumo. Tai ne įsigijimas iš Kristaus jėgų šventai gyventi, bet gavimas iš Jo šventumo, kuris buvo Jame, ir dabar pasireiškia manyje. Tada visos mūsų kūno, sielos ir dvasios jėgos yra valdomos proto ir nukreipiamos tarnauti Viešpačiui. Nors šiuo atveju nuodėmė visiškai nesunaikinama, vis tik ji praranda galimybę mumyse progresuoti ir toliau tęsti savo ardumą veiklą. Dorovinį atnaujinimą, kurio dėka mes vis toliau nutolstame nuo to, kuo buvome anksčiau, atlieka apsigyvenusi mumyse Šventoji Dvasia, kaip parašyta: „Kai kurie iš jūsų buvote tokie, bet dabar esate nuplauti, pašventinti ir išteisinti Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia“ (1 Kor 6, 11).

Sielos šventėjimas ir apsivalymas nuo viso to, kas nepatinka Viešpačiui, yra glaudžiai susijusios sąvokos, kurios iš esmės yra neatskiriamos viena nuo kitos. Šventėjimas neįmanomas be apsivalymo, o šventėjimo siekis sielą būtinai nuves į apsivalymą. Tačiau nei viena, nei kita būtų neįmanoma nesuvokus savo nuodėmingumo, kas yra vienas iš vertingiausių reiškinių žmogaus gyvenime. Jėzus neatsitiktinai kartą pasakė, kad atėjusi Šventoji Dvasia visų pirma apkaltins mus dėl nuodėmės. Kai Ji pažadina žmogaus sąžinę ir atveda jį Dievo akivaizdon, santykiai su žmonėmis lieka antrame plane, o santykiai su Viešpačiu tampa pačiu svarbiausiu dalyku. Kadaise taip nutiko karaliui Dovydui, kuris, suvokęs savo nuodėmę, galėjo pasakyti: „*Tau vienam nusidėjau ir padariau pikta tavo akyse*“ (Ps 51, 4).

Šiuolaikinėse krikščioniškose bažnyčiose yra du nuodėmės kraštutiniai. Didelė pamokslininkų dalis arba visiškai vengia šios temos, bijodami užgauti žmones tiesiai sakydami, kad jie yra nusidėjėliai ir vadindami dalykus savo vardais, arba tai primins prabėgomis ir labai miglotai. Dievas jiems panašus į gyvenantį danguje

geraširdį dėdulę, kuris tik tuo ir teužsiima: kantriai laukia, pasigaili, atleidžia ir laimina, mylėdamas mus tokius, kokie esame. Toks perdėtas atsargumas ir apdairumas veda prie supratimo, kad viskas leistina ir galima. Žmonės praranda Dievo baimę ir daro viską, kas tik ateina į galvą. Tačiau yra ir tokių pamokslininkų, kurie linkę į kitą kraštutinumą. Jie be perstojo kalba apie nuodėmes, todėl klausytojams Dievas pradeda atrodyti kaip tironas, Kuris tik ir laukia, kada žmogus suklups ir nusidės, o po to jį iškart baudžia. Ten, kur praktikuojami tokie pamokslai, žmonės taip įbauginti, kad Dievo rūstybė gali išsilieti bet kurią akimirką, kad net pamiršta, jog bendrauja su mylinčiu ir gailestingu Dievu.

Panašūs neteisingi požiūriai į nuodėmę lemia ir neteisingą šventėjimo klausimo aiškinimą. Pavyzdžiui, vieni tarnautojai tvirtina, kad Dievas mus padaro šventais iš karto, atgailos metu. Kiti verčia žmones šventėti, remiantis jų pačių iš anksto paruoštais nuodėmių sąrašais, formomis, schemomis ir taisyklėmis. Treiems šis klausimas yra pagrindinė ir vos ne vienintelė jų pamokslų tema, kuri klausytojams sukelia tokį stiprų emocinį spaudimą, kad jie puola į kraštutinumą, nuolat ieškodami savyje nuodėmių, kad eilinį kartą galėtų jas išpažinti.

Suprantama, kad tokie kraštutinumai neduoda nieko gero. Jie klaidina žmonių sielas, trukdo jiems suprasti tiesą ir teisingai pasirinkti dvasinius prioritetus. Kiekvienas krikščionis žino, kad nuodėmė yra visų vargų priežastis. Todėl, norint išspręsti šią problemą, reikia panaudoti tokį „gydymo būdą“, kuris gali radikalčiai pakeisti susidariusią situaciją. Biblijoje nurodyta vienintelė tokia priemonė – šventėjimas. Per visą žmonijos istoriją jis įrodė savo efektyvumą. Šventėjimas prasideda iš karto, kai žmogus atsiverčia į Dievą, ir tęsiasi visą likusį gyvenimą. Siekti šventėjimo skatina nepasitenkinimas savimi ir savo paviršutiniška krikščionybe.

Nepasitenkinimas yra teigiama būklė. Kai jaučiame nepasitenkinimą, tada siekiame kažko daugiau,

ir Dievas dovanoja tai, ko mums trūksta. Jei mes viskuo patenkinti ir mums visko užtenka, vadinasi, mes jau nieko ir nesiekiamo. Pasitenkinimas savimi ne tik apakina, bet taip pat neleidžia dvasiškai tobulėti, augti tikėjimui bei bręsti sielai. Kad tai suprastume, užtenka prisiminti griežtus Viešpaties žodžius, kuriais Jis kreipėsi į Laodikėjos bažnyčią: „*Tu gi sakai: „Aš esu turtin-gas ir pralobęs, ir nieko man nebereikia“; – o nežinai, kad esi skurdžius, apgailėtinas, beturtis, aklas ir nuogas. Aš tau patariu pirkti iš Manęs išgryninto ugnyje aukso, kad pralobtum, baltus drabužius, kad apsirengtum ir nebūtų matoma tavo nuogumo gėda, ir tepalo patepti akims, kad praregėtum“* (Apr 3, 17-18).

Taigi įsitikinimas, kad su mumis viskas gerai, kad viskas, kas būtina, jau pasiekta ir kad siekti ko nors daugiau neverta, yra ne tik saviapgaulė, bet tai gali sustabdyti siekti to, kas mums privaloma. Mums reikia to, apie ką Šventasis Raštas kalba labai tiesiai ir aiškiai: „**Nes tokia Dievo valia – jūsų šventėjimas**“ (1 Tes 4, 3). O jeigu taip, tada mes tiesiog neturime teisės į šventėjimą žiūrėti kaip į kažką tokio, ką galime daryti arba nedaryti, vadovaudamiesi savo nuožiūra. Juk viską, kas yra Dievo valia, reikia ne tik priimti, bet ir besąlygiškai vykdyti, žinoma, jei mes iš tikrųjų laikome save krikščionimis. Jeigu tam priešinamės, suprasdami tai ar ne, – priešinamės Dangiskajam Tėvui.

Krikščionių požiūris į šventėjimą ir šventumą priklauso nuo asmeninio požiūrio į savo nuodėmes. Pagal šį kriterijų juos galima suskirstyti į penkias grupes:

1. Pirmai ir, deja, pačiai gausiausiai grupei priskiriami tie, kurių sielos su kiekviena diena vis labiau šiurkštėja, nes jie sąmoningai ir nevaržomai nusideda. Jų dvasinis gyvenimas labiau primena virtinę sekančių vienas po kito pralaimėjimų. Jie visiškai priklausomi nuo savo nuodėmių arba mažiausiai bent nuo vienos iš jų. Tokiems žmonėms jau vien tik užuomina apie apsivalymo ir šventumo būtinybę kelia pasipiktinimą ir nepasitenkinimą, panašiai kaip

nevalyviems asmenims, kurie nemėgsta praustis ir persirenginėti. Kai apie tai užsimenama, pradeda audringai reaguoti. Jiems priskirtini būtent tie, kurie labai mėgsta samprotauti apie tai, kad žmogus tiesiog negali nenusidėti, nes yra gimęs nuodėmingas.

2. Antrą grupę sudaro tokie krikščionys, kurie noriai klauso pokalbių šventumo ir šventėjimo tema bei teigia, kad į tai reaguoja. Tačiau patys neskuba įsijungti į šį procesą, išoriškai lyg ir gailisi dėl to, ką yra negerai padarę. Sustoję savo nuodėmių suvokimo stadijoje be išpažinties ir visiškai jų neatsižadėję, jie save pasmerkia ilgalaikiam dvasiniam sąstingui ir trypčioja toje pačioje vietoje be ypatingų permainų dvasiniame gyvenime.

3. Trečiai grupei priskiriami tie, kurie pavargo nuo savo paviršutiniškos ir formalios krikščionybės ir ieško kelių, kaip iš jos išbristi. Suvokdami, kad apsivalymo ir šventėjimo klausimuose nėra pakankamai išprusę, skaito daug dvasinės literatūros, kreipiasi patarimo pas įvairius tarnautojus ir artėja prie supratimo, kad jiems reikalinga sielovadinė pagalba. Ieškodami tiesos, jie pastebimai bręsta dvasiškai, nes daug laiko skiria Biblijos skaitymui ir bendravimui su Viešpačiu maldose. Pajutę iki tol dar nepatirtą džiaugsmą ir pasitenkinimo jausmą, įsitikina, kad eina teisingu keliu. Tai dar labiau juos skatina eiti ta kryptimi. Tame etape Dievas jau gali atverti akis jų nuodėmingumo supratimui, skatindamas pirmam jų gyvenime giliam apsivalymui. Nuoširdžiai atgailaudami už savo nuodėmes ir pradėję tvarkyti savo gyvenimą, jie pradeda giliau suprasti ir vertinti Dievo meilę, Jo gailestingumą ir kantrybę.

4. Ketvirtai grupei priskiriami krikščionys, kurie sąmoningai įsijungę į apsivalymo procesą ir pajuto savyje pirmąsias permainas bei patyrė pirmąsias dvasines pergales. Jiems atrodo, kad Dievas su jais jau atliko, kas svarbiausia, ir jų užduotis išsaugoti tai, ką jie jau pasiekė. Tačiau, iš tikrųjų, Dievas dar negalėjo jiems atverti viso jų nuodėmingumo gylio. Jie dar nebūtų galėję pakelti viso

jo mąsto, nes nuodėmės kaupėsi metais ir dešimtmečiais, nusėdamos sieloje kietai supresuotais klodais, kuriuos reikia skaldyti, trupinti ir šalinti. Paprastai toje studijoje Šventoji Dvasia jau gali pirmą kartą nukreipti jų žvilgsnį į patį neapkenčiamiausią Viešpaties priešą – jų išdidųjų ir pasipuikavusių „Aš“, kuriam jie visą laiką tarnavo. Ši „Aš“ lydi ištisa plejada su juo susijusių nuodėmių, tokių kaip: egoizmas, tuščiagarbiškumas, pasipūtimas, savimyla, pasididžiavimas, šlovės ir žmonių pripažinimo troškimas, siekis būti kažkuo kitų akyse, savivalė, gėrėjimasis savimi, savigyra, garbėtroška, dvasinis pavydas, paprastas pavyduliavimas ir daug kitų. Dažniausiai prasidėjusi kova su savuoju „Aš“ būna tokia sunki, kad žmogui pradeda atrodyti, kad jai niekada nebus galo. Ir jis gali, vos pradėjęs rimtai kovoti, visko atsisakyti.

Šioje kovoje ypatingai sunku tam, kuris apskritai savo paties ir kitų nuomone buvo geras žmogus. Lyginant su kitais, retai nusidėdavo, buvo padorus, sąžiningas ir atsakingas, daug ko pasiekė, nepastebėtas, įsivėlęs į nešvarius reikalus ir moralės požiūriu buvo pavyzdys daugumai. Būtent tame išoriniame „gerume“ žmogus nepastebimai pradeda auginti savąjį „Aš“, nepajunta, kad pradėjo didžiulis, nustoja budėjęs, nestebi savęs, – pradeda savyje auginti puikybę, kuriai Dievas priešinasi. Tokiems „geriems“ nusidėjėliams sunku atpažinti savąjį „Aš“, nes jis slepiasi už dievotos išvaizdos ir gerų darbų uždangos.

5. Penktai grupei priskiriami tie, kurie šventėjimo klausimuose jau turi pažinimą ir didelę dvasinį patirtį. Jų širdyse karaliauja ramybė ir tylus džiaugsmas, nes jie supranta, kad eina Dievo nurodytu keliu. Kiekvieną kartą nusizeminę jie leidžia Šventajai Dvasiai ką nors juose keisti ar tobulinti taip, kaip to nori Ji. Tokių krikščionių sielos yra labai jautrios bet kokiai, net ir mažiausiai nuodėmei. Jie neranda ramybės, kol neištaiso visko, kas galėjo nors kiek įskaudinti Viešpatį. Jiems visiškai natūralūs dalykai yra asmeniškai bendrauti su Dangiškuoju Tėvu,

girdėti Jo balsą ir atsiduoti Jo vedimui. Tai jiems kaip įprastas kvėpavimas, kuris, jei mes sveiki, yra paprasčiausiai nepastebimas. Tokie žmonės gali daug dienų ar net savaitių gyventi nenusidėdami ir dėl to jiems nereikia kažkaip ypatingai stengtis. Tokie tikintys nuolatos tikrina save ir savo gyvenimą, ar viskas yra Dievo žodžio šviesoje. Padarę mažiausią nuodėmę, pavyzdžiui, pasakę ką nors pakeltu tonu ar pastebėję savyje nepasitenkinimo jausmą, tuojau pat, neatidėliodami, atgailauja ir prašo atleisti. Didesnis ir gilesnis apsisvalymas jiems iš viso nėra būtinas. Jų širdyse karaliauja meilė ir laisvė. Jie atviri ir nuoširdūs su visais, ar tai būtų pasauliečiai, ar įvairių kitų konfesijų krikščionys. Jie yra palaiminimas visiems. Jie neveidmainiauja ir nevaicina dievotumo spektaklio. Tokio gyvenimo rezultatai akivaizdūs: aplinkiniai jais žavisi ir stengiasi elgtis panašiai.

Toks suskirstymas į grupes gali atspindėti ir apsisvalymo bei šventėjimo etapus. Tai procesas, kuris apima visą krikščionio gyvenimą iki pat jo mirties, ir, kuris galutiniame rezultate suteikia santykinį šventumą. Nei apsisvalymas, nei šventėjimas negali vykti patys savaime. Tai pasiekama tik tikėjimu, tačiau reikia, kad ir mes patys ką nors darytume. Kad tai pasiektume, reikalingi tikslingi žingsniai teisinga kryptimi, nes kitaip galima lengvai patekti aklavietėn. Pirmame Jono laiške 3, 2-3 parašyta: „*Mylimieji, dabar mes esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodė, kas būsime. Mes žinome, kad, kai Jis pasirodys, būsime panašūs į Jį, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra. Kiekvienas, kas turi Jame tokią viltį, **skaistina pats save, nes Jis yra skaistus***“.

Negalima nematyti, kad didesnioji šių laikų krikščionių dalis savo tikėjimą grindžia nuostata, kad tikinčiojo apvalymu ir šventėjimu pasirūpins Pats Dievas. Ir jei taip, tai kam reikalingos tokios pastangos ir uolumas, kurie nepadės nugalėti nuodėmės. Gyvename taip save įtikinę ir prašome Viešpaties apvalyti širdis ir pakeisti viską, kas Jam nepatinka. Bėga metai, o permainų taip ir

nesulaukiame. Kas gi gaunasi? Kaltas Dievas?! Ne, priežastis ne Jame, o mumyse, nes mes, iš savo pusės, nenorime atlikti to, ko už mus niekas kitas padaryti negali. Jei išteisinimas ir išganymas įgyjami tikėjimu, tai šventumas – tikėjimo darbas.

Dievo tarnas Raimondas Edmanas (V. Raymond Edman) savo knygoje „Gyvenimo pratimai“ rašė: *„Mes dabar gyvename tokiame amžiuje, kai senos disciplinos griauamos, o naujų neatsiranda... Visų pirma pajaukiama dieviškos malonės disciplina, kuri laikoma įstatymišku ir kuri visiškai nežinoma nenusimanančiai Raštuose dabartinei kartai. Mūsų krikščioniškam charakteriui reikalinga didelė jėga, kurią gali duoti tik disciplina ir dievotumo ugdymas“.*

Disciplina (šiuo atveju labiau tiktų sąvoka „savęs disciplinavimas“) – tai savęs ugdymas laikytis griežtos tvarkos tam tikroje srityje arba nusistatymas paklusti privalomoms taisyklėms bei nustatytai tvarkai. Dvasinė disciplina – tai Dievo duotos nuostatos, kurių laikydami galime gyventi kupiną šventą ir dievotą gyvenimą, pripildytą Šventosios Dvasios. Tikrieji Dievo vaikai – tai disciplinuoti žmonės. Taip buvo ir taip bus visada. Galima išvardinti daug tokių tikėjimo didvyrių vardų, pradedant nuo pirmosios apaštalų bažnyčios ir baigiant palaimintais Viešpaties šių laikų Dievo tarnautojais, tokiais kaip: apaštalas Paulius, Augustinas, Martynas Liuteris, Džonas Veslis, Džonas Bunjanas, Čarlzas Sperdženas, Džonas Miuleris, Hadsonas Teiloras ir daug kitų.

Vargiai sutiksime dvasiškai brandų ir dievotą krikščionį, kuris, nedisciplinuodamas savęs, būtų pasiekęs pašventinimo ir su juo susijusių dvasinių pergalių. Savi-disciplinavimo metodai tokie: kasdieninis Šventojo Rašto gilesnis tyrinėjimas, tikra ir iš širdies gilumos kylanti malda, Dievo artumo ieškojimas tyloje ir vienumoje, tarnavimas artimiems, savo klaidų ir nuodėmių išpažinimas išnešant jas į šviesą, pašlijusių santykių su artimaisiais atstatymas ir suregulavimas. Be to, labai

svarbu sugebėjimas nuolatos budėti ir jausti savo atsakomybę už kiekvieną savo darbą, kurio imiesi (ir nesvarbu, ar tai bus susieta su įprastais kūniškais reikalais, ar su dvasiniais dalykais). Kokia bebūtų Dievo valia, – svarbu ją priimti ir nusižeminus paklusti. Svarbu sugebėjimas aukoti ir daugybė kitų dalykų, kurių pagrindinis tikslas ir galutinis rezultatas yra šventėjimas ir tikrasis dievotumas.

Deja mes, šių laikų krikščionys, esame įpratę viską gauti be didesnio vargo. Suprantama, kad tokiu atveju vien tik priminimas, jog dar reikalingos ypatingos pastangos, gali būti nemalonus arba net erzinti. Tačiau nepriklausomai nuo to, ar patinka tai mums ar ne, Jėzaus Kristaus žodžiai iš Evangelijos pagal Matą 11, 12 „*Nuo Jono Krikštytojo dienų iki dabar dangaus karalystė **jėga** grobiama, ir **stiprieji ją ima***“ lieka mums aktualūs ir šią dieną. Viešpats niekada nieko nepakeis iš to, ką kadaise kalbėjo, ir nepataikaus mūsų supratimams bei norams.

Tarptautinės krikščioniškos organizacijos „Kelionė Biblijos puslapiais“ steigėjas, teologijos daktaras Briusas Vilkinsonas (Bruce Wilkinson) šiuo klausimu pasakė: „*Biblija kalba, kad ne kas nors kitas, o būtent aš pats privalau nusigręžti nuo savo piktų darbų ir susitvarkyti su savo nuodėmėmis. Dievas už tai neatsako. Atsakydamas į Jo raginimą, aš tai turiu padaryti pats. Mes ateiname pas Jį ir prašome Jo atleisti – ir Jis mus apvalo. Mums nereikia dar ko nors laukti, reikia paprasčiausiai palikti savo blogus kelius. Pats didžiausias mūsų sielų priešas **melas** skleidžiamas yra sekantis: „Šiandien aš neturiu jėgų nusigręžti nuo savo blogų kelių. Ir kol Dievas Pats nepadės man iš tikrųjų „panorėti“ ar „sugebėti“, aš būsiu bejėgis, ką nors pakeisti. Taigi, jeigu aš meldžiausi ir prašiau Viešpaties, kad Jis man padėtų, o Jis nepadėjo, vadinasi dar tiesiog neatėjo mano apvalymo laikas“.*

Tokį šiandien kišamą į žmonių protus šėtonišką melą galima lengvai išvelgti vieno jauno krikščionio samprotavimuose, kuriuos jis išdėstė savo laiške: „*Šiandien tapo*

labai aktuali tema „pergalingas krikščionio gyvenimas“. Beje, tai ir suprantama, juk Jėzus iš tikrųjų kadaise pasakė: „Būkite tobuli, kaip yra tobulas jūsų Dangišskasis Tėvas“. Tik kaip tapti tobulu, jei jautiesi esąs „senasis žmogus“ ir esi tame pačiame nuodėmingame kūne?! Manau, kad savo jėgomis ir pastangomis mes negalime save pagerinti ir juo labiau tapti šventais. Juk neįmanoma sutaurinti savo senojo Adomo, pratinantis nesusierzinti, nepykti, negalvoti nieko blogo, nežiūrėti nešvankybių, nekoneveikti kitų ir taip toliau ir panašiai. Visa tai **turi** padaryti Dievas, kai apsigyvens mumyse ir numatys tam Savo laiką. Ne mes, o Jis turi pašalinti mūsų nuodėmingą kūnišką prigimtį, nukryžiuodamas ją ant kryžiaus ir taip atimdamas iš jos jėgą“.

Kaip matote, šiame pasisakyme ne kartą išryškėja nuolat pasikartojantis žmogiškas siekis užkrauti Dievui atsakomybę už tai, ką mes privalome daryti patys! Mūsų paskutiniaisiais visuotinio dvasinio atšalimo laikais vis dažniau girdisi panašių balsų, kad viską už mus turi padaryti Dievas, o mums lieka tik Juo pasikliauti, tikėti ir laukti Jo veiksmų.

Iš pirmo žvilgsnio toks požiūris gali atrodyti visai teisingas ir net labai dievotas. Bet ar iš tikrųjų taip yra? Ar toks supratimas atitinka, ką kalba Šventasis Raštas? Prašau, įsigilinkime į tokio patarimo prasmę: „*Taigi, mylimieji, turėdami tokius pažadus, **apsivalykime** nuo visos kūno ir dvasios nešvaros, tobulindami šventumą Dievo baimėje*“ (2 Kor 7, 1). Argi jame neskamba, asmeniškai mums, kvietimas imtis atitinkamų veiksmų? O štai dar kiti mums žinomi žodžiai: „*Todėl **marinkite** tuos savo narius, kurie yra žemėje: ištvirkavimą, netyrumą, aistringumą, pyktį, pageidimą, taip pat godumą, kuris yra stabmeldystė. Dėl šių dalykų ateina Dievo rūstybė neklusnumo vaikams. Jūs irgi kadaise taip elgėtės, gyvendami tarp jų. Bet dabar jūs **visa tai nusivilkite**: rūstybę, nirtulį, nelabumą, pyktį, piktžodžiavimą, nešvarias kalbas nuo savo lūpų. Nebemeluokite vienas kitam, nusivilkę senąjį*

žmogų su jo darbais ir apsivilkite nauju, kuris atnaujinamas pažinimu pagal atvaizdą To, Kuris jį sukūrė... Todėl, kaip Dievo išrinktieji, šventieji ir numylėtiniai, **apsivilkite** nuoširdžiu gailestingumu, gerumu, nuolankumu, romumu ir ištverme. Būkite vieni kitiems pakantūs ir atleiskite vieni kitiems, jei vienas prieš kitą turite skundą. Kaip Kristus atleido, taip ir jūs atleiskite“ (Kol 3, 5-10, 12-13).

Kur šioje vietoje teigiama, kad Viešpats už mus viską padarys Pats?! Apie tai nėra net užuominos! Atvirkščiai, kiekviename iš skambėjusių kvietimų – marinkite, nusivilkite, apsivilkite – matosi tiesiogiai žmogui pavesta atsakomybė už tas permainas, kurios turi jame įvykti. Be to, dar nurodytas mūsų veiksmų eiliškumas. Iš pradžių nurodoma tai, **ką konkrečiai** iš praėjusio gyvenimo mums reikia palikti ir numarinti, o po to, **ką** vėliau būtina įgyti. Neįmanoma pasiekti to, kas iš tikrųjų tikintį žmogų padaro nauju kūriniu Kristuje, nepalikus tų dalykų, kuriuos reikia „*nusivilkti*“. Suprantama, kad tam reikalingos atitinkamos pastangos.

Tęsdamas šią mintį, aiškinančią, **kaip** ir **dėl ko** atliekamas apvalymas ir pašventinimas, apaštalas Paulius antrame laiške Timotiejui rašo: „**Tepasitraukia nuo neteisybės** kiekvienas, kuris šaukiasi Kristaus vardo“. O dideliuose namuose yra ne tik auksinių ir sidabrinių indų, bet ir medinių bei molinių. Vieni tarnauja garbingiems reikalams, kiti – negarbingiems. Jeigu **kas apsivalys nuo minėtų dalykų**, bus indas, skirtas garbei, **pašventintas**, tinkamas Šeiminkui, **pasiruošęs kiekvienam geram darbui**. Bėk nuo jaunystės geidulių ir siek teismo, tikėjimo, meilės ir ramybės su tais, kurie iš tyros širdies šaukiasi Viešpaties“ (2 Tim 2, 19-22)

Šioje ištraukoje nurodyti trys pagrindiniai veiksmai, kurių Dievas laukia iš žmonių, siekiančių būti „indais, skirtais garbei“, „pašventintais“ bei „pasiruošusiais kiekvienam geram darbui“. Kalbant šiuolaikine kalba, „pasitraukti nuo neteisybės“ reiškia nustoti sąmoningai daryti nuodėmes, „apsivalyti nuo minėtų dalykų“ reiškia palikti

savo ankstesnes ydas, o „bėgti nuo jaunystės geidulių“ – nustoti vadovautis akių geismu ir kūno troškimais. Neįvykdžius šių trijų sąlygų nėra prasmės tikėtis, kad galėsime „laikytis tiesos“, tai yra turėti savyje šventumo siekį.

Tokią teisingą kelią, kuris veda į šventumą, apaštalas Paulius nurodė ir žydoms. Jis rašė: „*Todėl ir mes, tokio didelio debesies liudytojų apsupti, **nusimeskime visus apsunkinimus bei lengvai apraizgančią nuodėmę ir ištvermingai bėkime mums paskirtose lenktynėse, žiūrėdami į mūsų tikėjimo pradininką ir atbaigėją Jėzų***“ (Hbr 12, 1-2). Matome, kad visuose išvardintuose laiškuose skamba vienas ir tas pats kvietimas – apsivalyti nuo nuodėmių ir, pasitelkus tiesą, sekti Viešpatį.

Šie aiškūs Naujojo Testamento apaštalo nurodymai pilnai derinasi su Dievo Tėvo žodžiais, kuriais Jis Senojo Testamento laikais kreipėsi į savo išrinktąją tautą Izraelį: „*Jei nebus lietaus arba leisiu skėriams naikinti krašto augalus, arba siųsiu marą Savo tautai ir jei Mano tauta, kuri vadinasi Mano vardu, nusižemins, melsis, ieškos Mano veido ir **atsisakys savo blogų kelių**, Aš išgirsiu danguje, atleisiu jos nuodėmes ir išgydysiu jų žemę*“ (2 Kr 7, 13-14). Matome, kad Dievas žmonėms niekada nesiūlė sutrumpinto kelio į šventumą, o nurodė tam tikrą laiką trunkantį procesą.

Daugybė tikinčiųjų galvoja, kad būtent sustiprinta malda yra pagrindinė sąlyga, kad Dievas išklausytų jų maldas, atleistų jų nuodėmes, pašventintų, pasiųstų Savo palaiminimus. Remdamiesi tokiu supratimu jie meldžiasi, meldžiasi ir meldžiasi, maldaudami suteikti malonę, pakeisti jų apgailėtiną būklę ir atsiųsti galingą dvasinį prabudimą. Bet eina metai po metų, o krikščionybėje ne tik kad niekas nesikeičia į gera, bet darosi vis blogiau ir blogiau. Kodėl? Gi todėl, kad tikrasis raktas šiai problemai išspręsti yra visiškai kitas – tai mums duotas Dievo paliepimas „*atsisakyti savo blogų kelių*“, tai reiškia padaryti būtent tai, apie ką ne vieną kartą kalbėjo apaštalas Paulius. Nėra jokios prasmės maldauti Viešpaties

apreikšti mumyse Savo šventumą arba atsiųsti dvasinį prabudimą, jei mes nepasirengę apsivalyti nuo savo nuodėmės raupsų.

Savaime aišku, kad be Dievo mes netapsime šventais, nes tik Jis yra šventas. Be Jo gailėstingumo ir malonės mes nieko nepasieksime. Tačiau jei kalbame apie šventėjimo kelius, tai be mūsų pačių dalyvavimo, susidomėjimo ir noro siekti šventumo, Dievas ne tik negali nieko daryti, bet ir nieko nedarys. Ir tai dar ne viskas. Antrame laiške korintiečiams parašyta kažkas tokio, kas mums yra ne tik kvietimas, bet ir, visa prasme, reikalaujantis kategoriško vykdymo Dievo įsakymas. Jis skamba taip: „*Nevilkite svetimo jungo su netikinčiais. Kas gi bendro tarp teisumo ir nusikaltimo? Ir kas bendro tarp šviesos ir tamsos? Kaip galima gretinti Kristų su Beliaru? Arba kokia dalis tikinčio su netikinčiu? Ir kaip suderinti Dievo šventyklą su stabais? Juk jūs esate gyvojo Dievo šventykla, kaip Dievas yra pasakęs: „Aš gyvensiu juose ir vaikščiosiu tarp jų; būsiu jų Dievas, ir jie bus Mano tauta“.* Todėl: „**Iš-eikite iš jų ir atsiskirkite**, – sako Viešpats, – ir nelieskite to, kas netyra, ir **Aš jus priimsiu** ir būsiu jums Tėvas, o jūs būsite Mano sūnūs ir dukterys,– sako visagalis Viešpats“ (2 Kor 6, 14-18). Ar atkreipėte dėmesį, kad šioje Naujojo Testamento ištraukoje, kuri kalba apie mūsų priklausomybę Dievui ir Jo buvimą tarp mūsų, yra viena būtina sąlyga: „**Iš-eikite iš jų ir atsiskirkite**, – sako Viešpats, – ir **nelieskite to, kas netyra**“. Taigi, jei mes su jumis šito nepadarysime, Dievas tiesiog negalės mūsų priimti.

Susitikę su Dievo tiesa, mes turime iškart pradėti veikti. Kitaip nepajudėsime į priekį, norėdami ją įvykdyti savo gyvenime. Atsisakymas veikti žmogų sukausto, ir jis pasilieka ten, kur buvo anksčiau. Tačiau, kai jis imasi konkrečių veiksmų, jame iškart vyksta pokyčiai, kurie laipsniškai jį daro visiškai kitu žmogumi. Iš tikrųjų nuo to momento baigiasi jo įprastas egzistavimas ir prasideda naujas, tikras gyvenimas. Jis išryškėja būtent tada, kai mes veikiame, pasitelkę visą savo valią. Tik išsilaisvinę iš

senos kūniškos žmogaus prigimties, galime leisti jos vietą užimti mumyse gimusiam naujam kūriniui Kristuje.

Tokio požiūrio teisingumą šventėjimo klausimu gali patvirtinti garsaus Biblijos aiškintojo Viljamo Makdonaldo (William McDonald) žodžiai: „Dievas nori ir gali mane padaryti šventu. Tačiau šventėjimo procese daug kas priklauso nuo manęs paties. Prie savo tikėjimo aš **privalau** prijungti dorybę, pažinimą, susivaldymą, ištvermę, maldingumą, brolybę ir meilę. Dar man **reikia** apsiginkluoti visais Dievo ginklais. Man **reikia** atsižadėti senojo žmogaus ir apsilikti nauju žmogumi. Dar aš privalau gyventi Dvasioje. (žr. 2 Pt 1, 5-7, Ef 4, 22-24, Gal 5, 16). Krikščionis dvasiškai sėkmingai tobulės tik tada, kai jis suvoks, kad tai, kas žemiška, turi susiliesti su tuo, kas dvasiška. Mes privalome melstis taip, lyg viskas priklausytų nuo Dievo, ir darbuotis taip, lyg viskas priklausytų nuo mūsų“.

Dieviškas šventėjimo metodas – tai ne žmogiškas aktyvumas, pasikliaujant savo pastangomis. Tai taip pat ne pasyvumas, tikint, kad viską už mus padarys Dievas. Tai tikslingos pastangos skaistinamo žmogaus, kuris suvokia, kad visiškai priklauso nuo savo Dangiškojo Tėvo. Prisimindami, kad be Gelbėtojo pagalbos negalime padaryti nieko gero ir kad Jis pasiruošęs mums suteikti būtinų jėgų dėl kiekvieno gero darbo, mes nuolatos pasilieiname Kristuje, prašome Jo pagalbos ir gauname ją. Būtent taip vyksta šventėjimo procesas, kuris iš esmės yra Dievo ir Jo vaiko tęstinis bendradarbiavimas. Mūsų dvasinis formavimasis, tikėjimo brendimas ir keitimasis į Kristaus atvaizdą vyksta žmogiškojo ir dieviškojo faktorių įtakoje. Dievas šlifuoja mūsų nuodėmingos kūniškos prigimties grubias nuodėmingas briaunas ir nedorovingus įgimto ar įgauto charakterio bruožus. Tam jis panaudoja aplinkybes, sunkias situacijas, finansinį nepriteklių, gyvenimo aplinkybes ir kt.

Daugybė žmonių visomis jėgomis ir pastangomis stengiasi įgyti gerą profesiją, pakelti savo kvalifikaciją, įgyti mokslinį laipsnį ar tobulintis profesinėje sferoje. Jie,

siekdami sportinių pasiekimų, atlieka varginančius pratimus, kad galėtų pagerinti kūno formą. Gali atiduoti visas jėgas verslui ar karjeros siekiams. Tačiau, kai reikia ką nors praktiškai daryti savęs skaistinimui ir savo šventėjimui, tada jiems jau nebėra noro, nelieka laiko, trūksta kantrybės, užsispyrimo ir ištvermingumo. Nedisciplinuojant ir nekontroliuojant savęs, neugdant savo dievotumo atitinkamais pratimais negalima tikėtis, kad augsime savo tikėjime ir išauginsime gerų vaisių Viešpačiui. O dvasinis nevaisingumas ir betikslis gyvenimas yra pagrindinė krikščionio sielos graužaties ir kamavimosi priežastis.

Suprantama, niekas negali mūsų priversti įsitraukti į apsisvalymo ir šventėjimo procesą. Juo labiau to nedarys Dievas, Kuris Pats davė žmogui laisvą valią. Daryti tai ar nedaryti yra mūsų pačių pasirinkimas. Tik prieš apsisprendžiant būtų pravartu gerai apgalvoti, kas mūsų laukia, jei į Dievo kvietimą šventėti atsakytume neigiamai. Noriu išvardinti tik keletą iš galimų pasekmių:

1. Visą savo krikščionišką gyvenimą liksime dvasiniai kūdikiai, sugebantys maitintis tik dvasiniu pieneliu.

2. Mes negalėsime tikėtis įeiti į Dievo artumą ir girdėti Jo balso, nes mūsų nuodėmės mus nuolatos atskirs nuo Jo.

3. Jei nepanorėsime šventėti, nėra jokios prasmės tikėtis, kad mus lydės Dievo jėga, nes kiekviena nuodėmė trukdo Šventosios Dvasios veikimui. O kur nėra jėgos iš aukštybių, ten kiekvienas tarnavimas Dievui vyks pagal principą „*Dievui, bet be Dievo*“

4. Negalėdami savo gyvenime parodyti šventumo, negalėsime mus supančiam pasauliui būti „*šviesa ir druska*“. Vadinasi, negalėsime įvykdyti tai, ką kviečia daryti Dievo žodis, pasakytas mūsų Gelbėtojo lūpomis.

5. Be šventėjimo neaugsime tikėjime. O tai dvasine prasme reiškia, kad trypčiosime vietoje arba eisime ratu, nors galvosime, kad einame pirmyn.

6. Kur nėra šventėjimo, ten klesti nominali krikščionybė, kuri nesugeba pritraukti žmonių prie Kristaus.

Tokiu būdu save pasmerkiame bevaisio figmedžio likimui, apie kurį skaitome Šventajame Rašte (žr. Mt 21).

7. Atmetę šventėjimą, nesugebėsime savyje marinti kūniškos prigimties ir prarasime gebėjimą tapti nauju kūriniumi Kristuje. Tokiu būdu save pasmerksime visą gyvenimą likti kūniškais krikščionimis, apie kuriuos Šventajame Rašte pasakyta: „*gyvenantys pagal kūną negali patikti Dievui*“ (Rom 8, 8). Dar daugiau, mirdami savo nuodėmėse, kurios eina paskui mus į amžinybę, negalime būti užtikrinti, kad galbūt kaip nors išsigelbėsime, kaip nuodėgulis iš ugnies.

Galimas dalykas, kad skaitydami šias eilutes daugelis savęs klaus: „*Nejau žmogui, gyvenančiam nuodėmingoje žemėje, galima išlikti absoliučiai nenuodėmingu? Argi Šventasis Raštas netvirtina, kad „mes visi daug kur nusidedame“ (Jok 3, 2) ir kad „nėra teisus nė vieno... visi paklydo ir tapo netikusiais; nėra kas darytų gera, nėra nė vieno!“ (Rom 3, 10-12)? O jeigu taip, tai kam reikalingi visi tie gražūs žodžiai apie šventėjimą? Juk to vis vien nepasiekti. Be to mes išsigelbėjame ne savo šventumu, o Dievo malone per tikėjimą į Kristų!*“

Taip, tai tikrai taip, tiktai viena nepaneigia kito. Pagrindinės tiesos apie Dievo gailestingumą ir malonę ne paneigia, o užtvirtina apsivalymo ir šventėjimo reikalingumą. Ne šiaip sau parašyta: „**Dievo gerumas skatina tave atgailauti**“ (Rom 2, 4), tai yra skatina daryti tai, kas yra pirmasis žingsnis apsivalymo ir šventėjimo kelyje. Malonė ir teikiama tam, kad galėtume nukryžiuoti savo kūną su visomis jo aistromis ir geiduliais. Jėzus atleisdamas sučiuptai svetimaujančioms moterims pasakė: „*Eik ir daugiau nebenusidėk*“ (Jn 8, 11). Lygiai taip pat, išgydęs žmogų, kuris trisdešimt aštuonerius metus buvo visiškai invalidas, jį perspėjo: „*Štai tu esi pasveikęs. Daugiau nebenusidėk, kad neatsitiktų tau kas blogesnio*“ (Jn 5, 14). Apaštalas Paulius taip pat maldavo Korinto krikščionių, „*kad nepriimtumėte Dievo malonės veltui*“ (2 Kor 6, 1). Tiesą sakant, malonė todėl ir reiškia, kad žmogus

keistusi ir turėtų galimybę nebenusidėti (žr. Tit 2, 11-12; Rom 8, 3-4). Atleisdama mums ji atveria kelią permains. Dievas nesako, kad mes geri, jei esame blogi. Todėl teigti atvirkščiai arba ignoruoti poreikį apsivalyti nuo nuodėmių reiškia, kad esi dvasiškai aklas ir apgaudinėjai save. Kai savo nuodėmėms ieškome paaiškinimų ir pasiteisinimų, apgaudinėjame patys save.

Beje, taip žmogaus gyvenime buvo visada ir tai dar labiau būdinga mūsų laikams. Mums tiesiog įprasta viską dengti ir maskuoti. Prasta išvaizda gerinama pasitelkus įvairiausių kosmetiką; veido raukšlės, figūros defektai šalinami chirurginėmis priemonėmis; su amžiumi žilstantys plaukai dažomi įvairiausių spalvų ir atspalvių dažais; figūros grakštumo regimybei sudaryti naudojami atitinkami tempiantys apatiniai ir taip toliau. Kažką labai panašaus matome ir šiuolaikinėje krikščionybėje. Gilus ir tyras tikėjimas keičiamas dirbtiniu dievotumu. Nesugebėdami mylėti tikrąją meilę „*agape*“ guodžiamės ausiai maloniais, bet nieko nereiškiančiais žodžiais, kad mus myli. Uolumą Dievui keičiame religiniu aktyvumu. Vienybės ir tarpusavio supratimo trūkumas kompensuojami įvairiais bažnytiniais renginiais ar pasilinksminimo priemonėmis, pavyzdžiui organizuojant smagias iškylas gamtoje. Tik vargu, ar tokiu savo elgesiu Dievo akivaizdoje ir tokiu savo tarnavimu galėsime Jam įtikti. Jis niekada primygtinai iš mūsų nereikalauja paklusnumo ir nepadeda būti paklusniais, o paprasčiausiai pateikia Savo normas per Šventąjį Raštą. Jei mes tikrai Jį mylime, tai besąlygiškai jas vykdysime.

Būti šventu reiškia būti tokiu ne tik savo esybėje, bet taip pat mintyse, jausmuose ir veiksmuose. Parašyta: „*Kaip šventas yra Tas, kuris jus pašaukė, taip ir jūs būkite šventi visu savo elgesiu*“. (1 Pt 1, 15). Reikia dar kartą pabrėžti, kad šventumas nėra kadaise pradėtas ir tam tikru gyvenimo laiku užbaigtas procesas. Tapti šventu iš karto ir visam laikui, įskaitant ir ateitį, praktiškai neįmanoma. Kuriuo nors gyvenimo momentu jaučiama puiki

dvasinė būseną visiškai negarantuoja, kad tokiu liksime ir toliau. Būtent dėl tos priežasties Dievo žodyje pasakyta: „*Teisusis toliau tevykdo teisumą, ir šventasis dar tepašventėja*“ (Apr 22, 11). Čia turima omenyje, kad šventėjimas yra tęstinis ir, esant būtinybei, kartas nuo karto kartojamas procesas.

Žengus į šventėjimo kelią, reikia nustoti aiškinti savo nuodėmių priežastis ar jas pateisinti. Tai ypatingai svarbu kalbant apie tas nuodėmes, kurias darėme sąmoningai. Noras jų atsikratyti turi tapti pačiu didžiausiu mūsų troškimu. Kuo stipriau geisime šventumo, tuo labiau būsime pasiryžę mokėti bet kokią kainą, kad priartėtume prie Dievo ir gyventume su švaria sąžine Viešpaties ir aplinkinių žmonių akivaizdoje. Toks noras ir yra mūsų dvasinis atgimimas. Tai tokia būseną, kai tikintysis, atgimęs iš aukšto, o po to dvasiškai atšalęs ir nusiritęs iki nominalios krikščionybės lygio, iš naujo atstatinėja teisingus santykius su Viešpačiu nusizemindamas, artėdamas prie Jo ir šalindamas iš savo gyvenimo nuodėmes.

Reikia pasakyti, kad tikinčiam apsisivalymas nuo visų žinomų nuodėmių yra vienas iš sunkiausių uždavinių. Deja, tokiame žygiui ryžtasi nedaugelis. Gyvenimas rodo, kad kai tik Šventoji Dvasia mums atskleidžia apsisivalymo svarbą ir būtinybę, mūsų viduje užverda atkakli kova, nes pradedame suvokti, kiek tai gali mums kainuoti. Kažkokia stipri jėga verčia priešintis Jėzaus duotoms taisyklėms, normoms ir reikalavimams. Pradedame suprasti Jo tikrosios mokinystės sąlygos kategoriškumą – nukryžiuoti savo „Aš“, imti savo kryžių ir sekti paskui Jį visur, kur tik Jis ves. O šito mūsų savavališkai, maištingai kūniškai prigimčiai niekaip nesisinori daryti.

Tas pat vyksta, kai pradedame suvokti, kad būtina susitapatinti su Kristumi ir Jo mirtini. Tada priešinamės, tikindami save: „*Nejau Jis toks griežtas! Negali būti, kad tikrai to Jis iš manęs lauktų!*“ Tačiau Dievas iš tikrųjų yra griežtas ir būtent to iš mūsų laukia. Jis nori, kad

mes nebesirūpintume, ką apie mus galvos draugai. Jis nori, kad į Jo tėviškas rankas atiduotume savo apnuogintą „Aš“ – tokį, koks Jis iš tikrųjų yra. Kai tai padarysime, Dievas įves mus į šventumą, net jei tam prireiks pakankamai daug laiko. Beje, tai neturėtų mūsų stebinti. Juk mes savo nuodėmėles ir nuodėmes kaupiamo metais ir dešimtmečiais. Vadinasi, taip pat ir išlaisvinimas iš jų gali trukti metus ir dešimtmečius. Tai patvirtina sekanti istorija, kurioje tarsi veidrodyje atsispindi visas apsivalymo ir šventėjimo procesas praktiniame žmogaus gyvenime.

Viena jauna krikščionė, nepatenkinta savo formalia, ritualine ir paviršutiniška krikščionybe, pradėjo ieškoti išeities, norėdama išbristi iš tokios padėties. Ji pradėjo intensyviai melstis, maldaudama Viešpatį nurodyti kelią, kuriame ji rastų, ko taip troško – tikrą džiaugsmą, dvasinį pasitenkinimą ir užtikrintumą, kad yra išgelbėta. Kartą po tokios maldos, pakilusi nuo kelių, pajuto neįveikiamą troškimą paimti į rankas Bibliją. Kai nežiūrėdama atvertė ją, prieš akis tarsi paryškinti iškilo žodžiai: „*Ten eis kelias, vadinamas Šventu keliu, kuriuo nevaikščios niekas nešvarus. Čia nesimaišys liūtas ir joks plėšrus žvėris nevaikštinės juo; išpirktieji keliaus juo*“ (Iz 35, 8-9).

Tai perskaičiusi, moteris suprato, kad gavo aiškų atsakymą iš Dievo, kuris nurodė jai kelią, kuriuo reikia eiti toliau. Vėl ir vėl ji skaitė šią eilutę, garsiai kartodama kiekvieną žodį: „*Ten eis kelias..*“ „*Kur ten?*“ – paklausė mintyse. Ir jos žvilgsnis, tarsi atsakas, nukrypo į pirmąsias šio skyriaus eilutes, kur kalbama apie perdžiuvusią dykumą ir negyvenamą šalį, kurios džiūgaus ir pražys pievų gelėmis. „*Kaip tiksliai pasakyta*, – sušnabždėjo krikščionė ir vėl klaupėsi ant kelių. – *Mano siela taip pat, kaip negyva išdžiūvusi dykuma, kuri šaukiasi iš dangaus lietaus*“.

Neišleisdama iš rankų Biblijos, kuri tą akimirką jai buvo aiškus Dangiškojo Tėvo balsas, ji ašarodama skaitė toliau: „*Sustiprinkite suglebusias rankas ir klumpančius kelius. Sakykite išsigandusioms širdims: „Būkite drąsūs ir nebijokite. Štai jūsų Dievas atkeršys ir atlygins. Jis ateis ir*

išgelbės jus“. Tada aklujų akys atsimerks ir kurčiųjų ausys atsivers. Tada raišas šokinės kaip briedis ir nebylys giedos. Vanduo trykš dykumoje ir upeliai tekės stepėse. Sausoje žemėje ežerai, išdžiūvusioje – vandens šaltiniai...” (Iz 35, 3-7).

*„Brangus mano Tėve! – raudėjo moteris. – Čia gi viskas apie mane ir dėl manęs! Būtent dvasiškai nusilpo mano rankos ir būtent man reikia, kad Tu sustiprintum mano kojas, kurios ieško dvasinės atramos. Nerimsta mano siela ir aimanuoja, ieškodama tiesos. Juk aš dvasiškai kurčia ir luoš! Visa tai tiksliai apie mane. Nejau, nežiūrint į tai, Tu dovanosi man čia išvardintus pažadus, kad ir mano sielos dykumoje trykštų vandenys, o ištroškusi dirva pati taptų vandens šaltiniu?!“ Kai ji ašarodama taip kalbėjo, jos širdyje pasigirdo tylus ir švelnus balsas: „Taip, tai mano atsakas į tavo šauksmą. Štai kelias, kurį tu prašei Manęs parodyti, ir vadinasi jis **šventu** keliu. Kadangi tas, kuris susitęsęs tuo keliu negali eiti, tau reikės pradėti nuo tavo apsivalymo. Nebijok, kad neturi patyrimo. Įžengusi į tą kelią, tu niekada nepasiklysi“.*

Tokiu būdu Dievas, apšvietęs dangiška šviesa jos protą, atsakė į savo dukros šauksmą. Ir nuo to momento prasidėjo jos apsivalymo ir šventėjimo procesas. Pirma, kas buvo įdėta į jos širdį, – raginimas sutvarkyti savo santykius su netikinčiu vyru ir paaugliais vaikais, kurie nenorėjo nieko girdėti apie Dievą. Jos nuoširdus sudužimas ir nusižeminimas, kai ji prašė jų atleidimo už visa negera, ką jie galėjo joje matyti, taip juos apstulbino, kad privertė giliau susimąstyti apie jos tikėjimą į Dievą ir tuo pačiu pakeisti savo elgesį. Po to Šventoji Dvasia jai atskleidė, kaip ji elgėsi su savo darbo kolegomis. Ji nebuvo jiems šviesa. Teko žengti sekantį žingsnį – pradėti reguliuoti konfliktus su jais. Tai padaryti buvo labai nelengva. Įžeista savimeilė ir mintys, kad jie su ja elgėsi taip pat neteisingai, dažnai būdavo tokia kliūtis, kad ji kankindavosi dienomis ir savaitėmis, kol įveikdavo savo išdidųjį „Aš“, kuris nenorėjo nusižeminti. Kartais apimdavo savigaila. Tada ji valios pastangomis stengdavosi atgaivinti

atmintyje jai Dievo apreikštus žodžius: „*Ten eis kelias, vadinamas Šventu keliu, kuriuo nevaikščios **niekas nešvarus***“. Panašūs priminimai ne tik versdavo susivokti, bet ir duodavo jėgų eiti toliau.

Atėjo laikas, kai Dievas Savo vaikui priminė okultines nuodėmes, į kurias ji buvo įsitraukusi daugiau nei prieš penkiolika metų, kai dar buvo netikinti. Tai ją paragino kreiptis sielovados tarnautojo pagalbos. Buvo atsikirsta nuo šėtono valdžios jai. Vėliau ji pasinaudojo visomis galimybėmis, kad būtų atitaisyta viskas, kas jos gyvenime buvo negera. Tačiau pati sunkiausia ir labiausiai varginanti kova buvo su įsigalėjusiomis nuodėmėmis ir blogais charakterio bruožais, kuriuos paveldėjo iš tėvų, senelių ir močiūčių. Dažnai pastebėdavo, kad tai, ko ji nepakentė jų charakteryje, išryškėdavo joje pačioje. Anksčiau ji net neįtarė, kad jos pačios charakteris yra labai panašus į jų. Kova su tomis nuodėmėmis, kurios atrodė buvo jos kraujyje, buvo tokia sekinanti, kad dažnai buvo pasiruošusi viską mesti. Tačiau prisiminus, kad ji prašė Dievą padėti išeiti iš dvasinės aklavietės, vertė, sukandus dantis, pasilikti toje karštoje krosnyje, kur diena po dienos buvo deginama jos kūniška žmogaus prigimtis.

Taip bėgo mėnesiai ir metai, kol tęsėsi Dievo darbas su jos siela. Nors moteriai atrodė, kad ji dar buvo tokia pati kaip ir anksčiau, bet vyras, vaikai ir aplinkiniai matė joje ryškias permainas. Dingo susierzinimas ir įsiskaudinimai. Neliko noro svarstyti ir teisti kitų žmonių, piktinantis jų žodžiais ir poelgiais. Dingo susierzinimai ir užsigavinėjimai. Neliko įgeidžio aptarinėti ir kritikuoti kitus žmones, piktinantis jų žodžiais ir elgesiu. Buvusį reiklumą ir nekantrumą pakeitė ramumas, kantrybė ir atlaidumas. Kai po maldos slaptoje su Viešpačiu ji išeidavo iš savo miegamojo ar pasirodydavo gatvėje, namiškiei ir kaimynai apstulbę stabtelėdavo iš nuostabos ir stebėdavo jos veidą, kuris spindėjo ramybe, džiaugsmu ir kažkokia paslaptinga vidine rimtimi. Visa tai su kažkokia nesuvokiama jėga traukė prie jos kitus. Taip diena

iš dienos ji darėsi jiems ta šviesa, apie kurią kalba Šventasis Raštas.

Visos tos permainos negalėjo neįtakoti šeimos santykių. Bėgant metams vyras savo žmonai rodė vis daugiau meilės ir dėmesio. Vaikai reiškė pagarbą, atidengdami motinai savo širdis ir dalindamiesi savo problemomis. Prašė jos patarimų ir palaikymo maldoje, nors patys jau kelinti metai buvo krikščionys. Jie ne kartą galėjo įsitikinti, kad Dievas girdi jos maldas ir į jas atsako. Ir jie pradėjo visa širdimi to trokšti.

Šios krikščionės dvasinis lygis pats liudijo už save. Sugebėjimas girdėti Dievo balsą ir Šventosios Dvasios vedimas tapo jos gyvenimo norma. Ji jau nebeįsivaizdavo, kad dar kaip nors kitaip būtų galima sekti Viešpatį. Sąžinė tapo tokia jautri nuodėmei, kad nei pakeltas balso tonas, nei paslėptas nepasitenkinimas, nei akimirksnis pasipiktinimas nelikdavo nepastebėti. Visa tai parodydavo Šventoji Dvasia, skatindama nedelsiant ateiti pas Viešpatį su atgaila ir maldauti atleisti. Tuo nurodytu keliu ji ėjo dvidešimt penkerius metus ir tapo visiškai kitokiu žmogumi, iš tiesų „*nauju kūrinio Kristuje*“. Kas buvo sena, praėjo. Viskas tapo nauja. Laikas nuo laiko ji su nuostaba suvokdavo, kad per dvi-tris ar daugiau savaitių ji nei pasakė, nei padarė ar pagalvojo ką nors tokio, kas galėjo nuliūdinti Viešpatį. Tai patvirtindavo tylus džiaugsmas, ramybė ir gili dvasinė rimtis, karaliaujantys jos širdyje. Tai, kas anksčiau atrodė neįgyvendinama, tapo gyvenimo realybe. Gerai ją pažinoję jos bendruomenės nariai negalėjo atsistebėti tuo, ko pasiekė jų sesuo. Tačiau kai ji, dalindamasi savo pergyvenimais, mėgino juos įtikinti eiti tuo keliu, kur „*tu niekada nepasiklysi*“, jie sumišę kratė galvas, tikindami, kad tai ne jų jėgoms. Tik keli sutiko sekti tuo pavyzdžiu, už ką vėliau buvo jai labai dėkingi. Jie vėliau ir patys galėjo patvirtinti, kad tai, apie ką ji kadaise pasakojo, buvo tikra tiesa.

Išties, kai pradedi eiti apsisvalymo ir šventėjimo keliu, dažnai atrodo, kad tu neturi pakankamai jėgų nugalėti

visus prieš tave sukilusius priešus. Tačiau pakanka tik tą kovą pradėti, kai šalia tavęs atsiranda Tas, Kurio dėka tu tampi nugalėtoju. Mūsų viltys būtų tuščios, jei tos kovos nebūtume pradėję, o virpėdami iš baimės būtume laukę Dangiškojo Gelbėtojo pagalbos. Pakartoto įstatymo knygoje yra labai geri, padrąsinantys ir raginantys veikti žodžiai: „Štai Aš pradėjau atiduoti Sihoną ir jo žemę tau, pradėk užimti, kad galėtum paveldėti jo žemę“ (Įst 2, 31).

Matote, Dievas kiekvieną minutę yra pasiruošęs ateiti mums į pagalbą. Tačiau Jam džiugu matyti, kaip Jo vaikai, tapę dvasiniais kovotojais, patys stoja į mūšį. Nuolat atmušinėdami priešo išpuolius ir pasistūmėdami pirmyn, mes ne tik dvasiškai drąsėjame, bet ir patys, to nepastebėdami, daromės vis labiau panašesni į Jėzų Kristų. O tai iš esmės yra pats svarbiausias kiekvieno tikro Dievo vaiko gyvenimo tikslas. Taigi padarykime viską, kas nuo mūsų priklauso, kad stoję į apsivalymo ir šventėjimo kelią, įvykdytume mums iš aukštybių numatytą Dievo valią. To nepadarę, galime atsidurti tarp tų, kurie, ir senais laikais turėjo su liūdesiu ir skausmu pripažinti: „Praėjo pjūtis, pasibaigė vasara, o mes nesame išgelbėti“ (Jer 8, 20).

5 skyrius

Sielovados tarnavimas. Metodai ir principai

Brangieji! Mes gyvename tokiu laiku, kai daug kalbama apie žmogaus nepriklausomybę, jo teises ir laisves. Žmonės mano, kad niekas neturi teisės jiems nurodinėti, ką daryti ir ko nedaryti, kas yra gerai ir kas blogai. Kiekvienas galvoja, kad jis pats gali nuspręsti, kas jam leidžiama ir nuo ko vertėtų susilaikyti. Tačiau gyvenimo praktika rodo, kad žmogus tokioje tariamoje laisvėje gali nesusigaudyti ir kad jam dažnai reikalinga kitų pagalba. Tai patvirtina nuolatos dažnėjantis poreikis kreiptis pagalbos ir konsultacijos pas psichologus, psichoterapeutus ir psichiatrus. Reikia atkreipti dėmesį į tai, kad taip elgiasi ne tik pasauliečiai, bet, deja, ir krikščionys. Štai dėl ko bėgant metams sielovados tarnystės klausimas darosi vis labiau aktualesnis ir todėl reikalinga iš naujo peržiūrėti metais bei dešimtmečiais susiklosčiusį požiūrį ir supratimą apie šią tarnystę.

Deja, šiomis dienomis visoje esamoje dvasinėje literatūroje rusų kalba vargiai rasime knygų, kur sielovados tarnystės principai ir metodai būtų aiškiai ir paprastai išnagrinėti. Visą šios labai svarbios ir taip reikalingos dvasinės tarnystės sritį tikintys žmonės supranta skirtingai ir neapibrėžtai. Susiklostė tokia situacija, kad apie dalyką, kuriam turėtų būti skirtas ypatingas dėmesys, praktiškai nieko nežinoma. Kaip ir daugelio Dievo vaikų gyvenimo aspektų, taip ir šiuo klausimu vyrauja skirtingos, dažnai priešingos nuomonės. Nueita net iki kraštutinumų: vieni visiškai neigia tokios tarnystės reikalingumą ir naudą, kiti griežtomis nuostatomis vėl ir vėl verčia tikinčius žmones išpažinti savo nuodėmes. Toks požiūris labai būdingas šiais pastutiniaisiais laikais paplitusiems po visą pasaulį kultams ir sektoms. O tokios tarnystės priešininkai argumentuoja, kad jis jau iš esmės neteisingas, nes Šventajame

Rašte iš viso nerandame žodžio „*sielovadininkas*“. Vadinasi, tai ne biblinis supratimas.

Taip samprotaudami jie pamiršta, kad Biblijos puslapiuose taip pat nerandame žodžio „*pastorius*“. Tačiau kiekvienoje šių laikų krikščioniškoje bendruomenėje yra pastorius, ir tai nieko netrikdo. Naujajame Testamente buvo naudojamas žodis „*ganytojas*“, kurio vietoje dabar vartojamas žodis „*pastorius*“, kuriuo apibūdinama tokios tarnystės kilmė ir charakteris. Apaštalo Pauliaus niekas niekada nevadino sielovadininku, evangelistu ar misisionieriumi, tačiau šių laikų kalba jis būtent toks ir buvo. Pasakodamas apie savo tarnystę, jis kalbėjo: „*Neminint viso kito, kas atsitinka kasdien, rūpinuosi visomis bažnyčiomis. Jei kas silpsta, ar aš nesilpstu? Jei kas piktinasi, ar aš nedegu apmaudu?*“ (2 Kor 11, 28-29). O tai iš tiesų ir yra tai, kas geriausiai charakterizuoja sielovados tarnystės esmę. Kaip rusiškas žodis „*дыуенонеучумель*“, taip ir vokiečių žodis „*Seelsorger*“ reiškia „*teikiantis sielai globą*“ arba „*tas, kuris rūpinasi siela*“. Viena iš sielovadininko pareigų yra aiškinti ir pamokyti. O apie mokytojus ir mokymą Dievo žodyje pabrėžiama ne kartą.

Žodžiai „*sielovados tarnystė*“ arba „*sielovada*“ patys kalba už save. Nors Biblijoje tokiaame konkrečiame skambesyje šių išsireiškimų nesutinkame, bet apie tai, kas turima omenyje, užsimenama pastoviai. Dar daugiau, jei pamėgintume įsigilinti į kiekvienos Biblijos knygos prasmę, susidaro įspūdis, kad kiekvienos jų tikslas yra pamokyti, įtikinti, paauglėti, perspėti arba apkaltinti žmogų, kas būtent ir reiškia rūpestį ir jo sielos globą.

Daugelis gyvenimo permainų, nesvarbu, su kuo jos būtų susijusios, sukelia praradimo jausmą, o kiekvienas praradimas pažadina širdyje veriantį norą, kad kas nors paguostų bei draugiškai užjaustų. Kiekvienas žmogus savaip išgyvena ištikusį jį liūdesį, vargą, sielvartą, ligą ar dvasinę sumaištį. Tačiau tokiu atveju kiekvienam, norisi išsiverkti, prisiglaudus prie kieno nors krūtinės, turėti galimybę užduoti mus kankinančius klausimus ir išlieti

savo problemas. Štai kodėl tokiomis minutėmis labai svarbu pabūti su žmonėmis, kuriems būtų galima išsipašakoti ir taip nusimesti mus prislėgusią naštą. Tada sielovadininkas kaip tik ir yra tas žmogus, kuris mums labiausiai reikalingas. Sielovada numato tokį pasitikintį vienas kitu dviejų žmonių bendravimą, kai vienas atveria kitam pačius slapčiausius savo širdies kampelius, laisvai ir atvirai išlieja tai, kas slegia jo sielą. Tai reiškia vieno žmogaus pasiryžimą Viešpaties akivaizdoje, susijungus su kitu nuoširdžioje maldoje, nešti jo naštą, panašiai taip, kaip parašyta: „*Nešiokite vieni kitų naštas, ir taip įvykdysite Kristaus įstatymą*“ (Gal 6, 2).

Suprantama, kai kurie tikintys gali sakyti, kad atverti savo širdį galima tik Viešpačiui. Taip, suprantama. Pirmiausia Jam turime išsakyti visa, kas mus vargina ir slegia. Jame randame nusiraminimą meilėje, paguodą, dvasios bendravimą, gailestingumą ir atjautą. Tačiau būna atvejų, kai sunkiose gyvenimo situacijose siela geidžia ir žmogiško bendravimo su kuo nors, kas galėtų paimiti dalį liūdesio, suspaudimo ir skausmo, kas galėtų surasti tą minutę geraširdišką žodį, nuraminti, paguosti, atjausti, padrąsinti, patarti ir pamokyti. Ne veltui žmonės sako: „*Pasidalintas sielvartas – sumažintas sielvartas, pasidalintas džiaugsmas – padvigubintas džiaugsmas*“. Tai yra pagrindinė priežastis, dėl ko Dievas, norėdamas padėti šaukiančiai Jo pagalbos sielai, panaudoja Savo vaikus, kuriuos apdovanoja tam tikslui reikalingomis dovanomis ir sugebėjimais. Visoje Biblijoje pilna istorijų, parodančių kaip dažnai Jis ateidavo į pagalbą, atsiųsdamas vienus ar kitus žmones kaip Savo tam reikalui paruoštus indus. Kad įsitikintume, prisiminkime Abraomą, kuris atėjo į pagalbą Lotui, arba romiausią iš visų žmonių Mozę, kurį Dievas panaudojo išvesti izraeliečius iš Egipto vergijos, arba Jonataną, atsiųstą paguosti Dovydo sunkią jo gyvenimo minutę.

Ar nebuvo Senojo Testamento laikų pranašai Izraelio sielovadininkai?! Siunčiami į Savo išrinktąją tautą su

žinia: „*Taip kalba Dievas, Izraelio Šventasis*“, jie perduodavo jai paguodžiančius, pamokančius, išpėjančius ar perspėjančius Dievo žodžius arba pranešdavo apie Jo rūstybę ir teismą. Prisiminkime rūstų kreipimąsi per pranašo Izaijo lūpas: „*Viešpats sako: „Vargas maištaujan tiems vaikams, kurie priimate patarimą, bet ne Mano duotą, sudarote sąjungą, bet be Mano dvasios. Taip kaupiate nuodėmes. Einate į Egiptą, Manęs nepasiklausę, ieškote faraono pagalbos ir pasitikite Egipto šešėliu. Faraono pagalba taps jums gėda ir pasitikėjimas Egipto šešėliu – negarbe*“ (Iz 30, 1-3). Kitu laiku to paties Izaijo lūpomis guodė Savo tautą gydydamas jos sielos žaizdas: „*Guoskite, guoskite Mano tautą,– sako jūsų Dievas.– Kalbėkite paguodą Jeruzalei, praneškite jai, kad jos kovos pasibaigė, nusikaltimas atleistas. Ji gavo iš Viešpaties dvigubai už savo nuodėmes*“ (Iz 40, 1-2). Toks sielovadininkas buvo ir pranašas Natanas. Jo lūpomis Dievas atskleidė karaliaus Dovydo svetimavimą su Batšeba ir jos vyro nužudymą, kai jis tokiu būdu norėjo nuslėpti savo nusikaltimą. Pokalbis, vykęs tarp Dovydo ir Natano, yra klasikinis sielovados tarnystės pavyzdys, iš kurio ir mūsų dienomis galima daug ko išmokti.

Kitas ryškus dėmesingumo ir rūpybos žmonėmis pavyzdys yra Dievo Sūnaus Jėzaus Kristaus tarnystė Naujojo Testamento laikais. Tai patvirtina iš esmės pasikeitęs muitininko Zachiejaus gyvenimas. Tai patvirtina sutikusios prie šulinio Jėzų pasileidusios ir visų niekinamos samarietės dvasinis praskaidrėjimas ir atsinaujinimas. Tas pat atsitiko sugautai paleistuvaujant ir atvestai pas Jėzų moteriai, kurią turėjo užmėtyti akmenimis. Prisiminkime slaptą naktinį Jėzaus pokalbį vienumoje su Nikodemu arba trumpą Jo kreipimąsi į triūsiančią prie valgių ruošos Mortą, arba kaip ištisus trejus metus Jis mokė ir auklėjo Simoną-Petrą. Visose keturiose Evangelijose randame daug panašių atvejų. Vėliau tikri sielovadininkai buvo apaštalai, mokiniai ir kiti Kristaus pasekėjai. Visi jie, pasišventę tarnauti žmonėms, yra mums duotas

pasiaukojamos meilės pavyzdys tiems, už kuriuos jų Mokytojas praliejo ant kryžiaus Savo šventą kraują.

Tų palaimintųjų Dievo tarnų laikai seniai praėjo. Tačiau jų tarnystė ne tik neprarado savo reikšmės, bet tapo dar labiau reikalinga. Juk mes gyvename tomis sunkiomis paskutiniųjų laikų dienomis, apie kurias buvo pranašauta prieš daugelį šimtmečių. Nestabilumas visose gyvenimo sferose, neužtikrintumas rytojumi, baimė dėl vaikų ir vaikaičių ateities, nuolatinis psicho-emocinis spaudimas ir stresinės aplinkybės taip sekina žmonių fizinės ir dvasinės jėgas, kad sielovados tarnystė tampa ypatingai reikalinga. Tokios pagalbos reikia praktiškai kiekvienam žmogui.

Kaip jau minėjome, pagrindinis sielovados tarnystės tikslas yra pagalbos teikimas nuodėmių ir problemų kančiamoms sieloms. Asmeninis pokalbis su tokiu žmogumi vedamas taip, kad jam visų pirma būtų suteikta galimybė išlieti savo skausmą ir pasidalinti savo sielos kančia, t. y. paprasčiausiai leisti jam išsikalbėti. Jau vien tai labai svarbu iš psichologinės pusės, nes žmogui pasidaro lengviau. Be to, savo nuodėmingumo pripažinimas ir išpažinimas leidžia jam išsilieti ir išsilaisvinti. Tai praskaidrina sielą ir protą.

Jei tokią tarnystę laimina Dievas, tai Jis ir Pats joje dalyvauja nematomu mums būdu. Suprantama, tai nereiškia, kad Viešpats su mumis būna tik sielovados tarnystės metu. Juk Jėzus pasakė: „*Ir štai Aš su jumis esu per visas dienas iki pasaulio pabaigos*“ (Mt 28, 20). Tačiau tokios tarnystės metu vyksta kažkas ypatingo – žmogus savo širdį atveria Dievui prie liudininko, kuris ne tik suteikia jam galimybę išsilieti, kas susikaupė jo sieloje, bet ir padeda tai padaryti, susijungdamas su juo užtarimo maldoje.

Taigi, apibendrinant tai, kas pasakyta, sielovados tarnystę galima apibūdinti kaip pagalbą žmogui jo dvasinio nuosmukio metu dėl pažeistų santykių su Dievu ir žmonėmis. Priežasčių, sukeliančių tokius pažeidimus, gali būti labai daug. Tai įvairūs paklydimai, kurie, savo

ruožtu, gali būti daugelio klaidų priežastimi, arba kančios dėl kūno traumų ir ligų, bet dažniausiai – padarytos nuodėmės. Bėda ta, kad kiekvienoje nuodėmėje slypi iš pirmo žvilgsnio sunkiai pastebimi pavojai, kurie vėliau baigiasi skaudžiomis pasekmėmis. Tai, kas anksčiau atrodė kaip žavinga paslaptis, tampa tikru košmaru. Išgyventas malonumas virsta siaubu, po aistros akimirkos slenka ilgi apgailestavimo ir karčių vaisių metai. Atlygis nusidėjėli persekioja daugelį metų, o kartais ir visą gyvenimą. Kaltės jausmas ir pavėluota atgaila nesuteikia palengvėjimo. Tačiau sunkiausia yra slėpti savo nuodėmę ir gyventi nuolatinėje baimėje, kad viskas gali iškilti viešumon.

Sielovada ir su ja glaudžiai susietas nuodėmių išpažinimas grindžiami vienu labai svarbiu ir tuo pačiu paprastu **principu – atskleidžiama** viskas, kas mūsų gyvenime buvo užslėpta. Pirmame Jono laiške 1, 5 skaitome tokius žodžius: „*Dievas yra šviesa, ir Jame nėra jokios tamsos*“. O apie žmogaus sielų naikintoją pasakyta, kad jis yra tamsos kunigaikštis. Viskas, ką mes patys, gyvendami tamsoje, stengiamės kruopščiai slėpti, yra šėtono karalystė ir priklauso jam. Slėpdami nuodėmę ne tik tolstame nuo Dievo, bet norėdami ar nenorėdami, vis labiau grimztame į tamsą ir patenkame šėtono valdžion. Bet koks padarytas ir užslėptas blogis ar nešvara duoda šėtonui teisę viešpatauti mūsų sieloms iki tol, kol visa tai nebus išpažinta ir įvardinta savo vardais. Tačiau, kai tik nuodėmės atskleidžiamos, tamsos valdžia nebegali reikšti mums savo teisių. Štai kas vyksta: be jokių sumenkinimų ir pagražinimų įvardindami savo nuodėmes tikrais vardais mes **iškeliamo viešumon** už jų besislapstantį šėtoną ir tuo pačiu jį **nugincluojame**. O kai jis jau atskleistas, jam nelieta nieko kito, kaip palikti visas savo pozicijas ir sprukti nuo mūsų. Kaip dingsta tamsa ten, kur ateina šviesa, taip ir šio pasaulio kunigaikštis praranda savo jėgą, kai atsiskleidžia, kas buvo slapta.

Išpažintis yra ne kas kita, kaip nuodėmės suradimas šviesoje. Nuodėmės išpažinimas reiškia atsisakymą slėptis tamsoje ir, atskleidus savo slaptus blogus darbus, pereiti į šviesą. Tada viskas vyksta tiksliai taip, kaip parašyta Šventajame Rašte: „*Bet viskas, **kas atskleidžiama**, tampa šviesos apšviesta, o kas tik apšviesta, **yra šviesa***“ (Ef 5, 13). Psichologas ir teologas Volfgangas Trilhasas (Wofgang Trillhaas) apie tai yra pasakęs: „*Nuodėmė – tai paslaptis. Ji stengiasi pasislėpti, kaip tai darė Adomas ir Ieva, kai nusidėję slėpėsi lapų tankmėje. Tik tas, kuris pergyveno prievartos spaudimą slėpti savo nuodėmę, sugeba suprasti, kokią reikšmę turi jos atskleidimas, t. y. pajėgus suvokti, kaip svarbu išpažinti nuodėmės sielovados tarnystės metu*“.

Ateidami į Dievo šviesą, atskleisdami savo sielos tamsias dėmes ir užkampius, mes ne tik išsilaisviname nuo dvejočių, baimės ir priespaudos, bet ir gražiname širdžiai prarastą ramybę, dvasios rimtį ir gyvenimo džiaugsmą. Ne veltui kadaise psalmininkas kalbėjo: „*Palaimintas, kuriam neteisybės atleistos, kurio nuodėmės padengtos. Kol tylėjau, nyko mano kaulai nuo kasdieninio mano vaitojimo. Dieną ir naktį sunkiai mane slėgė Tavo ranka. Mano jėgos seko, lyg vasaros kaitros džiovinamos. Savo nuodėmę tau išpažinau ir savo kaltės neslėpiaiu. Tariau: „Išpažinsiu savo nusikaltimus Viešpačiui“.* Tada atleidai man kaltę“ (Ps 32, 1,3-5).

Dievas yra šviesa, kuri visur prasiskverbia ir viską apšviečia. Nuo tos šviesos niekas negali pasislėpti. Todėl išpažindami Viešpačiui savo nuodėmes, neatskleidžiame Jam kažko ypatingo, ko Jis nežinotų. Tačiau nuodėmių išpažinimas sielovadininkui jau yra kitas dalykas. Tada atvirai atskleidžiama iki tol nuo žmonių slepiama nuodėmė. Ar ne todėl daug sunkiau išpažinti nuodėmes kam nors girdint, nei vienam Dievui. Juk meldamiesi Dievui galime savo nuodėmę šiandien vakare Jam išpažinti, o rytoj vėl ją padaryti. Prisiminkime, pavyzdžiui, susierzinimą, rūksmą ar pyktį, su kuriais daugelis iš mūsų jau taip susigyvenome, kad tai laikome normaliu dalyku. Ar nėra

keista, kad vos ne kiekvieną dieną mes galime išpažinti savo kaltes bei atgailauti ir vėl grįžti prie jų, o papasakoti žmogui nejauku iš baimės, kad jis gali apie mus blogai pagalvoti? Tai patvirtina sekantis gyvenimo pavyzdys.

Sielovadininko pagalbos kreipėsi jauna krikščionė, kuri pokalbio metu prisipažino negalinti atsikratyti susierzinimo ir rėkimo ant savo vaikų, kurie viską daro ne taip, kaip ji moko. Šias nuodėmes ji Viešpačiui išpažindavo vos ne kasdien, tačiau tai nedavė jokių rezultatų. Suvokusi savo bejėgiškumą, atėjo pas sielovadininką ir prašė pasimelsti, kad būtų išlaisvinta iš šėtono valdžios. Išaiškėjo, kad visiškai taip pat su ja elgėsi jos motina, kai ji gyveno tėvų namuose. Todėl ji sau pasižadėjo niekada taip nesielti su savo vaikais. Tačiau pasižadėti buvo daug paprasčiau, nei jį vykdyti.

Po bendros maldos su sielovadininku moteris pajuto vidinį palengvėjimą, kažkokį nepaaiškinamą džiaugsmą, nes atėjo supratimas, kad Dievas ją išgirdo. Sekančią dieną ši jauna motina stengėsi suvaldyti savo liežuvį, kad šėtonui neduotų galimybės vėl ją pagauti ta pačia nuodėme. Bet vaikai yra vaikai. Jiems, apskritai, būdinga išdykauoti. Ir atėjo tokia akimirka, kai motinai pritrūko kantrybės, ir ji jau buvo bepraverianti burną, kad juos, kaip įprasta, apšauktų. Tačiau tą pačią sekundę, kai jau buvo beišsprūstą rūstūs žodžiai, tarsi žaibas nutvieskė mintis: *„Juk šią nuodėmę aš tik vakar išpažinau. Jei juos aprėksiu, vėl reikės eiti išpažinties. Bet juk tai gėda! Ką apie mane pagalvos sielovadininkas?! Tikriausiai pasakys, kad mano krikščionybė bejėgė! Nerėksiu, tada ir išpažinties nereikės eiti!“*

Toks pokalbis mintyse, pačiai su savimi, kartojosi ne vieną kartą. Ir štai atėjo tokia akimirka, kai jauniausias sūnelis nustebeęs pasakė: *„Mamyte, tu labai pasikeitė! Tu tapai tokia gera ir miela! Dabar aš tave dar daugiau mylėsiu ir stengsiuos visada klausyti“*.

Skaitant apie tai tikriausiai norisi šypsotis. Ką gi, gal tai iš tiesų juokinga. Tačiau faktas lieka faktas: žmonių nuomonė mums svarbesnė nei Dievo ir jų gėdytis galime

labiau nei Viešpaties. Štai kodėl Dievas, žinodamas tokią mūsų „sūlpnybę“, ją panaudoja mūsų gerovei, kaip buvo šios krikščionės atveju. Ji gavo būtent tą pagalbą, kurios prašė savo kasdieninėse maldose.

Jokūbo laiške 5, 16 pasakyta: „*Išpažinkite vieni kitiems savo nusizengimus*“. Nors šioje Šventojo Rašto eilutėje nėra aiškos nuorodos, kad būtina išpažinti nuodėmes sielovadininko akivaizdoje, vis tik pabrėžta būtinybė išpažinti jas Dievui ir vienam prieš kitą. Biblijoje randame nemažai vietų, patvirtinančių tokios išpažinties svarbą ir vertę. Štai Patarlių knygoje 28, 13 pasakyta: „*Kas slepia savo nusikaltimus, tam nesiseks, o kas išpažįsta ir atsisako jų, susilauks gailestingumo*“. Tarsi akordu, kas čia pasakyta, skamba apaštalo Jono pamokantis patarimas: „*Jei išpažįstame savo nuodėmes, jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių*“ (1 Jn 1, 19).

Tame pamokyme mylimiausias Jėzaus mokinyš ne tik pabrėžia nuodėmių išpažinimo svarbą, bet taip pat patikina, kad po to seks Dievo palaiminimai, patvirtindamas pranašo Samuelio žodžius, kuriuos jis savo laiku kalbėjo, kreipdamasis į Izraelio tautą: „*Kai jie šaukėsi Viešpaties, sakydami: „Mes nusidėjome, nes apleidome Viešpatį ir tarnavome Baalui ir Astartei. Išgelbėk mus iš mūsų priešų rankų, ir mes tau tarnausime*“, Viešpats siuntė Jerubaalą, Baraką, Jefetę ir Samuelį ir išgelbėjo jus iš jūsų priešų rankos, kurie supo jus, ir jūs gyvenote saugiai“ (1 Sam 12, 10-11). Taigi, savo nuodėmių suvokimas ir jų išpažinimas ne tik atveria duris jų atleidimui, bet taip pat suteikia galimybę Dievui reikšti mums Savo malonę.

Nepaisant tokios tarnystės vertingumo, vis tik jos negalima laikyti universalia priemone, galinčia be išimties išspręsti visas mūsų gyvenimo problemas. Ji greičiau yra tik kaip pirmoji pagalba, ieškant kelių, kaip iš tų problemų išbristi. Nereikia jos laikyti kažkuo tokiu, ką mes visi **privalome** daryti ir be ko negalime gyventi, nes kitaip pražūtume. Sielovada – tai visiškai savanoriškas

dalykas, kurio negalima versti daryti prievarta ir juo labiau suteikti jam **naujo įstatymo** statusą. Tai Dievo dovanota mums malonė, kurią galima priimti arba nepriimti. Tai labai svarbu neužmiršti išpažinties atveju. Juk nuodėmių išpažinimas yra išsilaisvinimas iš demoniškos priespaudos bei šėtono valdžios, o tai yra Dievo malonės rezultatas. O kur veikia malonė, ten negali būti vietos prievartai. Kaip pati sielovada, taip ir nuodėmių išpažinimas yra pagalba, o pagalba ne brukama, ji tik siūloma. Apie kokį nors primygtinį siūlymą ar prievartą (tiesioginę ar netiesioginę, turint omenyje ir psicho-emocinį spaudimą) šiuo atveju negali būti net jokios kalbos.

Nors išpažinties nauda nenuginčijama, vis tik tvirtinimą, kad išpažinti nuodėmes **reikia** visada **tik** sielovadininkui, vargiai galima pripažinti teisingu. Biblijoje nerandame nė vieno tai patvirtinančio konkretaus nurodymo. Išimtis būtų tik tokie atvejai, kai tai ne tik pageidautina, bet ir visiškai reikalinga. Pavyzdžiui, kai žmogus yra taip nuodėmės pavergtas, kad tampa bevalis vergas, nebesugebantis be kieno nors pagalbos išsilaisvinti iš tokios priespaudos. Tai taip pat taikytina meldžiantis už sergančių išgydimą, kurie kenčia nuo sunkių kūno ligų. Tačiau tai ypatingai svarbu, kai meldžiamasi atsikirtimo malda nuo šėtono valdžios dėl okultinių nuodėmių ir už piktųjų dvasių apsėstą žmogų (Smulkiau šią problemą nagrinėsime septintame skyriuje).

Taigi, rekomenduodami žmogui kreiptis sielovadininko pagalbos, nereikia kalbėti, kad jam **privalu** išnešti į šviesą visas savo nuodėmes. Teisingiau pasakyti, kad jis, jei ieškos dvasinės pagalbos savo kovoje su nuodėme ir norės ją nugalėti, **gali** tai padaryti, bet po to reikia suteikti pilną laisvę apsispręsti jam pačiam. Juk bet kokiai prievartai priešinasi kiekviena siela. Tokiu atveju kiekvienas instinktyviai nepriima bet kokiam patarimo, nepaisant, kiek jis teisingas ar išmintingas. Galimybė pasinaudoti sielovadininko pagalba, kaip ir galimybė išpažinti nuodėmes, yra mūsų privalumas ir teikiamos

mums Dievo malonės patvirtinimas. O pasinaudoti tuo ar ne – jau kiekvieno asmeninis sprendimas. Tokiu atveju išvengiama bet kokio spaudimo ar prievartos žmogaus asmenybės atžvilgiu.

Deja, mūsų dienomis yra tarnautojų, kurie savo bažnyčių narių išpažintį laiko absoliučiai reikalinga ir privaloma. Apie tai jie kalba arba patys, arba siunčia patikėtinius, kurie skatina tai atlikti. Dar daugiau, net piktinasi ir įtariai bei šaltokai elgiasi su tais, kurie dėl vienokių ar kitokių priežasčių to nedaro. Toks elgesys yra visiškai neteisingas. Tai jau panašu į vieną iš charakteringiausių kultų ir sektų bruožų, kur išpažintis naudojama kaip žmonių kontrolės ir manipuliacijos priemonė. Dar šiurkštesnė klaida yra sielovados tarnystę apriboti **tik** nuodėmių išpažinimu. Tada sielovada jau nebeatitinka savo svarbiausios paskirties – teikti sielai rūpestį ir globą.

Sielovados tarnystėje svarbiausias vaidmuo tenka trečiajam Dievo asmeniui – Šventajai Dvasiai. Niekas be Jos negali paraginti sielos atskleisti savo nuodėmes. Kurdamas žmogų Dievas Savo kūriniui suteikė laisvą valią, ir tik pats žmogus turi teisę spręsti, kaip jam elgtis. Net Pats Dievas niekada nenaudoja jokios prievartos. Jis tik siūlo, o po to suteikia laisvę pasirinkti. Tai kas mes, žmonės, tokie, kad verstume savo artimus daryti viena ar kita?! Mes galime pasidalinti tuo, ką patys išgyvenome ir kas mums padėjo, rekomenduoti ir patarti, tačiau neturime teisės iš kitų reikalauti daryti tai, kas mums atrodo teisinga. Jei kas nors taip elgiasi, tai rodo, kad jis vadovaujasi ne noru kitam padėti, o turėti iš to kokio nors pelno sau, naudodamasis žmogumi savo negeriems ar net savanaudiškiems tikslams. Jei kuris nors tarnautojas ar tarnautoja iš tikrųjų yra Dievo pašaukti tokiais tarnyste, tai nėra jokio reikalo kviestis žmones, nes jie patys ieškos progos asmeniškam pokalbiui su jais. Tik tokia sielovados tarnystė atitinka savo paskirtį ir duoda didžiausią derlių amžinybei.

Apgailėtina, kad krikščionių tarpe galime rasti nemažai tokių uolių rūpintojų, kurie nepasikliaudami Šventąja Dvasia, rodo savo iniciatyvą ir pradeda žmonėms „atvėrinėti“ akis dėl jų nuodėmių, tam tikslui naudodami iš anksto paruoštus nuodėmių sąvadus. Skaitydamas juos žmogus turi prisipažinti, kuri iš tų nuodėmių būdinga jam. Kiti žodžiu vardija jiems žinomas iš Biblijos nuodėmes, o žmogus verčiamas atsakyti „*taip*“ ar „*ne*“, t. y. turi jis tokią nuodėmę, ar laisvas nuo jos. Reikia pasakyti, kad toks primestinas „*apsivalymas*“ dažniausiai daromas dėl pliusiuko ir su tikra nuodėmių išpažintimi neturi nieko bendro. Tik Šventoji Dvasia gali žmogui atverti akis ir parodyti, kokia iš tikrųjų yra jo dvasinė būseną. Tik Ji gali dovanoti gilų savo nuodėmingumo supratimą ir atgailą. Ir tada siela pradeda trokšti šventėjimo ir yra pasiruošusi ne tik išpažinti nuodėmes, bet ir stoti į kovą bei kovoti iki visiškos ir galutinės pergalės.

Kai krikščionys išreiškia norą sielovadininko aki-vaizdoje išpažinti nuodėmes, jie dažnai nežino, kaip tai teisingai daryti. Yra du metodai ar, kitaip išsireiškiant, du būdai, kaip savo nuodėmes atnešti į Dievo šviesą.

1. Kai išpažįstantysis papasakoja visą savo gyvenimą, pradėdamas nuo kūdikystės, ir atidengia viską, kas kankina ir drasko jo širdį, neskirstydamas, kas buvo iki įtikėjimo ar jau įtikėjus.

Reikia paminėti, kad daugelis šiuolaikinių krikščionių mano, kad reikia atgailauti tik dėl nuodėmių, kurias padarėme sąmoningai jau įtikėjus. Už visa kita, kas buvo padaryta iki tol, mums atleidžiama iš karto ir visiems laikams tą dieną, kai mes kviečiame Dievą būti mūsų gyvenimo Viešpačiu ir tampame Jo vaikais. Tačiau toks požiūris vargiai atlaiko išbandymą Dievo žodžiu. Atkreipkime dėmesį į vieną eilutę, kuri yra tarsi raktas į tikrą tikėjimą ir neveidmainišką dievotumą: „*O kam jų trūksta, tas aklas ir trumparegis, **nustūmęs užmarštin savo senųjų nuodėmių apsivalymą***“ (2 Pt 1, 9. Pažodinis vertimas iš graikų kalbos – vertėjo pastaba).

2. Kai visų pirma išpažįstantysis išvardija savo gėdingiausias ir bjauriausias nuodėmes, apie kurias kalbėti yra labai sunku. Pirmiausia tai, be jokių išimčių, visos seksualinės nuodėmės ir seksualiniai iškrypimai, bei kas buvo susiję su okultine praeitimi ir okultizmu (išsamiau apie tai gilinsimės septintame skyriuje).

Būtina prisiminti, kad seksualinės ir okultinės nuodėmės yra labai dažnai susietos viena su kita ir eina greta, tarsi būtų susikibusios rankomis. Jei žmogaus gyvenime buvo okultinių dalykų, labai tikėtina, kad išryškės ir seksualinės nuodėmės. Gali būti ir atvirkščiai. Kai jau atidengtos tos labiausiai žmogaus sielą varginančios nuodėmės, galima pereiti ir prie kitų, tokių kaip: nepaklusnumas, susierzinimas, piktdžiuga, pyktis, nuoskaudos, kartėlis, išdidumas, kritika, nuteisimas, nesugebėjimas atleisti, abortai, vagystės ir taip toliau.

Geriausias būdas išpažinti savo nuodėmes – papasakoti viską su visomis detalėmis pagal principą: **„kur, kada, kaip ir su kuo nusidėjau“**. Tai reiškia ne išvardinti, kas buvo padaryta, kas būtų tolygu ravint piktžolės apskainioti tik jų viršūnes, o prisikasti iki kiekvienos jų šaknies ir nė kiek nesigailint išrauti jas su visomis šaknimis. Tai gali patvirtinti sekantis gyvenimo pavyzdys.

Vienas jaunas žmogus, kuris buvo masturbacijos nuodėmės vergas, daug kovojo, stengdamasis išsilaivinti iš šios priklausomybės. Negalėdamas jos įveikti, ryžosi pokalbiui su sielovadininku ir pirmą kartą atskleidė šią nuodėmę, įvardindamas ją tikru vardu. Ir koks didelis buvo jo nusivylimas, kai po išpažinties jis nepatyrė laukiamo išlaisvinimo ir toliau negalėjo susilaikyti, nedergęs savo kūno. Nutaręs, kad išpažintis vis tiek nepadės, nustojo atgailauti. Praėjo nemažai laiko. Nuodėmė pradėjo jį užvaldyti vis stipriau ir stipriau. Galų gale atėjo toks momentas, kai tas jaunuolis nutarė dar kartą kreiptis sielovadininko pagalbos. Šį kartą jam pasiūlė pažvelgti į šią problemą giliau ir papasakoti, **kas** jį provokuoja šiai

nuodėmei, **kur ir kaip ir su kuo** savo vaizduotėje jis tai atlieka. Jis taip ir padarė. Tai, kas įvyko toliau, pribloškė jį patį. Pasirodė, kad užteko pasakyti dviejų merginų vardus, apie kurias jis galvodavo, atlikdamas tą bjaurastį, ir jos visiškai išnyko iš jo atminties ir daugiau jau nebeaudrino vaizduotės. Prie savo nuodėmės grįždavo vis rečiau ir rečiau, o tai jį labai džiugino. Ir tai dar ne viskas. Laikui bėgant pastebimai pagerėjo jo dvasinė būseną. Atsirado siekis apsivalyti ir šventėti, noras giliau studijuoti Bibliją ir ieškoti Viešpaties artumo, ir tai, savaime suprantama, pradėjo atsispindėti visame jo tolimesniame gyvenime.

Taigi, kuo gilesnė, nuodugnesnė ir konkretesnė išpažintis, tuo didesnė nauda ir geresni galutiniai rezultatai. Labai gerai apie tai yra pasakęs daugelio tikinčiųjų vertinamas Dievo vyras Osvaldas Chambersas (Oswald Chambers): *„Dievo akivaizdoje aš nesuvokiu savęs nusidėjėliu apskritai, t. y. kažkokia neapibrėžta prasme, bet jaučiu ir suvokiu konkrečią nuodėmę mano gyvenime. Lengva kalbėti: „Žinau, kad esu nusidėjėlis“. Bet Dievo akivaizdoje už tos bendros frazės nepasislėpsi. Jis visada nurodo kažką konkretaus, ir mes suvokiame, kad padarėme viena ar kita, ar trečia... Toks supratimas visada liudija, kad mes pabuvojome Dievo akivaizdoje. Tada nuodėmingumo kaip tokio jau neapibendriname, o aiškiai suprantame, kuo Dievui nusidėjome ir kuo Jis mus kaltina. Šventoji Dvasia nukreipia mūsų dėmesį į ką nors labai konkretaus, ir Dievas būtent tuo mus apkaltina. Jei su tuo apkaltinimu sutinkame, Jis nuves į mūsų širdies gelmes, ten, iš kur ta nuodėmė prasidėjo... Kai pranašas Izaijas pamatė kareivijų Viešpatį visoje Jo šlovėje, jis pajuto savo nuodėmingumą ne apskritai, bet konkrečiai savo lūpų nešvarą. Ir tai buvo kažkas labai konkretaus, ką jis tuoju pat išpažino ir tuoju iš Dievo atėjo atsakymas, kuris aprašytas sekančiai: „Tada vienas serafas atskrido prie manęs. Jis laikė rankoje žėruojančią anglių, kurią buvo paėmęs replėmis nuo aukuro. Jis palietė ją mano lūpas ir tarė: „Štai ji palietė tavo*

lūpas, tavo kaltę panaikinta, nuodėmė apvalyta!" (Iz 6, 6-7). Apvalomoji ugnis turi paliesti tą vietą, kur sukoncentruota nuodėmė. Tada bus pilnas apsivalymas".

Tačiau tuo viskas nesibaigia. Nepakanka tik savo nuodėmės suvokti ir jas išvardinti tikraisiais jų vardais. Dar būtinas tvirtas apsisprendimas iš jų išsilaisvinti. Jei viskas pasibaigia tik nuodėmės supratimu ir jos išpažinimu ir toliau nekovoja, kad nuodėmė būtų išrauta iš gyvenimo, tada visame tame nėra prasmės. Dievo žodis kalba apie atleidimą ir pasigailėjimą ne tų, kurie pasiruošę savo nuodėmės išpažinti, o tų, „*kas išpažįsta ir atsisako jų*“ (Pat 28, 13). Sekantys vienas po kito tos pačios nuodėmės išpažinimai be atkaklios kovos su ja ir nuoširdaus sielvarto, kad nėra laukiamos pergalės, yra tuščias darbas ir nesuteikia dvasinės pagalbos. Taip elgdamasis žmogus tik laikinai nuramina savo sąžinę, o tai tam tikru mastu tolygu savęs apgaudinėjimui, nes negauna tikro išsilaisvinimo iš nuodėmės vergijos. Po nuodėmės išpažinimo reikia, vaizdžiai tariant, „*užrakinti visas duris ir raktą išmesti pro langą*“. Reikia sudeginti visus tiltus, per kuriuos galima būtų atsitraukti, ir nepalikti sau jokios galimybės vėl prie jos grįžti.

Ir tai dar ne viskas. Po išpažinties reikia atnešti atgailos vaisių. Be jų viskas, ką darėme, bus tik dievobaimingas spektaklis. Kadaisė kreipdamasis į ateinančius atgailauti ir išpažinti savo nuodėmės žmones, Jonas Krikštytojas kalbėjo: „*Duokite vaisių, vertų atgailos*“ (Lk 3, 8). O tai reiškia : „*Atitaisykite visa, ką esate padarę negera*“. Muitininkas Zachiejus, supratęs esąs vagis ir atgailavęs už tai, nedelsė patikinti Jėzų, kad tam, iš kurio ką nors neteisėtai pasisavino, grąžinsias keturgubai. Nekyla jokių abejonių, kad jis taip ir pasielgė (žr. Lk 19).

Grįžtant prie pradėtos temos, reikia pridurti, kad dažniausiai sielovadinis kontaktas tarp dviejų žmonių užsimezga sekančiais trimis atvejais:

a) Kai tokį susitikimą yra numatęs Dievas. Tada jis įvyksta atsitiktinai, spontaniškai;

b) Kai žmogus, kuriam tokia pagalba reikalinga, pats kreipiasi į sielovadininką;

c) Kai sielovadininkas, susiklosčius kokioms nors ypatingoms aplinkybėms (tragedija, sunki liga, artėjanti mirtis ir pan.), pats atvyksta pas tą, kuris būna prisilėgtoje būklėje.

Klasikine sielovados forma vadinamas atviras pokalbis akis į akį, susitikus asmeniškai. Turint omenyje, kad tai padaryti ne visada įmanoma, leidžiama bendrauti telefonu ar susirašinėti.

Sielovadinio pokalbio sėkmė ir palaiminimas priklauso nuo abiejų pusių: ieškančiojo pagalbos ir sielovadininko. Labai svarbu, kad žmogus ateitų ne kitų žmonių įkalbėtas, ne įaudrintoje emocinėje būsenoje stumiamas kokių nors aplinkybių (perskaitęs knygą, išklausęs pokalbių ar pamokslų), bet paragintas Šventosios Dvasios ir tokiu momentu, kai jo siela tokiam veiksmui jau subrendo. Kuo žmogus nuoširdesnis, kuo giliau supranta savo nuodėmingumą, kuo didesnis noras iš esmės pakeisti savo gyvenimą, tuo geresnis bus galutinis tokio susitikimo rezultatas. Svarbiausias sielovadininko uždavinys – išklausant žmogų, nustatyti ir padėti jam pačiam pamatyti savo bėdų pagrindinę priežastį. O kai tai jau pasiekta, kartu su juo rasti teisingą kelią, kaip jas įveikti.

Kiekvienam sielovados tarnautojui labai svarbu asmeninio pokalbio metu laikytis svarbiausių tokios tarnystės principų. Tik tokiu būdu bus galima išvengti daugelio klaidų.

1. Pirma, būtina **kantriai ir atidžiai išklaudyti** kalbantįjį. Užduoti nukreipiančius klausimus, mėginant artinti prie svarbiausių dalykų, galima tik tokiu atveju, jei pasakodamas jis nukrypsta toli į šoną ar pereina prie antraeilių dalykų. Po to sielovadininkas gali švelniai, ramiai ir neįsakmiai ką nors patikslinti, paaiškinti, paguosti, padrąsinti, pritarti, pamokyti ar patarti. Labai svarbu vadovautis vidiniu Dievo balsu ir neskubinti

apsivalymo proceso, leisti Pačiam Viešpačiui kalbėti žmogaus širdžiai ir sąžinei, palaipsniui pokalbį pervedant iš vienos fazės į kitą. Štai kodėl atėjusius į pirmąją sielovados pokalbį nereikėtų nuteikti, kad jų problemos bus lengvai ir greitai išspręstos, ir vengti skubių ir neapgalvotų pareiškimų, kaip: „*Štai mes pasimelsime, ir viskas bus gerai*“. Taip vyksta toli gražu ne visada. Neatskirama sielovados tarnavimo dalis turi būti nuoseklumas, atkaklumas, kantrumas, sugebėjimas laukti Viešpaties ir būti Jam dėkingiems net už pačias mažiausias išryškėjusias pergales.

Deja, tarp tikinčiųjų yra nemažai tokių, kurie du-tris kartus pabuvę sielovados tarnavime, nusprendžia, kad jie jau atliko viską ir dabar turi teisę iš Dievo laukti greitų veiksmų ir permainų. Atgailavę už savo išdidumą ir savikliovą, apnuoginę juos kankinusią paleistuvystės dvasią, atsikirtę nuo okultinių jėgų, kurių pagalbos buvo ne vieną kartą šaukęsi, galvoja, kad jie turi būti tuojau pat išvaduoti ir išlaisvinti. Tačiau iš tikrųjų viskas vyksta visiškai kitaip. Mes puikiai žinome, kad po sunkių traumų ar užsitęsusios ligos žmogus išgyja ir visiškai pasveiksta bei atgauna jėgas ne iš karto, o po daug dienų, savaičių ar net mėnesių. Užsikrėsti ar sunkiai susižeisti galima labai greitai, o išgyti ir visiškai pasveikti paprastai reikia tam tikro laiko.

Lygiai taip pat vyksta ir dvasinių negalių atveju. Įsiskaudinti, susierzinti, pasididžiuoti, apsigogti, nupulti į svetimavimą, paleistuvystės nuodėmę ar įsivelti į okultizmo tinklus galima labai greitai, o išsilaisvinti iš nuodėmių karalystės yra nepaprastai sunku. Tam, kad pagytume dvasiškai ir iš nusidėjėlio taptumėme „*nauju kūrinio Jėzuje Kristuje*“, reikalingas laikas, pastangos, budėjimas, sugebėjimas atsispirti pagundymams, kova su savuoju „*Aš*“, malda, pasninkas ir kita, ko mūsų kūniškam žmogui, suprantama, nesinori daryti. Mes kaupiame savo nuodėmes metais ir dešimtmečiais, o išsilaisvinti iš jų norime per kelias ar keliolika dienų.

Jei žmogus rimtai nusiteikęs giliai apsivalyti ir iš pagrindų sutvarkyti savo gyvenimą, jam prireiks kelių, gal net daugelio sielovadinių pokalbių. Palaipsniui Šventoji Dvasia primins ir atidenginės, ką reikia išnešti į šviesą. Tokia įvykių eiga neturėtų mūsų trikdyti ir juo labiau gąsdinti. Viešpats, žinodamas mūsų jėgas ir galimybes, neatidengia visko iš karto, o veikia atsargiai, švelniai, žingsnis po žingsnio. Kitu atveju visa tai mus tiesiog palaužtų.

2. Kitus du sielovados principus galime rasti apaštalo Judo laiško dvidešimt antroje ir dvidešimt trečioje eilutėse: „**Vieniems, kurie abejoja, būkite gailestingi, kitus bijodami gelbėkite, traukdami iš ugnies, bodėdamiesi net jų kūno suteršto drabužio**“ (Jud 22-23).

Gyvenimas rodo, kad žmonės savo nuodėmės atžvilgiu gali elgtis labai skirtingai. Vieni visą gyvenimą atgailauja, raudodami už kokią nors nuodėmingą poelgį. Kiti gyvena ramia sąžine net padarę virtualią nusikaltimų. Tai gali patvirtinti dviejų atėjusių sielovados pokalbiui pagyvenusių moteriškių požiūris į vieną ir tą pačią nuodėmę.

Viena iš jų jaunystėje padarė abortą, nes to reikalavo jos girtuoklis vyras. Po to, supratusi savo padarytos nuodėmės baisumą, kankinosi visą savo likusį gyvenimą. Kankinosi iki tokio lygio, kad puldavo į depresijas. Naktimis ją kankino košmariški sapnai, kurių metu jos šaukdavosi nužudytas kūdikis ir maldaudavo paaiškinti, kodėl ji jam atėmusi gyvybę.

Kita moteris padarė septynis abortus. Tačiau ji neįsijautė nė mažiausio sąžinės graužimo, kad gydytojų rankomis praliejo savo vaikų kraują. Net tapusi krikščione, ji nenorėjo suvokti savo nuodėmės sunkumo, ieškodama pasiteisinimų: „*Tai buvo nepageidautini nėštumai, – kalbėjo ji. – Mokiausi institute, po to rašiau kandidatinę disertaciją, po to reikėjo ją ginti. Negalėjome sau leisti turėti vaikų, nes per mažas buvo butas. Ir dar tuo metu aš nebuvau įtikėjusi*“. Kai ji visa tai pasakojo, nesimatė, kad nors truputį būtų jautusi savo kaltę. Nebuvo nei supratimo,

kad jos rankos suteptos savo kūdikių krauju, nei atgailos, nei noro maldauti Dievo pasigailėti ir prašyti atleidimo. Pasakojimas apie padarytas žudynes jai buvo tik paprastas buvusių jos gyvenime įvykių išvardijimas.

Pirmajai krikščionei reikėjo pasakoti apie Dievo teikiamą malonę atgailaujančiam nusidėjėliui. Kitai gi reikėjo pritaikyti anksčiau išvardintus apaštalo Judo žodžius: „o kitus *bijodami gelbėkite, traukdami iš ugnies*“.

3. Trečias labai svarbus sielovados tarnystės **principas** yra sugebėjimas **išlaukti**. Kaip akušerei neleistina „*padėti*“ gimdyvei kuo greičiau išsilaisvinti iš gimdymo skausmų, jėga traukiant kūdikį iš jos iščių, taip yra pavojinga ir sielovadininkui stūmėti sielą išpažinti savo nuodėmes, jei ji dar nėra iš vidaus pribrendusi tai daryti. Jei leisime Šventajai Dvasiai atlikti paruošiamąjį darbą, tai vėliau kituose susitikimuose stebėsime „*atsiveriančių durų*“ efektą – širdys bus paruoštos iš vidaus ir sieks gilaus apsivalymo bei trokš šventumo.

Sielovados darbe nėra jokių šablonų. Kuo individualesnis priėjimas prie kiekvieno žmogaus, tuo geriau. Kartais atėjusiam į pokalbį naudinga patarti tam tikrą laiką melstis, ieškoti Viešpaties veido ir, susitelkus iš vidaus, rimčiau pasiruošti kitam pokalbiui. Kitu atveju, atidėjus visus darbus, reikia atėjusį pagalbos žmogų išklaustyti tuojau pat, nes matosi, kad jis tam pilnai subrendęs ir yra arti nervinio priepuolio ribos ar tokios būsenos, kai jau išsekusios dvasinės jėgos. Tokiu atveju bet koks delsimas ar atidėjimas jam gali turėti skaudžių pasekmių.

4. Negalima pamišti, kad sielovados tarnystės esmė yra atviras ir pasikliaunantis vienas kitu dviejų asmenų pokalbis, o ne paprastas atgailaujančiojo nuodėmių išklaušymas. Jei sielovadininkas, išklausęs išpažintį ir nė žodžio neprataręs meldžiasi, visa savo maniera duodamas suprasti, kad ilgesniam pokalbiui neturįs laiko, tai toks susitikimas vargiai atitiks savo paskirtį. Neišgirdęs jam tą minutę reikalingų nuoširdžių žodžių, negavęs nei

nuoširdaus patarimo, nei išmintingo pamokymo, žmogus išeis gal lyg ir pajutęs palengvėjimą, bet be pasitenkinimo ir nemaloniai prislėgtas, nes suprato, kad tarnautojas savo darbą atliko atmestinais.

Tikram sielovadininkui turi rūpėti ne tik nuodėmės, bet ir žmogaus sielos bei dvasios problemos. Geriau patarnauti rečiau, bet viską atlikti giliau ir iš pagrindų. Vienas atviras ir nuoširdus pokalbis gali duoti daug daugiau naudos nei dažni ir vykdomi pagal iš anksto vienokio ar kitokio mokymo nustatytas formalias taisykles, vadovaujantis nuostata, kad tai reikia daryti.

Ieškantiems sielovados pagalbos labai svarbu nepamiršti, kad sielovadininkas yra žmogus su ribotomis jėgomis ir fizine ištverme. Jis taip pat pavargsta, jam taip pat, kaip ir mums, reikalingas poilsis, juolab kad tokia tarnystė yra labai sunki, ką gerai suvokia tik tie, kurie tuo užsiima. Todėl galvoti, kad sielovadininkas **privalo** skirti mums laiko bet kada, kada tik mes į jį besikreiptume, yra neprotinga ir egoistiška. Yra žmonių, kurie tokia prasme yra tarsi dvasiniai vampyrai. Galvodami tik apie save, jie tiesiog gali „iščiulpti“ tuos, į kuriuos kreipiasi pagalbos. Pasitaiko ir tokių krikščionių, kurie tokia bendravime randa malonumą ir pasimėgavimą. Jie tarsi pražysta tam laikui tapę dėmesio centru. Bendravimas su sielovadininku jiems taip pradeda patikti, kad jie tampa jo „*chroniškais pacientais*“.

Iš pirmo žvilgsnio gali susidaryti įspūdis, kad tokie žmonės ieško patarimo ir dvasinės pagalbos. O iš tikrųjų jiems to kaip tik ir nereikia, nes jie jau seniai apsisprendę ir žino, ko nori ir kaip toliau elgsis. Jei sielovadininko patarimas sutampa su jų nuomone, jie dar labiau užsitvirtina savo supratime. Jei nesutampa, tai viską, kas jiems buvo pasakyta, atmeta ir užsispyrusiai elgiasi taip, kaip buvo iš anksto nusprendę.

Jaučiant, kad tave paprasčiausiai išnaudoja, ir mantant, kad nėra teigiamų rezultatų, sielovadininkui reikia apriboti sielovados darbą, net laikinai jį nutraukti, arba

nurodyti kokiomis sąlygomis jis gali būti toliau tęsiamas. Pavyzdžiui, patarti sekantį kartą ateiti tik tada, kai dėl nuolatos besikartojančių nuodėmių bus pasiekta nors menkiausia pergalė. Galima savo globotiniui duoti kokią nors konkrečią užduotį – ką nors tokio, ką jis turės padaryti prieš ateinant į kitą pokalbį. Panašios priemonės ne tik greitai atsijoja tuos, kurie į tokią tarnystę žiūri nerimtai, bet taip pat leidžia veltui neeikvoti savo laiko.

5. Sielovada – tai dvasinė pagalba, o ne vieno žmogaus vadovavimas kitam. Panašiai kaip Džono Bunjano (John Bunyan) knygoje „Piligrimo kelionė“ *Krikščionio* kelyje *Evangelistas* pasirodydavo tik tokiomis minutėmis, kai šis patekdavo į sunkias ar beviltiškas situacijas, sielovadininkas Dievo vaikų kelyje taip pat „*pasirodo*“ tik tada, kai jam reikalinga dvasinė pagalba. Išlaisvinęs piligrimą iš „*nerūpestingumo pavėsinės*“, „*nusiminimo liūno*“ ir „*nevilties pilies*“ ir kitų sunkių situacijų, *Evangelistas* nurodydavo tikrąjį kelią, iš kurio jis buvo iškrypęs, o po to vėl išnykdavo. Taip pat turi vykti ir sielovados tarnystėje. Kitaip ji transformuotųsi į priklausomybę nuo žmogaus ir išstumtų Viešpatį iš tos vietos, kuri priklauso tiktai Jam.

Sielovadininko uždavinys nėra įsigyti sau džiūgaujantių garbintojų, kuriems nuolatos prireiktų jo patarimų ir pamokymų. Svarbiausias jo uždavinys yra besikreipiančius pagalbos žmones išmokyti pamatyti ir spręsti savo problemas, girdėti Dievo balsą ir ieškoti asmeninio bendravimo su Juo. Jie turi mokytis gyventi pergalingą gyvenimą ir brandinti krikščionišką tikėjimą. Vargas tarnautojui, kuris kreipia žmones ne prie sielų Gelbėtojo, o prie savęs, tokiu būdu darydamas juos visiškai nuo jo priklausomais. Jei žmogus pastoviai kreipiasi į sielovadininką, norėdamas iš jo lūpų išgirsti, kokia jam yra Dievo valia, galima užtikrintai pasakyti, kad jo dvasiniame auklėjime buvo padaryta rimtų klaidų.

6. Sielovadinio darbo eigoje su kiekviena konkrečia siela ateina toks momentas, kai reikia nustoti ypatingai

globojus ir „išleisti“ ją iš rankų, suteikiant Dievui gali-
mybę praveisti jį per eilę klaidų ir, galimas dalykas, net
nuopolių. Tik taip siela gali įgyti nors ir kartų, bet rei-
kalingą dvasinį patyrimą, suprasti savo bejėgiškumą ir
peržiūrėti savo gyvenimo prioritetus. Visi tie dalykai
žmogui išeina tik į gera. Negalima tapti panašiais į tėvus,
kurie savo atžalas myli akla tėviška meile. Taigi ir stengtis
nuolatos apsaugoti sielą nuo bet kokių sunkumų taip pat
nereikia. Kaip išgyventos netektys, ligos ir sielvartai pa-
deda įgyti ištvermės, patvarumo ir gyvenimo patyrimo,
taip dvasiniai ieškojimai ir ištverti kentėjimai „iškristali-
zuoja“ sielą. Tik taip galima nustatyti, gali ji būti tinkamu
ir Dangiškojo Valdovo naudojamu indu, ar savaime išaiš-
kės, kad netinka darbuotis Dievo vynuogyne.

7. Imantis sielovados darbo su bet kokia konkrečia
siela, būtina **perspėti, kad abipusių pokalbių ir maldų
pasisekimas daug kuo priklausys asmeniškai nuo jos
pačios**. Daugelis žmonių kreipdamiesi į sielovados tar-
nautoją tikisi greitos ir lengvos pagalbos. Vos ne visi to,
ko jie konkrečiai siekia (pavyzdžiui: pagyti, sutvarkyti fi-
nansines ir šeimos problemas ar išsilaisvinti nuo vienos
ar kitos juos pavergusios nuodėmės), nori gauti be kovos,
be didelių pastangų ir be savojo „Aš“ nukryžiovimo. Jie ne-
supranta, kad būtent viso to trūkumas neleidžia jiems pa-
siekti dvasinės pergalės ir Dievo palaiminimų. Tokie
žmonės, išgirde, kad jiems reikės imtis panašių veiksmų,
iš karto praranda susidomėjimą, nutraukia pokalbį ir pa-
sitraukia, net nepamėginę pradėti siekti norimo tikslo.

Taip, pavyzdžiui, vienas jaunuolis iš tikinčiųjų tėvų
šeimos, jų paragintas paskambino sielovadininkui ir mal-
davo padėti išsilaisvinti iš narkotinės priklausomybės,
kankinančios jį jau dvylika metų. Jis jau buvo išbandęs
įvairius medicininio gydymo metodus, buvo užsikodavęs,
gydėsi reabilitaciniame centre ir net kreipėsi magų ir
ekstrasensų pagalbos. Ir štai dabar nutarė išbandyti ir
tokį variantą, vildamasis, kad, Dievo tarnui pasimeldus,
gali įvykti staigus stebuklas. Kai jam buvo pasakyta, kad

tokiu atveju jam gali padėti tik antgamtiška jėga Dievo, Kuris iš tokios vergovės yra išlaisvinęs daugelį panašių į jį ir į Kurį ir jam reikia kreiptis iš visos širdies gilumos ir pradėti dvasinę kovą, jis mintyse įvertino, kiek tai gali jam kainuoti, ir, neišklausęs iki galo ir nieko neatsakęs, padėjo telefono ragelį.

8. Sielovados tarnystėje sielovadininkas turi būti atsargus ir išmintingas savo reakcijose, žodžiuose ir užimamos pozicijos atžvilgiu. Reikalas tame, kad darbas su žmonėmis, ateinantiems prašyti patarimo, dažnai būna labai ir net labai sunkus. Bėda ta, kad kiekvienas laukia būtent tokios pagalbos, kokios nori ir kaip ją įsivaizduoja. Bet Šventoji Dvasia, Kuri yra Dvasia-Guodėja, guodžia, moko ir padeda ne visiškai taip, kaip darome mes, žmonės. Sielovadininkui labai svarbu išmokti neskubėti „*padėti*“ savo patarimais ir savo išmintimi, o išlaukti Dievo numatyto laiko ir prašyti Jo vedimo. Kai kuriais atvejais, ypač kai reikalas liečia šeimos problemas ar nesusipratimus dėl asmeninių santykių tarp krikščionių, reikia neskubėti palaikyti tą, kuris pirmasis kreipėsi sielovados pagalbos. Juk žmogus, deja, yra taip sukurtas, kad labai audringai reaguoja į nuoskaudą ar jam asmeniškai sukeltą skausmą ir gali net nepastebėti, kad tuo pačiu metu galėjo pats ką nors giliai sužeisti. Iš tokių situacijų kyla ir atsakomosios reakcijos. Jos būna arba išreikalaujančios, kaltinančios ir puolančios, kai kaltininkas užgauna kieno nors garbę, arba pasiteisinančios, gynybinės, kai pats žmogus jaučiasi esąs problemos priežastis. Štai dėl ko sielovadininkas, išklausydamas atėjusį pagalbos, turi savo samprotavimuose likti neutralus ir stengtis taktiškai ir švelniai pokalbio dalyvį nukreipti nuo jo paties prie kitos pusės, patarti pagalvoti, kaip kito akimis gali būti suprasti jo žodžiai, poelgiai ir veiksmai. Tai jam pačiam padės iš šalies pažvelgti į susidariusią situaciją.

9. Labai svarbi sielovados tarnystės dalis yra užbaidijamoji bendra malda. Kadangi žmogus pirmas ateina

su savo problemomis ir išpažįsta savo nuodėmes Dievui, jam pirmam reikia ir melstis, dėkojant už nuodėmių atleidimą ir suteiktą pagalbą. Sielovadininkas tokiu momentu yra tarsi pagalbininkas gimdymo metu, kuris pats kūdikio negimdo, o tik padeda jam gimti. Jis taip pat negali atleisti nuodėmių ar nuo sielos nuimti kaltės sunkumą. Tai daro tik Dievas. Jei po išpažinties pirmas pradeda melstis sielovadininkas, prašydamas išpažintojui atleisti jo nuodėmes, tai nejučia susidaro įspūdis, kad jis pretenduoja būti tarpininku tarp Dievo ir žmogaus. O tai jau visiškai prieštarauja Šventajam Raštui, kuris tvirtina: „*Nes yra vienas Dievas ir vienas Dievo ir žmonių Tarpininkas – žmogus Kristus Jėzus*“ (1 Tim 2, 5). Prie besimeldžiančiojo sielovadininkas prisijungia tik tarnavimo pabaigoje ir palaiko jį, naudodamasis iš aukštybių jam suteiktu autoritetu. Kai tarnaujama žmonėms, turintiems okultinių problemų, jo vaidmuo yra daug platesnis. Išsamiau apie tai kalbėsime vėliau.

Sielovadininkas, baigęs pagalbos tarnavimą, turi pasitraukti į šoną ir leisti Viešpačiui žmogų toliau mokyti, patarti ir vesti. Jis negali būti kelionės vadovu ar tiesiančiu kelią kitam. Vienas iš svarbiausių psichoterapijos principų reikalauja nustoti su pacientu bendrauti, baigus gydymo kursą. Panašiai reikia elgtis ir kai gydome žmogaus sielą. Jei siela jau tampa priklausoma nuo sielovadininko, tai gali jai stipriai pakenkti. Čia jau asmens kulto ir sektantizmo požymiai, iškreipiantys bendravimą su Viešpačiu. Tai pavojinga ir ieškančiajam pagalbos, ir teikiančiajam sielovados pagalbą, nes gali išsipildyti tai, apie ką perspėja Šventasis Raštas: „*Prakeiktas žmogus, kuris pasitiki žmogumi ir laiko kūną savo stiprybe*“ (Jer 17, 5) ir „*Aš esu Viešpats – tai Mano vardas. Aš neduosiu Savo garbės kitam ir savo šlovės stambams*“ (Iz 42, 8). Iš tikrųjų sielovadininkai nėra tie, kurie viską žino ir viską gali. Jie tik Dievo tarnai, apie kuriuos evangelistas Lukas kalbėjo: „*Esame nieko verti vergai. Padarėme tai, ką privalėjome padaryti*“ (Lk 17, 10).

10. Vienas iš svarbiausių sielovados tarnystės principų yra **išpažinties paslapties išsaugojimas**. Tai, kas išnešta į šviesą sielovados pokalbio metu, turi likti tik tarp išpažintojo, Dievo ir sielovadininko. Išimtis gali būti tik tokie atvejai, kai pats žmogus leidžia arba net prašo, kad tai, ką jis išpasakojo, pasitarnautų pavyzdžiu kitiems pasimokyti. Paprastai tokie žmonės kalba taip: *„Jei mano kartaus nuopuolio patyrimas gali pasitarnauti kaip dvasinė pagalba ir perspėjimas tikėjimo broliams ir seserims, būčiau laimingas galėdamas nors taip jiems pasitarnauti“*. Tačiau bet kokių atveju, perduodant jo pasakojimą toliau, negalima atskleisti tokio žmogaus vardo, juo labiau, jei tai liečia šeimos problemas ar seksualines nuodėmes. Pats žmogus yra laisvas apie savo nuodėmes pasakoti kitiems, tačiau sielovadininkas nieko panašaus daryti negali. Priešingu atveju jis praranda teisę į tokią tarnystę.

Kai kuriose krikščioniškose bendruomenėse praktikuojama išpažinties rezultatus aptarti brolių taryboje ar šiaip pasidalinti tarpusavyje. Tačiau tokiais atvejais labai dažnai per tarnautojų žmonas ir kitus bažnyčios narius išpažinties paslaptis neišsaugojama. Pasekmės būna liūdnos: žmonės praranda pasitikėjimą ir uždaro savo širdis. Būtent dėl tos priežasties daugelis tikinčiųjų nedrįsta savo sielos problemų atverti jų bažnyčios tarnautojams, ieško tokios pagalbos kitur arba laukia iš kitur apsilankančio sielovadininko. Tačiau tokios progos pasitaiko retokai, ir neatvertų nuodėmių slėgis pamaldų metu jaučiamas vis stipriau ir stipriau.

Atsitinka ir taip, kad vos tik žmogus spėjo prie tarnautojo atverti savo nuodėmę Viešpačiui, kai jau sekantį tarnavimą iš pamokslaujančio lūpų išeina žodžiai taip glaudžiai susiję su tuo, kas buvo išpažinta, ir pliekiamas tarsi botagu ir be jokio gailėsčio taip, kad išpažinusiam tiesiog norisi bėgti iš pamaldų. Vienas toks nukentėjęs iš nevilties pratarė: *„Tai pergyvenęs, daviau sau įžadą kraštutiniu atveju geriau kreiptis į katalikų kunigą, kuris iššventinamas tarnystei duoda tylėjimo pažadą, nei į savo*

pastorių ar pamokslininkus, nes nėra jokios garantijos, kad tai, kas išpažinta, bus saugojama paslapyje“.

Tenka tik apgailestauti, kad krikščioniškų bendruomenių nariai taip mažai pasitiki tais, kuriuos Viešpats paskyrė atsakingais už jų sielų išganymą. Juk pagrindinė kiekvieno pastoriaus pareiga yra pirmoje eilėje rūpintis sergančiomis, sužeistomis ir šėtono strėlių pervertomis avelėmis, kurias Dievas jam pavedė ganyti. Ir svarbiausias tokio darbo principas yra **nepakenkti**. Nė vienam tarnautojui negalima pamiršti, kad kiekviena atvira atgailaujančio nusidėjėlio išpažintis yra Dievo malonė ir ištiesta Jo pagalbos ranka ir jokių būdu negali būti panaudota kaip pretekstas imtis dvasinio rimbo ar skirti bažnytinę nuobaudą.

Baigdama šį skyrių norėčiau kreiptis į tuos, kurie dabar kenčia ir aimanuoja, suvokdami savo nuodėmingumą, bet nedrįsta ko nors imtis. Atminkite, jei Šventoji Dvasia liečia žmogaus širdį, ragindama veikti, labai svarbu nedelsiant, neatidėliojant kitai dienai, atsakyti į tokį raginimą. Gyvenimo ir sielovados tarnystės praktika rodo, kad daugelis taip ir neatėjo pas Dievą, nes praleido savo valandą delsdami atgailauti. Tas pats vyksta, kai tokią progą suteikia Šventoji Dvasia ir ragina išpažinti savo nuodėmes. Jei mes puikiai suvokdami, kad turime tai padaryti, nieko nedarome, tai baudžiame patys save. Neišnaudojame savo šanso, kuris, galimas dalykas, daugiau niekada nebepasitaikys. Taigi atkakliai melskimės prašydami Dievo duoti jautrią klausą Šventosios Dvasios balsui ir sugebėjimą vykdyti tai, ką Ji kalba.

6 skyrius

Sielovadininkas. Jo pašaukimas, asmeninės savybės, pareigos ir atsakomybė prieš Dievą

Evangelijoje pagal Joną randame nuostabią istoriją, pasakojančią apie išgydymą ligonio, kuris trisdešimt aštuonerius metus kentėjo nuo sunkios ligos. Būdamas luošas ir negalėdamas savarankiškai judėti, šis nelaimingas žmogus buvo atgabentas į tokią vietą, apie kurią parašyta: *„Jeruzalėje, prie Avių vartų, yra maudyklė, žydiškai vadinama Betezda, turinti penkias stogines. Jose gulėdavo daugybė ligonių – aklių, luošų, paralyžuotų, kurie laukė vandens sujudant. Mat kartkartėmis maudyklėn nusileisdavo angelas ir sujudindavo vandenį. Kas, vandeniui sujudėjus, pirmas įlipdavo į tvenkinį, pagydavo, kad ir kokia liga sirgdavo“* (Jn 5, 2-4). Toliau pasakojama, kaip Jėzus, atėjęs į tą vietą, prisiartina prie sergančiojo ir klausia: *„Ar nori pasveikti?“*. Ligonis Jam atsako: *„Viešpatie, **aš neturiu žmogaus, kuris, vandeniui sujudėjus, mane įkeltų į tvenkinį. O kol pats einu, kitas įlipa greičiau už mane“*** (Jn 5, 6-7).

Reikia pabrėžti, kad toje Betezdos maudyklėje guliniojo žodžiuose atsispindi klausimas, kurį sau užduoda daugelis šių laikų krikščionių, kurie po ilgų sielovadinio pokalbio galimybių paieškų vos ne su pasipiktinimu klausia: *„Kodėl yra tiek mažai žmonių, galinčių suteikti veiksmingą dvasinę pagalbą?! Juk tiek daug Dievo vaikų, kuriems jos reikia!“*.

Deja, taip yra iš tikrųjų. Sielovados tarnystės patirtis rodo, kad dažniausiai šimtams ar net tūkstančiams tikinčių žmonių, kuriems tokia pagalba reikalinga, tenka tik vienas, sugebantis jiems padėti. Ir ne todėl, kad Dievas būtų bejėgis tokiu sugebėjimu apdovanoti kitus, o todėl, kad krikščionys nenori savo gyvenimą atnešti kaip auką ant altoriaus, paskirto tarnystei artimiems. Beje, tame nėra nieko naujo. Taip buvo, taip yra ir taip bus visada.

Daugelis krikščionių vadovaujasi savo egoistiniais motyvais. Jie trokšta imti ir gauti, bet tik ne duoti. Viešpats tai gerai žino ir kaip pranašo Izaijo laikais ieško, bet retai randa tų, kurie į Jo kvietimą: „*Ką Man pasiūsti? Kas eis už mus?*“ būtų pasiruošę atsakyti: „*Aš čia, siųsk mane!*“ (Iz 6, 8). Ir todėl šiandien sunku rasti žmogų, kuris, kalbant Betezdos luošio žodžiais, galėtų „*ikelti*“ į Dievo maldyklę tuos, kurie laukia pagalbos iš aukštybių.

Mūsų nelaimei, žmogaus kūniška prigimtis yra tokia, jog mes nenorime išklaudyti kitų žmonių problemų, rūpesčių, sielvartų, ligų bei bėdų. Pasaulis perpildytas skausmo ir jame nebėra meilės. Daugelis žmonių taip paskendę savo nelaimėse, kad negali jų užmiršti nė akimirksniai. Todėl jie tiesiog negali rodyti meilės dar kam nors kitam. Be to, sielovados kaina tokia didelė, kad tik nedaugelis ryžtasi ją mokėti. Jau pačioje šios tarnystės pradžioje tokio Dievo tarno kasdiene duona tampa šimtų sielų problemos, poreikiai, sielvartai, pavojai, netektys, kentėjimai, ašaros, vaitojimai ir kančios.

Sielovadininkas – tai giliai tikintis žmogus, kuris, remdamasis savo gyvenimišku ir dvasiniu patyrimu, sugeba palaikyti, padrąsinti, paguosti, pamokyti, paaiškinti ir perspėti apie gresiančius pavojus besiblaškančią ir dar tikėjime nesustiprėjusią sielą. Jis yra ne tik nuodėmklausys, kuris pasimels už tavo iškeltas į šviesą nuodėmes, bet artimas bei užjaučiantis draugas, kuriuo be abejonių ir baimės jausmo gali pasitikėti. Tai gerasis patarėjas, kurį sunkią tavo gyvenimo minutę tau atsiuntė Dievas tada, kai buvo labai reikalingas palaikymas, pagalba ir išmintingas pamokymas.

Sielovadininku gali būti ne tik brolis, bet ir sesuo. Viešpatyje, – tie, kurie turi aiškų apreiškimą iš aukštybių, kad yra pašaukti tokiai tarnystei. Ginčai, ar sesuo gali atlikti tokį darbą, vargiai yra tinkami, jei turėsime omeny, kad daugiau nei septyniasdešimt procentų bažnyčių narių sudaro moterys. Reikia neužmiršti, kad moterims būdingas įgimtas drovumo jausmas, dėl ko jos negali

kitos lyties atstovui atverti savo intymių santykių problemų. Galimybė krikščionėms savo širdį atverti vyresnei ir turinčiai didesnę dvasinę patyrimą seseriai apsaugo brolius nuo nereikalingų pagundymų, kurie beveik neišvengiami, kai tenka gilintis į asmeninį moters gyvenimą (išsamiau šį klausimą aptarsime skyriuje „Šventėjimo ir sielovados tarnystės „povandeniniai akmenys“).

Sielovadininko darbas labai panašus į šeimos gydytojo darbą. Kaip gydytojas nuo ryto iki vakaro padeda tiems, kuriems reikalingos jo medicininės žinios, taip ir sielovadininkas atiduoda save žmonėms, kuriems reikalinga dvasinė pagalba. Skirtumas tik toks, kad tokių pastangų objektas yra ne sergantis kūnas, o nuodėmių ir problemų išvarginta siela. Kaip žmogui norinčiam tapti geru medicinos specialistu svarbu jo **pašaukimas** šiam darbui, taip jis svarbus ir tam, kuris nori tapti sielos gydytoju. Tik vienas Dievas žino, kas gali būti pajėgus tokiam darbui. Tik Jis vienas vienintelis nepadarys klaidos ką nors pašaukdamas būti Jo numatytu indu.

Jei medicinoje, kad įgytume reikiamų šiai profesijai įgūdžių ir žinių, pakanka tik noro, kantrybės ir atitinkamų pastangų, tai sielovadai tokių savybių neužtenka. Ir nors daugelyje šalių organizuojami specialūs sielovados kursai, kuriuose krikščionys ruošiami tokiam dvasiniam darbui, gyvenimo praktika rodo, kad daugelis iš jų dirbti tokį darbą yra nepajėgūs. Dažniausiai taip nutinka tada, kai žmogų tokiai tarnystei skiria bažnyčios vadovai, brolių taryba ar koks nors gerai žinomas evangelistas. Vienas palaimintas Dievo tarnas, kuris dešimtis metų dirbo su sielomis, netrukus iki savo mirties pasakė: „*Sielovados tarnystės negalima išmokti jokiuose kursuose, jokiose teologijos seminarijose, nes tai yra Dievo dovana, kuri duodama tik tiems, kuriuos tam darbui pašaukia Viešpats*“.

Keisčiausia, kad dažnai tokio tarnavimo siekia tie, kurie pasitiki savimi, savo gebėjimais ir jėgomis tai išverti. Reikia atsižvelgti, kad tarp jų nemažai tokių, kurie

daugiau ar mažiau varginami okultinių problemų. Tikriausiai šėtonas puikiai supranta, kad būtent tokioje tarnystėje jis gali lengvai pakirsti ne tik patį sielovadininką, bet ir tuos, kurie į jį kreipsis. Tokius tarnautojus ir tarnautojas greičiau pažeidžia išdidumas ir pasipūtimas, kurie paprastai yra ateinančio kritimo simptomai. Kai dvasiškai patyrę krikščionys tokių rūpintojų sielovados tarnystės siekius bando pristabdyti, jie tokių patarimų vengia arba į juos reaguoja labai neigiamai ir audringai, laikdami tai mėginimu suvaržyti jų geriausius siekius ir jų galimybių neįvertinimu. Tokiais atvejais geriausia, nesistengiant nieko atkalbinėti, leisti Viešpačiui viską sustatyti į savo vietas. Juk Jo vėliau niekas negalės apkaltinti (kaip tai dažnai daro su sielovadininku), kad Jis „varžo“ kilnius sielos polėkius, bijodamas turėti konkurentą. Reikėtų atkreipti dėmesį į tai, kad būtent tuo metu, kai tikime, jog jau esame subrendę tokiai tarnystei Dievo dirvonuose, vargu, ar iš tiesų taip yra. Paprastai tokio įsitikinimo ištakos randasi mūsų pasididžiavusiame ir pasipuikavusiame „Aš“. Dievas gali pradėti naudoti žmogų tik tada, kai šis suvokia visišką savo bejėgiškumą. Gyvenimas rodo, kad tokiai tarnystei dažniausiai pašaukiamas tas, kuris mažiausiai to siekia.

Šventojo Rašto puslapiuose randame daug atvejų, patvirtinančių, kad vienokiai ar kitokiai tarnystei žmogų pašaukia pats Dievas. Apaštalas Paulius kalba, kad ne pats pasišventė tarnauti Jėzui, bet Dievas jau jo motinos iščiose išrinko jį skelbti žmonėms išgelbėjimo Evangeliją (žr. Gal 1, 15-16). Panašiai buvo ir pranašui Samueliui, kuris dar prieš savo pradėjimą buvo pašventas Viešpačiui. Toks pat buvo ir Jeremijo išrinkimas. Dievas jam prkalbėjo tokiais žodžiais: „*Pažinau tave prieš tau gimstant, pašventinau tave ir paskyriau pranašu tautoms*“ (Jer 1, 5). Kiekvienas iš būsimų Kristaus apaštalų taip pat kartą išgirdo Jo kreipimąsi, kuris paragino sekti Mesiją. Panašu į tai, kad tikras, pateptas tarnautojas, įskaitant ir sielovadininką, gali būti tik tas, kurį tokiai tarnystei pašaukė

pats Dievas. Taip yra todėl, kad sielovada yra labai sunki tarnystė. Dirbti tokį darbą, nepalūžtant iš vidaus, gali tik tas, kuris tam darbui apdovanotas jėga iš aukštybių. Jei žmogų tokiai tarnystei pašaukia pats Dievas, tada Jis ir duoda viską, ko reikia.

Krikščionių tarpe (ypač seserų) yra nemažai tokių, kurie galvoja, jei kartkartėmis žmonės dalijasi su jais savo problemomis ir atveria savo širdis, tai jie jau yra pašaukti sielovados tarnystei. Deja, taip yra ne visada, nes ir tarp netikinčiųjų yra žmonių, kuriems jų artimieji gali būti labai atviri. Tačiau vien todėl, kad jie žino kitų paslaptis, jų negalima priskirti sielovadininkų kategorijai. Tai labiau priskirtina tokiems atvejams, apie kuriuos Šventasis Raštas kalba taip: „*Nešiokite vieni kitų naštas, ir taip įvykdysite Kristaus įstatymą*“ (Gal 6,2).

Senovės Romos išminčius Epiktetas (55-135 po Kr.) šia tema kalbėjo taip: „*Mokyti išminties nėra toks dalykas, kurio galima būtų imtis lengvai ir neapgalvotai. Reikia turėti didelį patyrimą, reikia teisingai gyventi, ir svarbiausia – reikia, kad **pats Dievas tave pasiųstų tam darbui.** Iškelti aikštėn žmonių piktadarystes ir nukreipti juos į tikrą kelią – labai sunkus darbas. Imtis jo galima tik tada, kai pats gyveni teisiau už kitus žmones ir dar jauti neabejotiną **pašaukimą** mokyti... Tik iš anksto žinok, kad, kai tik pradėsi jiems nurodinėti teisybę, tikriausiai būsi mušamas. Kas gyvena teisiau už kitus ir kas to moko kitus žmones, tą dažniausiai guja ir persekioja. Ir prie viso to turi neužmiršti, kad tu, kurie tave muša, turi gailėtis, nes, jei tu tiesos mokytojas, tu – tėvas ir brolis visiems žmonėms*“.

Skaitydamas šias beveik prieš dvidešimt amžių parašytas eilutes negali atsistebėti, kaip jos tiksliai ir teisingai apibūdina sielovadininko pašaukimą, jo gyvenimą ir tarnystę. Šis darbas yra ypatingai sunkus. Dirbti jį be pagalbos iš aukštybių, paprasčiausiai neįmanoma. Jis iš žmogaus iščiulpia jėgas, išsekina dvasiškai ir fiziškai, nes susietas su sergančiomis ir nuodėmės sužalotomis sielomis, kurioms reikia atiduoti save visą, nieko sau

nepasiliekančią. Jei pamokslas padrąsina ir sustiprina pamokslininką, tai sielovada sielovadininką išsekina. Ką iš tikrųjų tai reiškia, gali suprasti tik tie, kas visiškai pasišventė tokiai tarnystei.

Sielovados tarnystę galima priskirti tam tikros rūšies didvyriškumui, nes žmogaus gyvenime šioje žemėje nėra didesnio didvyriškumo, kaip ištiesti pagalbos ranką tam, kuris nusilpo kelyje. Egoizmo valdomame pasaulyje tokį nesavanaudišką tarnystės kelią išsirenka tik vienetai. Reikia pripažinti, kad tai labai nelengva. Juk iš prigimties žmonės yra labai skirtingi: mėgstantys bendrauti ir uždari, kalbūs ir santūrūs, patiklūs ir įtarūs, lengvai priimančios pamokymus ir viskam labai nepatiklūs, besidominantys visokiais tikėjimo mokymais ir jau niekuo nebetikintys. Kai kas iš mūsų karčiai rauda dėl mažiaušios nuodėmės, o kai kas galvoja, kad atgailos dieną jam jau viskas buvo atleista ir nėra jokio reikalo „*knaisiotis praeityje*“. Vieniems nepapratai sunku ištarti „*atleisk*“, o kiti tai laiko tik mandagumo išraiška, todėl labai lengvai atsiprašo, bet taip pat lengvai vėl kartoja tą patį, dėl ko visai neseniai atsiprašė. Bendraujant su žmonėmis reikia turėti didžiulę kantrybę, išmintį ir tikrą meilę-agapę, kad kiekvienam iš jų būtų pagalba ir palaiminimu.

Be to visiems besikreipiantiems sielovados pagalbos reikalingas pamokymas, įtikinimas, paaiškinimas, išminčingas patarimas ir dvasinis palaikymas. Daugelis iš jų yra tik kūdikiai Kristuje ir nesugeba priimti kieto dvasinio maisto. Dažnai jų begaliniams klausimams tiesiog nėra pabaigos. Kaip atėjęs pas gydytoją ligonis tikisi reikiamo dėmesio, taip ir atėjęs pas sielovadininką žmogus laukia iš jo supratimo, atjautimo ir gailesčio. O tai, suprantama, kažką kainuoja. Osvaldas Čemberras (Oswald Chambers) kreipdamasis į tarnautojus visa tai apibendrino taip: „*Jėzus tarė Petriui: „Ganyk Mano avis“ (Jn 21, 16), bet nedavė pašaro joms maitinti. Kai tikintysis žmogus tampa laužoma duona ir išpilstomu vynu, jis pats tampa maistu kitoms sieloms iki jos pačios neišmoks maitintis*

Dievu. Jos turi jį išgerti iki dugno ir išsekinti iki galo. Žiūrėk, kaupk jėgas, kitaip labai greitai gali būti išsekintas. Kol sielos neišmoks tiesiogiai maitintis iš Kristaus, jos iš Jo maitinsis per tave. Jos turės tikrąją to žodžio prasme tave „iščiulpti“, kol neišmoks priimti maisto tiesiogiai iš Dievo. Mes privalome Jo avims būti viskuo lygiai taip pat kaip ir viskuo Jam Pačiam“.

Ir tai dar ne viskas. Labai sunku tenkinti žmonių dvasines užgaidas. Vienu atveju jiems atrodo, kad su jais nekalbama kaip su sau lygiais, kad mokoma iš aukšto. Kitu, – kad sielovadininkas per daug atviras ir kad jam, kaip Dievo tarnui, nederėtų tokiu būti. Bus arba nepatenkinti, kad jis daug kalba, arba skųsis, kad negavo trokštamą patarimo. Tai kitus tikins, kad sielovadininkas jam nereikalingas, tai piktinsis, kad su juo neįmanoma nei susitikti, nei jam prisiskambinti. Tai džiaugsis, kad jam parodė tiek daug dėmesio ir padėjo, tai pasakos, kad tuo žmogumi visiškai nusivylę. Kad ir kaip sielovadininkas elgtųsi, jiems viskas ne taip ir viskas blogai. Viešpats ne atsitiktinai kalbėjo: *„Jie panašūs į vaikus, kurie, susėdę turgavietėje, vieni kitiems šaukia: „Mes jums grojome, o jūs nešokote; mes giedojome raudas, o jūs neverkėte. Buvo atėjęs Jonas Krikštytojas. Jis nevalgė duonos ir negėrė vyno, tai jūs sakėte: „Jis demono apsėstas“. Atėjo Žmogaus Sūnus; jis valgo ir geria, tai jūs vėl sakote: „Štai rijūnas ir vyno gėrėjas, muitininkų ir nusidėjėlių bičiulis“ (Lk 7, 32-34).* Taigi, kaip matote, laikai keičiasi, tačiau žmonės – ne.

Štai dėl ko sielovados tarnystėje reikia išmokti nekreipti didelio dėmesio į žmonių nuomonę ir jų vertinimus. Svarbiausia – išpildyti valią To, Kuris juos pas tave nukreipė. Tris kartus iš eilės klausdamas Petrą: *„Ar tu Mane myli?“*, Jėzus tai darė ne todėl, kad būtų abejojęs Jo ištikimybė ir meile Jam. Jis norėjo, kad Petras įsisąmonintų svarbiausią tiesą, kuri ypatingai svarbi kiekvienam tarnautojui ir juo labiau sielovadininkui: tik meilė Kristui gali duoti jėgų įvykdyti Jo duotą įsakymą – metais ir dešimtmečiais rūpintis tais, kuriems to labai reikia.

Paprasta meilė Dievo tautai neturi tokiam tikslui pakankamos jėgos. Juk krikščionys gali būti pikti, žiaurūs, neatsakingi, reiklūs, nedėkingi, linkę kritikuoti ar net priešišškai nusistatę ne tik prieš sielovadininką, bet ir prieš jo siekius jiems padėti. Taigi, kaip jis juos bemylėtų, jam neįmanoma išvengti nusivylimo. Tik meilė Gelbėtoji bus pakankamas akstinas, kad, nenuleisdamas rankų, ir toliau galėtų save atiduoti tiems, už kuriuos Jis kartą mirė, neatsižvelgiant į tai, kokie jie mūsų žmogišku požiūriu, būtų blogi. Kai giliai suvoki, ką dėl tavęs padarė Jėzus, tada tikrai niekas žmonių elgesyje nesustabdys tavo ryžto tarnauti jiems. Ir tai tik dėl Jo.

Be tokios **meilės-agape**, kurios pagrindas yra meilė Dievui, kuri kupina tėviško ir motiniško švelnumo tiems, kurie į ją kreipiasi, sielovadininkas turi turėti ir kitų dvasiškai vertingų savybių: dvasinio brandumo, mokėjimo kantriai išklausti žmones, sugebėjimo atjausti kitų sielvartą, būti pasirengusiam, esant bėdai, ateiti į pagalbą, vidinės ramybės ir savo širdies rimties, blaivumo ir išminties, nekalbios dvasios, kas labai svarbu, norint išlaikyti išpažinties paslaptis, gebėjimo „*verkti su verkiančiais ir džiaugtis su besidžiaugiančiais*“, turėti jėgų „*nešioti kitų naštas*“.

Dvasinis brandumas yra sielovadininko dvasinio augimo rezultatas. Tai taip pat patyrimas, įgaunamas per daugelį krizių, kai vėl ir vėl viską reikia pradėti iš naujo. Tai įgytos žinios tarnystės metu. Tai sugebėjimas atrasti teigiama iš karto patyrimo. Būti brandžiu reiškia tapti išmintingu. Būti brandžiu reiškia visais klausimais turėti savo nuomonę, nepriklausomą nuo kitų žmonių ar vyraujančių mokymų, dogmų ir supratimų. Suprantama, kad ir tapęs brandžiu sielovadininkas netampa visažinančiu, nes kiekvienas žmogus turi savo silpnybių, ir jo galimybės yra ribotos. Jam svarbiausia – ne vaidinti žinovo vaidmens, o paprasčiausiai likti pačiu savimi. Tam tikra prasme ypatingu, nepakartojamu, apdovanotu dvasine jėga, orumu ir vidiniu grožiu žmogumi.

Kantrybė – tai sekanti savybė, be kurios darbas su daugybe besikreipiančių pagalbos žmonių yra neįmanomas. Juk vieni iš jų pasigauna vos ištartą žodį kaip pakūštį ore ir iš karto supranta, ką jis jiems reiškia. Kiti gi yra sunkiai suvokiantys, kuriems būtina vieną ir tą patį kartoti kelis kartus, kol tai, kas pasakyta, bus įsisąmoninta ir paskatins tinkamai elgtis. Vieni ramiai išklauso griežtu tonu išsakytą kritiką jų poelgių atžvilgiu, kiti tuoju patį įsisiskaudina, išgirdę vos vieną žodį, kuris paliečia jų nepaprastai jautrų „Aš“. Kai kuriems galima iš karto nurodyti jų problemų pagrindinį šaltinį, kitus prie to reikia artinti labai atsargiai, išlaukiant, kol Šventoji Dvasia palaipsniui, žingsnis po žingsnio, atves į supratimą, dėl kokios priežasties jų gyvenime nėra Dievo palaiminimo.

Kaip skirtingu greičiu auga augalai, taip ir skirtingai tikėjime ir Viešpaties supratime auga Dievo vaikai. Kai kurie jau po penkerių-septynerių metų po įtikėjimo stebina savo samprotavimų gilumu, o daugelis savo nominalioje krikščionybėje taip ir lieka kūdikystės stadijoje dešimtmečiais. Kaip ten bebūtų, besidarbuojančiam su žmonėmis Dievo tarnui niekada negalima pamiršti, kad visi jie yra sielos, už kurias pralietas šventas Kristaus kraujas. Ta kaina, kuri Golgotoje užmokėta už kiekvieną Dievo kūdikį, priverčia įsisąmoninti, kad į kiekvieną, ateinantį pas sielovadininką pagalbos, reikia žiūrėti kaip į neįkainojamą brangenybę ir ypatingo dėmesio objektą.

Be meilės ir kantrybės sielovadininkas privalo turėti sugebėjimą **užjausti** kitus. Ši savybė priartina prie žmonių, kurie išgyvena sunkius laikus ir ieško pagalbos. Užuojauta – labai stiprus jausmas. Jis sielovadininką ragina deramai rūpintis tais, kurie eina keliu, kuriuo savo laiku jis ėjo pats. Neužjautęs sergančios, sužeistos sielos, jis nesugebės nei jai patarti, nei paguosti žodžiu, nei padėti dalykiškai. Geriausias gailestingumo pavyzdys yra Pats Viešpats. Atėjęs į žemę, Jis tapo vienas iš mūsų (žr. Jn 1, 14), todėl supranta mūsų silpnybes ir užjaučia mus, kaip pasakyta: „*Juk mes turime ne tokį Vyriausiąjį*

Kunigą, kuris negalėtų atjausti mūsų silpnybių, bet, kaip ir mes, visaip gundytą, tačiau nenusidėjusį“ (Hbr 4, 15). Jis, panašiai kaip mes, gyvena žemišką gyvenimą ir patyrė viską, ką patiriame ir mes. Būtent Jo malonės jėga galime būti užjaučiantys guodėjai kenčiantiems žmonėms.

Sekanti būtina sielovadininko savybė yra sugebėjimas išlaikyti **vidinę širdies rimtį ir sielos ramybę**, kas asmeninio pokalbio metu persiduoda tam, kuris ieško pagalbos, kurio širdyje siaučia audra ar kuris išgyvena asmeninio ir dvasinio gyvenimo dramą. Sielovados tarnautojas niekada neturi pamiršti, kad niekam negali duoti daugiau, nei turi pats. Širdies rimtis ir ramybė iš jo tarsi „persilieja“ į atėjusį pagalbos, ramina ir gydo jį. Ir atvirkščiai, skubotumas ir susierzinimas verčia žmogų gailėtis, kad kreipėsi į tokį tarnautoją. Būti taikdariu, t. y. sėti į žmonių širdis ramybę, viltį ir pasitikėjimą, turi būti vienas iš pagrindinių ir privalomų sielovadininko tarnystės tikslų. Vadinas, jei kuriuo nors savo gyvenimo momentu dėl vienos ar kitos priežasties jis praranda savo širdies rimtį ir sielos ramybę, tam laikotarpiui privalo susilaikyti nuo sielovados tarnystės.

Kiekvienas Dievo tarnas, juo labiau sielovadininkas, taip pat turi būti **blaivus ir išmintingas**. Tai parodo, kad tarnautojas yra patyręs ir subrendęs dvasiškai. Šios savybės atėjusį pagalbos nuteikia juo pasitikėti ir kelia jam pagarbą. Užjausdamas atėjusią sielą ir išgyvendamas kartu su ja, sielovadininkas turi išlaikyti blaivų protą ir sugebėti teisingai analizuoti, kas papasakota. Atėjusio į sielovadą žmogaus niekada negalima skubėti apginti. Turime neužmiršti, kad kiekvienas žmogus linkęs pateikti įvykius jam labiausiai naudingoje šviesoje. Sielovadininkas privalo turėti omeny, kad žmogus pateko į vienokią ar kitokią situaciją dėl to, kad kažkur tikriausiai pats padarė klaidą, kurią dabar reikia padėti surasti. Išmintingai patarti galima tik tada, kai pats vadovaujiesi išminties šaltiniu – Dievo žodžiu. Sielovadininkas ypatingai privalo

žinoti tas Rašto vietas, kurios aiškina pačią žmogaus esmę ir įvairių paklydimų ir nuopuolių priežastis.

Apie gebėjimą tylėti ir išlaikyti išpažinties paslaptį nėra net būtinumo daug kalbėti. Šį klausimą mes jau nagrinėjome ankstesniame skyriuje. Apie sugebėjimą visada būti **pasiruošusiam padėti** pasakytina tik tiek, – jei sielovadininkas tokios savybės neturi, vargiai jis gali vykdyti tokią tarnystę. Gyvenimas pašvęstas tarnauti kitiems žmonėms yra gyvenimas aukojamas ant Dievo altoriaus, kuris reikalauja save visiškai atiduoti tiems, kuriems tu tokiu momentu esi reikalingas. Kaip gydytojas, pamiršęs savo skausmą, koks jis bebūtų stiprus, turi skubėti pas ligonį, taip ir sielovadininkas, pamiršęs savo problemas ir poreikius, turi būti pasiruošęs tuojau pat ištiesti pagalbos ranką tam, kuriam ji reikalinga. Kadaise senovės medicinos simbolis buvo deganti aptekėjusi žvakė, kuri skleisdama šviesą pati turi sudegti. Ši iliustracija puikiai atspindi gyvenimo ir tarnystės esmę žmogaus, kuris visiškai pasišvenčia tarnauti sergančioms ir sužeistoms sieloms. Štai kodėl geriausia dovana dvasinei tėvystei ar motinystei būtų trumpi, bet daug reiškiantys žodžiai ant tokio tarnautojo ar tarnautojos antkapio: „*Sudegė, šviesdamas (šviesdama) kitiems*“.

Nors Dievo žodis kalba: „**Džiaukitės su besidžiaugiančiais, verkite su verkiančiais**“ (Rom 12, 15), deja, tokią savybę turi nedaugelis. Dažniausiai mus džiugina tik tai, kas asmeniškai mums priklauso, o liūdina tai, kas sukelia nepatogumus ar skausmą ne kam nors kitam, o mums patiems. Paprastai kitų žmonių kančios mus domina mažiausiai, nes tai drumsčia mūsų pačių ramybę. Tiems, kurie rūpinasi tik savimi, tai tik papildomas krūvis, kurio, pagal galimybes, stengiamasi išvengti. Tačiau sielovados tarnystėje be šių nuostabių žmogiškųjų savybių paprasčiausiai neįmanoma išsiversti. Jos yra būtina tokios tarnystės sąlyga ir dalis.

Kai kuriems Dievo pašauktiems tam darbui sielovadininkams yra iš aukštybių duodamas dar vienas

nuostabus **gebėjimas** – tam tikrais atvejais **jausti kito žmogaus nuodėmę**. Apie tai pasakyta Šventajame Rašte: „*Nedorėlio nuodėmė kalba (ta prasme „atsiliepia kaip aidas“) mano širdyje, kad nėra Dievo baimės prieš jo akis*“ (Ps 36, 1). Paprastai tai vyksta tada, kai žmogus tarytum nori suprasti, kodėl jis kenčia ir atitolo nuo Viešpaties, tačiau dar nepasiruošęs giliai ir nuoširdžiai išpažinti savo nuodėmę, ją ryžtingai pasmerkti ir jos atsisakyti. Tokiu būdu jis elgiasi taip, kaip pasakyta: „*Jis pataikauja sau, kai suranda savyje kaltę, kurios reikėtų nekęsti. Jo burnos žodžiai – nedorybė ir klaida. Jis liovėsi elgtis išmintingai. Gulėdamas jis mąsto nedorybes, eina negeru keliu, neatsisako pikto*“ (Ps 36, 2-4).

Tokios sielos, kreipdamosios į sielovadininką, tik išsekina jo dvasines jėgas ir atima brangų laiką, kuris galėjo būti panaudotas prasmingiau, patarnaujant kitiems žmonėms. Dievas, žinodamas, kad tarnautojo jėgos ir galimybės yra ribotos, ateina jam į pagalbą ir atidengia (per jo dvasią), kokios nuodėmės vergystėn yra puolęs prieš jį sėdintis žmogus, ar tai bus paleistuvystė, pasipiktinimai, kritika ar kitų nuteisimas. Toks Dievo vedimas yra tam tikru laipsniu dvasių skyrimo dovanos išraiška, apie ką kalbama Pirmojo laiško korintiečiams dvyliktajame skyriuje.

Tokiu atveju sielovadininkui patartina palaukti ir patarti sielai ieškoti Viešpaties veido, kad Jis atvertų jos dvasines akis ir padėtų pamatyti savo nuodėmę arba užimti griežtesnę poziciją ir sutikti toliau bendrauti tik su sąlyga, jei ji sutiks stoti į bekompromisę dvasinę kovą ir pasiryš atviram pokalbiui. Esant tokiai situacijai, reikia melsti vedimo iš aukštybių, kad suprastume, koks iš abiejų kelių yra teisingas ir priimtinas kiekvienu konkrečiu atveju. Tik vienas Viešpats žino kiekvieno žmogaus širdį ir tik Jis neapsirinka.

Pasaulis perpildytas paguodos žodžių stokojančių širdžių, ir, kad galėtume joms padėti, reikia patiems kaiti ką išgyventi. Sugėbėti kitiems perduoti tau Dievo atskleistas galias tiesas galima tik perėjus nelengvą įtemptų

paieškų, griežtos disciplinos, daugiamečio rūstaus dvasinio grūdinimo ir nesuskaičiuojamų kentėjimų kelią. Tikru guodėju gali tapti tik tas, kuris pats labai daug kentėjo. Būtent dėl tos priežasties būsimų sielovados tarnų daliai tenka patirti daug liūdesio, ligų, vargo ir ašarų, kurių prasmę jie pradeda suprasti, kai susitinka su žmonėmis, priblokštais juos ištikusią bėdą. Toks tarnas, ligoninės palatoje kankinamas kūno ligų, pradeda pažinti nuostabų Dievo sugebėjimą guosti kitus. Dangiškasis Gydytojas, tvarstydamas jo sielos žaizdas, moko teikti pagalbą sužeistoms širdims tų žmonių, kuriuos Jo numatytu laiku Jis atveda pas jį. Dalindamasis savo išgyvenimais ir patirta iš aukštybių paguoda, sielovadininkas naudoja tą patį balzamą, kuriuo kadaise jį gydė Dievas. Ir tada nusivylusioje ir išvargintoje sieloje skausmą keičia viltis, kuri atneša palengvėjimą ir teikia paguodą. Taip Viešpats darbuodamasis su indu, Jo apvaizda numatytu sielovados tarnystei, moko jį gyvenimo ir dvasinės išminties, kad vėliau jis galėtų pamokyti kitus. Toks išankstinis paruošimas duoda sielovadininkui gebėjimo įvykdyti numatytus konkrečius uždavinius, iš kurių svarbiausi yra sekantys:

a) **Paguoda ir palaikymas**, t. y. gerų, išeinančių iš širdies gilumos žodžių naudojimas, įtikinimai ir konkrečių pavyzdžių taikymas, – t. y. tokios priemonės, kurios padeda nuraminti vargo prislėgtą žmogų, mažina patiriamą skausmą, duoda pasitikėjimo ir įžiebia viltį. Pranašo Izaijo knygoje yra puikūs žodžiai, labai gerai atspindintys tokios prievolės svarbą ir būtinumą sielovados tarnystėje: „*Guoskite, guoskite Mano tautą, – sako jūs Dievas. – Kalbėkite paguodą Jeruzalei...*“ (Iz 40, 1-2). Ar ne nuostabu, kad trečiasis Dievo Trejybės asmuo vadinasi Dvasia-**Guodėja**? Deja, žmogui pagundymų, išbandymų ir sunkių gyvenimo aplinkybių metu labiau būdinga prarasti vidinę ramybę ir rimtį, pulti į liūdesį ir nusivylimą. Tokią minutę labai norisi būti šalia žmogaus, kuris galėtų surasti prasiskverbiančius iki širdies

gilumos paguodos žodžius ir dvasiškai palaikytų tavo ištikusiam išbandyme ir varge.

b) **Padrąšinimas ir įkvėpimas** – tai visų įmanomų priemonių panaudojimas, kurių tikslas išvesti žmogų iš pesimistinio beviltiškumo būklės, pakelti nuotaiką, įkvėpti viltį geresnei ateičiai ir drąsos, kad jis galėtų, nenuleisdamas rankų, toliau gyventi, dirbuotis ir žengti pirmyn. Kenčiančios sielos ir silpnos dvasios žmogui ypatingai svarbu, kad jį kas nors užjaustų ir paguostų. Dievas Savo vaikus nuolatos padrąsina, nes jie geba labai greitai nusiminti ir pulti į neviltį. Panašiai elgiasi ir sielovadininkas, kuris vykdo Šventojo Rašto nurodymą, kaip parašyta: *„Sustiprinkite suglebusias rankas ir klumpančius kelius. Sakykite išsigandusioms širdims: „Būkite drąsūs ir nebijokite. Štai jūsų Dievas atkeršys ir atlygins. Jis ateis ir išgelbės jus“* (Iz 35, 3-4).

c) **Auklėjimas** – tai patarimas ir pamokymas dvasinių ligonių ir nusilpusių žmonių, kurie susipainiojo savo bėdose ir problemose. Sielovadininkas yra tarsi mokytojas, auklėtojas ir vadovas, kurio svarbumas Biblijoje paminėtas ne kartą (2 Kar 12, 2; Pat 9, 9 ir 22, 6; Hbr 13, 7). Visais laikais auklėjimas buvo Dievo tautos neatsiejama dalis, tačiau, kaip anksčiau taip ir dabar, jo metodai būna įvairūs. Teologai moko žmones per savo teologinius kūrinius, misionieriai neša Gerąją Naujieną tiems, kurie dar nežino Dievo, evangelistai kreipiasi į žmones didelių ir mažų evangelizacijų metu, pastoriai ir pamokslininkai auklėja savo bendruomenės narius, sielovadininkai dirbuoja konkrečiai su kiekviena siela. Jie gilinasi į visas jos asmenines problemas ir poreikius, padeda bendromis maldomis, duoda vertingus patarimus ir pamokymus, kurie padeda augti dvasiškai. Jie daro tai, ką žmogus labiausiai vertina ir ko šių laikų krikščionybei labiausiai trūksta. Sielovadininko patarimas, pamokymas ir paaiškinimas dažnai yra ta „duona“, kuri „metama ant vandens“ (žr. Ekl 11, 1). Visa tai yra kaip brangi relikvija, perduodama toliau ir tampa paguoda ir

palaiminimu daugeliui sielų. Ne atsitiktinai, dalindamasis turtingiausiu dvasiniu patyrimu su savo mokiniu Timotiejumi, apaštalas Paulius kalbėjo: „*Ir ką iš manęs girdėjai prie daugelio liudytojų, patikėk ištikimiams žmonėms, kurie sugebės ir kitus mokyti*“ (2 Tim 2, 2).

d) Dar vienas labai svarbus sielovados tarno uždavinys yra **išrauti priešinimąsi Dievo žodžiui**. Kol nebus to pasiekta, dvasinis sielos išgydymas yra neįmanomas. Darbą su žmonėmis reikia pradėti tokioje būsenoje, kurioje jie yra ir tęsti iki tol, kol jie pradės suprasti, ko jiems trūksta. Po to reikia supažindinti, kokius reikalavimus žmogaus gyvenimui kelia Kristus. Žinoma, gali būti, kad jie pradės aiškinti, jog tokių aukštų reikalavimų jie niekada negalės įvykdyti. Svarbu įtikinti, kad to nori Jėzus, o Jis niekada iš mūsų nereikalaus nieko, ko negalėtume įveikti. Juk būtent dėl to Viešpats mums dovanojo Šventosios Dvasios jėgą, kad taptume panašūs į Jį. Ir, jei nepaisant visų aiškinimų ir pastangų, žmogus ir toliau priešinsis Dievo žodžio reikalavimams, galvodamas, kad jie neįvykdomi, labai abejotina, kad jo siela bus išgydyta.

Dievas sielovados tarnystėje Savo tarnui ar tarnaitai ne tik atveria neapbrėpiamą savo mąstais slaptąjį Savo vaikų sielų pasaulį, bet ir suteikia autoritetą ir didelius įgaliojimus. Tai labai svarbu, stojant į dvasinę kovą, ir ypatingai svarbu, kai reikia dirbti su sielomis, turinčiomis problemų dėl okultinių nuodėmių. Visa tai sielovadininkui yra ne tik jo dvasinis universitetas, bet ir įpareigoja, kaip parašyta: „*Iš kiekvieno, kuriam daug duota, bus daug pareikalauta, ir kam daug patikėta, iš to bus daug ir išieškota*“ (Lk 12, 48). Būtent dėl tos priežasties tokie dalykai, kur Viešpats yra pakankamai atlaidus eiliniam krikščioniui, sielovados tarnui yra nuodėmė, už kurią jis neišvengiamai griežtai baudžiamas. Ir tai suprantama. Juk, jei jis kur nors nukryps nuo tiesos, tai atsilieps tiems, kuriuos jis moko. Tarnautojo egoizmas, neatsargumas, grubumas, nekantrumas, abejingumas ir beširdiškumas kenkia tiems, kuriems reikalinga jo

dvasinė parama ir pagalba. Ypač pragaištingai žmones veikia bet kokios jo „Aš“ išraiškos. Nesugebėjęs galutinai savyje numarinti šį blogį, jis negalės tokią tarnystę ilgai tęsti ir anksčiau ar vėliau turės ją palikti.

Sielovadininkas, mokydamas ir auklėdamas savo dvasinius vaikus, yra visiškai atsakingas prieš Dievą už jų sielos būseną. Juk, jei kuriuose nors dalykuose jis juos neteisingai pamokys, tai atsilieps jų tolimesniam krikščioniškam gyvenimui ir net gali ilgam užblokuoti protą tiesos pažinimui. Ne veltui Dievo žodis tvirtina: „*Parodyk vaikui kelią, kuriuo jis turi eiti, tai pasenęs jis nenukryps nuo jo*“ (Pat 22, 6). Tai patvirtina sekantis gyvenimiškas pavyzdys.

Vieną jauną merginą, kai ji išpažino Dievą savo gyvenimo Viešpačiu, sielovadininkas mokė taip: „*Tavo atgailos metu tau atleidžiamos visos tavo praeito gyvenimo nuodėmės, tarsi jų iš viso nebūtų buvę. Todėl tau daugiau niekada nebereikės žvalgytis atgal ir kapstyti, kas buvo kadaise. Nuo dabar tu esi Jo išrinktas kūdikis, turintis Dievo meilės ir Jo tobulybės pilnatvę*“. Išgirdusi tokius garbaus tarnautojo žodžius, ši ką tik įtikėjusi siela priėmė juos ir kaip vėliavą nešė per visą šešiasdešimt metų trukusį krikščionišką gyvenimą, kuriame, deja, nuolatos buvo visokių problemų. Bėda ta, kad iki įtikinti ji turėjo ryšį su okultiniu pasauliu. Burtų pagalba gydė karpas, aktyviai su savo mokyklos draugėmis dalyvavo spiritistų ratelyje, kur sukamos ant stalo lėkštės pagalba iškviesdavo mirusiųjų dvasias. Kai aštuoniasdešimties metų nuolatinį naktinių košmarų išvarginta moteris kreipėsi pas sielovadininką pagalbos, jis, išsiaiškinęs jos praeities kontaktus su tamsos jėgomis, pasiūlė melstis atsikirtimo malda nuo okultinių nuodėmių, tačiau tai daryti ji kategoriškai atsisakė. Ji tvirtai ir toliau tikėjo pirmojo sielovadininko mokymu, įtikinusio ją dar jaunystėje, kad nėra jokio reikalo atgailauti už buvusias iki įtikėjimo praeities nuodėmes. Deja tokioje būsenoje, be ramybės širdyje, ši vargšė siela išėjo į amžinybę.

Sielovados tarnautojo atsakingumą didina dar viena aplinkybė – ilgesnį laiką su juo bendraujantys žmonės pradeda jį mėgdžioti. Nejučiomis jie pradeda kartoti jo žodžius, posakius, mėgdžioti reakcijas, elgesį ir net bendravimo būdą su Dievu ir artimaisiais. Bibliją jų gyvenime pradeda užimti tiek vietos, kiek ir jų mokytojo gyvenime. Maldai jie skirs tiek laiko, kiek ir jis. Jei sielovadininkas gyvenimo kentėjimus ir vargus pasitinka, nepasiduodamas liūdesiui ir nusiminimui, jo dvasiniai vaikai taip pat bus „atlieti“ pagal tą patį pavyzdį. Jauni krikščionys, bendraudami su uoliais dvasiniais tėvais, perima iš jų veiksmingą tikėjimą, negėstančios meilės kibirkštį žūstančios sieloms, siekį ir pasiryžimą tarnauti Dievui bei kitus įpročius. Būtent dėl tos priežasties apaštalas Paulius, kreipdamasis į korintiečius, kalbėjo: „*Todėl raginu jus: būkite mano sekėjai!*“ (1 Kor 4, 16).

Tenka apgailestauti, kad toks mėgdžiojimas ir kūniškų, ir dvasinių savybių „*perdavimas*“, deja, tuo neapsiriboja. Kaip ir kūniškų tėvų atveju, kurie savo vaikams per genus perduoda savo charakterio ir išorės bruožus, taip ir dvasiniai tėvai ir motinos per sielovados tarnystę (ypač, jei ji tęsiasi metais) gali savo auklėtinius „*apdovanoti*“ ne tik geru, bet ir nuodėmingu „*paveldu*“, jei kovoje su kokia nors yda jie nebuvo pasiekę visiškos pergalės. Pavyzdžiui, vienas uolus ir visų mylimas pamokslininkas, kurio gilus Biblijos pažinimas stebino daugelį tikinčiųjų, kentėjo nuo akių geismo. Suprantama, iš gėdos jis apie tai niekam neįsidrįso prisipažinti. Vesdamas sielovados tarnystę, nors ir teisingai mokė apie paleistuvystės pavojų, tačiau būdamas pats nuo tos ydos nelaisvas, dvasioje šią nuodėmę perduodavo savo auklėtiniams. Tokios tarnystės rezultatas buvo apgailėtinas. Ne tik jo paties vaikai kentėjo nuo paleistuvystės nuodėmės, pasireiškusios įvairiomis formomis, bet dar ir tie, kuriuos jis auklėjo dvasiškai, buvo „*apdovanoti*“ akių geismu, nors anksčiau tokios ydos neturėjo.

„*Dvasinės infekcijos*“ būdu gali būti perduota bet kokia kita nuodėmė, kaip daugiakalbystė, savignyra, kritika,

įstatymiškumas, nuosavas teisumas, savęs aukštinimas, šiuolaikinis fariziejiškumas ir kitos, įskaitant net nesveiką pomėgį kokiai nors pramogai ar pomėgiui. Tai išryškėja tik tada, kai ta ar kita siela kreipiasi pagalbos pas kitą sielovadininką, kuris gerai pažįsta ankstesnįjį, tiksliau jo silpnybes, klaidas ir apsirikimus. Suprantama, apie tokį „paveldą“ aukai kalbėti neverta, kad ji neužkietintų savo širdies prieš kaltininką. Apie šią problemą kalbame tik dėl to, kad tie, kurie tarnauja sielovadoje, dar kartą labai rimtai pagalvotų apie savo atsakingumą prieš Dievą ir prieš tuos, kurie į juos kreipiasi.

Sielovadininkas neturi pamiršti, kad kaina už paaukotą gyvenimą tarnavimui kitiems bus apkalbos, peikimas, įžeidinėjimai ir plūdimas. Juk šėtonas be perstojo keršija tiems, kurie išdrįsta jam priešgyniauti, stodami į mūšį už sielas, kurias jis kankina. Ir dažniausiai jis smogia per tuos, už kuriuos toje dvasinėje kovoje kovojame ar anksčiau kovojome. Štai dėl ko sielovadininkas visada privalo būti pasiruošęs tokiam atvejui, kad žmogus, kuriuo jis rūpinosi ir už kurį jis meldėsi, gali kada nors sukilti ir pasidaryti jo aršiausiu priešu, kuris eis ir pasakos, kad jis jam norėjo viešpatauti. Ir, žinoma, tokie žmonės niekada nenorės prisiminti, kad buvo laikas, kai savo mokytoją jie vos ne dievino ir kaip Dievo valią su džiaugsmu priimdavo jo patarimus.

Beje, čia nėra nieko naujo. Pranašas Jeremijas, kuris nepaprastai mylėjo savo tautą ir kurio lūpomis Dievas daugybę kartų perspėjo Izraelį dėl nukrypimų nuo tiesos, nuolat buvo plūstamas ir neapkenčiamas tų, kuriems tie Dievo žodžiai buvo skirti. Jį plūdo, jį dergė, iš jo tyčiojosi ir net siekė jo gyvasties, kalbėdami: „*Sunaikinkime medį ir jo vaisius! Išraukim jį iš gyvyjų žemės, kad užmirštų jo vardą!*“ (Jer 11, 19). Pailsęs nuo persekiojimų, grasinimų ir plūdimų pranašas su kartėliu kalbėjo: „*Visi mano artimi draugai laukia mano suklypimo: „Gal jis leis suviliojamas, tada jį nugalėsime ir jam atkeršysime!“*“ (Jer 20, 10).

Panaši istorija įvairiose variacijose kartojasi ir mūsų dienomis. Viena tikinti moteris kreipėsi telefonu sielovadininko pagalbos ir po to jau nedavė jam ramybės metų metais. Skambindavo dėl kiekvieno menkniekio ir dieną, ir naktį, prašydama melstis, kai dvasiškai pasijusdavo blogiau. Kai šis jai priminė, kad taip nederėtų elgtis, nes ne tik jai vienai reikalinga pagalba ir reikėtų pagalvoti ne tik apie save, bet ir apie kitus, taip pat ir apie jį, atsižvelgiant į jo jėgas ir laiką, ji labai įsižeidė. Ji manė, kad būtent tokia turi būti sielovadininko tiesioginė pareiga. Išsakiusi sielovadininkui savo nepasitenkinimą, nenuirimo ir pradėjo apie jį skleisti neįsivaizduojamas paskalas. Pasakojo, kaip jis ją atstūmė ir įžeidė, pačiu nepatraukliausiu būdu tikino visus, kad tas žmogus išdidus ir pasipūtęs, net nesuvokdamas, kad taip piktinasi išdidus ir išsakyta pastaba įžeistas jos „Aš“.

Panašūs atvejai sielovados tarnautojo gyvenime nėra kokie nors išimtiniai. Tačiau, kad ir kaip bebūtų skaudu apie tai girdėti ir sunku tai ištverti, sielovadininkas turi visiškai mirti žmonių nuomonei, jų apkalboms, jų plūdimumams ir pagyrimams ir degti tik šventu siekiu – vykdyti tai, dėl ko jį pašaukė Pats Dievas. Kai vykdome Dievo paliepimus, pasiteisinimams ir apsigynimui paprasčiausiai nebelieka laiko. Siekis teisingumo savo atžvilgiu iš kitų reiškia nukrypimą nuo mūsų ištikimybės Dangiškajam Tėvui. Jei nuolatos ieškome teisingumo, tai, patys to nepastebėdami, tampame nepatenkinti, reiklūs ir pradedame save apverkti, užduodami vieną ir tą patį klausimą: „Kodėl su manimi taip elgiamasi?“.

Turėtume suprasti, kad viskas, kas vyksta mūsų gyvenime, yra Dievo valia. Tik tokio supratimo dėka būsime pajėgūs išlikti kantrūs bei draugiški ir tiems, kurie mums įkyri ir vienokiu ar kitokiu būdu įskaudina. Be viso to svarbu nepamiršti, kad Dievas pastoviai darbuojasi ne tik su kiekvienu tikinčiuoju, bet ir su sielovadininku. Vadinasi, Jis gali tokias mums nemalonias asmenybes panaudoti kaip darbo įrankius, reikalingus Jo išmintingo

plano vykdymui. Tai supratę, mokėsime sugebėti jiems net dėkoti už tokiu būdu teikiamą palaiminimą. Tai padės visiškai išsilaisvinti nuo murmėjimo ir pasipiktinimo.

Daugiametė sunki tarnystė, visiškai save atiduodant Dievui ir žmonėms, gali taip stipriai dvasiškai išsekinti, kad atrodys jog nebėra jokių gyvybinių jėgų. Tokio nuosmukio priežastis nėra nuodėmė. Išsekina ne kokia nors nuodėmė, o pati tarnystė, ir čia nėra nieko stebėtino. Juk toks tarnas, nors ir gauna jėgų iš aukštybių, vis tik yra paprastas žmogus, kurio kūnas gali pavargti, nusilpti ir išsekti. Paprastai tokiomis minutėmis atrodo, kad atsidūrei prie savo jėgų ir galimybių ribos. Taip nutikus, reikia visų pirma patikrinti savo paskatas ir sumanymus, kurių vedamas ėmeisi tokio darbo. Iš kur kilo šis tarnavimas ir kas buvo jo pagrindas? Ar tai buvo Dievo pašaukimas, į kurį tu atsiliepei ir pasitikėdamas Viešpačiu pradėjai ši nelengvą darbą? O gal tavo akstinas buvo paprasčiausias palankumas žmonėms ir noras jiems padėti? Gal tave įpareigojo kiti, galvodami, kad tu su tomis pareigomis susitvarkysi? O gal tai buvo gerumo proveržis, o tu neįvertinai savo jėgų, o dabar tavo širdyje aimanos: „*Viešpatie, aš daugiau šito nebeatlaikysiu!*“?

Jei pasitikrinęs, vis tik neabejoji savo išrinkimu ir pašaukimu, tada tavo kūnui ir sielai reikalingas paprasčiausias poilsis, koks reikalingas kiekvienam, kas daug ir įtemptai dirba. Neverta visiems aiškinti, kad labai pavargai. Ne kiekvienas tai supras. Kai kas už atsisakymą tokiu momentu jam padėti tave gali net ir nuteisti. Pasielk taip, kaip elgėsi Jėzus, Kuris kadaise vaikščiojo tokiaame pat kūne, kaip ir mes. Kartkartėmis Jis nuo Jį sekusios ir ieškančios pagalbos žmonių minios pasitraukdavo į kalnus ar dykvietes, kad galėtų vienumoje bendrauti su Savo Tėvu (žr. Mk 6, 46). Taip pat Jis elgėsi ir su Savo mokiniais. Rūpindamasis jais Jis neretai kalbėjo: „*Eikite vieni į nuošalią vietą ir truputį pailsėkite*“ (Mk 6, 31).

Taip, kad visapusiškai save pašventus tarnavimui Dievui ir žmonėms, negalima pamiršti išblaivinančių ir

kviečiančių būti išmintingais Šventojo Rašto žodžių: „Ar nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla, ir Dievo Dvasia gyvena jumyse? Jei kas Dievo šventyklą niokoja, tą Dievas sunaikins, nes Dievo šventykla šventa, ir toji šventykla – tai jūs!“ (1 Kor 3, 16-17). Taigi, kiekvienas iš mūsų, taip pat ir sielovadininkas, esame atsakingi už savo kūną ir neturime teisės sąmoningai jį niokoti, išvargindami iki visiško išsekimo. Rūpinantis sielomis, privalu kartkartėmis pasitraukti iš problemų sūkurių ir begalės savo reikalų, kad galėtume, atsiskykę tylumoje, pabendrauti su Viešpačiu. Laikas, praleistas su Tuo, Kas Pats yra neišsenkamas jėgų šaltinis, atgaivina mus ne tik dvasiškai, bet ir fiziškai, atneša į mūsų sielas tylą, rimtį ir taip trokštamą ramybę.

Pabaigai norėčiau duoti keletą patarimų tiems, kurie ruošiasi pasišvęsti rūpintis šaukiančių pagalbos žmonių sielomis:

1. Nesiimkite šios tarnystės patys savo iniciatyva, nes vargu, ar galėsite ją vykdyti be jėgos iš aukštybių, tačiau ir neatsisakykite jos, jei Viešpats šaukia šiam sunkiam, bet palaimintam darbui.

2. Rūpindamiesi sielomis niekada nieko neatidėliokite vėlesniam laikui. Bet koks dvasinės pagalbos vilkinimas gali būti pavojingas. Tai ne tik sutrukdo sielai reikiamu metu gauti pagalbą, bet ir pats sielovadininkas pradeda jausti kaltę ir apgailestavimą. Dažnai atsitinka taip, kad žmogus išgirdęs, kad šiuo metu jam neatsirado laiko, išeina ir daugiau niekada nebesugrįžta. Jei krikščionis subrendo išpažinčiai ir ieško galimybės atverti savo širdį, reikia atidėti visus kitus darbus į šalį ir juo užsiimti tuojau pat. Patardami ar pamokydami atkreipkime savo dėmesį, kokia forma, koku tonu ir kokia dvasia tai darome. Būna gi ir taip, kad pati idėja buvo gera ir teisinga, bet buvo perduota taip, kad viskas buvo nubraukta.

3. Išklausant atėjusį pagalbos, gilinantis į jo problemas ir poreikius, labai svarbu, kiek įmanoma greičiau

priartinti jį prie paties svarbiausio – savo nuodėmės suvokimo. Prisiminkime paralyžiuotąjį iš Evangelijos pagal Morkų antrojo skyriaus. Keturi draugai, atnešę ir nuleidę jį pro stogą pas Jėzų, turėjo vieną tikslą, – kad jis būtų išgydytas. Tačiau Jėzus, pamatęs ir įvertinęs jų tikėjimą, pradėjo gydyti ne paralyžiuotojo kūną, o jo sielą: „*Sūnau, tau atleidžiamos tavo nuodėmės!*“. Juk būtent nuodėmė atskiria mus nuo Dangiškojo Tėvo, o tai silpnina dvasią, kelia sumaištį sieloje, prarandama ramybė ir dažnai būna mūsų kūno ligų ir negalių priežastis. Todėl, teisingai suprasdami šį Viešpaties mums paliktą pavyzdį, tarnystėje su sielomis taip pat pradėkime nuo to, nuo ko pradėjo Jis – nuo padarytų nuodėmių suvokimo. O po to jau galima pereiti prie jų sukeltų pasekmių. Paralyžiuotasis galėjo keltis, imti savo guolį ir eiti į savo namus tik po to, kai jam buvo atleistos nuodėmės. Taip ir mums, nusilpusiems Dievo vaikams, pirmiausia reikia suvokti savo nuodėmes, atgailauti ir prašyti jų atleidimo.

4. Kai išsvarginta siela ateina į sielovados tarnavimą, jokių būdu negalima imtis staigių veiksmų – kaip proletarui „*atraitojus rankoves*“ pradėti iš pagrindų griauti senąjį dvasinio mąstymo, požiūrių, supratimų ir įsivaizdavimų pasaulį. Ne veltui liaudies išmintis tvirtina „*griauti – ne statyti*“, o tai reiškia, kad griauti yra nesudėtinga, o sugebėjimui statyti reikalinga išmintis, žinios, kantrybė ir dvasiškai praskaidrintas protas. Vargas tarnautojui, neišskiriant ir sielovados tarno, kuris griaudamas žmoguje sena, nenurodo kelio, kaip statyti nauja! Jau geriau jam būtų iš viso nesiimti tokio subtilaus ir deliktaus dalyko. Negalima brautis į skausmingai jautrų žmogaus sielos pasaulį kaip drambliui į bakalėjinių gaminių kioskelį. Taip galima pridaryti tiek bėdų ir problemų, kad prireiks ne vienerių metų iš jų išsikapanoti.

5. Jau nuo pat pradžių, tik pradėjus tokią tarnystę, kiekvienas sielovadininkas turi žinoti, kad jis neturi teisės vadovauti jo auklėtinių gyvenimui. Perspėdamas apie tokį pavojų Osvaldas Chambersas (Oswald Chambers)

kalbėjo: „*Mes gauname pačią griežčiausią pamoką tada, kai užsispyrusiai nenorime suprasti, kad neturime teisės kištis į kitų gyvenimą. Prireikia nemažai laiko, kol suvokiame, kaip pavojinga kištis į „Dievo verslą“, tai yra mėginti koreguoti Dievo numatytą planą mūsų artimųjų gyvenimui. Tai turėtų būti teisinga ir pačių mūsų geriausių ketinimų atžvilgiu, kai norime padėti juos išlaisvinti iš ištikusių kentėjimų. Taip elgdamiesi mes mėginame užkirsti kelią tam, kam leido vykti Dangiškasis Tėvas, kas tolygu užkirsti kelią Viešpaties valios išsipildymui. Mes kitam galime siūlyti tai, ko neturime teisės siūlyti. Galime patarti tai, ko neturime teisės patarti. Jei bus reikalinga, kad būtent tu patartum, tai Dievas taip ir padarys per Šventąją Dvasią. Tavo reikalas išsaugoti teisingus ir artimus santykius su Dievu, kad tu visada žinotum ir skirtum, kada Dievas per tave kalba tavo artimui“.*

6. Kiekvienam pašauktam šiai tarnystei labai svarbu mokėti nuo savęs nusimesti žmonių nusiminimo, liūdesio, kentėjimų, nerimo ir problemų našta ir visa tai atiduoti Viešpačiui. Tai ir yra paslaptis, kaip šėlstančioje gyvenimo jūroje išlaikyti savo širdies rimtį ir ramybę. To neišmokus, sielovadininkas ilgai neatlaikys ir greitai dvasiškai palūš. Kristoferis Blumhardtas (Kristoffer Blumhardt), XIX a. vokiečių tarnautojas, turėjo nuostabią savybę, kai ilgai klausęs ir su ašaromis meldęsis už savo globotinius, po to galėjo lengvai ir laisvai užmigti. Paklaustas, kaip jam tai pasiseka, atsakė: „*Nejau Dievas toks bejėgis, kad aš savo nerimu turėčiau Jam padėti? Kasdien ateina toks laikas, kai reikia nuo savęs nusimesti visą sunkumų našta ir perduoti Dievui*“. Toks požiūris visiškai atitinka Biblijos patarimą: „*Meskite ant Jo savo rūpesčius, nes Jis jumis rūpinasi*“ (1 Pt 5, 7). Beje, tam, kurį Pats Dievas išrinko sielovados tarnystei, tai didelių problemų nesudaro.

7. Pašauktam šiai tarnystei ir apdovanotam iš aukštybių išmintimi ir jėga reikia tarnauti ne savo, o Dievo garbei. Vargas sielovadininkams, kurie savo pašaukimą

naudoja norėdami įgyti žmonių tarpe autoritetą ir užsitar-
nauti dėkingumą bei pripažinimą ir nepastebimai tampa
garbinimo ir išaukštinimo objektu! Juk, tarnaudami Dievui
ir žmonėms, mes vis vien liekame menkaverčiai vergai,
apie kuriuos Šventajame Rašte pasakyta: „*Taigi jūs, atlikę
visa, kas jums pavesta, sakykite: „Esame nenaudingi vergai.
Padarėme, ką privalėjome padaryti“*“ (Lk 17, 10).

8. Tokia tarnystė reikalauja, kad jai visiškai pasišvęs-
tume. Labai svarbu niekada nepamiršti labai svarbaus
Biblijos perspėjimo: „*Prakeiktas, kas Viešpaties įsakymą
vykdo akibroktai*“ (Jer 48, 10). Juk ši tarnystė surišta su
tuo, kas mūsų Gelbėtoji yra be galo brangu – žmonių
sielomis, už kurias Jis praliejo ant kryžiaus Savo šventą
kraują. Jei koks nors darbas yra vertas to, kad jo imtis, tai
jis turi būti daromas visu stropumu. Tai ypatingai svarbu
darbui su sielomis. Tai būtina sąlyga, įpareigojanti dirbti
tokį darbą.

9. Sielovadininką, kaip ir kiekvieną žmogų, gali iš-
tikti nusivylimo, liūdesio ir nevilties akimirkos, ir ypač,
kai jis mato, kad tie, kuriems jis atidavė daugelį savo gy-
venimo valandų ir dienų, pradeda vis daugiau tolintis
nuo Viešpaties arba staiga, perpykę, skelbia jam karą. Ir
tada pradeda atrodyti, kad visa, ką darei, buvo veltui ir,
kad tavo tarnystėje nebuvo Viešpaties. Tokiu metu reikia
prisiminti, kad Dievo atlygis už mūsų darbą bus matuo-
jamas ne esminėmis permainomis sielose, su kuriomis
mes darbavomės, o pastangomis ir uolumu, įdėtu į kiek-
vieną sielą, nes visa tai darėme Viešpačiui. Taigi, pasistip-
rinkime Biblijos žodžiais: „*Nepavarkime daryti gera, nes
savo metu pjausime derlių, jei nepailsime!*“ (Gal 6, 9).

7 skyrius

Sielovados tarnystės ypatumai su žmonėmis, turinčiais okultinių problemų

Mielieji! Pradedant nagrinėti šią mūsų dienomis labai svarbią ir aktualią temą, visų pirma reikia atkreipti dėmesį, kad žmonės abejotinos tamsiųjų jėgų pagalbos kreipdavosi nuo seniausių laikų. Tačiau XX amžiaus antroje pusėje ir XXI amžiaus pradžioje, mūsų laikais, stebimas neregėtas susižavėjimas okultizmu ir neįtikėtinas jo plitimo greitis. Skirtingai nuo ankstesnių amžių, kai jis buvo apėmęs tik atsilikusias tautas ir neišsivysčiusias šalis, dabar jis plinta į labiausiai pažengusias, civilizuotas ir taip vadinamas „*kriščioniškas*“ pasaulio šalis.

Įvairiausi ekstrasensai, žiniuonys, burtininkai ir labai praktiškai užtvindė visą pasaulį. Susidaro toks įspūdis lyg būtų prasivėrusios kosmoso gelmės, iš kur prapliupo demoniškų jėgų srautas tam, kad visiškai pavergtų žmonių sielas ir nublokštų jas į pragaro karalystę. Galima tik stebėtis, kaip įvairiausios okultinės praktikos ir rytų religijos užvaldo žmonių sielas, pradedant jau nuo ankstyvos kūdikystės. Tokį visuotinį potraukį ir atsida-
vimą okultizmo vergystei liudija ir patvirtina diegiamos į ikimokyklinio ir mokyklinio auklėjimo programos, sukurtos šiuolaikinio judėjimo „Naujasis amžius“ („New Age“) ideologijos pagrindu. Vienas iš pavyzdžių gali būti iš pirmo žvilgsnio visai nekaltai atrodančių, „*mandalų*“ spalvinimas vaikų darželiuose ir pradinėse klasėse. Jų istorija savo šaknimis susijusi su budizmu, induizmu ir paslaptingu Tibeto burtininkų gyvenimu. Tai susieta su savihipnoze, meditacija, mažyliams ir mokinukams kerinčiomis ir tariamai raminančiomis muzikinėmis melodijomis, joga, grupine dinamika ir kt. Vaikiškų prekių parduotuvės perpildytos žaislų, vaizduojančių raganas, demonus, vampyrus, šėtoną ir pan. Jaunosios kartos protus ir pasaulėžiūrą atitinkama linkme formuoja kompiuteriniai

žaidimai, turintys okultinę potekstę, srautai siaubo filmų, kuriuos žiūri ne tik suaugę, bet ir vaikai, daugybė veiksmo trilerių, propaguojančių prievartą, žmogžudystę ir paleistuvystę. Tad neverta stebėtis, kad mūsų mažyliai, kankinami košmarų, negali ramiai miegoti, o vyresni vaikai į tėvų perspėjimus ir draudimus gali atsakyti tokiu įtūžiu ir agresyvumu, kad vargšai tėveliai ir mamytės tiesiog pasimeta, nesuprasdami, iš kur visa tai atsirado.

Daugelio pagoniškų tautų moterys, tarp jų ir slavų, jaučia nesuvaldomą potraukį ezoterikai (kilo iš graikiško žodžio „*esoterikos*“, reiškiančio „*susiję su tuo, kas yra viduje, kas yra slapta ir mistiška*“ – vertėjo past.) ir viskam, kas surišta su šėtoniškų jėgų veikimu. Neverta stebėtis, kad tokios tų jėgų apraiškos kaip prietarai, tikėjimas pranašiškais sapnais, lengvabūdiškas susižavėjimas liaudiškais gydymo metodais, daugelis iš kurių tiesiogiai susiję su okultizmu, padidintas dėmesys mistiniams reiškiniams ir okultiniams fenomenams tapo neatsiejama mūsų gyvenimo dalimi ir taip ji „*permerkė*“, kad to tiesiog nebejaučiame.

Tačiau labiausiai liūdina tas faktas, kad to neišvengė net po visą pasaulį paplitusios krikščioniškos bažnyčios. Visuotinai priimta bažnytine tradicija tapo reikšti atitinkamą toleranciją baltajai magijai ir visokiems netradiciniams gydymo metodams. Ne tik pasauliečiai, bet ir krikščionys pasiruošę mokėti bet kokią kainą, kad tik išgytų nuo savo ligos. Nesivargindami gilintis, kuo pagrįsti tokie gydymo metodai ir vaistai, naudojami homeopatiniais, antroposofiniais gydymo metodais taip pat hipnoze, akupunktūra ir kitais rytų medicinos būdais, – tai yra viskuo, kas atėjo iš okultizmo.

Šių laikų krikščioniškuose judėjimuose vis labiau pripažintini ir populiariesni tampa įvairiausių sričių gydytojai ir stebukladariai, kurie Jėzaus vardu į savo siaubingos apgaulės vis labiau plintančius tinklus gaudo dar nepažinusias tiesos patiklias sielas. Tad nevertėtų stebėtis ir pasimesti spėlionėse, norint gauti atsakymą į visus

jaudinantį klausimą – „*Kodėl mūsų dienomis krikščionys tokie atšalę, o šėtonas pasiekia pergalę po pergalės?*“. Juk savo nesidomėjimu, abejingumu ir pasyvumu, mes patys atvėrėme jam duris, pro kurias jis, nieko nelaukdamas, prasmuko ir sėkmingai atlieka savo griaujamąjį darbą.

Krikščioniškos bendruomenės šiam klausimui skiria labai mažai dėmesio arba iš viso jį nutyli. Dievo vaikai yra labai silpnai pasiruošę kovai su tamsos jėgomis. Dažnai jie net priešinasi priimti pačias elementariausias žinias apie tamsos pasaulį. O rezultatas – lieka apgauti šėtono užuot jį nugalėję. Apsiginkluoti tokiai kovai visais dvasiniais ginklais privalo ne tik patyręs sielovadininkas, bet ir kiekvienas brandus, samprotaujantis krikščionis. Būtent dėl tos priežasties, nežiūrint, kad klausimai, kaip sielovados tarnystėje dirbti su okultinių problemų turinčiais žmonėmis, krikščionis baugina ir trukdo gilintis į šios problemos esmę, trumpas ir aiškus atsakymas į juos yra absoliučiai reikalingas.

Pradžioje norėčiau paliesti dar vieną problemą. Tarp Dievo vaikų yra nemažai galvojančių, kad paveikti okultizmo žmonės negali įtikėti Jėzų Kristų ir priimti Jį kaip savo Gelbėtoją. Tai absoliučiai neteisingas požiūris. Sielovados praktikoje šokiruoja toks faktas, kad įvairių krikščioniškų konfesijų narių tarpe tikinčiųjų procentas, kurie buvo anksčiau ir yra iki šiol susirišę su pragaro jėgomis, nuolat didėja. Pirma priežastis yra didėjantis okultinių vaistų ir gydymo metodų plitimas. Antra priežastis – nuolat auga atsiverčiančių į Dievą žmonių skaičius, kurie į bažnyčias ateina su savo okultinės praeities problemomis.

Antras šiuolaikinių krikščionių tarpe paplitęs paklydimas yra vyraujanti nuomonė, kad, atgailavus ir atsiverčius į Viešpatį bei atgimus iš aukštybių, žmogus iš tamsos jėgų išlaisvinamas automatiškai. Vyraujant tokiam požiūriui, labai sunku suvokti tikėjimo brolių ir seserų dvasinių problemų esmę. Ypač, kai tos problemos atsiranda, atrodytų, visiškai teisingos jų krikščionybės fone. Žmogaus sąmonėje paprasčiausiai nesutelpa suvokimas, kaip

gali, nežiūrint į sąmoningą atgailą ir aiškią pergalę prieš kai kurias nuodėmes, dar reikštis kadaise buvusios okultinės priklausomybės pasekmės. Tokį pasimetimą šiuo klausimu galima paaiškinti nesuvokimu, kad atgaila ir atsivertimas į Dievą atneša žmogaus sielai tik tikėjimą į Gelbėtoją. Tam, kad žmogus būtų išlaisvintas iš šėtono grandinių, į kurį jis kadaise kreipėsi „pagalbos“, dar reikalingas rimtas papildomas darbas. Taigi pagalbos teikimas žmonėms, turintiems okultinių problemų, kasdien tampa vis aktualesne būtinybe.

Teikti tokią dvasinę pagalbą yra ypatingai atsakingas ir labai sunkus darbas. Tokiam darbui nepasitelksi jokios tradicinės tikėjimo išpažinimo dogmatikos ar įteisintų nustatytų ritualinių sielovados tarnystės normų. Šie dalykai labiau atbaido, dar giliau stumia į neviltį šėtono surištą sielą, negu stiprina viltį ir pasitikėjimą Viešpačiu, kad Jis padės. Sielovadininkas privalo ne tik pats šventai gyventi, kad turėtų dvasinį autoritetą ir jėgos iš aukštybių, bet taip pat atiduoti visas jėgas, turėti begalinę kantrybę ir sugebėti mylėti dieviška meile-agape. Juk net pats stipriausiai okultizmo nuodėme surištą žmogų Dievo akyse yra siela, už kurią Jėzus ant kryžiaus praliejo Savo kraują. O jei taip, tada jis, be abejonių, vertas, kad dėl jo stotume į ryžtingą kovą, nekreipdami dėmesio į šėtono neapykantą ir jo galimą kerštą. Jis, suprantama, nepanorės iš savo siaubingų grandinių paleisti eilinę auką.

Vienuoliktame Evangelijos pagal Joną skyriuje pasakojama apie Lozoriaus prikėlimą iš mirties gniaužtų. Šio stebuklo pabaiga aprašyta taip: „*Ir numirėlis išėjo. Jo rankos ir kojos buvo apvyniotos laidojimo aprišalais, veidas aprištas drobule. Jėzus jiems liepė: „Atvyniokite jį ir leiskite jam eiti“*“ (Jn 11, 44).

Gelbėtojo žodžiai „*atvyniokite jį ir leiskite jam eiti*“, kurie buvo pasakyti šio įvykio liudininkams, skirti šandien visiems krikščionims, ir ypatingai tiems, kurie pašaukti rūpintis sielomis. Žmonės, turintys okultinių problemų, yra tarsi aprišti varžančiais aprišalais, jų akys

uždengtos tamsos gaubtu. Todėl tada, kai Dievo Sūnus juos išlaisvina, svarbu, kad atsirastų kas nors, kas galėtų nu-
traukti tuos varžančius aprišalus. Štai dėl ko, pradėjus sie-
lovados darbą su okultizmo aukomis, reikia pirmiausia
padėti jiems įsisąmoninti, kad Dievo Sūnaus kančios ant
kryžiaus ir Jo prisikėlimas iš mirusiųjų kartą ir visiems lai-
kams išlaisvino mus iš tariamos šėtono valdžios. Tas sielas
privalu įtikinti, kad Kristus, sugriovęs satanizmo tvirtoves,
taip pat atėmė galią visoms demoniškoms jėgoms. Dievo
Karalystės ir šėtono karalystės kare Kristus jau pasiekė
pergalę ir sudaužė šėtono kalėjimo vartus. Tai ateinan-
tiems pas Viešpatį, dovanauja teisę būti tikriems, kad mūsų
gyvenime išsipildys Dievo Sūnaus pasakyti žodžiai: „*Vieš-
paties Dvasia ant Manęs, nes Jis patėpė Mane skelbti Gerąją
naująją vargšams, pasiuntė Mane gydyti tų, kurių širdys
sudužusios, skelbti belaisviams išlaisvinimą, akliesiems –
regėjimą, siuntė vaduoti prislėgtųjų*“ (Lk 4, 18). Labai
svarbu, kad šėtono kankinamas žmogus suvoktų, kad tai
ne paprastas kažkada įvykęs įvykis, bet jam priklausanči
tos pergalės dalis. Po tokio įžanginio pokalbio, paaiškinus,
kodėl turime teisę drąsiai stoti į būtiną dvasinę kovą, reikia
žmogų nuteikti, kad norint pasiekti trokštamo rezultato,
jam pačiam reikės atkakliai kovoti. Reikia atkreipti dėmesį,
kad okultizmo prislėgtieji, kaip ir visi kiti žmonės, viliasi,
kad pergalė gali būti pasiekta lengvai ir greitai stebuklingu
būdu vien tik tarnautojo maldos dėka. Tačiau sielovados
tarnystės praktika rodo, kad tokie dalykai vyksta labai
retai. O šiais laikais šou renginiuose demonstruojami ste-
buklai ir akimirksniniai išlaisvinimai, tapę tokių renginių
svarbiausia dalimi, visiškai neatspindi, kas vyksta iš tik-
rųjų. Paprastai išlaisvinimas pasiekiamas sunkios dvasi-
nės kovos eigoje. Ta kova gali tęstis dienas, savaites,
mėnesius, o kartais net metais. Jos baigtis dažnai pri-
klauso nuo paties okultizmo paveikto žmogaus pastangų.
Būtent jis turi būti tos kovos pagrindinis iniciatorius. O
jei jis netrokš tokio išlaisvinimo visa širdimi, vargiai ar
jam bus galima padėti.

Įsijungus į tokią kovą, sielovadininko pareiga visų pirma išsiaiškinti, ar žmogaus gyvenime nebuvo kontaktų su okultiniu pasauliu, kas galėjo būti tokios priklausomybės priežastimi. Tai galėjo būti gydymasis pas būrėjas ir bobutes-užkalbėtojas, ateities spėjimas iš delno ar iš kortų, „pagalbos“ kreipimasis pas kerėtojus, magus, ekstrasensus ir kitokius „gydytojus“, užkalbėjimas magiškų užkeikimų ir gydymasis burtų pagalba (miežių ir karpų naikinimas, skausmo, rožės, išvaržų užkeikimai), domėjimasis spiritizmu bei kitokiais okultiniais fenomenais. Jokios reikšmės neturi, kada tai vyko: vaikystėje ar jau pats praktikavo, ar kas nors manipuliavo su juo, ar pats naudojo įgytus okultinius sugebėjimus sau ar pažįstamiems. Tokia pati situacija yra ir su prakeikimais. Nesvarbu, ar jie buvo paveldėti (tai yra perėję iš ankstesniųjų kartų), ar iškalbėti jam pykčio priepuolyje, ar keršto įkarštyje iš kieno nors (tėvo, motinos, kaimyno, čigonės ar kitų žmonių). Apie tai kalbama Jokūbo laiške 3, 8-10.

Išsiaiškinti tokius faktorius yra gana sudėtinga. Juk daugelis patekusių šėtono vergijon sielų nieko nežino apie juos slegiantį prakeikimą. Tai galėjo atsitikti ankstyvoje kūdikystėje, kai naktimis jie būdavo neramūs ir išgąstyje ar sirgdami verkdamo. Mamos ar močiutės, norėdamos padėti, nešė juos „gydyti“ baltosios magijos pagalba pas bobutes ir užkalbėtojas, o dažnai ir pačios jiems burtininkavo. Tarp besikreipiančių sielovados pagalbos yra ir tokių, kurie net neįtaria, kad dar motinos iščiose buvo atiduoti šėtonui ar „apdovanoti“ okultinėmis dovanomis ir sugebėjimais, perduotais per paveldėjimą nuo močiučių, senelių, tėvų ir kitų artimų giminaičių. Tokiu atveju sielovadininkas turi tokiam žmogui patarti apie tai išklausinėti savo tėvų, vyresniųjų brolių ar seserų, ar kitų pažįstamų žmonių. Jei dėl kokių nors priežasčių to padaryti neįmanoma, reikia orientuotis pagal žemiau pateiktus požymius. Jie gali padėti įtarti ir aptikti galimą okultinę priklausomybę, demoniškų jėgų įtaką ar slegiantį žmogų prakeikimą.

Šie **tipiniai požymiai** pasireiškia pas žmogų kaip negatyvūs charakterio bruožai ar negeri polinkiai. Jie palieka antspaudą jo išorėje, laikysenoje, poelgiuose, reakcijose, santykiuose su artimaisiais bei visam žmogaus krikščioniškame gyvenimui, net jei jis įtiki Viešpatį. Visi tie požymiai būdingi tamsos kunigaikščiui – šėtonui ir atspindi jo šėtonišką maištininko, melagio, skundiko, išpuikėlio, naikintojo, žudiko ir žmonių neapkentėlio prigimtį.

1. Okultizmo prislėgtų žmonių išorė nemeili, jie paniurę, rūškani. Kartkartėmis išryškėja blausus, sunkus žvilgsnis, kuris nejučiomis verčia galvoti, kad pro jo akis žvelgia šėtonas. Kartais veidas įgauna nesuprantamai atstumiančią ir bauginančią išvaizdą, kuri tuojau pat grįžta į įprastinę, kai žmogus pajunta, kad jį kas nors stebi. Bendraudami su kitais, jie arba labai plepūs, arba tyleniai ir užsisklendę. Jiems būdinga dažnos ir staigios nuotaikos permainos: nuo netikėtos euforijos iki ilgai trunkančios sunkios depresijos. Jų reakcijos į įvairias gyvenimo aplinkybes dažnai neadekvačios ir sunkiai suvokiamos.

2. Jie greitai įsiskaudina, įtarūs, pagiežingi, kerštingi, pavydūs, nesutaikomi, nesugebantys atleisti. Jiems būdingas egoizmas ir egocentrizmas (dėmesio sutelkimas į save), polinkis gėrėtis savimi ir girti save. Jie išdidūs, pasipūtę, arogantiški (net tada, kai savo gyvenime nieko nėra pasiekę), aukština save prieš kitus, savimyls, pasitikintys, patenkinti savimi, tuščiagarbiai ir garbėtroškos.

3. Nelaisvi nuo okultizmo žmonės savo artimiesiems ir aplinkiniams yra šiurkštūs, kietaširdžiai, šalti, reiklūs, atkaklūs, užsispyrę, nedėkingi, priešginos, nepaklusnūs, ironiški ir skeptiški. Jiems būdingas vadovavimo ir valdžios siekis, noras valdyti kitus. Kai kurie iš jų gali siekti jų įsivaizduojamo teisingumo. Tačiau toks siekis išreiškiamas niurzgėjimu, murmėjimu, pastoviu nepasitenkinimu visais ir viskuo, padidintu reiklumu namiškiams ir periodiškai pasireiškiančiu stulbinančiu širdies kietumu. Jie linkę kritikuoti, greitai pasipiktina, ieško kitų žmonių nuodėmių, klaidų ir apsirikimų, visada pasiruošę teisti,

kaltinti ir atvirai sukilti. Tokie žmonės bažnyčioje yra pagrindiniai kivirčių, ginčų, nesutarimų ir susiskaldymų iniciatoriai. Jiems būdingas polinkis apsimesti, meluoti, vogti ir apgaudinėti. Jie pažada, bet nevykdo, gali lengvai ir, nejausdami jokie sąžinės graužimo, apšmeižti, piktžodžiauti.

4. Tokiems žmonėms būdingas padidintas irzlumas, rūstumas, greitai besiplėtojantis įtūžis, kuris gali peraugti į nepaaiškinamus įniršio priepuolius, net į agresiją. Neretai juos persekioja mintys ką nors nužudyti. Ir ne būtinai priešus, bet net pačius savo artimiausius žmones: vyrą, žmoną, savo vaikus ar tėvus. Vyras naktimis gali būti kankinamas minčių nužudyti šalia miegančią žmoną. Motina ar tėvas periodiškai apimami noru smogti peiliu, užsmaugti ar koku nors kitu būdu nužudyti savo kūdikį. Tie, kurie sugeba save kontroliuoti, tiesiogine prasme išsenka kovoje su pačiais savimi ir periodiškai pasireiškiančiais panašiais savo charakterio bruožais, nesuvokdami, iš kur tai ir kodėl taip yra. Suprantama, jie niekam apie tai nepasakoja, bijodami, kad kiti nuo jų šalinsis. Savo kančias jie atveria tik asmeninio pokalbio metu per sielovados tarnystę.

5. Juos dažnai persekioja naktinės baimės ir košmariški sapnai apie pasikėsinimus į jų gyvybę, dėl ko jie nesąmoningai rėkia ir prabunda išpilti šaltu prakaitu. Jie bijo tamsos ir vienatvės, nes jaučia, lyg kambaryje yra kažkas baisaus. Kartkartėmis mato tamsius šešėlius ar gąsdinančias būtybes, keliančias neapsakomą siaubą. Ilgus, įkyrių minčių nemigos periodus keičia nepaaiškinama vidinio nerimo būsena, laukiant įvyksiant kažko baisaus. Tai sukelia neurozes ir visišką nervų sistemos išsekimą. Juos periodiškai kankina panikos priepuoliai, apima nepaaiškinama sielos sumaištis, širdyje nelieka ramybės. Daugelis jaučia mirties baimę, gali kilti netikėti isterijos priepuoliai, kurie dažnai baigiasi sąmonės netekimu.

6. Okultizmo prislėgtiems žmonėms būdingos seksualinės nuodėmės su visomis jų išraiškos įvairovėmis. Praktiškai jie visi kankinami ydų, vienaip ar kitaip susijusių su

šia žmogaus gyvenimo sfera. Todėl labai svarbu sielovadinio pokalbio metu švelniai, bet tiesiai paliesti šį klausimą. Dažniausiai tokias nuodėmes išduoda akių ir kūno geismas bei lūpų nešvara, pasireiškia susidomėjimas pornografija, kalboje naudojami nešvankūs žodžiai ir ciniški posakiai, nešvarūs juokeliai ar nedviprasmiškos užuominos. Minčių, vaizduotės ir jausmų nešvara pasireiškia per tai, kas pasakyta liežuviu. Ne veltui Dievo žodis sako: „*Juk lūpos kalba tai, ko pertekusi širdis*“ (Mt 12, 34). O kai širdis užteršta, tai pasireiškia per nuolatos pasikartojančias nuodėmes: nepasotinamą masturbavimąsi, paleistuvystę, santuokinę neištikimybę ir daugybę šlykščių lytinių išskrypimų kaip lesbietizmas, homoseksualizmas, zoofilija ir lytiniai santykiai su demonais bei piktomis dvasiomis.

7. Turintys okultinių problemų žmonės, įtikėję Viešpatį, tampa arba paviršutiniškais nominaliais krikščionimis, arba, atvirkščiai, linę į kitą kraštutinybę – vaizduoja esą ypatingai šventi, bet kokia proga pabrėžia savo maldingumą bei dievotumą. Jų dvasinis gyvenimas dvilypis ir veidmainiškas. Jie linę į įstatymiškumą ir nuolat apsimetinėja tokiais, kokie iš tikrųjų nėra. Jie neturi pergalingo gyvenimo ir nėra užtikrinti, kad yra išgelbėti. Tokie tikintieji linę izoliuotis nuo išorinio pasaulio ar tampa visokiausių sektų ar ypatingai konservatyvių grupių nariais, kur pagrindinis dėmesys skiriamas išorei ir ten nustatytų nurodymų bei ceremonijų laikymuisi. Prisilaikant tokių nurodymų bei taisyklių, tampa lengviau vaizduoti tariamą palaimą ir už jos slėpti savo bejėgiškumą ir neveiksmingumą. Dažniausiai jie neturi dvasinės pusiausvyros arba atkrinta nuo tikėjimo ir grįžta į pasaulį, arba vaikštinėja iš vienos bažnyčios į kitą, ieškodami kažko tokio, ko ir patys nesuvokia.

8. Turintys okultizmo problemų krikščionys nesugeba giliai suprasti dvasinių dalykų ir nenori gilintis į Šventąjį Raštą, kurį dažniausiai nelabai supranta. Tas pat pasakytina ir apie pamaldų metu klausomus pamokslus. Kai kurie iš jų patiria neįveikiamą norą bėgti iš pamaldų.

Dažnai jie prisiverčia skaityti Bibliją vien todėl, kad yra krikščionys. Taip pasireiškia buvusių ryšių su okultiniu pasauliu pasekmė – **blokada visko, kas yra dvasiška**. Tiesa, gali reikštis ir priešingas polinkis – perdėtai išmintingai, įmantriai postringauti teologiniais ir filosofiniais klausimais, kurie neįkvėpia, o tik vargina klausančius. Jie aiškiai linkę aiškinti kitiems, mokydami, kaip jiems dera elgtis, nors jų pačių gyvenimas toli gražu nėra idealus ir dažnai nesiderina su Šventojo Rašto reikalavimais.

9. Dažnai klausydami, skaitydami ar studijuodami Dievo žodį, jie užsnūsta (apima taip vadinamas „*bažnytinis miegas*“) arba labai greitai pamiršta, kas buvo kalbėta iš sakyklos. Jie sunkiai suvokia dvasinių pamokymų prasmę, o jei ir klauso, vis vien nepriima į širdį, vadinasi, ir nevykdo. Labai ryškiai pasireiškia nesugebėjimas priimti kokios nors konkrečios Šventojo Rašto eilutės, kuri kalba tiesiogiai jų širdžiai. Dėl šios priežasties jiems pradeda atrodyti, kad viskas, kas parašyta Biblijoje yra kaip mirusi ir nieko nekalbanti raidė. Jiems patinka, girdint visiems, ilgai ir užtęstai melstis, pabrėžtinai gražbyliais žodžiais, kurie tarsi išmukti, bet juose nėra Šventosios Dvasios jėgos. Daugelis iš jų pasyvūs ir apatiški viskam, kas vyksta bažnyčioje. Gali būti ir atvirkščiai – yra pabrėžtinai aktyvūs, griebiasi tai vieno, tai kito dalyko.

10. Dar vienas tokiems krikščionims būdingas požymis yra užsilaikymas dvasinės kūdikystės stadijoje. Jie gali visiškai arba ilgam laikui nustoti dvasiškai augę be mažiausių poslinkių pirmyn. Įsisavinę pačias paprasčiausias Gelbėjimo Evangelijos tiesas, aršiai priešinasi bet kokiems dvasinio tobulėjimo siekiams, vertindami juos vos ne kaip šventvagystę. Jų krikščionybė formali. Jiems nekyla noro skaityti dvasinę literatūrą ir ypač tokią, kuri atskleidžia okultinės priklausomybės esmę. Jie tokios literatūros net nenori laikyti namuose, nes tada jaučia nerimą ir baimę.

11. Be to jie priešiška nusistatę prieš bet kokias pastangas ir veiksmus, kai norima tokiems žmonėms padėti. Jie visiškai nesutinka, kad būtina sielovadininkui

išpažinti visas savo nuodėmes, atskleidžiančias kontaktus su tamsos jėgomis, nes, pasak jų, Dievas ir taip viską žino. Toks priešinimasis gali išaugti iki to, kad net pradedama atvira kova su agresyviais išpuoliais prieš sielovados tarnautojus, kurie tuo užsiima. Juos apima nepaaiškinama vidinė baimė, kai pradeda suvokti, kad gali prireikti stoti į atvirą kovą su tamsos jėgomis (*Būna ir išskirtinių atvejų, kai Viešpats iš tiesų paliečia žmogaus širdį. Tada, atvirkočiai, kyla nesuvaldomas noras sužinoti kiek įmanoma daugiau, kas galėtų padėti. Jis tada jau pasiruošęs viskam, kad tik galėtų rasti išeitį iš savo problemų ir savo dvasinės ak-lavietės*).

12. Daugelis jų periodiškai pradeda abejoti Biblijos teisingumu ir Dievo buvimu arba visiškai neigia Jo buvimą ir net pradeda Jį koneveikti. Tokios mintys nėra jų pačių mintys. Jas įteigia šėtonas. Po to tokia siela gali save skausmingai kaltinti, pasmerkti amžinai pražūčiai, o kiek vėliau vėl grįžti į prieštaraavimo būseną viskam, kas dieviška ir šventa, ir ypatingai pralietam Kristaus kraujui. Visa tai tokiems žmonėms kelia siaubą ir skatina ieškoti sielovadininko pagalbos. Tačiau, kai tik tarnautojas prasiitaria, kad tokiu atveju būtinas apsivalymas ir šventėjimas bei atviras okultinių nuodėmių išpažinimas, jie tuojau pat užsisklendžia ir stengiasi nepastebimai pokalbį nukreipti kita linkme.

Reikia suprasti, kad daugelis iš išvardintų požymių gali būti būdingi savimyliams egocentriškiems žmonėms bei nepastovios psichikos asmenims. Tačiau, kai išryškėja keli arba daugelis iš tokių požymių, – tai jau įrodymas, kad asmuo kenčia dėl okultinių problemų, ir nesvarbu, ar jis tai pripažįsta, ar kategoriškai neigia.

Reikia atkreipti dėmesį, kad okultinės priespaudos pasekmės gali **kai kada** pasireikšti visa eile ligų: nepaaiškinamu medicininiu požiūriu nutukimu ar suliesėjimu, nevaisingumu bei nesugebėjimu išnešioti vaisiaus, sunkiomis lėtinėmis kepenų ir inkstų ligomis, artrozėmis, artiritais, pusiausvyros ir judesių koordinacijos mechanizmo

funkciniais sutrikimais, nepagydoma alergija, nepaaiškinamais širdies skausmais su ritmo sutrikimu (nors tyrimai gali neparodyti jokių nukrypimų nuo normos), tam tikra akių patologija ir retomis kurtumo-nebylumo formomis, lunatizmu, epilepsija, periodiškais galvos skausmais ir ypač, kai skaitomas ir tyrinėjamas Dievo žodis, nesuvokiamais apalpimo atvejais su mėšlungiu ir veido raumenų traukuliais, kartkartėmis pasikartojančiais ir nepaaiškinamais paralyžiaus atvejais, išsėtine skleroze ir imuninės sistemos funkciniai sutrikimais.

Slegiamų okultinio prakeikimo šeimoms būdingos onkologinės ligos ir depresinės būklės ne vienam, o keliems asmenims iš tos šeimos. Taip pat gali būti būdingi kiti žalingi potraukiai: rūkymas, alkoholizmas, narkotikų vartojimas, taip pat šlykščiausi seksualiniai iškrypimai: lytiniai santykiai su vaikais (dažniausiai tėvų, senelių, dėdžių) ir santykiai su artimais giminaičiais – dėdėmis, tetomis, broliais, seserimis arba pusbroliais ir pusseserėmis. Tokiose šeimose dažnesni skyrybų atvejai ir vidinių santykių šaltumas, nelauktos ir nenormaliai ankstyvos mirtys, savižudybės, autoavarijos ir kitokios tragedijos.

Visus sielovadininkus, tarnaujančius turintiems okultinių problemų žmonėms, vienija nuomonė: atėjęs sielovados pagalbos žmogus turi laisvę atvirai išpažinti ar neišpažinti savo nuodėmes, tačiau okultizmo prislėgtoms sieloms tokia nuodugni, gili ir detali išpažintis yra tiesiog privaloma. Būtina išpažinti ne tik okultines ir dažnai su jomis susijusias seksualines nuodėmes, bet ir visas savo ydas. Kitaip, kaip rodo tokios tarnystės praktika, galutinis tokių žmonių išlaisvinimas nevyksta. Jei toks tikintis neįvardins tikrais vardais savo nuodėmių ir pirmiausia susijusių su okultizmu, nepadės nei paprasti pokalbiai ar išaiškinimai, nei įprastinės maldos.

Sekantis po tokios išpažinties žingsnis yra malda, kurios metu žmogus garsiai atsisako bet kokios jam šėtono valdžios. Reikalas tame, kad susidomėjęs okultiniais dalykais žmogus, suvokdamas tai ar nesuvokdamas, sudaro su

šėtonu sutartį. O tokia sutartis būtinai turi būti nutraukta. Tik tada ji tampa juridiskai niekinė. Išsakyti tokį atsikirtimą geriausia prie tarnautojo (dažniausiai sielovadininko), kuris šiuo atveju yra tokio veiksmo liudininkas.

Vokiečių kalba toks veiksmas vadinasi „*Lossagegebet*“, kas pažodžiui reiškia „*išlaisvinanti malda*“ arba „*atsikirtimo malda*“. Ji reiškia ne tik atsisakymą nuo šėtono valdžios, bet taip pat atgailą ir dėkingumą Viešpačiui už tokia Jo dovanotą galimybę ir parodytą malonę. Tam tikros nustatytos ypatingos formos atsikirtimo maldai nėra. Meldžiamasi laisvai. Svarbu tik tai, kad okultizmo slepiamo žmogaus lūpos garsiai išsakytų žodžius, nutraukiančius bet kokius ryšius su šėtonu ir pragaro jėgomis, kurių pagalbos jis kreipėsi nors ir vieną kartą. Orientaciniu tokios atsikirtimo maldos pavyzdžiu gali būti tokie žodžiai: „*Jėzaus Kristaus vardu prie liudininko aš atsisakau nuo visų mano kontaktų su okultiniu pasauliu ir taip pat nuo visų šėtono teisių man ir visiškai atiduodu save į Viešpaties rankas. Ir skelbiu, kad nuo šiol aš priklausau tik Jam ir tik Jį pripažįstu savo Karaliumi, Dievu ir Šeimininku*“.

Sunkesniais atvejais, kai žmogus labai giliai įklimpęs į okultizmą, buvo kreipęsis baltosios ar juodosios magijos „*pagalbos*“, praktikavo burtininkavimą, spiritizmą, satanizmą arba savo krauju buvo pasirašęs sutartį su šėtonu, buvo žiniuonis, kerėtojas, ekstrasesensas ir pan., geriau melstis labiau konkretesne malda, pavyzdžiui: „*Šaukdamasis mano Viešpaties Jėzaus Kristaus Vardo, aš atsižadu, šėtone, tavo valdžios man! Išsilaisvinęs iš tavo grandinių aš dabar visiškai priklausau savo Gelbėtojiui, atsiduodu į Jo rankas ir šaukiuosi pralieto Golgotoje Jėzaus kraujo apsaugos. Nuo šiol, šėtone, tu jau nebeturi valdžios man ir nebegali man viešpatauti ir toliau aš nenoriu su tavimi turėti nieko bendro*“.

Meldžiantis tokia nuo šėtono valdžios atsikirtimo malda, teisingiau tai atlikti kiekvienai padarytai okultinei nuodėmei, kiekvieną jų atskirai įvardijant konkrečiu vardu, pavyzdžiui: „*Aš išsižadu prietarų, chiromantijos*

(ateities spėjimo iš delno – vert. past.), būrimo iš kortų ir iš rankos, spiritizmo, iššaukiant dvasias, lėkštės pagalba. Išsižadu karpų gydymo kerėjimu, kreipimosi į bobutes užkalbančias išgąstį, išvaržas ir rožinį uždegimą. Išsižadu magiškų užkeikimų, kuriais norėjau pakenkti žmonėms (išvardinti konkrečiai kiekvieną), taip pat atsižadu bet kokių darytų okultinių veiksmų poveikio. Atsižadu homeopatinių preparatų vartojimo, hipnozės ir anksčiau mano naudotų okultinių gydymo būdų (taip pat išvardinti), domėjimosi sapnininkais, NSO, horoskopais ir t. t.“

Panašus atsikirtimas yra labai „*karti piliulė*“ šetonui. Suprantama, jis imsis visko, kad sutrukdytų tai padaryti. Toks trukdymas gali pasireikšti spaudimu iš išorės arba nesuprantamu priešinimusi iš vidaus. Žmogus stengiasi susikonscentruoti, bet negali to padaryti. Sunkiai renka žodžius ir tuojau pat pamiršta, ką ruošėsi pasakyti. Lyg ir stengiasi atsižadėjimus išsakyti garsiai, bet žodžiai stringa gerklėje. Jie tarsi išblunka, išgaruoja iš atminties. Reikia įsidėmėti, kad tokių paveikių jėga yra tiesiogiai proporcinga okultinės priespaudos dydžiui. Tokiais atvejais sielovadininkas turi tuojau pat ateiti pagalbon ir pačiam pradėti iškalbėti atsižadėjimo maldos žodžius, kad esantis šalia ar bendraujantis telefono pagalba žmogus galėtų juos atkartoti.

Po to, kai žmogus pasimeldė ir maldavo Viešpaties atleisti visas nuodėmes ir jį apvalyti, rekomenduojama mels-tis sielovadininkui. Jis, naudodamasis jam iš Dievo suteiktu autoritetu, Jėzaus vardu įsako buvusioms žmoguije tamsos jėgoms jį palikti. Tokiai maldai taip pat nėra šablonų. Ji galėtų skambėti taip: „*Naudodamasis Jėzaus vardu ir duotu man iš aukštybių autoritetu kaip Dievo tarnautojui, remdamasis Dievo žodžiu: „Štai Aš duodu jums valdžią mindžioti gyvates ir skorpionus“ ir šaukdamasis sau pralieto mūsų Gelbėtojo kraujo apsaugos, tau, šėtone, įsakau palikti šią sielą. Tegul uždraus, šėtone, tau Viešpats ir tegul atims iš tavęs tavo valdžią šiam žmogui, todėl, kad aš esu liudininkas, kad jis (ji) išsižadėjo tavęs ir dabar visiškai priklauso*

tik Dievui. Nuo šiol tu nebeturi jokios valdžios šiam Dievo vaikui!” Po trumpos pauzės galima pasimelsti dar taip: „Dangiškasis Tėve! Aš atiduodu į Tavo rankas Tavo sūnų (duką) ir prašau, kad Tu pats jam (jai) vadovautum ir ves-tum jį (ją) gyvenimo keliu, kaip Tu esi jam (jai) numatęs“.

Naudojant iš aukštybių suteiktą jėgą, sielovadinin-kas turi būti tikras Jėzaus mokinys, būti apsisalęs nuo nuodėmių ir sutvarkęs savo gyvenimą. Kitaip toks įsiver-žimas į šėtono karalystę jam gali baigtis rimtomis pasek-mėmis panašiai, kaip tai atsitiko septyniems vyresniojo kunigo Skėvos sūnums, apie kuriuos kalbama Apaštalų darbų devynioliktame skyriuje. Meldžiantis už tokius žmones negalima ant jų galvos dėti rankų, nes to nedarė net Jėzus. Jis piktosioms dvasioms ir tamsos jėgoms tik įsakydavo palikti žmogų.

Atsikertant nuo šėtono valdžios yra labai svarbus ir psichologinis faktorius. Ir ne tik dėl to, kad atidengiama, kas buvo tamsoje, bet ir todėl, kad žmogus sąmoningai at-sisako šėtono ir palieka jo gretas, tapdamas kito Viešpaties – Jėzaus nuosavybe, ir nuo to momento yra Jo saugojamas. Nors šėtonas stiprus, tačiau Dievas – **VISAGALIS**. Vadinasi, kai esi Jo saugomas, jau nebereikia bijoti to, kas yra silp-nesnis. To suvokimas sielai suteikia ramybės ir rimties, su-stiprina fiziškai, o kartais net visiškai išgydo nuo kūno ir psichinių ligų, ką galime paliudyti sekančiu pavyzdžiu.

Viena krikščionė aštuoniolika metų sirgo depresija ir buvo tokios būklės, kad ištisus mėnesius turėdavo pra-leisti psichoterapeutinėse ligoninėse ir ilgai vartoti ant-idepresantus. Net kai palengvėdavo ir išleisdavo į namus, ji jausdavosi sugniuždyta ir prislėgta. Viskas baigėsi tuo, kad jos organizmas atsisakė priimti medikamentus, o siela tiesiog jų nebegalėjo pakęsti. Ją kankino nesupran-tamas pavojaus jausmas, įvairios baimės, negeros nuo-jautos, vargino širdies-kraujagyslių ir virškinamojo trakto sutrikimai. Visi medicininiai tyrimai ir medika-mentinis gydymas nedavė norimų rezultatų. Už ją mel-dėsi bendruomenės maldos grupė, tačiau ir tai nepadėjo.

Tai tęsėsi iki tol, kol ji nesikreipė patyrusio sielovadininko pagalbos. Paklausta, ar neturinti užslėptų nuodėmių, tarp jų kreipimasi okultinių jėgų pagalbos, ji tuoju pat atsakė „*taip*“. Pokalbio metu išaiškėjo, kad iki įtikint jį tikėjo prietarais, kerėjimo būdu gydė karpas ir miežius, dalyvavo spiritizmo seansuose, iškviečiant dvasias „*lėkštės sukimo*“ metodu, kreipėsi į ekstrasensus ir žiniuonis. Įtikėjusi ne vieną kartą vartojo homeopatinius preparatus ir gydėsi adatų terapija. Ir štai su tokiu okultinio palikimo „*paketu*“ ir niekada niekam neatskleistų daugybės savo nuodėmių našta, ji daug metų save laikė krikščione, buvo vietinės bendruomenės narė ir dalyvavo Viešpaties vakarienėje.

Jau po pirmos išpažinties ir atsikirtimo nuo okultinių jėgų maldos ji pasijuto daug geriau. Ir toliau Dievas tęsė Savo darbą su šia siela, atidengdamas viena po kitos jos nuodėmes, kurias ji taip pat išpažindavo ir atgailavo. Su kiekviena išpažintimi darėsi vis lengviau ir lengviau. Dingo baimės, pagerėjo miegas, vis rečiau vargino širdies, skrandžio ir žarnyno skausmai. Moteris pradėjo mažinti vartojamų vaistų dozę, o po kelių savaikių nustojo iš viso juos naudoti. Suprantama, pateiktas pavyzdys neduoda garantijos, kad, kai tik kreipsimės sielovadininko pagalbos, būtinai bus išgydytos visos kūno ir sielos negalios. Tačiau neužginčytina, kad okultinių nuodėmių atskleidimas ir išpažinimas su atsikirtimu malda nuo šėtono valdžios visada neša gerą vaisių. Tai neužginčijamai patvirtina gyvenimo praktika.

Dažnai sielovadininkų klausama, ar galima atkirtimo malda melstis už artimus gimines ir brangius tau žmones, t. y. ar tai galima atlikti už tuos, kurie nemano, kad tai jiems reikalinga, arba paprasčiausiai nenori to daryti? Kaip nebūtų gaila, tačiau ne. Atsikirtimo malda turi melstis pats okultiškai prislėgtas ir šėtono grandinėmis sukaustytas žmogus. Išimtis tik maži kūdikiai, kurie yra bejėgiškos okultinio poveikio aukos, kai jų tėvai, močiutės ar kiti artimi giminaičiai, norėdami jiems „*pagelbėti*“,

užtraukė jiems tokią nelaimę. Tokiu atveju motina ar tėvas, jei jie yra tokios bėdos iniciatoriai, turi prašyti Viešpaties jiems atleisti ir po to gali už juos melstis atkirtimo malda, ir geriausia tai atlikti, kai jie miega.

Mano sielovados tarnystės praktikoje buvo vienas atvejis, kai stipri krikščionė, palaiminta žmona ir maldininkė, būdama vienu kūnu su tikinčiu, bet okultizmo nuodėmių prislėgtu vyru, slaptoje už jį meldėsi atsikirtimo malda nuo tamsos jėgų (kadangi jis atsisakė tai daryti) ir gavo aiškų įrodymą, kad buvo išgirsta. Tačiau taip atsitinka labai retai. Paprastai tokį atsikirtimo aktą reikia atlikti pačiam kenčiančiam nuo okultinių problemų žmogui, ir tai nėra priklausoma nuo amžiaus. Galima pradėti nuo ankstyvos paauglystės, kai vaikas jau sugeba suprasti, apie ką jam kalba suaugę. Geriausia tai atlikti motinai ar tėvui, paprašius savo vaiko atleisti, kad kadaise, norėdami jam padėti, iš tikrųjų labai pakenkė. Po to pačiam paaugliui, jaunuoliui ar merginai reikia kreiptis pas sielovadininką, išpažinti savo nuodėmes ir kartu melstis atsižadėjimo malda. Juk Dievas niekada nieko nedaro per prievartą be paties kenčiančio noro ir asmeninio dalyvavimo.

Reikia akcentuoti, kad šio pasaulio kunigaikštis savo aukų, tai yra sielų, kurioms jis viešpatavo, lengvai nepaleidžia. Po atsikirtimo akto jis dar gali mėginti bauginti ir siųsti mintis, kad iš to, kas buvo atlikta, nėra jokios naudos. Tokią akimirką reikia prieš šėtoną išstoti tvirtu tikėjimu ir Jėzaus Kristaus kraujo jėga. Šėtonas, patyręs pralaimėjimą, ieško kitokių būdų ir priemonių, kaip sugrąžinti prarastą sielą. Ne atsitiktinai Evangelijos pagal Luką vienuoliktame skyriuje kalbama, kad netyrosios dvasios stengiasi sugrįžti į savo ankstesnius prarastus namus. Todėl išlaisvintas iš šėtono grandinių žmogus turi toliau būti labai atsargus ir visada budėti, kad koku nors būdu vėl nepatektų į okultinę priklausomybę.

Tenka apgailestauti, kad sielovados tarnystėje su okultizmo slegiamais ir apsėstais žmonėmis vis tik pasitaiko atvejų, kai visos pastangos būna veltui. Dažnai

atsitinka, kai atėjęs prašyti pagalbos žmogus pats visiškai nustoja kovojęs arba vieną kartą sąmoningai peržengė tą ribą, kur baigiasi Dievo apsauga. Tokių poelgių pasekmė pasireiškia visišku žmogaus nesugebėjimu melstis išlaisvinančia atsikirtimo malda. Jis lyg ir stengiasi iš savęs išstumti maldos žodžius, bet liežuvis neapsiverčia. Kai kuriems tuo metu kyla skausmingi žandikaulių ar gerklės traukuliai arba net pasirodo smaugimo požymiai.

Pavyzdžiui, viena moteriškė sielovadinio pokalbio metu visiškai sklandžiai išpažino savo baisias okultines nuodėmes. Tačiau, kai atėjo metas melstis atsikirtimo malda, visiškai prarado žadą. Stengdamasi iš visų jėgų įveikti perkreipusį jos burną mėšlungį, nelaimingoji stengėsi iš savęs išstumti bent vieną žodį, tačiau nieko nesigavo. Tada, norėdama save įveikti, įtempė visą kūną ir taip suspaudė rankas, kad sutraškėjo sąnariai, – ir tai nepadėjo. Jausdama savo bejėgiškumą, galų gale pradėjo raudoti. Kai sielovadininkas už ją pasimeldė, ji sunkiai užkimusiu balsu prakalbėjo: *„Aš negaliu. Man atrodo, kad kažkas mane smaugia. Mano gerklė ir liežuvis tarsi paralyžuoti. Jaučiu savo viduje neįtikėtiną pasipriešinimą, kurio neįstengiu įveikti, todėl... palikite mane ramybėje!“* Su šiais žodžiais ji nelauktai pašoko ir išbėgo iš kambario. Daugiau ji nebesugrįžo.

Kitas jaunuolis, kuris savo krauju buvo pasirašęs sutartį su šėtonu, atėjo į sielovados tarnavinimą ryžtingai nusiteikęs giliai atgailai ir atsikirtimo maldai, kad tik galėtų nutraukti šią sutartį. Jis papasakojo, kad, nusivylęs savo nominalia krikščionybe, apimtas kvailo jaunystės polėkio, nutarė išbandyti, ką sugeba šėtonas. Išėjęs į kalnus, įsiplovė pirštą ir iš anksto paruoštame popieriaus lape parašė sutartį, pažadėdamas tarnauti šėtonui, jei jis apdovanos jį kokiais nors ypatingais sugebėjimais. Baigęs rašyti, lapą paslėpė uolos plyšyje. Jam išeinant, jo protą apšvietė mintis: *„Kvaili, ką tu padarei?“* Sustojo, kaip įbestas, po to atsisuko ir bėgo pasiimti to neapgalvoto raštelio. Tačiau ten jo jau nebuvo.

Nuo to laiko jis prarado ramybę. Kankino koneveikiančios mintys ir neapykanta aplinkiniams žmonėms. Galutinai iškankintas po dviejų metų atėjo sielovados pagalbos. Kol šis Dievo išsižadėjęs krikščionis išpažino savo nuodėmes, atrodė, kad viskas vyksta sklandžiai. Tačiau, kai tik buvo pasiūlyta atsižadėti šėtono valdžios, prasidėjo neįtikėtini dalykai. Jo burna persikreipė ir virto šėtonišku šypsena, o pats sustingo kaip įbestas. Vargšelis stengėsi iš visų jėgų kartoti sielovadininko sakomus maldos žodžius, tačiau iš to nieko nesigavo. Jo liežuvis tiesiogine prasme buvo visiškai paralyžiuotas. Kai sielovadininkas pradėjo už jį karštai melstis, jis sugebėjo kimiai išstenėti tik vieną žodį: „Aš...“, ir taip liko atverta burna, kuri po to, neišeinant jokiai garsui, tai atsiverdavo, tai užsiverdavo. Nelaimingasis žvelgė išpūstomis siaubo akimis, daužė savo lūpas, tačiau niekas nepadėjo, nes jis visiškai sustingo. Šis pavyzdys rodo, kaip pavojinga toli nueiti, eksperimentuojant su šėtonu ir pragaro jėgomis. Negalvojant apie pasekmes, galima peržengti paskutinę ribą ir tada jau nebebus galimybės grįžti atgal.

Sielovados tarnystės praktika rodo, kad ne tik okultizmo prislėgtiems, bet ir patyrusiems išlaisvinimą, yra būdingas nepaaiškinamas vidinis potraukis visokioms nematomojo dvasinio pasaulio apraiškoms. Lengviausiai šėtonui sekasi prie tokių žmonių prisiartinti „šviesos angelo“ pavidalu. Dažniausiai jis tai daro siūsdamas įvairius dvasinius išgyvenimus. Tai gali būti staiga atsiradę sklandantys žavūs šviesos kamuoliai, „šventųjų“ vaizdai, malonus vidinis šilumos jausmas ir kiti fenomenai. Dažniausiai tai nutinka tiems, kurie praeityje praktikavo spiritizmą, tai yra iššaukinėjo ir klausinėjo mirusiųjų dvasias, kai apsimetę mirusiųjų pavidalu jiems rodėsi demonai ir atsakinėjo į jų klausimus.

Po atsikirtimo maldos ir išgyvenus išlaisvinimą iš tamsos jėgų, gavusiam tokią pagalbą žmogui reikia padaryti dar vieną žingsnį – **sunaikinti visus daiktus**, kurie vienaip ar kitaip buvo susiję su šėtonu ir jo tamsos

jėgomis. Tai gali būti įvairios figūrėlės, suvenyrai, statulėlės, dovanotos ar atsivežtos iš šalių, kur vyraujanti religija yra pasireiškiantis visokiomis formomis budizmas, induizmas bei pagonybė. Taip pat būtina sunaikinti homeopatinius, antroposofinius bei būrėjų, kerėtojų ir šamanų pagamintus vaistus ir tepalus. Be to dar reikia surinkti visas namuose turimas kasetes ir kompaktinius diskus su pop ir rok grupių muzikininiais įrašais (tame tarpe ir taip vadinamus krikščioniškus), paveikslus, namų apyvokos daiktus bei drabužius su paslaptiniais pagoniškų ritualų ir dievų vaizdais ir visa kita, kas galbūt turi ryšį su okultiniu pasauliu, ir viską visiškai sunaikinti (sudeginti, sulaužyti dalimis, suplėšyti, paskandinti giliuose vandenyse ir pan.).

Tokios priemonės nėra fanatizmas, o tai, ką būtina padaryti. Juk žmonėms, iš tiesų, gaila sunaikinti pirktus ar dovanotus daiktus, ypač zodiako ženklų auksinius papuošalus, kanopos, gyvatės, pasagos ar kokių nors kitokių abejotinų formų kūrinius. Siekdami kompromiso, jie dažniausiai tuos niekelius dovanoja savo pažįstamiems ar parduoda aukso supirkėjams, kompensuodami nors ir nedidelę savo išlaidų dalį. Taip elgdamiesi jie nesusimąsto, kad naudoja pinigus už auksą, kuris buvo pašvęstas tam, ką jis vaizdavo, o perduodami tokį papuošalą kitiems žmonėms, tuo pačiu juos kartu su daiktu apdovanoja ir atitinkamu prakeikimu. Taigi, pats geriausias būdas apsisaugoti nuo visko, kas gali atnešti į mūsų gyvenimą okultizmo prakeikimą – pasiryžti tuos daiktus sunaikinti.

Norėdama tai patvirtinti, pateiksiu vienos krikščionės gyvenimo įvykį. Ji pati paprašė apie tai parašyti šioje knygoje. Kartą svečiuojantis pas savo gimines, įmotė jai padovanojo labai dailiai rankomis megztą **juodą** galvos skraistę. Dovanodama pagyvenusi moteriškę paaiškino, kad toji yra jų šeimos relikvija perduodama iš kartos į kartą pagal moteriškąją liniją. Tokiu būdu tas kaklo ir galvos papuošalas buvo jau perpaveldėtas kelioms kartoms,

bet atrodė kaip visiškai naujas. Kadangi paskutinioji šios skraistės turėtoja neturėjo dukros, todėl, norėdama pratęsti pradėtą „*estafetę*“, jį padovanojo savo podukrai. Pamaloninta, kad jai buvo parodyta tokia garbė, su dėkingumu priėmė šią „*brangią dovaną*“ ir, iki valiai pasigrožėjusi, padėjo į spintą, kad, pasitaikius tinkamai progai, galėtų pasipuikuoti.

Po kiek laiko jos šeimoje, kuri jau ir be to turėjo problemų okultiniu pagrindu, reikalai visiškai pašlijo. Netikintis vyras pradėjo be paliovos girtuokliauti. Vaikai, gąsdinami prisikapnuojančių košmarų, su riksmu prabudavo naktį. Juos pradėjo gąsdinti keliantys siaubą po kambarį šmėkščiojantys migloti, į drebučius panašūs, šešėliai. Pačiai motinai, kuri iki tol buvo energinga, aktyvi ir kupina gyvenimo džiaugsmo, prasidėjo stumiantys į neviltį depresijos priepuoliai. Visa tai ją pažadino pasninkauti ir atkakliai melstis, kad Dievas atidengtų tų nemalonumų priežastį. Dangiškasis Tėvas atsakė į Savo vaiko maldavimą ir aiškiai nurodė minėtą skraistę. Nors žmogišku požiūriu netekti tokio puikaus daikto buvo gaila, ji vis tik ryžosi ją sudeginti. Tačiau, jos didžiausiai nuostabai, šios vašeliu megztos iš ploniausio natūralaus pluošto skraistės niekaip nesisekė padegti. Ugnis paprasčiausiai jai neturėjo jokios galios.

Apstulbinta tokio reiškinių, krikščionė pasikvietė pagalbon pažįstamą tikėjimo brolių-tarnautoją, kuris atsiivežė bakelį benzino. Jie nuvažiavo į artimiausią mišką ir, apipylę skraistę benzinu, mėgino padegti, bet, deja... Ugnies liežuviai laisvai praeidavo pro vėrinio akutes, o paties dirbinio siūlai liko nepaliesti ugnies. Regimas vaizdas kėlė siaubą, nes atskleidė, kokia didžiulė demoniška jėga slypėjo tame daikte. Daugiau nei valandą jie triūsė veltui, mėgindami užbaigti šį darbą, tačiau neįstengė. Permirkyta benzine, apdėta popieriumi, sausais lapais ir šakelėmis skraistė taip ir liko ugnies nepaliesta, nors visa kita visiškai sudegdavo. Galų gale neliko kitos išeities, kaip kartu su laužo liekanomis ją užkasti į žemę.

Tik po viso to, kas buvo padaryta, į krikščionės širdį grįžo rimtis ir ramybė.

Kaip matote, lengvabūdiškai žiūrėti į tokius daiktus negalima. Tai gali baigtis rimtomis pasekmėmis. Šiuo atveju galima spėti, kad viena iš šios giminės atstovių (tai galėjo atsitikti XVIII a. gale – XIX a. pradžioje) tokiu būdu „*apdovanojo*“ būsimas kartas sunkiu okultiniu prakeikimu, kuris daugelio dešimtmečių eigoje iki pamatų griovė vieną šeimą po kitos. Panašiu būdu tokių daiktų turėtojai gali būti atiduoti šėtonui, būti apdovanoti antgamtiniais sugebėjimais, tapdami magais ar ekstrasensais, gebėjimu „*gydyti*“ žmones, gyvulius, nuspėti ateitį, matyti nematoma, bendrauti su mirusiųjų dvasiomis, apkerėti ir prakeikti kitus ir daryti tai, kas viršija įprastus žmogaus sugebėjimus. Šėtonas nesnaudžia. Jis pasinaudoja žmonių smalsumu, žinių troškimu bei noru pažinti tai, kas nepasiekama, kad atvertų prieigą prie jų sielų ir galėtų joms viešpatauti.

Tačiau patys sunkiausi atvejai sielovados tarnystėje, kai okultinių problemų turi psichiškai nesveikuojantys arba kai pagalbos prašo įvairiausių piktyjų dvasių apsėstieji. Viso to keliais sakiniais neįmanoma aprašyti. Todėl geriausia, norintiems susipažinti su šia sielovados tarnystės sritimi, pasinaudoti specifiniais tiems klausimais skirtais literatūros šaltiniais. Pirmu atveju sielovados tarnautojui rekomenduojama turėti bent minimalias medicinines žinias, studijuoti tam tikrą literatūrą ar baigti atitinkamus kursus. Tokiu atveju, bus galima bent preliminariai diagnozuoti, kokia psichinė liga kamuoja žmogų. Tokių psichinių sutrikimų būna įvairiausių: maniakinis-depresinis sindromas, įvairios psichozės bei šizofrenijos, kurios pasireiškia prislėgtumu, didybės manija ar balsų girdėjimu ir pan. Optimaliausias variantas, kai tokia tarnyste užsiima profesionalus gydytojas. Deja, taip būna labai retai. Iš savo, kaip gydytojos ir sielovados tarnautojos, praktikos norėčiau pateikti tik vieną atvejį, kai man teko labai daug galvoti, palyginti

bei analizuoti tai, ką išgirdau ir pati pamačiau, kol sugebėjau padaryti teisingą išvadą, kad apsėstame žmoguje dar aiškiai veikė tik tuo metu pastebėta, paveldėjimo būdu perduota, šizofrenija. O buvo taip.

Į mane dvasinės pagalbos kreipėsi jauna, neseniai įtikėjusi mergina, kuri susitikus nuoširdžiai darė apsilavymo ir šventėjimo siekiančios krikščionės išpūdį. Nors jai dar nebuvo devyniolikos, tačiau jau buvo turėjusi daugybę kontaktų su okultiniu pasauliu ir buvo kritusi į seksualines nuodėmes. Jau ankstyvoje vaikystėje ją kamavo naktinės baimės ir košmariški sapnai. Kilo įtarimas, kad tai galėjo būti arba pavadėtas prakeikimas, arba gydymo vaikystėje kerėjimo būdu pasekmės. Stebino jos pilnas nešvarių seksualinių minčių pasaulis ir nesveikas potraukis viskam, kas mistiška. Ji domėjosi horoskopais, skaitė knygas apie NSO ir astralines keliones, dalyvavo spiritizmo seansuose, pati buvo mediumas. Ji girdėjo daugybę balsų, kurie po įtikėjimo į Dievą pakeitė savo charakterį – iš valdingų ir įsakinėjančių tapo švelnūs, pamokantys. Suprantama, visa tai ji įvertino kaip Dievo vadovavimą jai. Pasikeitė ir jos dažnų regėjimų pobūdis. Vietoj gąsdinančių būtybių pradėjo rodytis švelnios, malonios, panašios į puikius angelus.

Ši mergina daug kartų išpažino savo nuodėmes, ir jai buvo leista priimti vandens krikštą. Už ją meldėsi ir dėjo rankas pripažinti dvasiškai stiprūs Dievo vyrai ir įtikinėjo ją, kad ji tikėtų, jog yra galutinai išlaisvinta. Ji aktyviai dalyvavo savo bendruomenės gyvenime, giedojo chore. Praėjo dveji metai, kurių metu ji periodiškai kreipdavosi sielovados pagalbos. Pirmieji simptomai, kurie leido įtarti dar papildomą priežastį – šizofreniją, buvo laipsniškai vis daugiau pasireiškiantis minčių painumas ir nerišlūs pasakojimai apie savo „*dvasinius*“ išgyvenimus. Vėliau teko dar daugiau sunerimti, kai pradėjo dalintis savo „*ypatingai svarbiomis*“ idėjomis, kurios buvo aiškūs svačiojimai. Pradėjo ryškėti kiti šiurkštūs emociniai defektai ir asmenybės irimo simptomai. Matydama

vis daugiau patvirtinimų tokiems įtarimams, susitikau su jos motina, kuri prisipažino, kad jos neteisėtai gimusios dukters tėvas buvo ne jos vyras, o sergantis šizofrenija žmogus. Merginą paguldė į psichoterapinę ligoninę, kur diagnozė buvo patvirtinta. Ji tapo nuolatine tos ligoninės paciente ir buvo periodiškai intensyviai gydoma metus ir daugiau.

Sielovados pagalbos teikimo apsėstiesiems tema yra plati ir sudėtinga. Daugelį baugina jau pati tokio tarnavimo specifika. Galiu tik patvirtinti, kad skirtingai nuo visų jau minėtų atvejų, čia jau nebeužtenka vien sielovadininko pastangų. Būtina tam reikalui pritraukti stipraus tikėjimo dvasiškai prityrusius ir, galimas dalykas, apdovanotus atitinkamomis dovanomis Dievo vyrus, taip pat maldininkus, sugebančius pasninke sustiprinta malda melstis kaip už tarnautojus, taip ir už šėtono kankinamas sielas tuo metu, kai jos yra laisvinamos iš demonų ir piktųjų dvasių valdžios. Lengvesnis ir paviršutiniškesnis požiūris į šią problemą neleis pasiekti pergalės, o baigsis pralaimėjimu ir karčiu nusivylimu.

Pabaigai norėčiau atkreipti dėmesį, kad imdamiesi sielovados tarnystės žmonėms, turintiems okultinių problemų, neturime užmiršti, kad tamsybių dvasios visada keršys ir atakuos tuos, kurie padeda tokiems nelaimingiesiems ir ypatingai tais atvejais, kai jie stipriai pavergti ir apsėsti. Šėtonas su visu savo įniršiu puola ne tik patį tarnautoją, bet ir jo šeimos narius. Tai gali pasireikšti pačių artimiausių žmonių ligomis, finansinėmis problemomis, įvairiomis bėdomis ir nelaimėmis, o taip pat piktžodžiavimu ir apkalbomis, kurias skleidžia ne tik okultiškai prispaustieji, bet, kaip nebūtų paradoksalu, taip pat tikėjimo broliai ir seserys. Tačiau, patirdami tokius užsipuolimus, nepamirškime, kad viską kontroliuoja Dievas, Kuris niekada nieko neprileis, kas galėtų būti ne mūsų jėgoms.

8 skyrius

Šventėjimo ir sielovados tarnystės „povandeniniai akmenys“

Daugelis iš mūsų žinome, kad pavojuose, kurių nematome, gali slypėti mirtina grėsmė. Labai pavojingi po vandeniui slypintys koraliniai rifai ir uolos, taip pat plaukiojantys ledkalniai. Kadaise su vienu iš jų susidūrė „nepaskandinamas“ jūros milžinas gražuolis „Titanikas“. Jūros ir upių laivams pavojingos klastingos smėlio sekumos, ant kurių užplaukus, jie gali užklimpti ir atsidurti apgailėtinoje būklėje. Gali būti pražūtingos iš pirmo žvilgsnio nepastebimos povandeninės srovės, nuplukdančios toli į jūrą nepatyrusį plaukiką, arba apaugę samanomis pelkės kupstai, ant kurių atsistojęs žmogus gali būti pamažu įsiurbtas į klampynę. Liūdnai išgarsėjo mistinis taip vadinamas „Bermudų trikampis“, kur per daugelį metų be pėdsakų yra dingę laivai ir lėktuvai.

Kai galvoji apie tokius tyloje tavęs laukiančius pavojus, darosi šiurpu, nes suvoki, kad jų nei nuspėsi, nei sugebėsi visiškai išvengti. Tai suprasdami, žmonės savo gyvenime imasi įvairių atsargumo priemonių, kad, karčiai pasimokę iš savo buvusių nelaimių, galėtų kaip nors išvengti naujų. Taip pat patartina elgtis sielovados tarnystėje ir šventėjimo procese, kuriuose taip pat yra savos rūšies „povandeniniai akmenys“, kurie mūsų sielas gali įklampinti ne tik į nevilties gelmę, bet net į amžinąją pražūtį.

Į tokias klastingas pinkles gali patekti kiekvienas iš mūsų. Ne išimtis ir sielovadininkas. O tai įvyksta tada, kai nustojame budėję arba peržengiame ribas, už kurių mūsų tykoja šėtonas. Siaubingai neapkęsdamas apsimylimo, šventėjimo bei sielovados tarnystės, kuri daro didžiulę žalą jo tamsos karalystei, jis griebiasi visko, kad galėtų tai sustabdyti ar bent apjuodinti. Todėl jis gundo sielovadininką arba tą sielą, kuri atėjo pas jį pagalbos,

masindamas veiksams, kurie tokį reikalingą ir vertingą Dievo darbą galėtų paversti niekiniu. Kad galėtume suprasti šėtono užmačias ir sugebėtume apsaugoti savo širdis, pirmiausia susipažinkime su pavojais, kurie tyko sielą, kuri siekia apsivalymo ir šventėjimo.

1. Pirmiausia, jis daro viską, kas tik įmanoma, kad žmogus nusiviltų ir prarastų norą eiti apsivalymo keliu. Jis verčia žmogų daryti tokius veiksmus, kurie nors ir liudija jo pasirengimą nusižeminti ir atgailauti, tačiau iš esmės yra klaidingi. Pavyzdžiui, būna tokių tikinčiųjų, kurie sąžinės ir Šventosios Dvasios kaltinami, nieko negalvodami, viešai prieš visą bendruomenę išpažįsta savo nuodėmes. Tokia **vieša išpažintis ir atgaila**, paprastai, nieko gero neduoda. Juk pamaldose dalyvauja ne tik tos bažnyčios nariai, bet ir svečiai, taip pat tikėjime dar nesustiprėję arba ką tik atsivertę į Dievą. Jie dar daug ko nesupranta. Tokie krikščionių veiksmai gali ne tik sukelti sąmyšį, bet ir juos atstumti. Be to, ne visi krikščionys gali pakelti naštą to, ką išgirdo. Gali atsitikti taip, kad sužinoję apie slaptą brolio ar sesers gyvenimą, kai kurie juos tiesiog nuteis, pradės piktintis bei apkalbinėti. Tai ne tik nepadės atgailavusiai sielai, bet vers gailėtis to, ką padarė ir sau pažadėti, kad daugiau niekada taip nepasielgs. Tokiu būdu šėtonas lengvai pasiekia savo tikslą, ilgam ar net visam laikui atimdamas žmogui norą sutvarkyti savo gyvenimą. Viso surinkimo akivaizdoje reikia paprašyti atleidimo tik už netinkamus žodžius ir poelgius, kuriuos visi žino, arba tuo atveju, jei davėme dingstį nuteisti, būdami kitiems pagunda ir suklupimu. Kalbant apie asmenines nuodėmes, apie kurias niekas nieko nežino, tai geriau jas maldoje išpažinti Viešpačiui ar atskleisti sielovadininkui. Tačiau neverta jas išsakyti visiems, nes tai neatneš nieko gero.

2. Sekanti klaida, kurią mes galime padaryti apsivalymo ir šventėjimo procese, – **pradėti išpažininėti seksualines nuodėmes savo sutuoktiniui ar sutuoktinei**. Suprantama, to daryti niekas negali mums drausti. Kai

kurie vyrai ir žmonos reikalauja būtent tokios išpažinties. Tačiau gyvenimo ir sielovados tarnystės praktika rodo, kad panašūs prisipažinimai ne tik kad neišsprendžia, bet dar labiau pagilina sutuoktinių gyvenimo problemas. Nors dažnai sutuoktiniai tikina, kad ištversią tokią žinią, iš tiesų jiems tai padaryti sekasi labai sunkiai. Kitas klaidas ir nuopuolius jie priima ir atleidžia lengviau, tačiau paleistuvystės ir svetimavimo nuodėmės, juo labiau jei jos buvo ne vienkartinės, kitą pusę taip sunkiai žeidžia psichiškai, kad apnuodija visą jų tolimesnį gyvenimą. Net jei vyras ar žmona teigia, kad atleidę, šeimyninių konfliktų ir šeimos krizių metu vėl atmintyje iškyla visa, kas buvo sužinota, ir tai gali tapti nepasitikėjimo, pavydo, įtarinėjimų, kaltinimų, priekaištų, įžeidinėjimų arba net atsakomosios neištikimybės priežastimi. Dažnai tokių šeimų gyvenimas baigiasi skyrybomis. Prisipažinti kritus į seksualinę nuodėmę galima tik tokiu atveju, jei kaltoji pusė neabejoja, kad sutuoktinis (-ė) apie tai nujaučia arba jau žino. Tada gili atgaila jo (arba jos) akivaizdoje yra tiesiog privaloma. Visi kiti atvejai, susiję su intymiąja gyvenimo puse, priklauso sielovados tarnystei.

3. Dar viena vingrybė, kurios šėtonas griebiasi siekiančios šventėjimo sielos atžvilgiu, – **Šventosios Dvasios veikimo imitacija**. Mat Šventoji Dvasia mums atidengia mūsų nuodėmes. Naudodamasis tuo, kad žmogus yra sudužęs ir aiškiai jaučia savo nuodėmingumą, kad neturi pakankamo patyrimo, jis įsiterpia į apsivalymo procesą ir pradeda kankinti sielą ir išsekinti, kaltindamas tai viena, tai kita nuodėme, neretai „primindamas“ net tai, ko iš viso nebuvo. Šis svetimas balsas, apsimesdamas mūsų sąžinės balsu, liepia, įsakinėja, reikalauja ir dažnai verčia daryti tai, kas išeina už blaivaus proto ribų. Geriausia tokiu atveju iš viso nustoti jo klausius ir kreiptis pagalbos prityrusio sielovadininko ar kito tarnautojo, kuris padės susigaudyti susiklosčiusioje situacijoje ir demaskuos šėtono užmačias. To nepadarius, galima labai lengvai nuklysti ir pasukti

neteisingu keliu, pačiam neabejojant, kad taip veda tikroji Šventoji Dvasia.

4. „*Povandeniniu akmeniu*“ tokiam tarnavime gali būti situacija, kai **pernelyg jautriai reaguojame** į viską, ką mums atidengia Viešpats ir ką dar mintyse mėgina įbrukti šėtonas. Vieni nusimena ir krenta į neviltį, manydami esą tokie baisūs nusidėjėliai, kad jau net ir Dievas negali jiems atleisti, krinta į dvasinį stuporą (*psichikos ligų simptomai, pasireiškiantis nejudrumu ir nekalbumu* – vert. past.), laukdami neišvengiamo teismo. Kiti puola į kitą kraštutinumą, panikoje pradeda „*skambinti visais varpais*“, važiuoja šimtus ar tūkstančius kilometrų, kad susitiktų su žmogumi, kuris vienu užsimojimu galėtų išspręsti visas jų problemas. Tokiems žmonėms pravartu kartą ir visiems laikams įsiminti, kad mes esame vaikai tokio Dievo, Kurio „*gailestingumas triumfuoja prieš teisumą*“ (žr. Jok 2, 3). Tokio Dievo, Kuris viską, ką pradeda, ir užbaigia iki galo, neskubėdamas ir niekada nepavėluodamas. Jis viskam yra numatęs Savo laiką ir kiekvienai sielai turi Savo planą. Viešpats neraško nepri-nokusio vaisiaus, bet visada duoda galimybę jam pri-nokti. Dvasinė prasme tai reiškia, kad iš pradžių Jis sielą atveda prie supratimo, kas jai svarbiausia, ir tik po to įgyvendina tai, kas buvo numatyta. Jei užbėgsime į priekį, galime padaryti tiek bėdų, kad metų metais kankinsimės, stengdamiesi išsinarplioti iš to, ką buvome padarę.

Be paslėptų „*povandeninių akmenų*“, su kuriais ap-sivalymo ir šventėjimo kelyje susiduria krikščionys, yra dar kitų pavojų, kurie tyko ne tik tą, kuris atėjo pas sielovadininką pagalbos, bet ir patį sielovadininką.

1. Pirmu atveju šėtonas dažniausiai pasinaudoja mums, žmonėms, būdingu **prisirišimo** jausmu. Toks jausmas yra mūsų atsakomoji reakcija į parodytą mums dėmesį, užuojautą, supratimą, gailestį ir norą padėti. At-viri asmeniniai pokalbiai, kurie sudaro sielovados tar-nystės esmę, žadina ypatingą palankumą ir pasitikėjimą bei norą pakartotinai susitikti. Tai ypatingai ryšku, jei

susitinkama su dvasiškai brandžiu krikščionimi, su kuriu bendravimas praturtina iš vidaus. Juk kiekvienas žmogus vertina pamokymą ir išmintingą patarimą, kurie labai reikalingi, kai turime vienokių ar kitokių problemų. Taigi, pačioje tokio tarnavimo pradžioje prisirišimas yra natūralus ir visiškai pateisintinas reiškinys. Tačiau atsitinka taip, kad jis užsitęsia pernelyg ilgai, pakeisdamas Dievą ypatingai mums vertingu žmogumi ir kai tai tampa krikščioniško gyvenimo norma. Suprantama, tai negali atnešti nieko gero.

Viena jauna krikščionė taip pamilo ir širdimi prilipo prie malonios, geros ir užjaučiančios sielovadininkės, kad net peržengė protu suvokiamas ribas. Jei negalėdavo ilgai su ja pasimatyti, liūdėjo, ilgėjosi, nerasdama sau vietos. Jos jau nebetenkino galimybė bendrauti laiškais ar telefonu, todėl vos ne kiekvieną mėnesį važiuodavo tris šimtus kilometrų, kad galėtų su ja pabūti bent kelias valandas. Laikui bėgant šiai sielai jau nebeužtekdamo žodžių, nesvarbu, kokie jie buvo vertingi ir brangūs. Jai jau norėjosi rankomis liesti sielovadininkės veidą, priglusti prie jos krūtinės, pajauti jos kūno švelnumą ir šilumą. Šioji atsakydama savo tikėjimo seserį apkabindavo ir kartais pabučiuodavo į skruostą. Tai buvo natūralu, nes pagal amžių ji galėjo būti jos motina.

Tačiau atėjo toks momentas, kai pašaliniai žmonės, stebėdamiesi tokiu audringu jaunos moters jausmų išsiliejimu joms susitikus, su šypsena pradėjo replikuoti, kad tokia meilė nebeatrodanti kaip įprasta krikščioniška meilė. Sielovadininkė, nenorėdama duoti dingsties suklupimui, nutarė savo globotinei pasakyti, kad ji turėtų elgtis šiek tiek santūriau. Tačiau atsakui kilo tikras isterijos priepuolis. „*Jūs manęs nesuprantate!* – įsiskaudinusi ir raudodama pradėjo ji rėkti. „*Kaip jūs dar galite būti sielovadininkė, jei galite taip iškreiptai apibūdinti mano jausmus!*“. Ji nepriėmė jokių žodžių, kuriais globėja norėjo paaiškinti susidariusią situaciją. Globotinė išbėgo, trenkusi durimis. Sielovadininkė, išlaukusi porą savaičių,

nutarė paskambinti ir dar kartą išsiaiškinti susiklosčiusius santykius, tačiau išgirdo pilnus įtūžio žodžius: „*Aš su jumis nenoriu ne tik kalbėti, bet ir turėti kokių nors reikalų!*“

Kaip matote, žmogiška meilė, kurios priedangoje slypi šėtonas, labai greitai gali virsti neapykanta. Jis pasistengs bet koku būdu apjuodinti Dievo darbą. Šiam tikslui jis gali panaudoti bet ką, net ir tuos, kurie yra tikėjimo broliai ir seserys.

2. Pernelyg didelis prisirišimas prie sielovadininko gali įgauti ir daug pavojaingesnes formas, peraugdamas iki aiškaus **seksualinio potraukio**, jei tai liečia skirtingų lyčių atstovus. Tai galima matyti iš sekančių dviejų pavyzdžių.

Vienas jaunas krikščionis susižavėjo savo sielovadininke, kuri buvo dvidešimčia metų vyresnė ir elgėsi su juo kaip su sūnumi. Ateidamas asmeniniam pokalbiui dovanodavo gėlių puokštę, juokelių forma kalbėjo komplimentus, teikė paslaugas, jei tik ko nors prireikdavo. Taigi darė viską, kas įmanoma, kad užsitarnautų pasitikėjimą ir palankumą. Viskas nesibaigė rimtai todėl, kad Dievas sielovadininkei atskleidė jai rodomo dėmesio ir ypatingos simpatijos tikrąją priežastį ir paragino atviram pokalbiui. Išklausęs išsakytą švelniais žodžiais, bet vis tik griežtą kaltinimą ir perspėjimą, jaunuolį apėmė įniršis, kuris greitai perėjo į neapykantą. Trokšdamas atkeršyti už pamintą, kaip jam atrodė, „tikrąjį“ jausmą, jis nustojo bendravęs ir savo buvusią dvasinę motiną, pradėjo drabstyti purvais, skleisdamas įvairiausius neįsivaizduotinus kaltinimus.

Kitas atvejis įvyko su sielovadininku, kuris praeityje buvo sąvadautojas, tvarkęs reikalus su pardavinėjančiomis savo kūną moterimis. Stebuklingu būdu įtikėjęs, paliko tą gėdingą užsiėmimą ir po kelių metų tapo palamintu Dievo vyru, atvedusiu pas Kristų daugelį žmonių. Tarp jų buvo ir mergina, kuri per kelis sielovados tarnavimo susitikimus visa širdimi prie jo prisirišo ir pati nepajuto, kad įsimylėjo. Deja, tarnautojas, daug metų saugojęs save nuo šios nuodėmės, šį kartą nesubudėjo,

prarado savikontrolės jausmą, puolė su ja į nuodėmę. Viskas baigėsi abiem visišku dvasiniu žlugimu.

Taigi, iš pirmo žvilgsnio nekaltas žmogiškas prisirišimas, atsiradęs artimo bendravimo metu, gali peraugti į didelę nelaimę ir sielovadininkui, ir jo auklėtiniui. Štai kodėl, jei prasidėjęs sielovadininko ir auklėtinio bendravimas užsitęsia daugiau nei kelis mėnesius, transformuojasi į kūnišką žmogiškąją meilę, garbinimą ar dar blogiau – seksualinį potraukį, jį vienokiu ar kitokiu būdu reikia nutraukti.

3. Kai žmogus dažnai prašo vieno ir to paties sielovados tarno pagalbos, kyla pavojus, kad auklėtiniui gali **išsivystyti nuolatinio bendravimo poreikis**, kuris gali pereiti net į ligištą **priklausomybę**. Tai tokia būseną, kai kokia nors siela, neatsiklausiusi savo auklėtojo nuomonės, nebegali žengti nė žingsnio. Tokiais atvejais net Dievo valia sutapatinama su tuo, ką ir kaip vienokioje ar kitokioje situacijoje patars sielovadininkas. Iš pirmo žvilgsnio gali tai atrodyti teisinga ir sektina. Juk mažiau patyręs dvasiniuose klausimuose žmogus prašo patarimo iš labiau patyrusio. O iš tikrųjų, tai iš pagrindų neteisingos sielovados tarnystės išraiška. Siela, nesugebanti girdėti Dievo balso ir pažinti Jo valios, ypatingai atsakingose gyvenimo akimirkose gali būti visiškai bejėgė elgtis savarankiškai. Jei dėl kokių nors priežasčių nebus galimybės pasitarti su sielovadininku, viskas gali baigtis pilnu dvasiniu žlugimu.

Štai, pavyzdžiui, vienas jaunas krikščionis, būdamas dėkingas už jam suteiktą vertingą dvasinę pagalbą, visa savo širdimi prilipo prie turinčio didžiulę gyvenimo patirtį garbaus amžiaus sielovadininko, kad toliau, su juo nepasitaręs, nedrįsdavo žengti nė žingsnio. Kiekvieną jo žodį jis priimdavo kaip gautą nuo Dievo, nepastebėdamas, kad vietoj to, kad ieškotų asmeninio kontakto su Viešpačiu, jis ieško bendravimo su šiuo tarnautoju, vis labiau įklimpdamas į aiškią priklausomybę. Žinoma, niekuo geru tai negalėjo baigtis. Kai mokytojas išėjo į amžinybę, jaunam žmogui

atrodė lyg po jo kojomis būtų prasivėrusi žemė. Net pačiose paprasčiausiose gyvenimo situacijose jis pasijuto esąs kaip bejėgis kūdikis, nežinantis, ko imtis ir kaip elgtis.

Šėtonas, kaip matote, nesnaudžia. Jis pasinaudoja bet kokiomis galimybėmis, kad tą gerą, ką Dangiškasis Tėvas dovanoja mums kaip dvasinę pagalbą, galėtų iškreipti ir paversti pavojingu ginklu prieš mūsų sielas. Reikia atkreipti dėmesį į tai, kad didžiausias pastangas jis kreipia ne į tą, kuriam reikia pagalbos, o į patį sielovadininką. Šis gal net paties Dievo tokiai tarnystei pašauktas tarnas, turintis didelį dvasinį patyrimą, vis tik yra žmogus, kuris gali klysti. Tai žinodamas, šėtonas stengiasi būtent jį įvilioti į savo gudriai paspėstas žabangas, nes jei toks žmogus kur nors suklys, tai tuojau pat atsilies daugeliui sielų, kurios į jį kreipiasi pagalbos. Tai gali priešui būti puiki galimybė pasiekti daug pergalių. Kaip nebūtų gaila, tačiau sielovados tarnystės praktika rodo, kad sielovadininkui iš visų jam paspėstų kilpų pačios pavojingiausios yra tos negeros žmogiškosios savybės, kurios gali išsivystyti tokios tarnystės procese.

1. Išdidumas, saviklioja, išsiauškstinimas. Šėtonas, pirmasis pagimdęs šias nuodėmes, puikiai žino, kaip dažniausiai jos baigiasi. Įvilioti į tokias kilpas sielovadininką jis taip pat turi nemažai galimybių. Juk toks tarnas pastoviai auklėja ir moko kitus. Juo pasitiki, prašo jo patarimo, gerbia jo nuomonę ir yra dėkingi už jo suteiktą pagalbą. Jei tarnautojas ar tarnautoja praranda savikontrolės jausmą ir nesubudi, priimdami jiems skirtus padėkos žodžius, gyrius bei džiaugsmingus atsiliepimus, yra labai lengva įklimpti į išpuikimo ir dvasinio išdidumo liūną. Pasiėkus krikščioniškame gyvenime kažką daugiau nei kiti, galima nesąmoningai pačiam įkristi į duobę, išsiauškstinus prieš tuos, kurie iki to „*nepriaugo*“. Labai lengva pamiršti, kad bet koks išdidumas (tame tarpe ir dvasinis) eina gėdos ir nuopuolio priekyje.

Be to, rodant ne iš Dievo gautą, o nuosavą uolumą, galime tapti griežti ir beširdžiai, reikalaujantys iš kitų to,

ką jau pasiekėme patys. Negalima pamiršti, kad Dievas kiekvienai sielai yra numatęs individualų išsigelbėjimo kelią. Jis neprisilaiko nustatytų šablonų ar iš anksto paruoštų pavyzdžių, prie kurių turėtų prisitaikyti visi be išimties. Dažnai Viešpats į dalykus žiūri kitaip, nei mes, žmonės. Sielovados tarnystėje galima sutikti tikinčiųjų, kurie, atrodytų, visam gyvenimui užsibuvo dvasinės kūdikystės stadijoje ir nėra pažinę Dievo išminties gelmių. Tačiau kokiose nors ypatingai sunkiose gyvenimo situacijose ir juos ištikusiose kamuojančiose kančiose jie gebėjo parodyti tokį didvyriškumą, tikėjimą ir pasitikėjimą Viešpačiu, kad stebino ne tik tikėjimo brolius bei seseris, bet ir visiškai netikinčius.

Pavyzdžiui, viena krikščionė, vos prieš penkerius metus pažinusi Dievą, susirgusi kepenų vėžiu, priėmė iš gydytojų lūpų žinią, kad jos dienos suskaičiuotos, su tokia ramybe ir dvasios tvirtybe, sutikdama, kad tokia jai yra Dievo valia, jog visi buvo apstulbinti. Jausdami jai gilią pagarbą, ligoninės personalo darbuotojai dažnai naktinių budėjimų metu užsukdavo į jos palatą ir ilgai sėdėdavo prie jos lovos, klausinėdami apie krikščionišką tikėjimą, kuris jai prieš mirtį suteikė pasitikėjimą ir davė tiek jėgų. Juos stebino paprastas, nuoširdus liudijimas apie tai, su koku džiaugsmu ji ruošiasi susitikimui su savo Gelbėtoju, Kuris dėl jos ant Golgotos kryžiaus paaukojo Savo gyvybę. Jos netikintys vaikai ir vyras, kurie anksčiau apie Dievą nenorėjo nieko girdėti, klausydami motinos ir žmonos žodžių, verkė prie jos mirties patalo.

Ją pažinoję giminaičiai, draugai ir pažįstami su malonumu lankė šią kankinę. Juos prie jos traukė neįveikiama jėga, sklindantis iš jos nesuvokiamas nežemiškas pasaulis, ramybė ir vidinė šviesa. Visi jie, palikdami palatą, mąstė apie gyvenimo prasmę. Taip per kelis savo sunkios ligos mėnesius ši krikščionė tapo didžiuliu palaiminimu daugeliui dešimčių žmonių ir savo mirtimi pašlovino Dievą. Ją laidojant, paskui karstą ėjo tokia

didžiulė minia, kad žmonės, stebėję šią gedulingą procesiją, galvojo, jog mirė koks nors labai nepaprastas ar įžymus žmogus.

2. Patikėjimas savo neklystamumu – tai dar vieni šėtono spąstai, kai sielovadininkas (tai teisinga ir kiekvieno Dievo tarnautojo atžvilgiu) įsitikinęs, kad kas-kas, o jis, turintis didžiulį dvasinį patyrimą ir žinantis visas šėtono vingrybes, gundomas tiesiog negali per toli nueiti. Tačiau kiek tokių, patikėjusių savo sugebėjimu atsispirti suvedžiojimams, įkrito į tą duobę, kurioje niekada negalvojo atsidurti! Dažniausiai tai atsitinka tiems, kurie su panieka žiūrėjo į tuos, kurie puolė į paleistuvystę ar svetimavimą. Praeina šiek tiek laiko, ir, žiūrėk, patys jau puolė į tą pačią nuodėmę, ir atsitiko tai pačiu netikėčiausiu būdu. Toks likimas užklumpa tuos, kurie neparodė nė mažiausio gailestingumo atgailaujantiems paleistuviams ir griežčiausiai juos nuteisdavo, pamiršę Jėzaus žodžius, pasakytus sugautai svetimaujant ir nusipelniusiai būti užmėtytai akmenimis moteriai: „*Nė aš tavęs nesmerkiu. Eik ir daugiau nebenusidėk*“ (Jn 8, 11).

Vienas pagyvenęs pastorius, kuris taip pat buvo ir sielovadininkas, laikėsi nuostatos, kad be jokios išimties visus paleistuvius ir svetimautojus reikia atskirti nuo Bažnyčios iki ateis Kristus. Tačiau išmušė valanda, kai Dievas leido jam pulti į bjaurią svetimavimo nuodėmę su savo kaimyne. Po viso to jis buvo pasiruošęs rauti plaukus nuo galvos, kartodamas: „*Aš – paleistuvis! O, Dieve! Aš pats didžiausias paleistuvis! Nesuprantu, kaip galėjau iki to nusiristi! Juk aš absoliučiai tikėjau, kad niekada to negalėčiau padaryti, ir štai tau!.. Ką aš padariau!.. Viešpatie, ką aš padariau!*“. Dievas leido, kad šis žmogus kristų todėl, kad jis neparodė gailestingumo tiems, kurie tokiu būdu nusidėję, nuoširdžiai atgailavo. Ne veltui Biblijoje parašyta: „*Teismas negailestingas tam, kuris neparodė gailestingumo. O gailestingumas triumfuoja prieš teisumą*“ (Jok 2, 13).

Jei gerbiamas, giriamas ir kitų aukštinamas sielovadininkas pradeda tikėti esąs ypatingas ir išskirtinis, jis

nejučia gali pradėti tikėti, kad Dievas jam yra nuolaidesnis, nei kitiems. Todėl jis ramiausiai gali pradėti daryti tokius dalykus, apie kuriuos sielovados tarnavime pats perspėja kitus to nedaryti. Tokiu būdu ruošiamą dirvą savo paties gėdai ar nuodėmingam kritimui. O dažniausiai tai svetimavimas ir paleistuvystė.

3. Atviras ir pilnas pasitikėjimo skirtingų lyčių žmonių bendravimas gali labai greitai **peraugti iš abipusės simpatijos iki seksualinio potraukio**. Tokiu atveju tam nekliudo net solidus amžiaus skirtumas. Tenka tik apgaildestauti, kad tai atsitinka labai dažnai, ir negalima apie tai nutylėti ar nekreipti dėmesio. Pavyzdžiui, vienas palaimintas Dievo tarnas, kuris buvo pamokslininkas ir sielovadininkas ir buvo virš penkiasdešimt metų, po kelių atvirų pokalbių su jauna ir patrauklia seserimi Viešpatyje prarado bet kokią savitvardą ir, praradęs nuovoką, iki ausų įsimylėjo. Iš pradžių jis mėgino kovoti su jį valdančiu jausmu, tačiau atėjo laikas, kai šios neseniai įtikėjusios sielos paprastumas, atvirumas ir absoliutus pasitikėjimas padarė savo darbą. Moteris buvo 22 metais už jį jaunesnė. Todėl pagavusi jo atvirai mylinčius žvilgsnius, tai įvertino kaip tėviškos meilės išraišką, nematydama tame nieko blogo.

Šėtonas, pagavęs sielovadininką ant užsidegusios aistros kabliuko, jo jau nebepaleido, vis labiau ir labiau dvasiškai apakindamas. Naudodamasis tuo, ką krikščionė papasakojo apie savo problemas su vyru, sielovadininkas pradėjo dirbtinai ją nustatinėti prieš jį, taip įnešdamas į jų šeimą vidinį skilimą. O kai ji atskleidė, kad, neturėdama su sutuoktiniu dvasinio ryšio, pajuto potraukį kitiems vyrams, o mintyse jaučia skatinimą paleistuvauti, jis tai priėmė su supratimu ir pritarimu, tikino, kad tokia būseną yra natūrali ir visiškai paaiškinama. Po kelių mėnesių sielovadininkas, praradęs sugebėjimą save kontroliuoti, pradėjo šią dar nepatyrusią sielą raginti su juo sugyventi ir tokiu būdu išsilaisvinti nuo pastoviai ją kankinusio lytinio potraukio.

Nesigilinant toliau į šio šokiruojančio ir paslėpto po „dievobaimingumo“ kauke subtilaus gundymo atvejo detales, galiu pasakyti, kad iki nuodėmės nebuvo nueita. Dievas pasigailėjo tapusios auka moters, kuri nebesusigaudydama, kas vyksta jos gyvenime, šaukėsi Jo pagalbos ir nuostabiu būdu visiškai sugriovė šį gėdingą reikalą. Sielovadininkas nuo tarnavimo buvo nušalintas, o po kelių metų mirė. Nukentėjusi moteris dar ilgai vaitojo, suvokdama, kaip arti buvo prie pražūtingos bedugnės krašto.

4. **Šališkumas.** Toks sielovadininko elgesys gali reikštis atžvilgiu tų žmonių, kurie iš dėkingumo ar vado-vaudamiesi kitais asmeniniais motyvais dovanoja dovanas ar kartas nuo karto duoda pinigų. Sielovadininkas, jausdamas esąs skolingas, gali prarasti objektyvumą ir tokiems asmenims pradėti rodyti daugiau dėmesio arba, jiems išpažįstant nuodėmes, būti minkštesnis ir atlaidesnis. Suprantama, tai visiškai nereiškia, kad, jei auklėtinis pradeda rodyti meilę ir pripažinimą, reikėtų iš baimės nuo jo bėgti. Tačiau, kai dovanų priėmimas laikomas normaliu dalyku, tai ne tik gali būti labai pavojinga, bet taip pat meta šešėlį ant paties tarnautojo ir jo tarnystės, kuri visada turi būti be priekaištų.

5. **Pavojus išsireklamuoti.** Sielovadininkui, kaip ir visiems kitiems Dievo tarnams, toks pavojus gali kilti, jei jis per daug pradeda pasakoti, kokie palaiminti ir kokias dvasines pergales pasiekia tie, kurie **kreipiasi į jį** pagalbos. Tokiais atvejais akcentuojamas ne Šventosios Dvasios veikimas, o **jo paties** pastangos. Niekada sielovadininkui nedera pamiršti, kad teikiant pagalbą ateinančioms pas jį sieloms, pagrindinė jo tarnystės varomoji jėga yra ne jis pats, o Tas, Kuris tam darbui jį pašaukė, Kuris suteikė autoritetą, davė jėgų ir išminties iš aukštybių. Juk kaip kiekvienam krikščioniui, kaip kiekvienam tikram Kristaus pasekėjui, taip ir sielovadininkui yra skirti kadaise pasakyti labai svarbūs Viešpaties žodžiai: „...nes be manęs jūs negalite nieko nuveikti“ (Jn 15, 5).

6. **Žmogiškasis pavydas ir pavyduliavimai.** Tai dar vieni pavojingi vartai, pro kuriuos prasmunka šėtonas, atimdamas iš mūsų palaiminimą. Sielovadininkui tai gali atsitikti tada, kai jis mato, kad kitas jo bendradarbis toje pačioje tarnystėje turi didesnę sėkmę. Kitas atvejis, kai sielovadininkas įsiskaudina ar užsirūstina ant savo buvusio auklėtinio, jei šis dėl vienokios ar kitokios priežasties kreipiasi į kitą sielovadininką. Toks požiūris prie nieko gero neveda, nes Dievas nustoja laimines žmogų, kurio širdyje gimsta ir pradeda augti kartėlis.

Negalima tikėtis, o juo labiau reikalauti, kad tas, kuriam mes savo laiku teikėme sielovados pagalbą, ir ateityje naudosis tik mūsų paslaugomis. Juk visi esame tik įrankiai Dievo rankose. Ir tuos įrankius Viešpats naudoja tada, kai jų prireikia, ir tiek, kiek nori, ir tam, kam nori. Panaudojęs kuriame nors žmogaus dvasinės auklėjimo etape vieną Savo indą, Viešpats turi teisę vėliau naudoti kitą, ir pirmasis privalo į tai reaguoti visiškai ramiai. Juk negalime savęs laikyti vieninteliu, kuris gali sielai padėti geriau nei kiti. Bet kokia sielovadininko pavydo ar pavyduliavimo išraiška neginčytinai nurodo, kad vis dar didelis yra savasis „Aš“ ir reiškiasi dvasinis išdidumas, kuriam Dievas vienareikšmiai priešinasi. Tai nepatvirtina Dievo artumo, o priešingai jį neigia.

7. Kad ir kokia grėsmė sielovadininkams kiltų iš jau nurodytų pavojų, vis tik pats didžiausias „*povandeninis akmuo*“, ant kurio „*užplaukė ir sudužo*“ daugelis tarnautojų yra **manipuliacija**. Tai konkretaus asmens gebėjimas nedorais, apgaulingais būdais įtakoti žmones ir aplinkybes, visų pirmiausia siekiant naudos sau. Žmonių santykių sferoje manipuliacija pasireiškia tada, kai vienas asmuo įtakoja kitą taip, kad pastarasis paklustų pirmojo valiai. Sielovados tarnystėje tai gali būti atvejai, kai sielovadininkas pasinaudoja savo autoritetu ir žmonių palankumu, ateinančių pas jį asmeniniam pokalbiui. Juk žinodamas slapčiausias žmonių paslaptis, kurias jie atskleidžia jo akivaizdoje slaptos išpažinties metu,

sielovadininkas, pats to nepastebėdamas, įgauna tam tikrą psichologinę valdžią. Ir vargas jam, jei ta valdžia naudojama ne gerais tikslais, o mėginant primesti savo nuomonę ar daryti spaudimą, kad pastarasis priimtų atitinkamus sprendimus.

Toks poveikis sieloms ir žmonių protams gali pasireikšti daugelyje žmonių žemiško ir dvasinio gyvenimo aspektų. Tačiau labiausiai tai pasimato, kai kyla klausimas, ką pasirinkti savo gyvenimo draugu. Tada sielovadininkas gali subtilia užuomina ar atsitiktine replika pastūmėti jam palankius žmones bendram gyvenimui arba, atvirkščiai, išardyti numatytas jungtuves, jei viena ar kita asmenybė jam ne prie širdies. Tokia intervencija į svetimą asmeninį gyvenimą yra ne tik nusikaltimas prieš tuos, kurie pas jį ateina su atvira širdimi, bet taip pat tiesioginis iššūkis Dievui, Kuris vienintelis turi tokią teisę.

Tai pačiai sričiai priskiriami tie atvejai, kai sielovados tarnystė panaudojama nuteikti vyrą prieš žmoną ar žmoną prieš vyrą, jei kuris vienas iš jų išeina už leistinių ribų. Tada atsiranda pagunda jį arba ją sutramdyti ar paprasčiausiai palaužti. Tokia priemone plačiai naudojama įvairiuose klaidžiamoksluose, sektose bei kultuose, kur sielovados tarnystė yra labai sveikintina ir plačiai propaguojama. Jei kuris vienas iš narių, dėl vienos ar kitos priežasties, pradeda vengti vadovybės kontrolės ir nebepaklūsta, tada imama bet kokių priemonių, kad vėl jį būtų galima padaryti pavaldžiu. Tokiai taktikai talkina šių bendruomenių izoliuotumas. Vadovai gali subtiliai, gudriai ir, kas svarbiausia, nebaudžiamai manipuluoti savo pasekėjų protais ir sielomis. Visa tai daroma tokiu būdu, kad pastarieji net metais ir dešimtmečiais nesuvokia esantys visiškoje jų priklausomybėje.

Toks iškreiptas naudojamas žmonėmis jau nėra sielovados tarnystė, o pasibaisėtinas nusikaltimas, už ką anksčiau ar vėliau Dievas baus. Juk Viešpačiui pasibjaurėtina, kai žmogus smurtauja prieš kitą žmogų ir juo naudojasi savo nedoriems ir savanaudiškiems siekiams. Juo

labiau kai tai susiję su krikščionių tarpusavio santykiais ir jų dvasiniu gyvenimu.

Savotiški „*povandeniniai akmenys*“ yra ir sielovados tarnystėje, kai tarnaujama žmonės, turintiems okultinių problemų. Dažniausiai tai tokie atvejai, kai sielovadininkas apsigaudamas padaro skubotas ir neteisingas išvadas. Taip gali nutikti dėl kelių priežasčių:

a) Nevykęs ar neteisingas klausimo formulavimas, o tai gali dalinai ar visiškai sukrikydyti atėjusį pagalbos slepiamą okultinių nuodėmių žmogų.

b) Naudojimasis ne paties žmogaus pasakojimais ar liudijimais, o kitų, kurie jį pažįsta ar yra apie jį ką nors girdėję. Asmeninio pokalbio su kenčiančiu tokias problemas jokių būdu negalima pakeisti kuo nors kitu, nes tokiu atveju neįmanoma išvengti apsigavimo.

c) Subjektyvus požiūris į atėjusį išpažinties žmogų. Tada gali kilti išankstinės nuomonės ar nusistatymo pavojus ir galima apsirikti. Juk ne šiaip sau yra kilęs priežodis: „*Kuo tikime, tą ir įrodyti stengiamės*“. Objektyvumo ir neutralaus požiūrio stoka atėjusiam pagalbos žmogui gali būti daugelio sielovados tarnystės klaidų priežastis.

d) Neteisinga interpretacija tokiais atvejais pasitaikančių apraiškų kaip haliucinacijos ar kitų balsų girdėjimas. Nežinodami tokių ligų simptomų, kaip visokiausios psichozės, šizofrenija, baltoji karštligė, lunatizmas, įvairiausios fobijos (įkyrios baimės) ir panašiai, negalime teisingai atlikti tokiu atveju būtinos žmogaus psichikos diferencinės diagnostikos.

e) Neapgalvotas uolaus krikščionio ar krikščionės polėkis imtis sielovados darbo su turinčiais okultinių problemų žmonėmis, kai jis (ji) dar neparuošti ir nėra Dievo pašaukti tokiai tarnystei. Negalima skubėti imtis tokio darbo net tada, kai jauti gailestį ir užuojautą tokioms sieloms. Būtina pasitarti su prityrusiais sielovadininkais ir prašyti stiprių maldininkų grupės užtarimo. Juk, kai į dvasinį pasaulį įsibrauna žmogus neturintis tam duoto iš Dievo autoriteto ir suteiktos iš aukštybių jėgos,

gali būti skaudžios pasekmės. Šėtonas keršys ir tam, kuris pasikėsino į jo valdžią, ir jo artimiesiems ir giminėms.

Tai gali patvirtinti vienos krikščionės pavyzdys, kuri, užjausdama šėtono kankinamas sielas, pradėjo už jas reguliariai melstis. Iš pradžių viskas ėjosi gerai. Tie, už kuriuos ji meldėsi, pradėjo savo gyvenime jausti aiškias teigiamas permainas, kas, suprantama, ją labai džiugino. Ir kiti ieškantys dvasinės pagalbos bažnyčios nariai, išgirdę apie tokią sėkmę, pradėjo prašyti juos įtraukti į jos maldų sąrašą, ir ji mielai sutiko tai daryti. Tačiau atėjo toks momentas, kai krikščionė pajuto, kad su ja pradėjo vykti kažkas negero. Prasidėjo varginantys galvos skausmai, atsirado nepaaiškinamos baimės, pradėjo sapnuotis kankinantys košmarai, nuo kurių ji prabusdavo su veriančiu širdį šauksmu ir išpilta šalto prakaito. Santykiuose su vyru ir jos suaugusiais vaikais atsirado nesupratimas ir kažkokia nematoma praraja, nors iki tol šeima buvo labai draugiška. Laikui bėgant pradėjo reikštis vis labiau stiprėjantis dvasinis nuosmukis. Maldos metu jautėsi kažkokia nematoma vidinė blokada. Nebeatsiverdavo Dievo žodis, kas anksčiau buvo įprasta. Kartais maldos metu gerklę apimdavo mėšlungis. Tiesiogine prasme prireikdavo iš savęs išstumti kiekvieną, sunkiai parenkamą žodį.

Visa tai ją labai rimtai išgąsdino ir privertė ieškoti patyrusio sielovadininko pagalbos. Po ilgo asmeninio pokalbio su juo paaiškėjo, kad visos tokios gąsdinančios būsenos priežastis buvo iki įtikėjimo padarytos okultinės nuodėmės. Ją ji niekada niekam neatskleidė ir nebuvo melstasi atsikirtimo malda nuo šėtono valdžios. Suprantama, jis nedelsė tuo pasinaudoti ir pradėjo keršyti, kad ji išdrįso įsibrauti į jo karalystę. Teko daug melstis, pasninkauti ir ilgai kovoti, kol moteris pajuto, kad šėtonas palaipsniui netenka savo valdžios ir pradeda trauktis.

Šio skyriaus pabaigoje norėčiau duoti keletą patarimų, kurie sielovadininkams ir visiems Dievo vaikams, gebantiems teikti savo pagalbą, padėtų išvengti

juos tykojančių dvasinių pavojų ir skaudžių pasekmių jų gyvenime.

1. Visų pirma saugokite savo ir širdį, ir mintis, kai žmonės reiškia jums savo padėką ir pripažinimą už skirtą jiems laiką ir suteiktą pagalbą, kas žmogišku požiūriu yra teisinga ir absoliučiai natūralu. Tokiu atveju geriausia atsakyti, kad tu vykdamas tik Dievo tau pavestą tarnystę, ir visas dėkingumas turi būti reiškiamas tik Jam vienam. Likti nusižeminus padės supratimas, kad tu kitiems atiduodi tik tai, ką tau dovanojo Dievas.

O tiems, kurie ypatingai besaikiai švaistosi pagyrimais ir reiškia savo susižavėjimą, galima ramiai ir draugiškai atsakyti, kad taip elgdamiesi, jie patys to nepastebėdami teikia didelę paslaugą šetonui, kuris tik ir laukia bet kokios progos pastumti jus į nuopuolį. Klausydami iš tokių žmonių panašių jausmų išliejimų, niekada nepamirškime, kad būtent tie, kurie mus ypatingai giria ir aukština, po to gali tapti pačiais aršiausiais ir nesutaikomais priešais, sugebančiais į purvą mindyti mūsų gerą vardą ir skleisti apie mus neįtikėtinus gandus ir šmeižtą. Negalima pamiršti, kad kiekvienas žmogus gali būti labai nepastovus. Šiandien tu jam dievaitis, o rytoj jis galės tave dvasiškai parblokšti ant žemės ir negailestingai mindžioti savo kojomis.

2. Venkite patraukti žmones, pateikdami save kaip Dievo jiems numatytą apvaizdą. Jūsų reikalas nėra juos pririšti prie savęs, o tik nurodyti kelią pas Tą, Kuris gali išspręsti visas jų problemas. Rimtas, blaivus ir turintis Dievo baimės sielovadininkas niekada neleis, kad besikreipiantieji jo pagalbos taptų nuo jo priklausomi. Pastebėjęs, kad žmonės pradeda pastoviai kreiptis pagalbos vos ne visais jų gyvenimo klausimais, kas jau nurodo į atsiradusią priklausomybę, jis tai turi vertinti kaip pavojaus signalą ir imtis visko, kad būtų galima jų žvilgsnį nukreipti nuo savęs į Viešpatį. Jei jis taip nepasielgs, tai anksčiau ar vėliau pajus Dievo pavydą. Juk Biblija ne veltui tvirtina, kad „*Dievas pavydus...*“ (Nah 1, 2) ir „*Prakeiktas*

žmogus, kuris pasitiki žmogumi ir laiko kūną savo stiprybe..." (Jer 17, 5). Dangiškasis Tėvas negali leisti, kad kas nors vietoj Jo kokiai nors sielai taptų svarbiausiu draugu ir patarėju.

3. Išklausydamas savo lankytoją stenkis užimti neutralią poziciją ir viską vertinti objektyviai. Negalima skubotai stoti jo pusėn ir daryti išankstines išvadas. Visa tai greičiau pakenks, nei duos naudos. Juk kiekvienas žmogus viską, kas vyksta jo gyvenime, linkęs vertinti subjektyviai. Save mato nesuprastu, nuskriaustu ir pažemintu, o kitus laiko tokios savo padėties kaltininkais. Tokioje situacijoje reikalingas išmintingumas ir vedimas iš aukštybių. Iš vienos pusės reikia tokiai sielai padėti, iš kitos – nebūti šališku, tai yra nepritarti tam, kas nepatinka Viešpačiui. Septynioliktoje Jokūbo laiško trečiojo skyriaus eilutėje ne atsitiktinai parašyta, kad išmintis, kilusi iš aukštybių (kuria turi būtinai turėti kiekvienas sielovadininkas) ne tik tyra, taikinga ir švelni, bet dar ir **bešališka ir neveidmainiška**.

4. Neatverkite ateinantiems pas jus pagalbos žmonėms savo širdies paslapčių ir per daug nesidalinkite savo asmeniniais išgyvenimais. Juk šėtonas, norėdamas jums pakenkti už jam taip neapkenčiamą jūsų tarnystę, nuolatos ieškos kelių ir būdų, kaip jums sukelti skausmą ir pasėti nuoskaudą, pagiežą ir neapykantą žmonėms, kurie tai, ką jiems patikėjote, gali panaudoti kaip pretekstą apkalbėjimams ir paskaloms. Pasiekęs savo, jis padarys mus netinkamus šiai svarbiai tarnystei, atimdamas iš jūsų atlygį ir neleisdamas gauti pagalbos tiems, kuriems jos labiausiai reikia. Atsiminkite, kad dažnai žmonės, patys to nesuvokdami, tampa nukreiptais prieš jus šėtono įrankiais. Nesipiktinkite jų dvasiniu aklumu ir nesistenkite už tai jų bausti. Kaip medikai negali pykti ant savo pacientų, taip ir sielovadininkams, gydantiems dvasines ligas, nedera įsižeisti ant savo globotinių, bet kantariai pakęsti jų silpnybes, būti atlaidiems jų nepatyrimui, klaidoms ir apsirikimams.

5. Nelaukite iš žmonių nei atlygio, nei dėkingumo, bet vykdykite savo tarnystę dėl To, Kuris juos sukūrė. Verčiau dažniau prisiminkite išmintingojo Ekleziasto žodžius, kuris laukiančius dovanų perspėjo, kad „*kyšiai sugadina širdį*“ (Ekl 7, 7). Apaštalas Paulius suprato savo tarnystę kaip savęs atidavimą, nesitikint nei atlygio, nei abipusės meilės. „*Todėl mielai išleisiu tai, kas mano, ir dar save pridėsiu jūsų sielų labui; nors, kuo daugiau jus myliu, tuo mažiau esu mylimas*“ (2 Kor 12, 15).

Tikriausiai su tuo pačiu teko susidurti žinomam Dievo vyrui Osvaldui Čambersui (Oswald Chambers), kuris kartą pasakė: „*Jei mes pasišvęsime tarnauti artimiesiems, tai labai greitai nusivilsime, susitikę su juodu žmonių nedėkingumu. Jie pasirodys labiau nedėkingi nei šunys. Tačiau jei mes tarnausime iš meilės Dievui, mūsų tarnystei netruklys joks nedėkingumas ir niekas mūsų nesustabdys, kaip niekas negalėjo sustabdyti Kristaus*“. Vieninteliu jūsų atlygiu gali būti tik džiaugsmas dėl jūsų gerų darbų, kuriuos tu darai iš meilės Viešpačiui. Ir tas džiaugsmas to vertas.

6. Nežiūrint į tai, kad Dievas jums patikėjo savo vaikų sielas ir apdovanojo išmintimi iš aukštybių, bijokite minties, kad savo tarnystėje esate visada teisūs ir būsite apsaugoti nuo visokių galimų klaidų. Dievo žodis ne veltui kalba: „*Nėra žemėje teisus žmogaus, kuris visad gera darytų ir niekad nenusidėtų*“ (Ekl 7, 20). Vadinasi ir sielovadininkas, kuris savo tarnavimu žmonėms daro daug gero, gali suklysti ir kažkur nusidėti. Juk jis, turėdamas duotą iš Dievo autoritetą, yra tik žmogus. Todėl, kam nors neteisingai patarę arba primygtinai išreikalavę, kas neatnešė naudos, turėkite drąsos pripažinti savo neteisumą ir paprašyti atleidimo. Tenka apgailestauti, kad būna sielovadininkų, kurie galvoja, kad tai žeidžia jų savigarbą. Tik, jei jie patys nepanorės nusižeminti, išmuš valanda, kai juos pažemins Viešpats, ir tai bus blogiau nei pirma.

7. Jei dvasinio pokalbio metu norite kam nors įrodyti savo teisumą, tuomet stenkitės nesusierzinti ir nesinerinti. Taip elgdamiesi vargiai įtikinsite savo pozicijos

teisingumu. Patardami ar įtikinédami atkreipkite dėmesį, kokia forma, koku tonu ir kokia dvasia tai darote. Juk gali atsitikti taip, kad tai, ką kalbate, yra gera ir teisinga, tačiau būdas, kuriuo perduodama, viską nubraukia.

8. Sielovados pokalbio metu nesistenkite pakeisti žmogaus nuomonės, kas siejasi su jo požiūriais. Jis iš karto dar negali jų atsisakyti, nes nėra tam dvasiškai pribrėdęs, vadinasi, ir liks prie savo nuomonės. Labai svarbu šio principo laikytis, kai dalykas liečia pasaulėžiūrą ar konfesinę dogmatiką, kurioje jis gimė dvasiškai. Vietoj to pasistenkite jame pažadinti tokius išgyvenimus ar jausmus, kurie visiškai pakeistų jo požiūrį į esančias jo gyvenime problemas. Reikia padėti sielai suprasti tas krikščioniško mokymo tiesas, kurios visų pirma išlaisvintų iš siaurų supratimų ir požiūrių grandinių.

9 skyrius

Dvasinis autoritetas

Brangieji! Paskutinį dešimtmetį Dievo tarnautojai vis dažniau klausia, kodėl praktiškai visose krikščioniškose bažnyčiose stebimas progresuojantis dvasinis atšalimas ir su juo susijęs nukrypimas nuo pagrindinių biblinių tiesų? Kas sudaro apėmusios mūsų protus ir širdis palengvintos, formalios ir paviršutiniškos krikščionybės esmę? Krikščionybės, kuri neatneša pasitenkinimo ir džiaugsmo nei tiems, kurie lanko pamaldas, nei tiems, kurie pamokslauja iš sakyklos. Suprantama, paprasčiausia tai paaiškinti, jog tokie yra paskutinieji laikai, kuriais mums ir jums tenka gyventi, kai anot Kristaus pranašystės „*kadangi įsigalės neteisumas, daugelio meilė atšals*“ (Mt 24, 12). Tačiau be to yra dar eilė kitų priežasčių ir viena iš jų tai, kad **neturi dvasinio autoriteto** tie, kurie iš esmės privalo jį turėti. Pirmiausia tai akcentuojama Evangelijos skelbėjams.

Žodis „**autoritetas**“ reiškia žmogaus įtaką kitiems, jo pripažinimą ir ypatingos pagarbos išraišką iš aplinkinių pusės. Naudotis autoritetu – reiškia užsitarnauti besąlygišką pasitikėjimą ir iškovoti visuotinę meilę ir simpatiją. Kas dėl „**dvasinio autoriteto**“ apibrėžimo, tai visų pirma turima omeny lydintį žmogaus gyvenimą ypatingą patepimą ir Dievo jėgą, kuri suteikiama iš aukštybių, – visa kita yra to pasekmės. Dažniausiai žmonės galvoja, kad tokį autoritetą reikia užsikariauti. Dėl to reikia būti stipria asmenybe, turėti įspūdingą išvaizdą, būti iškalbingu, įžvalgiu, tvirtu ir ryžtingu, mokėti tinkamai elgtis visuomenėje, išsakyti protingas idėjas ir turėti griežtus įsitikinimus. Tačiau visos tos savybės visiškai neįrodo, kad žmogus tokį autoritetą turi, o labiau atspindi tai, ko trokšta mūsų kūnas.

Dvasinis autoritetas nustatomas Dievo apreiškimu ir yra Dievo pasirinkimo išraiška. Ir tai ne kažkas tokio,

ką galima pasiekti žmogiškomis pastangomis. Jis išryškėja tarnystėje ir grindžiamas tarnyste. Tikroje dvasinėje tarnystėje iniciatyva visada priklauso Dievui. Jei iniciatorius yra pats žmogus, tai visa, ką jis daro, yra ne kas kita, o kaip „*svetima ugnis*“, panaši į tą, kurią kadaise į šventyklą įnešė Aaronas sūnūs Nadabas ir Abihuvas, už tai juos Viešpats ištiko mirtimi (Kun 10, 1-2). Autoritetas suteikiamas ne tam, kad išaukštinti žmogų, o kad būtų įvykdyti Dievo nurodymai. Jis reikalingas, kad, neakcentuojant savęs paties, būtų žmonėms atskleistas tikrasis Dievo supratimas.

Tenka apgailestauti, kad mūsų laikais dvasinio autoriteto samprata prarado savo pirmąją reikšmę, nes ji jau suvokiama ne kaip Dievo patepimas, o kaip turėjimas tam tikrų įgaliojimų, atitinkamo teologinio išsilavinimo ir sugebėjimų vadovauti. Taip pat yra ir su „*tarnautojo*“ charakteristikos supratimu. Šis žodis kilęs iš veiksmažodžio „*tarnauti*“, kas suvokiama kaip savęs, savo laiko ir jėgų atidavimas kitiems. Šiandien tas žodis įgavo šiek tiek kitokią reikšmę, nes suprantamas ne kaip sielovadininko ar pastoriaus sunkus darbas, visiškai save atiduodant žmonėms, o sugebėjimas būti kitų priekyje – vadovo pareigose, kuris sergi bažnytinę tvarką ir baudžia tuos, kurie tai tvarkai nusižengia. Taigi vadovaujančiojo bažnyčioje padėtis dažniau traktuojama kaip prestižas, o ne kaip sugebėjimas panaudoti iš aukštybių gautą jėgą ir įgyvendinti tas galimybes, kurios suteikiamos dvasiniam autoritetui.

Senojo ir Naujojo Testamentų laikais tarnautojus ir tautos vadus pasirinkdavo Pats Dievas. Mūsų laikais juos renka žmonės, balsuodami bendruomenės susirinkime arba bažnyčios brolių tarybos sprendimu, pritariant vyresniajam vyskupui. Aukštesniame lygmenyje balsuojama sinoduose, suvažiavimuose ir konferencijose. Tokiu būdu išrinkti tarnautojai veda pamaldas, maldos susirinkimus, aiškina Dievo žodį, organizuoja vietines ir plataus masto evangelizacijas, užsiima dvasiniu mokymu.

Atrodytų daro viską, kas reikalinga, kad krikščioniškos bažnyčios augtų ir klestėtų. Tačiau vietoj laukiamo pakilimo ir augimo, visur stebime nuosmukį ir regresuojantį dvasinį atšalimą. Vis daugiau tikinčiųjų palieka savo bendruomenes ir, ieškodami dvasinio maisto, pereina iš vienos bažnyčios į kitą arba dažnai sekmadieniais pasilieka namie.

Tai vis tik kodėl prarandamas susidomėjimas krikščionišku tikėjimu, kai tuo tarpu kitos religijos pasipildo vis naujais ir naujais pasekėjais? Kokia tokio nusivylimo priežastis? Nejau Kristus pasikeitė ir prarado jėgą, kuria anksčiau prie savęs patraukdavo nusidėjėlius? Kaip paaiškinti tai, kad pirmųjų apaštalų laikais tūkstančiai žmonių plūsdavo į bažnyčią, o šiandien mes džiaugiamės, jei nors keletas žmonių papildo mūsų praretėjusias eiles? Kur **ir kame** glūdi tos, vis labiau gilėjančios, problemos šaknys?

Jokūbo laiške pasakyta, kad Dievas yra šviesybių Tėvas, „*Kuriame nėra permainų ir nė šešėlio keitimosi*“ (Jok 1, 17). O jeigu taip, tada lieka manyti, kad pasikeitė mes, krikščionys, ypatingai tie, kurie turi žengti priekyje, patraukdami kitus. Juk, pradedant nuo Mozės, visais žemės gyvavimo laikais būtent nuo vadų ir vadovų priklausė tai, kiek per juos Viešpats galėjo reikšti Savo jėgą, šlovę ir didybę. Paties Dievo paskirti jie ne tik savimi atspindėjo Dievo šviesą, bet taip pat, griaudami priešo užmačias, įgyvendindavo Jo ketinimus ir planus.

Kai Dievas išrenka žmogų tarnystei, Jis dovanoja jam tai, ko niekas kitas (įskaitant žymiausius teologus ir teologinį išsilavinimą) negali duoti. Tada tarnautojas gali daryti tokius darbus, kurie viršija žmogiškąsias galimybes, ir tuo pašlovina Viešpatį, Kuriam jis tarnauja. Jo žodžiuose pasireiškia Šventosios Dvasios jėga ir valdžia, kas suteikia jam įtaką ir reikšmingumą. Jo kalba paliečia širdžių gilumą, sudrebina žmonių sielas ir daro didžiulį poveikį jų gyvenimui. Ryškus pavyzdys yra nuostabi Jono Krikštytojo žodžių jėga, ir Jėzaus Kristaus kalno pamokslas.

Šis pamokslas stulbino susirinkusias minias savo jėga, žodžių gilumu ir paprastumu. Apie tai liudijama Evangelijos pagal Matą septintame skyriuje: „*Kai Jėzus baigė šiuos žodžius, minios stebėjosi Jo mokymu, nes Jis mokė **kaip turintis valdžią**, o ne kaip Rašto žinovai ir fariziejai*“ (Mt 7, 28-29). Pastarieji galėjo žmonėms perteikti tik negyvą teoriją. Tokia valdžia liudija, kad tarnautoją išsirinko Pats Dievas, kad jis yra Jam paklusnus ir yra ištikimas Jo duotai tarnystei. Tokia valdžia suteikiama tik tiems tarnautojams, kurių gyvenimas pašvęstas Kūrėjui ir atitinka Šventojo Rašto nuostatas.

Svarbu atžymėti tai, kad tokia išmintis, jėga ir valdžia, vadinasi, ir per tai pasireiškiantis dvasinis autoritetas nėra kažkas nepajudinamo, kas duodama kartą ir visam laikui. Ne. Jei tarnautojas dėl kokių nors priežasčių praranda budrumą, krinta į nuodėmę, gyvenime atsiranda susižavėjimai, tampantys jam stabais, tada Šventosios Dvasios vedimas silpnėja, o po to nustoja veikti, ir, suprantama, jis nebegali daryti teigiamos įtakos kitiems. Jo kalba praranda įkvėpimą ir sugebėjimą prasiskverbti iki širdžių gilumos ir jas keisti. Tai, ką jis kalba, ko moko ir ko reikalauja iš kitų, jau atstovauja ne Dievą, o jį patį. Į jį jau vis rečiau kreipiasi patarimo ar pamokymo ir vis mažiau jį laiko pavyzdžiu kitiems.

Kreipdamasis į savo pasekėjus Jėzus priminė: „*Jūs esate pasaulio šviesa. Neįmanoma nuslėpti miesto, pastatyto ant kalno*“ (Mt 5, 14). Ir tie žodžiai, apibūdinantys tikruosius Jėzaus Kristaus mokinius, visų pirma skirti tarnautojams. Jų skleidžiama šviesa, – tai ne tik kalbos apie Jėzų ir skelbiami iš sakyklos teisingi pamokymai, o visų pirmiausia jų pačių elgesys, reakcijos ir paprastas kasdieninis gyvenimas, ką diena po dienos stebi aplinkiniai. Šį faktą patvirtina žmonės, kurie sielovados pokalbių metu skundžiasi: „*Bažnyčioje mus nuolatos moko, kad gerbtume, brangintume tarnautojus ir paklustume jiems, įrodinėdami Biblijos žodžiais, kad tai daryti būtina. Tačiau turiu sąžiningai prisipažinti, kad, kai matau jų asmeninį*

gyvenimą ir elgesį įvairiose konfliktinėse situacijose, prarandu bet kokią pagarbą ir norą sekti tuo, ko jie moko, nes jie patys to nevykdo“.

Ką galima į tai atsakyti? Kaip nebūtų gaila, iš tikrųjų dažnai viskas atrodo būtent taip. Taip, Biblija tikrai kalba, kad reikia gerbti savo tarnautojus ir jų klausyti. Tai patvirtina sekančios eilutės: „*Prašome jus, broliai, gerbti tuos, kurie darbuojasi tarp jūsų, vadovauja jums Viešpatyje ir teikia jums pamokymų. Be galo branginkite juos, mylėdami dėl jų darbo! Taikiai sugyvenkite tarpusavyje!*“ (1 Tes 5, 12-13); „*Klausykite savo vadovų ir būkite jiems atsidavę, nes jie budi jūsų sielų labui, būdami atsakingi už jas; tai jie tedaro su džiaugsmu, o ne dūšaudami, nes tai nebūtų jums naudinga*“ (Hbr 13, 17). Be šių dviejų vietų Šventajame Rašte yra dar viena eilutė, kuri verčia apsigalvoti jau pačius tarnautojus, nes kalba apie sąlygas, tik kurių prisilaikant galima tikėtis tokio požiūrio į save: „*Atsiminkite savo vadovus, kurie jums skelbė savo žodį. Įsižiūrėkite į jų gyvenimo pabaigą, sekite jų tikėjimu*“ (Hbr 13, 7).

Gyvenimo patyrimas rodo, kad paprastai žmonės gerbia, brangina ir paklūsta tiems, kurie yra jiems vertingas pavyzdys, kuriais norėtų sekti. Jei tarnautojas tik kalba dievobaimingus žodžius, mokydamas, kaip privalu teisingai elgtis, tačiau visu tuo nesivadovauja savo asmeniniame gyvenime, tada požiūris į jį bus visiškai priešingas. Tačiau ypatingai svarbu, kokioje dvasinėje būklėje toks tarnautojas artinasi prie amžinybės. Juk gali nutikti taip, kad visą savo gyvenimą „*spindi*“ giliu Dievo žodžio pažinimu, visokiomis dovanomis ir sugebėjimais, o kelio pabaigoje padaro kažką tokio, kas nubraukia visus nuopelnus ir palaiminimus. Gedeono gyvenimas gali būti kaip įrodymas. Viešpats jam skyrė ypatingą malonę ir palaiminimus. Turėdamas tik tris šimtus karių, jis nugalėjo daugiataūkstantinę midjaniečių armiją ir, kai izraeliečiai panorą paskelbti jį karaliumi, jis išvalgiai atsisakė tos garbės, atiduodamas visą jam rodomą garbę Dievui.

Tokiu būdu pasipriešinęs rimtiems pagundymams, jis vis tik nesugebėjo išstovėti iki galo ir leido, kad šėtonas jį suvedžiotų mažame dalyke. Paprašęs savo karių atiduoti jam auksinius auskarus iš atimto izraeliečių grobio, jis iš jų padarė efodą, kuris vėliau tapo stabu Izraeliui ir spąstais jam pačiam ir jo šeimai (žr. Teisėjų 8, 27). Taigi teisingumas žodžių „*ne pradžia, o pabaiga vainikuoja darbą*“ pasitvirtina visais laikais iki šių dienų.

Patys ryškiausi Biblijos puslapiuose palikti mums dvasinio autoriteto pavyzdžiai yra Mozė ir apaštalas Paulius, kurie gyveno ir darbavosi Senojo ir Naujojo Testamentų laikais. Sekdami įvykius, susijusius su jų palaimintu tarnavimu, galime suprasti, kaip gimsta tikėjimo didvyriai, kuriuos Dievas galinga jėga naudoja Savo šlovei. Nors šiuos du vyrus vieną nuo kito skiria daug amžių, tačiau, kaip Viešpats kiekvieną jų ruošė tarnystei, matomi aiškūs panašumai. O tai mums duoda teisę galvoti, kad Jis, ruošdamas Savo indus, ir šiandien naudoja tokius pat kelius. Tyrinėdami ir palygindami juos su savo keliais ir metodais, galima surasti tuos neatitikimus, klaidas ir apsirikimus, kurie atima palaiminimus iš mūsų tarnystės, kuri dažnai vyksta pagal principą „*Dievui, bet be Dievo*“.

1. Visų pirma reikia pabrėžti, kad ir Mozę, ir apaštalą Paulių tarnystei išrinko Pats Dievas. Jie to neieškojo, bet ir nesipriešino, kai Jis jiems apreiškė Savo valią. O po to Dievo vadovavimas lydėjo juos visą gyvenimą. Mūsų dienomis toks požiūris retai praktikuojamas. Daugelis brolių tampa tarnautojais todėl, kad jie to nori patys. Vienas pastorius atvirai pareiškė, kad jau ankstyvoje vaikystėje prisiekė sau tapti presbiteriu, ir juo tapo, tačiau nė vienu žodžiu nepaminėjo, ar tokia buvo jam Dievo valia.

2. Ir Mozė, ir apaštalas Paulius įgijo patį aukščiausią, tais laikais įmanomą, išsilavinimą. Pirmasis buvo išmokytas visos buvusios Egipto faraono rūmų išminties, ant-rasis mokėsi dvasinėje mokykloje prie žymiausio tų laikų teologo Gamalielio kojų. Tačiau abu, kad galėtų išpildyti

Dievo valią, palaikė sąslavomis ir ramiausiai paliko viską, ką kadaise įgijo. O šių laikų tarnautojams taip pasielgti neužtenka valios. Įgytos vienoje ar kitoje teologinėje mokykloje žinios taip aukštai vertinamos, kad jie bijo abejoti jų teisingumu net tuo atveju, jei jos aiškiai kertasi su krikščioniško gyvenimo praktika.

3. Abu, Mozė ir Paulius (tuo laiku dar Saulius), parodė neapgalvotą uolumą, skatinami jaunatviško karštumo kovoti už teisingumą ir tiesą. Kartą pamatęs, kad egiptietis muša žydą, užsiplieskęs „*teisingu*“ pykčiu, užmušė skriaudiką ir užkasė jo kūną smėlyje įsitikinęs, kad tokiu savo poelgiu jis įtiko Dievui. Saulius, vedamas panašaus žmogiško uolumo, buvo pasiruošęs užmušti kiekvieną, kas drįso jam dar tada nežinomą Jėzų pripažinti Mesiju. Jis tapo aršiu krikščionių priešu. Tik po daugelio metų vienam ir kitam atsivėrė visai kitas Dievo jiems numatytas planas, kurio vykdymui jie, nesidairydami atgal, pašventė visą savo gyvenimą. Sekančiais amžiais tarp Dievo vyrų buvo nemažai tokių, kuriems prireikė daug metų kovoti su savimi, iš naujo permąstyti dvasines vertybes, supratimus bei požiūrius, kol Dievas pradėjo juos naudoti Savo vynuogyne.

Kažkas panašaus vyksta ir mūsų dienomis, kai Viešpats Savo išrinktam indui atveria ką nors tokio, kas prieštarauja visiems jo ankstesniems požiūriams bei įsitikinimams, verčia palikti tai, kuo jis tikėjo, kad galėtų pradėti veikti visai kita kryptimi. Tada žmogaus širdyje prasideda kankinanti kova. Juk nelengva atsisakyti to, kame dvasiškai gimei ir kam pašventei savo gyvenimo metus ar net dešimtmečius, juo labiau pripažinti, kad daugelį dvasinių klausimų supratai neteisingai, taigi, ir kitus mokei neteisingai. Tai suvokus būtina pripažinti savo klaidas, kas, suprantama, paliečia mūsų išdidųjį „Aš“, kuriam būna sunku nusižeminti, juo labiau, kai tai susiję su kitų žmonių nuomone ir jų požiūriu į mus. Toks žingsnis yra tarsi pati aukščiausia kartelė, kurią įveikti daugeliui yra labai sunku. Tačiau, jei mes tokiam žingsniui

nepasiruošę, Viešpats negalės mūsų panaudoti tam naujam ir kol kas dar neatskleistam darbui, kurį yra numatęs mums Savo plane.

4. Paprastai Dievo pašauktas dvasinei tarnystei žmogus turi praeiti ilgą vidinės kovos, kankinančių dvasinių paieškų ir sunkių išbandymų pasiruošimo kelią. Po to jo charakteris praturtėja nuostabiomis savybėmis: kuklumu, romumu, nuolankumu, nebelieka noro laikyti save kažkuo ypatingu. Dažnai savo tarnystės pradžios tenka ilgai ir kantriai laukti. Tie metai nėra prarasti metai. Per tą laiką Viešpats valo ir daro šventu Savo indą, daug ką jame keičia, moko, įtikina ir auklėja. Būtent taip buvo Mozės atveju. Jam teko keturiasdešimt metų praleisti dykumoje, kad taptų pajėgus išvesti savo tautą iš Egipto. Ten, dykumoje, dvasinėje vienatvėje ir išbandymų ugnyje „*sudegė*“ jo išdidus ir pasipuikuojantis „*Aš*“. Jis tapo romiausiu žmogumi žemėje. Kai Dievas Mozei apreiškė, kad išrinko jį Savo tautos vadu ir kad jam reikės kalbėti faraonui, jis, suvokdamas savo menkystę, pasakė: „*O, Viešpatie, aš nesu iškalbingas: nebuvau toks anksčiau nei dabar, kai tu prabilai į savo tarną. Man sunku kalbėti, ir mano liežuvis pinasi ... Prašau, Viešpatie, siųsk ką nors kitą*“ (Iš. 4, 10,13).

Visiškai taip pat Dievas pasielgė ir su apaštalu Pauliumi. Apreiškęs Savo valią, išvedė jį į Arabijos dykumą, patraukdamas nuo triukšmo, sumaišties ir daugelio gerbėjų. Po to atvedė į Damaską, kur ne tik jam apsireikšdavo vienumos tyloje, bet labai daug ką keitė jame pačiame, kol galų gale iš savimi pasitikinčio Sauliaus neliko nieko. Galiausiai Sauliuje, kaip ir Mozėje, matome tuos pačius bruožus. Nuolankumas ir savo menkystės supratimas dvelkia jo žodžiuose, kai jis kalba apie save: „*Tikras žodis ir vertas visiško pritartimo, kad Jėzus Kristus atėjo į pasaulį išgelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš*“ (1 Tim. 1, 15). Labai gaila, kad tai, kas biblinio laiko tarnams buvo norma, mūsų laikais nustojo būti būtina. Dievo paruošimą tarnystei ir asmeninį bendravimą su

Kūrėju pakeitė metai mokymosi dvasinio ugdymo įstai-
gose, kur įgyjamas teologinis išsilavinimas, kuris duoda
tik žinojimą apie Dievą, bet ne Paties Dievo pažinimą.

5. Dvasinis išdidumas, gera nuomonė apie save ir
pasitikėjimas savimi, ieškojimas žmonių pripažinimo
ir pagerbimo tapo rykšte daugeliui šių dienų Dievo
vyrų. Tie dalykai buvo visiškai svetimi apaštalui Pau-
liui, kuris atmetė bet koki žmonių garbstymą ir garbi-
nimą, skirtą jam (Apd 14, 11-18; 1 Kor 3, 5-10). Taip
elgėsi ir Mozė, kuris galėjo atsisakyti savo įprasto tarnys-
tės principo. Tai labai gerai matosi iš sekančio pavyzdžio.
Kai Jetras dykumoje aplankė savo žentą ir pamatė, kaip
jam sunku vadovauti Izraeliui, jis davė išmintingą pata-
rimą – pasitelkti kitų žmonių pagalbos ir išsirinkti vyres-
niusius ir teisėjus, kurie galėtų teisti tautą ir užsiimtų
kitais svarbiais valdymo reikalais. Mozė sutiko su tuo ne-
delsdamas (Iš 18 sk.).

Dievas niekada neapreikš Savo šlovės per žmogų,
kuris gali greitai ir lengvai pasididžiuoti. Tarnautojo pa-
reiga yra **pristatyti Dievo autoritetą, o ne pakeisti jį
savuoju**. Tai reiškia, kad mūsų išdidus, arogantiškas ir
savimi pasitikintis „Aš“ turi būti sunaikintas ir visiškai
atsisakyta savų išvedžiojimų, minčių bei nuomonių. To-
kiam žmogui svarbiausiu gyvenimo tikslu ir jo turiniu
tampa Dievo valios pažinimas ir besąlygiškas jos vykdy-
mas. Tik tokiu būdu išsipildo Dievo žodis, kuris kalba
„*Viešpaties baimė moko išminties, prieš pagerbimą eina
nuolankumas*“ (Pat 15, 33). Nesilaikant šios taisyklės
vargiai gali atsirasti iš aukštybių apdovanotų išmintimi
ir jėga dvasinių autoritetų, kuriuos Dievas galėtų panau-
doti, panašiai kaip naudojo Mozę ir Paulių.

6. Ir Mozė, ir apaštalas Paulius turėjo ypatingai
glaudų ryšį su Viešpačiu. Apie pirmąjį pasakytą: „*Vieš-
pats kalbėdavo su Moze veidas į veidą, kaip žmogus kal-
basi su savo draugu*“ (Iš 33:11). O antrasis, savo ausimis
girdėjęs Dangiškojo Tėvo nurodymus, vėliau apie tai
kalbėjo kaip apie visiškai natūralų dalyką: „*Aš tai gavau*

iš Viešpaties ir perdaviau jums ...“ (1 Kor 11, 23). Norint išpildyti Dievo valią šiems vyrams reikėjo turėti nenutrūkstamą glaudų bendravimą su Viešpačiu, Kuris buvo pagrindinis Iniciatorius visko, ką jie darė. Būdami Jo vykdytojai, jie tik įgyvendindavo savo didžiojo įstatymų Leidėjo ir Tvarkytojo planus. Pas mus, deja, šandien būna kaip tik atvirkščiai. Neturėdami aiškaus ir visiško įsitikinimo, kad tai yra Dievo valia, planuojame ir įgyvendiname savo idėjas, o po to atkakliai prašome, kad Dievas Savo palaiminimu patvirtintų jų teisingumą.

Pagrindinis kiekvieno atstovaujančio dvasinį autoritetą pašaukimas yra skelbti Šventosios Dvasios jėgoje Gerąją Naujieną didžiulei avių kaimenei, pasklidusiai po visą žemę. Tačiau, jei tokie indai retai vienumoje skiria laiko giliems apmąstymams ir bendravimui su Viešpačiu, jie paprasčiausiai negali pasakyti palaiminto pamokslo, kuris prasiskverbėtų iki žmonių širdžių gilumos. Jų žodžiuose nebus vienumos tyloje dovanotos iš aukštybių jėgos. Dievo tarnautojams mūsų nelengvais laikais, kurie perpildyti sumaištimi, skubėjimu ir nuolatine įtampa, reikia maldauti Dievo, kad Jis juos apsaugotų nuo jų nuolatinio aktyvumo, nevaisingumo ir nesibaigiančio perdėto užimtumo. Planuodami, organizuodami ir įgyvendinami lyg ir labai svarbias bažnytines priemones ir pasišvėsdami dalykams, kuriuos galima apskaičiuoti ir įrodyti, kad darome tai, kas svarbu, labai lengva prarasti asmeninius santykius su Tuo, dėl Kurio iš tikrųjų visa tai ir daroma.

Brolių susitikimai, konferencijos, suvažiavimai ir plataus masto evangelizacijos nors ir duoda tam tikrą vaisių bendram dvasiniam augimui, tačiau ne daug pasiartauja Dievo pateptųjų giliam dvasiniam bendravimui su Viešpačiu. Pasekus, koku glaustu grafiku suplanuotas kai kurių iš jų gyvenimas, susidaro įspūdis, kad jiems paprasčiausiai baugu pasilikti vieniems. Jie visada turi būti tarp žmonių, kalbėtis su jais, kartu kažkuo užsiimti, kartu dirbti ir ilsėtis. Ramiam apmąstymui ir maldai vienumoje

jiems nebelieka nė vienos minutės. Panašu, kad taip elgdamiesi, jie užmiršta, kad net Dievo Sūnui buvo reikalingas bendravimas vienumoje su Dangiškuoju Tėvu, iš Kurio Jis sėmėsi įkvėpimo ir jėgų patikėtai Jam sielų gelbėjimo tarnystei.

Norint vaisingai tarnauti Viešpačiui, kiekvienam pamokslininkui, tarnautojui ir bažnyčios vadovui turi visada rasti laiko apmąstymams ramioje aplinkoje. Jam būtinai reikalinga vieta (kaip slėptuvė), kur jis galėtų atsijungti nuo šio pasaulio triukšmo ir gausmo, kur tyloje ir maldos bendravime pabūtų su savo Kūrėju. Juk Biblija ne veltui kalba: „*Žmogų, kuris bijo Viešpaties, Jis mokys pasirinkti kelią. Jis pats gyvens laimingai, o jo vaikai paveldės kraštą. Viešpaties paslaptis su tais, kurie Jo bijo, jiems Jis aprėišk savo sandorą*“ (Ps 25, 12-14).

7. Mozė ir apaštalas Paulius savo tarnystės metu sugebėdavo pakęsti nesupratimą ar net priešišlumą iš tų, kurie buvo šalia ir iš idėjos privalėjo padėti, o ne trukdyti. Kai tikras brolis ir sesuo sukilo prieš Mozę neva dėl jo etiopės žmonos, Dievas, užstojęs jį, išstiko Mirijamą raupsaais. Ir tada, kai baudė Izraelio tautą už murmėjimą ir sukilimą, šis Dievo tarnas tuojau pat užstojo nusikaltusius, maldaudamas Viešpaties parodyti malonę ir atleisti jiems. Apaštalas Paulius neprisiminė skriaudos, neparodė kartėlio, nei nuoskaudos, nei kerštavimo, kai kreipėsi į tuos, kurie jį smerkė ir kritikavo. Jis ramiai kalbėjo: „*Todėl mielai išleisiu tai, kas mano, ir dar save pridėsiu jūsų sielų labui; nors kuo daugiau jus myliu, tuo mažiau esu mylimas*“ (2 Kor 12, 15). „*Prašau, broliai, tapkite tokie, kaip aš, nes ir aš tapau toks, kaip jūs. Jūs visai neįžeidėte manęs*“ (Gal 4,12).

Ar dažnai galime sutikti tokį požiūrį į santykius tarp Dievo vaikų šiais laikais? Kiek daug pasitaiko vaidų, nuomonių skirtumų, nuoskaudų, rietenų ir skilimų mūsų krikščioniškose bažnyčiose! Metais, o dažnai ir dešimtmečiais širdyse tų, kurie laiko save dvasiniais autoritetais, nešiojama nuoskaudos ir kartėlis. Kiek

bendruomenių jau suskilo į grupes ir grupuotes tik todėl, kad vadovai negali pakęsti vienas kito ar nusileisti ir atleisti tiems, kurie galvoja ir elgiasi ne taip, kaip jie! Liūdna, kai bažnyčioje viešpatauja vienvaldystė, kur jos vadovui egzistuoja tik vienas teisingas sprendimas – jo sprendimas. Tačiau dar tragiškesnė padėtis ten, kur pastorius, pasitelkęs pranašautojus ir jam ištikimus bendražygius, formuoja savo kaip ypatingai Dievo pateptojo reputaciją, versdamas prieš jį nusilenkti. Tokiu būdu kuriamas vos ne savo asmenybės kultas.

8. Nei Mozė, nei apaštalas Paulius nejautė nė mažiausio pavydo ar pavyduliavimo, kai vietoj jų Dievas Savo reikalui panaudodavo ką nors kitą. Maža to, jis stabdydavo per daug pavydžius pasekėjus, kurie rodė nepasitenkinimą ir stengėsi tokiems žmonės trukdyti. Pavyzdžiui, kai Viešpats debesyje nužengė ant septyniasdešimties Izraelio vyresniųjų ir jie pradėjo pranašauti, du iš jų tai darė net tada, kai kiti nustojo. Tai sužinojęs Jozuė Navinas pasipiktino ir sušuko: „*Mano valdove Moze, uždrausk jiems!*“, ir jam ramiai buvo atsakyta: „*Ar tu pavydi dėl manęs? O, kad visa Viešpaties tauta pranašautų ir kad Viešpats kiekvienam duotų savo Dvasios!*“ (Sk 11, 28,29).

Šiuo klausimu panašiai elgėsi ir apaštalas Paulius. Viename iš savo Laiškų jis rašė: „*Broliai, aš noriu, kad jūs žinotumėte, jog mano būklė pasitarnavo Evangelijos plitimui. Mat mano kalinimas dėl Kristaus išgarsėjo visame pretorijuje ir tarp visų kitų, ir dauguma brolių Viešpatyje, mano pančių paakinti, imasi daug drąsiau, be baimės skelbti žodį. Beje, kai kurie skelbia Kristų iš pavydo ir rungtyniaudami, kiti gera valia... Tesižinai! Kad visokiais būdais, apsimetant, ar iš tikrųjų, yra skelbiamas Kristus, – štai kuo džiaugiuosi ir toliau džiaugsiuos!*“ (Fil 1, 12-15,18).

Sutikite, kad panašus tų laikų tarnautojų elgesys toli gražu ne visada atsispindi mūsų dienų dvasinių tarnautojų poelgiuose. Kaip dar kitaip galima būtų paaiškinti pasitaikančią tarp pamokslininkų konkurenciją, kurią mato net eiliniai bendruomenės nariai, sugluminti tuo,

kas vyksta. „*Kaip gi taip? – klausia jie. – Juk visi Dievo šaukliai skelbia vieną ir tą pačią Gerąją Naująją, kuri moko mus kitą laikyti aukščiau savęs. Iš kur toks siekis išsiskirti ir pritraukti prie savęs didesnę dėmesį?! Kodėl krikščioniškose bažnyčiose, kaip ir mus supančiame pasaulyje, yra valdžios troškimas ir vyksta kova dėl portfelių?!*“ Tai girdėdami iš dar nesubrendusių tikėjime naujai atsivertusių žmonių lūpų kartkartėmis nežinai ir ką atsakyti.

Yra vienas labai išmintingas pasakymas: „*Stebėtina, kur mes nueisime, jei rūpinsime tik tuo, kas gaus atlygį*“. Ir tai ypatingai teisinga krikščioniškos tarnystės atveju. Apaštalas Paulius ne veltui kalbėjo korintiečiams: „*Aš sodinau, Apolas laistė, o Dievas augino. Todėl nieko nereikia nei sodintojas, nei laistytojas, bet Dievas – augintojas*“ (1 Kor 3, 6-7). Viešpats aukščiau visko. Visa kas vertinga ir gera, ką mes darome, nuveikiama Jo jėga ir Jo malonės dėka, todėl ir visa šlovė priklauso tik Jam. Žmogiškas išdidumas ir Dievo malonė negali sugyventi drauge.

9. Kai reikalas lietė tiesą, šventumą ar Dievo teisingumą, nei Mozė, nei apaštalas Paulius savo tarnystėje kitiems neparodė nei šališkumo, nei pataikavimo, nei žmonių baimės. Kai Nadabą ir Abihuvą, išdrįsusius šventykloje aukoti svetimą ugnį, Dievas sudegino gyvus, Mozė uždraudė jų tėvui ir savo tikram broliui užsivilkti gedulo drabužius, primindamas: „*Taip kalbėjo Viešpats: „Pasirodysiu šventas tuose, kurie prie manęs artinasi, ir būsiu pašlovintas visos tautos akivaizdoje*“ (Kun 10, 3). Tai girdėdamas Aaronas galėjo tik tylėti. Mozės tarnystėje Dievui nebuvo vietos giminystės ryšiams, kurie, atrodytų, įpareigoja būti labiau švelnesniu ir nuolaidesniu. Taip pat ir apaštalas Paulius pamiršo draugiškus santykius, kai, pastebėjęs apaštalo Petro šališkumą ir pataikavimą žmonėms, viešai jį apkaltino žodžiais: „*Jei tu, būdamas žydas, gyveni pagoniškai, o ne žydiškai, tai kodėl pagonis verti gyventi taip, kaip žydai?*“ (Gal 2, 14).

Sutikite, kad šiandien tokiais atvejais panašų elgesį palaikytų įžūliu bažnytinės tvarkos sulaužymu ar vos ne

maištu, o, galbūt, pareikštų pastabą už nepakankamai rodomą pagarbą vadovaujantiems broliams. Bet būtent ta baimė pakelti balsą, norint apginti tiesą ir Dievo teisingumą, užčiaupia burnas tiems, kurie mato leidžiamą bažnyčioje baisų neteisumą, tačiau priversti tylėti! Tokio vadovų abejingumo **nuodėmei** ir panašaus lojalumo jų vaikų, draugų ar giminaičių **prasižengimams** rezultatas yra tvirtas neteisumo įsišaknijimas ir plitimas **jų** bendruomenėje.

10. Kai skaitai apie Mozę ir apaštalą Paulių, nenustoji stebėtis, kokį jie nešė didelį, žmogišku požiūriu tiesiog nepakeliamą krūvį ir kokie jie buvo nuostabiai kantrūs, išlaikyti ir ištikimi Dievui! Be pertraukų ir atos-
togų praleisti keturiasdešimt metų dykumoje su tauta, kuri nuolatos piktinosi, murmėjo ir daug kartų buvo prieš jį sukilusi, – tai žmogišku protu nesuvokiama! Kiek kartų Mozei teko būti užtarėju, maldaujant Viešpatį pasigailėti Izraelio ar, priešingų atveju, būti nubastu mir-
timi pačiam! Kokia meilė ir gailestingumas žmonėms ir koks atsakingumas jam patikėtai tarnystei!

Taip pat ir apaštalas Paulius, nepaisydamas visų pasitaikančių sunkumų, atidavė save Dievo jam patikėtam darbui. Prisiminkime nors tai, ką jis pats apie save rašė: „*Aš daug daugiau (kitų tarnautojų) darbavausi, gavau rykščių be saiko, daugiau kalėjau ir daugel kartų buvau mirties pavojuje... Dažnai buvau kelionėse, upių pavojuose, pavojuose nuo plėšikų, pavojuose nuo tautiečių, pavojuose nuo pagonių, pavojuose mieste, dykumos pavojuose, pavojuose jūroje, pavojuose nuo netikrų brolių. Kenčiau **nuovargį ir skausmą**, dažnai **budėjau** naktimis, alkau ir troškau, **dažnai pasninkavau**, kenčiau šaltį ir nuogumą. Neminint viso kito, kas atsitinka kasdien, **rūpinuosi visomis bažnyčiomis**. Jei kas silpsta, ar aš nesilpstu? Jei kas piktinasi, ar aš nedegu apmaudu?*“ (2 Kor. 11, 23, 26-29).

Deja, mūsų dienomis tokį požiūrį į savo tarnystę sutiksi ne dažnai. Kai kurie pastoriai jau taip išsvarginti savo bendruomenių narių, kad net džiaugiasi, kai tie

nebesikreipia į juos su savo problemomis. Maža to, tarp jų yra ir tokių, kurie žemina ir smerkia tuos, kurie ieškodami pagalbos atidengia jiems savo nešvarą ir prisipažįsta esą silpni kovoti su savo nuodėmėmis. Taip vienas pastorius, kalbėdamas su panašiu į save tarnautoju, rodydamas savo požiūrį į tokius žmones, su pasipiktinimu atviravo: „*Kaip jie man pabodo su visomis savo nuodėmėmis ir problemomis! Gyvena savo nešvaroje kaip purvinoje baloje! Norint išgilinti į jų gyvenimą ir pačiam tuo pačiu nesusitepti, kartais nors į batus įsiau!*“

Tai girdint, buvo sunku patikėti, kad toks pasipiktinimas išeina iš lūpų to, kurio pagrindinis uždavinys ir rūpestis yra patikėtos jam Dievo kaimenės sergančių, susitepusių, muštų ir nuodėmės sužeistų avelių globa. Kas būtų, jei taip būtų reagavęs mūsų vyriausias Ganytojas – Gelbėtojas Jėzus, praliejęs už mus, nešvarius ir nevertus, Savo šventą kraują?! O Šventasis Raštas kalba, kad mokinyš nėra didesnis už savo Mokytoją. Malonė kitiems ir begalinė kantrybė turi būti privalomas bruožas tų, kurie atstovauja Dievo autoritetą. Tarnautojas negali savęs laikyti aukščiau kitų vien todėl, kad daugiau supranta apie dvasinius dalykus. Juk visa, ką mes turime, yra duota Dievo iš Jo malonės, ir niekas neateina savaime iš mūsų pačių. Pagalbos kitiems šaltinis trykšta iš tarnautojo savos pergalės prieš ištinkančias jį netektis ir sunkumus. Murmėjimas, skundai, nepasitenkinimo ir pasipiktinimo dėl nepakeliamo krūvio iškalbėjimas negali kitiems daryti gaivinančios įtakos.

11. Būti Dievo paskirtu autoritetu yra labai atsaikinga, nes bet koks savivaliavimas suteikta valdžia užtraukia neišvengiamą bausmę. Rūstybėje ar malonėje – tarnautojas visada privalo daryti tai, ko nori ir laukia iš jo Viešpats. Jei būdamas tokios būklės dvasinis autoritetas pasielsg neteisingai, jis nedelsdamas turi pripažinti savo klaidą. Pavyzdžiui, pasireiškus nekantrumui ar pykčiui, reikia tuojau pat prisipažinti, kad tai išėjo ne iš Dievo, o iš jo paties. Nevalia sumaišyti savo ir Dievo

reikalų. Negalima Jo įpainioti į savo žmogiškus poelgius, leidžiant suprasti, kad per tai neva Viešpats reiškia Savo požiūrį, kas vyksta. Jei paskirtas autoritetas pateikia tokią iškreiptą nuomonę apie Dievą, Viešpačiui tenka Save užstoti, kad nebūtų paniekinamas Jo šventumas ir teisumas. Jei tarnautojas prisipažįsta neteisingai pasielgęs, jis išvengia Viešpaties baudžiančios rankos, nes Jam nebereikia Savęs apginti. Delsdamas ir tuojau pat nepadarydamas, ko reikia, paskirtasis autoritetas gali visam laikui prarasti galimybę ištaisyti savo padėtį.

Tai akivaizdžiai patvirtina atvejis, įvykęs Mozei prie Meribos, kur jis Izraelio tautai ne taip, kaip privalėjo, pristatė Dievą (Sk 20, 2-3,7-13,23-28 ir Įst. 32, 48-52; 34, 1-6). Nors Mozė ir Aaronas padarė tik vieną klaidą, jiems nebuvo leista įeiti į Kanaano žemę. Tai parodo, kaip rimta ir atsakinga būti tarnautoju. Kuo didesnę autoritetą jam suteikia Dievas, tuo griežtesnė Jo bausmė. Ne veltui gi pasakyta: *„Iš kiekvieno, kuriam daug duota, bus daug pareikalauta; ir kam daug patikėta, iš to bus daug ir išieškota“* (Lk 12, 48). Taigi, jei mums patikėta vesti Dievo reikalus, turime gyventi Dievo baimėje ir drebėti prieš Jį.

12. Biblijoje daugiau kalbama ne apie tarnautojo teises, įgaliojimus ir pripažinimą, o apie daugelį jo pareigų, didžiulę atsakomybę prieš Viešpatį ir iškeltus padidintus reikalavimus. Kad tuo įsitikintume, užtenka atsiversti Šventąjį Raštą ir surasti eilutes tiesiogiai skirtas tarnautojams, pavyzdžiui: Ezechielio 34, 1-10; 22, 26,28; Jeremijo 2, 8; 10, 21; Zacharijo 10, 3; 11, 8,16-17; 1 Petro 5, 1-3; 1 Tesalonikiečiams 2, 3-10; laiško Titui 1, 7-11. Jose kalbama apie tai, **ko** būtent Dievas laukia iš Savo tikrųjų tarnų. Bet ypatingai griežtos, tiesiog šokiruojančios yra penkiasdešimtosios psalmės eilutės: *„O nedorėliui Dievas sako: „Kodėl tu mano nuostatus skelbi ir savo burna mano sandorą mini? Nes tu nekenti pamokymo ir atmeti mano žodžius. Pamatęs vagį, susitari su juo ir su svetimautojais draugauji. Tavo burna kalba pikta, ir tavo liežuvis sako klastą. Tu kalbi prieš savo brolių*

ir šmeiži savo motinos sūnų. Tu tai darei, ir Aš tylėjau. Tu manai, kad Aš esu toks, kaip tu. Aš tave barsiu ir tavo darbus statysiu tau prieš akis. Susipraskite, kurie pamiršote Dievą, kad nesudraskyčiau jūsų, ir tada nebus, kas jus išgelbėtų“ (Ps 50, 16-22).

Kai skaitai išvardintus šiose eilutėse kaltinimus, sunku patikėti, kad jie skirti ne apskritai kam nors, o žmogui, kuris kitiems pamokslauja Dievo nuostatas, tai yra skirti dvasiniam autoritetui. Naujajame Testamente yra žodžiai, kurie pakartoja tą pačią prasmę ir tarsi susiskamba su aukščiau išvardintomis eilutėmis. Apaštalas Paulius kreipėsi į tuos, kurie manė esą ne tik Dievo vaikai, bet išrinkti ir sugebantys mokyti kitus: „Štai tu vadiniesi žydas, pasikliauji įstatymu ir giriesi Dievu. Tu žinai Jo valią ir, įstatymo pamokytas, išmanai, kas geriau. Įsitikinęs, kad esi aklųjų vadovas, šviesa tamsoje esantiems, neišmanančių mokytojas, kūdikių auklėtojas, turįs įstatyme išreikštą pažinimą ir tiesą. Tai kodėl tu mokydamas kitus, nepamokai pats savęs? Kodėl, liepdamas nevogti, pats vagi? Sakydamas nesvetimauti, pats svetimaui? Bjaurėdamasis stabais, pats apiplėši šventyklas? Giriesi įstatymu, o paniekinai Dievą, laužydamas įstatymą? Juk parašyta: „Dėl jūsų pikto žodžiauja Dievo vardui pagony“ (Rom 2, 17-24).

Sprendžiant, kaip pateikta kategorija tų žmonių, į kuriuos kreipiasi apaštalas Paulius, tai ne kas nors kiti, o vadovai ir tie, kurie vienokiu ar kitokiu būdu atstovauja autoritetą ir darbuojasi kitų gerovei. Tačiau nežiūrint į dvasinį rangą, koks aklumas ir nesugebėjimas matyti save taip, kaip juos pačius mato Dievas! Galima save laikyti žinančiu tiesą, maža to, net mokyti tos tiesos kitus, ir tuo pačiu metu vogti ir svetimauti, tarnauti pomėgiams kaip stabams, gyvenime nepaisyti Viešpaties nuostatų ir aplinkiniams būti dingstimi pagundai ar suklupimui.

Dievas nėra šališkas. Jis, matydamas nuodėmę, niekada neužsidengia Savo akių, ir nesvarbu, kokią padėtį žmogus užima visuomenėje ar dvasiniame gyvenime. Nei pirmuoju sukurtas Adomas, nei apdovanotas galinga jėga

Samsonas, nei pateptasis karalius Saulius, nei vyras pagal Dievo širdį Dovydas, nei išmintingasis Saliamonas, nei kiti didieji Senojo ir Naujojo Testamento žmonės neišvengė bausmės, kai savo žodžiais ar poelgiais tapo dingstimi suabejoti šventumu ir teisumu Dievo, suteikusio jiems Savo autoritetą. Ar ne todėl, gerai žinodamas Dievo nešališkumą ir suprasdamas savo netobulumą ir gali-mybę suklupti, apaštalas Paulius kalbėjo: „*Bet tramdau savo kūną ir darau jį klusnų, kad, **kitiems skelbdamas, pats netapčiau atmetinas***“ (1 Kor 9, 27).

Brangieji! Turiu prisipažinti, kad parašyti šį skyrių mane paragino du laišakai, kuriems mano širdis negalėjo likti abejinga. Pirmojo autorius yra išsilavinęs žmogus, technikos mokslų daktaras, kuris, nusivylęs pasaulio gyvenimo būdu, kadaise pradėjo ieškoti Viešpaties. Priėmęs Jį į savo gyvenimą kaip savo asmeninį Gelbėtoją, šis krikščionis per dešimt metų buvo trijose skirtingų konfesijų bendruomenėse, vienoje iš kurių buvo net brolių tarybos nariu. Visus tuos metus jis ieškojo bažnyčios, kurioje galėtų rasti tai, ko trūko jo siela. Tačiau atėjo momentas, kai, daug ką išgyvenęs ir daug kuo nusivylęs, savo sielovadiniam laiške parašė: „*Jau dešimt metų aš išeinu iš pamaldų tuščias, be to, ko mano sielai galų gale taip reikia – ne pienelio, o tvirto maisto. Kaip retai dabar išgirsi tvirtos dvasios ir bebaimį pamokslininką, kuris tiesiai kalbėtų apie pačias opiausias krikščionybės problemas. Apie jas, suprantama, geriau nutylima, tačiau jos tokios akivaizdžios, kad jų jau nebegalima nuslėpti. Žinoma, apie tai gali kalbėti tik toks žmogus, kuris visiškai priklauso tik nuo Dievo, Kuris jam duoda ne tik jėgos ir išminties, bet ir saugo Savo galinga dešine. Mes gyvename tokiu laiku, kai Dievo šaukliai, išskyrus retus atvejus, yra pataikūnai ir savos kaimenės samdiniai, kuri juos finansiškai išlaiko. Jie visiškai priklausomi nuo aukščiau stovinčių vadovaujančių asmenų, kurie juos paskyrė tarnystei. Todėl norėdami iš visų jėgų jiems įsiteikti, stengiasi išlaikyti tariamą savo bendruomenių gerovę ir nenori matyti*

visuotinio atšalimo, moralinio puvimo ir dvasinio nuopuolio. To pasekmė – mažėjantis iš pasaulio ateinančių pas Viešpatį žmonių skaičius, o tie, kurie atėjo į bažnyčia, labai greitai nusivilia ir grįžta prie savo ankstesnių kelių, kas, apskritai, ir neturėtų nieko stebinti. Kuo gali būti patraukli paviršutiniška, formali ir bejėgė krikščionybė?! Vis dažniau ir dažniau savo pozicijas užleidžiame pasauliui ir daromės į jį panašūs. Artėdami prie visų laikų pabaigos ir iš Biblijos atpažinę daugelį šio periodo ženklų, turėtume stovėti sargyboje ir ypatingai budėti. Tačiau vietoj to susidaro įspūdis, kad tie, kurie už tai atsakingi, iš visų jėgų stengiasi, kad Dievo vaikai ramiai miegotų. O, kaip mums šiandien reikalingi tikri apdovanoti išmintimi ir jėga dvasiniai autoritetai, tik kur jie?!“

Kitą laišką atsiuntė pilna gyvenimo išminties pagyvenusi sesuo Viešpatyje. Ji yra vienos iš pačių didžiausių Rusijos krikščioniškų bendruomenių narė, turinti keturiasdešimties metų tikėjimo stažą ir daug ko patyrusi. Tos moters parašytos eilutės kalba pačios už save:

„Kai stebiu, kas vyksta aplinkui mane, širdį apima sielvartas. Mūsų didžiulėje bendruomenėje metai iš metų nesibaigia pertvarkymai, dalybos ir santykių aiškinimaisi. Visa tai tapo tarsi mūsų krikščioniško gyvenimo norma. Žmones vadina nusidėjėliais, jei jie nereguliariai lanko pamaldas, bet jų sielų būkle niekas nesidomi. Graudu suvokti, bet mūsų vadovybę domina tik visuotinis lankomumas ir savęs pačių susireikšminimas. Iš sakyklos skamba nors ir atšlifuoti, bet bejėgiai pamokslai, kurie nepaliečia širdies. Organizuojamos visokios programos, konferencijos ir seminarai, kur kalbama daugybė žodžių apie įvairiausių veiklą tai šen, tai ten... Jūra jausmų, tiktai visame tame nėra Paties Dievo. Nejučia pati savęs klausiu, ką mes vaidiname?! Reikalas baigėsi tuo, kad aš nebenoriu eiti į bažnyčią, nes pamaldose nebegaunu maisto savo sielai. Kartkartėmis taip pavargsti nuo tų vidinių kančių, kad norisi į viską numoti ranka, užsimiršti ir plaukti pasroviui, juolab, kad mūsų vadovybė nepavargsta kartoti, kad

paklusnumas krikščioniui yra pats svarbiausias dalykas. Paklusk, gi, kaip ir visi kiti, daryk, ką tau sako broliai (ypač, jei tu esi moteris), ir viskas bus gerai. Nejau tai iš tikrųjų taip? Nejau bažnyčia nustojo būti vieta, kur žmonės gali būti pamaitinti taip jiems reikalinga dvasine duona, kur galėtų sušilti sušalusios sielos ir išgyti sužaloti gyvenimai?!.. O jei nenustojo, tai kur dingo tie dvasiniai autoritetai, kurie būtų pajėgūs Dievo tautą išvesti iš tokios varganos dvasinės būklės?! Ar mūsų laikais jų jau daugiau nebėra?!“

Brangūs broliai, ar girdite visa tai?! Kiek šiandien tokių sielų šaukte šaukiasi Viešpaties atsiųsti į Jo ari-mus tuos, kurie yra apdovanoti autoritetu iš aukštybių, kaip Mozė ir apaštalas Paulius, kurie akylai stovėjo prieš Aukščiausiojo veidą, kurių žodį lydėjo jėga, o gyvenimas buvo toks, kad demonai bijojo net minėti jų vardą (Iš. 16, 32; 35, 4; Sk. 16, 28-35; Įst. 6, 1; Apd. 19, 11-13). Suprantama, kad kai turi tokią nuo Dievo suteiktą valdžią, tai visada kažką kainuoja, ir tą kainą reikia sumokėti. Nejau jūsų tarpe neatsiras žmonių, kurie kaip kadaise pranašas Izaijas būtų pasiruošę pasakyti: „*Aš čia, siųsk mane!*“ (Iz, 6, 8). Būtent tokioms sieloms, kurios visa širdimi trokšta tarnauti Dievui ir žmonėms, atiduodančioms tam daug meilės, laiko ir savo jėgų, išgyvenančioms nusi-vylimo akimirkas, sielos sumišimus ir sutrikimus, norė-čiau kaip motina, ir kaip sielovadininkė, turinti didelę tokio darbo patirtį, kai ką pasakyti.

1. Pradėdami tarnystę, kuriai pašaukė jus Viešpats, iš pradžių suteikite Jam galimybę padirbėti su jūsų širdimis, panašiai, kaip Jis tai darė su Moze ir apaštalu Pauliumi. Leiskite Šventajai Dvasiai atverti jums akis, kad galėtu-mėte savyje pamatyti tai, ko gal ir neįtarėte ar ko stengėtės nematyti. Padarykite viską, kas nuo jūsų priklauso, kad būtų sutvarkytas jūsų pačių gyvenimas. Taip pasielgę, pa-ruošite save kaip indą Viešpaties naudojimui ir įgysite ver-tingą dvasinį patyrimą, kurį galėsite perduoti kitiems. Tai, ką jūs asmeniškai patirsite apsivalymo ir šventėjimo ke-lyje, suteiks jūsų žodžiams svorį ir reikšmingumą, todėl

kad juose atsispindės ne tik graži ir teisinga teorija, bet ir jau išbandytas tokio gyvenimo patyrimas.

2. Visą savo tarnystę stenkitės kiek įmanoma dažniau savo poelgius ir veiksmus tikrinti pagal Dievo žodį. Tokia savo paties kontrolė ne tik padės išvengti dvasinio aklumo ir pasitikėjimo savimi apraiškų, bet taip pat išmokys į kitus žiūrėti su didesne meile, supratimu ir nuolaidumu, išlavins gebėjimą užjausti, kantriai laukti ir atleisti. Stenkitės būti apdairūs savo žodžiuose. Ką nors pasakodami ar ką nors liudydami ir norėdami klausytojams padaryti didesnę įspūdį, niekada nieko neperdėkite ir nepagražinkite. Venkite išpūstų frazių ir neduokite skubotų pažadų, kurių greičiausiai ir negalėsite įvykdyti.

3. Nesigėdinkite pripažinti savo klaidų. Niekas iš žmonių, tarp jų ir dvasiniai autoritetai, nuo jų neapsaugoti. To suvokimas mus menkina ir tramdo, apsaugo nuo saviklivos, pasitikėjimo savimi ir pragaištingo išsiauksinimo. Jei Viešpats nurodo į ką nors neteisingo mūsų tarnystėje, priimkite tai kaip tėvišką malonę. Jei jau Mozė, padaręs vieną vienintelį prasižengimą, su nusižeminimu priėmė nuobaudą, juo labiau mes taip turime daryti.

4. Kontroliuokite savo kalbą bei emocijų, jausmų apraiškas. Jei norite gyventi taikoje patys su savimi ir aplinkiniais, būkite malonūs neišsakyti garsiai, kas pirmiausia ateina į galvą. Jei širdyje siaučia nuoskauda, susierzinimas, pasipiktinimas ar rūstybė, verčiau nieko nekalbėti, kol nenurimsite. Išsakyti žodžiai, kai nėra deramos dvasinės nuotaikos, neduos nieko gero. Jie ne kuria, o tik griaua. Ypatingai tai svarbu bendraujant su namiškiais ir artimais žmonėmis. Tikra bėda, kada prie jų mes taip pripratę, kad manome turį teisę išsakyti viską, ką apie juos galvojame. Jei tarnautojas nesugeba būti šviesos nešėju ir taikdariu savo šeimoje, negalės tokiu būti ir savo bendruomenėje.

5. Neskubėkite piktintis ar rodyti nepasitenkinimą. Tai blogas įprotis ir ypač, jei jis reiškiamas visiems ir visada. Nepatenkinti ir nepasitenkinę galime būti tik sau

patiems. Kas amžinai nepatenkintas ir nuolatos skundžiasi susiklosčiusiomis aplinkybėmis, aplinka, varginančiu tarnavimu ir savo sunkia dalimi, toks žmogus vargiai sugebės palankiai nuteikti kitą ir juo labiau pažadinti kitiems norą atverti savo sielą ar pasidalinti savo problemomis ir poreikiais. Neturėtume pamiršti, kad Dievas duoda išbandymus ir leidžia, kad ateitų sunkumai, dėl to, kad įveikdami juos stiprėtume ir nenusiviltume. Tokiu būdu įgyta jėga ir tokiu metu spinduliuojanti iš mūsų šviesa žavi žmones ir traukia juos prie mūsų, skatina trokšti ir siekti to paties. Kur mes nesirastume – namuose ar bažnyčioje, darbe ar misionierinėje kelionėje, negalima rodyti savo negeros dvasinės nuotaikos. Tai pastebėję aplinkiniai greitai praranda palankumą ir pasitraukia nuo mūsų.

6. Bendraudami su žmonėmis būkite budrūs ir tvardykitės. Tai ypač svarbu dėl savo artimųjų. Jei žmona, vyras, vaikai, vaikaičiai ir kiti artimi giminaičiai, stebėdami jūsų kasdienišką gyvenimą, nemato to, apie ką kalbate iš sakyklos, vargu, ar turite moralinę teisę su švaria sąžine tęsti savo tarnystę. Net jei jie niekam nepasakos, koks jūs iš tikrųjų esate, jų širdys ir dvasinės ausys bus uždarytos viskam, kas išeina iš jūsų lūpų, kaip teisingai tai neskambėtų. Juk jie negalės iš jūsų priimti žodžio apie meilę, kantrybę, teisingumą ir sąžiningumą, jei nieko iš to nematys namie.

7. Dovanokite žmonėms meilę ir rodykite jiems rūpestį, jautrumą, supratimą ir užuojautą. Kokie jie bebūtų pagal savo prigimtį, žiūrėkite į juos per mūsų Gelbėtojo pralieto švento kraujo prizmę. Jis atidavė Save už mus ir už juos, tapdamas atperkamąja auka už nuodėmę. Nepamirškime, kad nėra žmonių, kuriuose nėra nieko gero, kaip nėra taip pat ir absoliučiai gerų. Kiekvienoje sieloje yra ir gero, ir blogo. Vienas iš pagrindinių tikro Dievo tarno bruožų yra sugebėjimas žvelgti giliau už žmogaus blogų savybių, pamatyti gerąsias ir padėti joms vystytis. Atsiminkite, kad visų pirma pasauliui reikia tokių, kurie

geba atskleisti ir rodyti aukštas moralines savybes. Todėl stenkitės būti dar labiau mylintys, geresni, išmintingesni ir sąžiningesni.

8. Savo santykių su kitais žmonėmis niekada negrįskite spaudimu ir jėga. Taip tik sukomplikuosite padėtį ir pagilinsite problemą, nes kiekviena siela priešinasi bet kokiai prievartai. Pats geriausias ir vienintelis teisingas būdas spręsti problemai – rodyti asmeninį nusižeminimą, meilę, gerumą, užuojautą ir atleidimą. Nereikia bijoti, kad kiti tokį elgesį gali įvertinti kaip jūsų silpnumą ar silpnadvasiškumą. Praeis kiek laiko, ir žmonės supras, kad nusižeminę jūs pademonstravote didžiulę dorovingumą ir dvasiškumą jėgą. Galiausiai tai, kas įvyko, pasitarnaus dingstimi dar didesnei pagarbai ir patrauklumui. Atsakydami į pyktį pykčiu, į neapykantą neapykanta, einame tuo pramintu taku, kuris dar nieko niekada neatvedė prie gero. Jei įsigilinsime į labai svarbų Šventojo Rašto patarimą „*neatsilyginkite piktu už pikta, keiksmu už keiksmą*“ (1 Pt 3, 9), gailėstingasis Dievas jums atsilygins Savo palaima. Nepamirškime, kad bet koks įtūžis atrodo stiprus tik iš pradžių, o po kiek laiko nusilpsta. O gėris, atvirkščiai, iš pradžių atrodo silpnas, bet vėliau tampa galingas.

9. Pamokydami žmones nieko nesuveskite į reikalavimų, griežtų nuostatų ir sprendimų formą (jie iš esmės tėra tik marinantis sielą įstatymas). Viskas turi būti tik su meile, supratimu ir kantrumu teikiami patarimai. Pamokymus pajvairinkite ryškiais gyvenimo pavyzdžiais. Jie ne tik pagyvins, kas teigiama, bet taip papildomai duos jūsų žodžiams svorio, reikšmingumo ir jėgos. Klausantiems tokia jūsų kalba bus labiau suprantama ir priimtina.

10. Kalbėkite ir pamokslaukite apie nuodėmės pavojingumą, apsilavimą ir šventėjimą be spaudimo, kad žmogus nepasijustų esąs visiškai menkysta ir nepultų į kitą kraštutinumą – nusiminimą ir nusivylimą, įsitikinęs, kad šventumo kartelė yra pakelta taip aukštai, kad ji iš viso jam nepasiekiamo. Kvietimas šventėti turi skambėti

tokia forma, kad siela nebūtų slegiama, o, atvirkščiai, pažadintų norą apvalyti ir sutvarkyti savo gyvenimą ir savo santykius su Dievu ir artimaisiais. Be to, žmogus, kuris to imasi, neturi pamiršti, kad tai, ką jis pamokslauja kitiems, jam visų pirmiausia reikia realizuoti savo gyvenime. Jei pamokymo žodžiai prasilenkia su jo poelgiais, reikalais ir vaikščiojimu Dievo akivaizdoje, jis paprasčiausiai neturi moralinės teisės kalbėti apie šventėjimo būtinybę. Kitaip bet kuris jo klausantis turi teisę pasakyti: „*Visų pirma ištrauk rąstą iš savo akies, o tik po to imkis krislų iš manosios!*“. Pamokslininko pamokymai turi vertę, jėgą ir gebėjimą įtakoti kitų sielas tik tada, kai tai, kas sakoma, yra jo paties gyvenimo būdas. Gražiais ir teisingais, tačiau nerealizuojamais savo gyvenime žodžiais, mes labiau žmones atstumiamo nuo tiesos, nei prie jos pritraukiame.

11. Stenkitės būti laisvi nuo būdingo daugeliui žmonių įpročio visur ir visuose matyti tik tai, kas neigiama. Daug šiltų ir draugiškų santykių buvo sugriauta dėl troškimo kituose matyti jų trūkumus ar net turėti malonumą knaisiotis kitų asmeniniame gyvenime ir rinkti kompromituojančius faktus. Nekoncentruokite dėmesio į žmogiškąsias silpnybes, stenkitės nepastebėti kitų nesėkmių ir klaidų, nes tai gali sukelti piktdžiugą. Mes sukurti pagal Dievo atvaizdą ir panašumą ir, nors nesame tobuli, vis vien savyje turime ko nors gero. Rasdami ir akcentuodami gerąsias žmonių savybes, pažadiname juose dėkingumą, meilę ir gerumą.

12. Kai iš pasaulio į jūsų bendruomenę ateina besizvalgantys žmonės, neskubėkite duoti pastabų dėl neatitinkančių pamaldų reikalavimų jų aprangos, šukuosenos ar elgesio manierų. Suteikite galimybę į juos prakalbėti Dievo žodžiui. Dievas pradeda ne nuo išorinio, o nuo vidinio žmogaus ir visų pirma nuo širdies, iš kurios, kaip pasakytą, „*teka gyvenimo versmė*“ (Pat 4, 23). Kai Gelbėtojai pasiseka paliesti slapčiausias žmogaus sielos stygas, jo išorė ir elgesys pasikeičia patys savaime.

13. Stenkitės suvokti kitų padėtį ir venkite išankstinės nuomonės, susidariusios kitų žmonių įtakoje. Būtent dėl tos priežasties kyla daugybė klaidingų prasmų, žiaurumo ir neteisingumo. Prieš pradėdami ką nors smerkti ir kaltinti, iš pradžių pamėginkite patatyti save į jų vietą. Taip padarę, jūs suprasite, kad, atsidūrę jų vietoje, galbūt būtumėte pasielgę dar blogiau. Tai padės jums tapti dar kilnesnės širdies, gailestingesniais ir kantresniais.

14. Mylėkite tai, ką darote, ir tuos, dėl kurių tai darote, kitaip jūsų tarnystėje neliks džiaugsmo, ji vis labiau panašės į darbą vergo, verčiamo dirbti savo šeimininkui. Svarbu ne tai, kiek darote, bet kaip darote ir kiek meilės įdedate į savo darbą. Dėkokite Dievui, kad būtent jus Jis išrinko tam sunkiam darbui ir davė jėgų, sveikatos, galimybių jį daryti ir tuos, kurie pasiruošę padėti. Juk kiek žmonių gyvena betikslį ir beprasmį gyvenimą, nors turi viską, apie ką jūs galite tik svajoti. Dėkingume Dievui slypi galinga jėga, prieš kurią dreba šėtonas. Jei vertinate viską, ką duoda Dievas, Jis ir toliau jumis rūpinsis ir niekada nepaliks be reikiamos pagalbos.

15. Pašventę save tarnystei žmonėms ir Dievui būkite nesavanaudiški. Rūpindamiesi artimaisiais ir padėdami spręsti jų problemas ir poreikius, nelaukite iš jų jokio atlygio. Mylėdami kitus, mes jau apdovanoti mus pripildančia šiluma ir šviesa. Kas tikrai myli, nieko už tai nereikalauja. Dovanoti save artimiesiems jau yra džiaugsmas savaime. Tai ir yra didžiausias atlygis.

16. Neieškokite lengvų ir greitų kelių tikslui pasiekti ir nesikoncentruokite į sunkumus ir pasitaikančias nesėkmes. Nemalonumai, problemos, liūdesys, nusivylimai ir sielvartai, – tai neatskiriama mūsų gyvenimo dalis. Turime tai priimti ne tik kaip neišvengiama, bet panaudoti savo labui, kaip parašyta, „*atskirti, kas brangu ir kas menka*“ (žr. Jer 15, 19), ir toliau eiti pirmyn. Kiekviena situacija ir viskas, kas vyko mūsų gyvenime, turi teigiamas ir neigiamas puses. Netelkite dėmesio tamsiajai

gyvenimo pusei ir nepraraskite vilties net pačių sunkiausių minučių metu. Gali atsitikti taip, kad būtent jos vėliau virs didžiausiu palaiminimu.

17. Neskubėkite nusiminti ir nepraraskite vilties ir pasitikėjimo Viešpačiu, jei kokiame nors savo darbe patyrėte nesėkmę. Nusiminimas būdingas išdidiesiems, kurie pervertino savo jėgas ir galimybes. Nusižeminusios širdies siela ne taip lengvai nusivilia. Nepasiduokite neviltčiai, jei nesutinkate supratimo ar jaučiatės niekam nereikalingas, arba neišsipildė jūsų gyvenimo svajonė. Galimas dalykas, kad Viešpats neleido trokštamo dėl to, kad vietoj to duotų ką nors geresnio. Jis suteiks gyvenimui naują prasmę ir padovanos tai, kas atneš pasitenkinimą širdžiai.

18. Siekdami numatyto tikslo nesistenkite užbėgti Dievui į priekį. Neužmirškite, kad jis viskam yra numatęs savo laiką ir savo valandą. Jis niekada neperskuba ir niekada nevėluoja. Geriau luktelti ir palaukti aiškumo, nei be Jo padaryti ką nors tokio, dėl ko krimsimės visą vėlesnį gyvenimą.

Noriu pabrėžti, kad šios taisyklės skirtos ne tik tarautojams, bet ir kiekvienam tikram Dievo vaikui. Jei mes, laikydami save tikrais krikščionimis, nuolatos jų laikytumės, mūsų tarpe būtų daug daugiau tokių, kuriuos Viešpats galėtų panaudoti Savo vynuogyne dėl Savo šlovės.

Baigiant šią temą, lieka atsakyti dar į vieną klausimą, kurį dažnai užduoda krikščionys, kurie patys nėra Dievo paskirti autoritetai: „*O ką daryti mums, kurie nesame pašaukti ypatingai tarnystei? Ko vertas Viešpaties akyse mūsų gyvenimas, ir ko Jis iš mūsų laukia?*“

Brangieji! Žemėje nėra nė vieno nepašaukto ir neišrinkto žmogaus. Jei kiekvienas rasos lašelį, kiekvienas mažytis paukštelis ar žuvytė, gėlytė, žolelė, medelis, krūmelis ir upokšnis Kūrėjo numatyti Jo šlovei, tai daug daugiau tam skirtas žmogus, kuris yra Dievo kūrinių vainikas! Ne kiekvienam duota pamokslauti ar daryti visiems matomą dvasinį darbą. Tačiau kiekvienas

krikščionis ne tik gali, bet ir privalo tapti tegul ta pačia mažiausia žvakele, kurios šviesa galėtų nustelbti tamsą. Ir toks taip kitiems reikalingas šviesos šaltinis yra mūsų paprastas kasdieninis gyvenimas, jei jis atitinka Šventojo Rašto reikalavimus.

Nepavydėkime tiems, kurių jiems Dievo numatyta tarnystė uždeda didžiulę atsakomybę ir kurioje slypi daugybė pavojų, o verčiau tapkime palaiminimu, kurio šiandien reikia daugeliui žmonių. Juk Viešpačiui nesvarbu, kiek didelis mūsų tarnavimas Jam, bet **kaip** jį atliekame. Mūsų nuoseklumas, ištikimybė, patikimumas, kuklumas ir sugebėjimas likti šešėlyje gali būti Dangiškojo Tėvo įvertinti daug aukščiau, nei iškalbingumas, mokėjimas vadovauti ar organizaciniai sugebėjimai. Geriau nebūti dvasiniu autoritetu, bet būti pripažintu, kad esi ištikimas mažuose dalykuose, nei tokiu vadintis, bet iš tikrųjų neatitikti to aukšto pašaukimo.

10 skyrius

Vaikščiojimas su Dievu

Dovydo ir Koracho sūnų psalmėse, taip pat ir kitose Šventojo Rašto eilutėse nuolatos randame žodžių, kalbančių apie sielos siekį artintis prie savo Kūrėjo ir artimai su Juo bendrauti, pavyzdžiui: „*Kaip elnė geidžia upelio vandens, taip ir mano siela geidžia Tavęs, o mano Dieve! Mano siela trokšta Dievo, gyvojo Dievo. Kada ateisiu ir pasirodysiu Dievo akivaizdoje?*“ (Ps 42, 11-2); „*Dieve, Tu esi mano Dievas! Tavęs trokšta mano siela, kūnas ilgisi Tavęs kaip sausa ir nualinta žemė be vandens*“ (Ps 63, 1); „*Tiesiu rankas į Tave, mano siela trokšta Tavęs tartum išdžiūvusi žemė vandens*“ (Ps 143, 6); „*Mano siela naktį ilgisi Tavęs, savo dvasia ieškosiu Tavęs savyje ankstyvą rytą*“ (Iz 26, 9).

Tarp tikrų, ieškančių Viešpaties Dievo vaikų galima nemažai sutikti tokių, kurie sudužusia širdimi, kalba: „*Štai aš jau daug metų einu paskui Viešpatį, nepraleidžiu pamaldų, esu mūsų vietinės bažnyčios narys, tarnauju joje, tačiau, mano gėdai, turiu prisipažinti, kad iki šiol nežinau, ką reiškia „**vaikščioti su Dievu**“.*

Senojo Testamento puslapiuose mums palikti dviejų žmonių vardai, apie kuriuos pasakyta – „*vaikščiojo su Dievu*“, o tai – Henochas ir Nojus. Henochas gyvenimas aprašytas labai trumpai, tačiau to aprašymo pabaiga tiesiog stulbinanti: „*Taigi Henochas amžius buvo trys šimtai šešiasdešimt penkeri metai. **Henochas vaikščiojo su Dievu, ir jo nebeliko, nes Dievas jį pasiėmė***“ (Pr 5, 23-24).

Jei dėmesingai ir supratingai skaitysime pasakojimą apie šį žmogų, tai nevalingai pradedi suvokti, kad jis, kaip ir mes, gyveno paskutiniaisiais laikais, tik ne prieš ateinant Kristui, o prieš tvaną. Gaila, kad, neskaitant trumpos užuominos Judo laiško keturioliktoje ir penkioliktoje eilutėse, Biblija nieko daugiau nekalba, kaip jis gyveno ir ką pamokslavo. Tačiau jo vaikščiojimas baimėje, šventume ir visiškame paklusnume Kūrėjui buvo toks akivaizdus, kad

Dievas tai patvirtino Savo liudijimu, padaręs su juo kažką ypatingo, – jis buvo paimtas iš žemės, nepatyręs mirties.

Apie Nojų Senajame Testamente taip pat nedaug pasakyta: „*Nojus buvo teisus ir tobulas vyras savo kartoje; jis vaikščiojo su Dievu*“ (Pr 6, 9). Naujajame Testamente apaštalas Petras savo Antrame laiške antro skyriaus penktoje eilutėje Nojų pavadino „*teisumo pamokslininku*“, nors Šventajame Rašte jo pamokslų nėra. Galima tik nuspėti, kad statant arką šio patriarcho tikėjimas ir paklusnumas buvo geriausias pamokslas egoistinei ir žiauriai to laiko kartai. „*Nojus padarė viską, ką Dievas jam įsakė*“ (Pr 6, 22). Gyvenimas nuolatos patvirtina nuostabią tiesą, kad „*kiekvienas tikėjimo darbas teisia pasaulį*“. Būtent tai akcentuojama pasakojime apie Nojų: „**Tikėjimu** Nojus... būdamas dievobaimingas, pastatė arką savo šeimai išgelbėti; **tikėjimu** jis pasmerkė pasaulį ir **pavedė jo tikėjimo teisumą**“ (Hbr 11, 7).

Vaikščioti su Dievu arba, kitaip tariant, **gyventi su Dievu** – reiškia būti Dievo artume, būti traukiamu prie Jo ir su džiaugsmu vykdyti Jo valią. Vaikščiojimas su Dievu numato Jo vadovavimą ir buvimą Jame, o ne tos ar kitos denominacijos bažnyčios, kurios nariu esate, įstatų ir taisyklių laikymąsi.

Kadaise, kreipdamasis į savo dvasinį mokinį, apaštalas Paulius rašė: „*Timotiejui, tikram sūnui tikėjime: malonė, gailestingumas ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties! Dar keliaudamas į Makedoniją, aš prašiau tavęs pasilikti Efeze, kad įsakytum kai kuriems, jog jie nemokytų kitaip, nekreiptų dėmesio į pasakas ir į begalines giminystės eiles, kurios veikiau sukelia ginčus negu dievišką ugdymą, esantį tikėjime. Įsakymo tikslas yra meilė iš tyros širdies, geros sąžinės ir nuoširdaus tikėjimo. Kai kurie, nuklydę nuo šių dalykų, paskendo tuščiuose plepaluose. Jie norėtų būti įstatymo mokytojais, bet nesupranta, nei ką kalba, nei ką tvirtina*“ (1 Tim 1, 2-7).

Čia apaštalo Pauliaus paminėti netikri mokytojai buvo įstatymo mokytojai, kurie siekė apjungti krikščionybę ir

judaizmą, įstatymą ir malonę. Jie tvirtino, kad išgelbėjimui nepakanka vien tik tikėti Jėzų ir gyventi Jame. Krikščionys privalo taip pat laikytis ir Mozės įstatymo (*tarp jų ir privalomą vyrų apipjaustymą*).

Žinomas teologijos mokytojas Viljamas Makdonaldas (William McDonald) savo „Naujojo Testamento Biblijos komentaruose“ šiuo klausimu pasisako: „*Tas klaidingas mokymas kankino Bažnyčių visais jos gyvavimo amžiais. Ir šiandien jo rūdys sėkmingai graužia krikščionybės pagrindus. Šiuolaikinė jo forma skelbia, kad nors dėl išsigelbėjimo ir reikalinga tikėti Kristų, žmogus taip pat privalo krikštytis, tapti vietinės bažnyčios nariu, laikytis įstatymo (turima omenyje bažnyčios įstatų ir nuostatų), aukoti dešimtinę ir daryti „gerus darbus“. Jie nesupranta, kad geri darbai – tai išgelbėjimo pasekmė, o ne jo sąlyga. Geri darbai negali žmogaus padaryti krikščionimi, bet jis juos daro todėl, kad tapo krikščionimi. Jie nemato, kad tikinčiojo gyvenimui vadovauja Jėzus, o ne jų nustatytos nuostatos. Apie tokius apsišaukėlius įstatymo mokytojus apaštalas kalba, kad jie nesuprato, nei apie ką kalba, nei to, ką su tokiu įsitikinimu teigia“.*

Ką gi, su tuo negalima nesutikti. Žinoma, šiomis dienomis vargiai iš sakyklos išgirsi pamokslą, kad turime vykdyti įstatymą, draudžiantį dėvėti skirtingų siūlų drabužius, nes visi be išimties, kaip ir patys pamokslininkai, dėvi drabužius iš poliesterio ir medvilnės, ar poliakrilo ir vilnos mišinių ir kitokių panašių į juos. Nereikalaujama, kad nelaužytume įstatymo, neprisilaikydami draudimo tą patį lauką apsėti mišria sėkla (Kun 19, 19). Jei dabar ir nekreipiama ypatingo dėmesio dėl audinių kokybės ar daržovių sėjos, vis tik yra daugybė dalykų, kurie įsigali bažnyčiose kaip nerašyti įstatymai, būtent: sijonų ilgis, moterų šukuosena, vyriški kaklaraiščiai, Viešpaties vakarienės ir duonos laužymo proceso tvarka, santuokos klausimai ir dar daug kas kita.

Perdėtai smulkmeniškas tokių klausimų traktavimas dažnai tampa bažnytinių nuobaudų pretekstu. Už

nustatytų vietinių taisyklių nesilaikymą gali net atskirti nuo bendruomenės. Toks yra šiuolaikinis įstatymiškumas. Jis vienus verčia „*dusti*“ jo ankštuose rėmuose. Kiti gali ramiai dvasiškai miegoti, nes tiki, kad vykdo viską, ko iš jų reikalauja vadovai. O šiems pati vertingiausia bendruomenės nario savybė yra paklusnumas nustatytai tvarkai. O juk Dievas ištikimybę, teisingumą ir dvasiškumą matuoja visiškai kitaip. Jo neapgausi reguliariu bažnyčios lankymu, išsiskiriančiu aktyvumu, pavesto tarnavimo vykdymu ar įvairių bažnytinių priemonių organizavimu. Ne, Jis nori, kad mes ieškotume Jo artumo ir iš visos širdies tyrai ir neveidmainiškai Jam tarnautume.

Gyvenimas su Dievu ir dėl Dievo atmeta bet kokią saviveiklą ir savarankiškumą. Kartą apsisprendęs jį pašvęsti Viešpačiui, tu tuo pačiu atsisakai teisės į save. Atsidavęs Jo vadovavimui, atsisakai valdžios sau. Dabar jau nebe pats renkiesi savo kelią. Jis parenka jį tau. Ne tu darai vieną ar kitą pasirinkimą. Jis tai daro už tave. Tu jau nebegali eiti, kur panorėsi, nes Jis veda tave ten, kur Jis nori. Ne tu sprendi, ką tau daryti. Jis parenka tau darbą, kur nori Savo šlovei tave panaudoti taip, kaip Jis to nori.

Tikrieji Senojo Testamento pranašai savarankiškai nieko patys negalėjo daryti. Jie vykdė Dangiškojo Tėvo valią, kalbėdami tai, ką Jis įdėdavo į jų lūpas. Prisiminime, ką Dievas kalbėjo Jeremijui jo žemiškojo kelio pradžioje:.. „*eik, pas ką tave siųsiu, ir kalbėk, ką tau liepsiu*“ (Jer 1, 7). Kūrėjas neklausė Savo kūrinio, ar tai jam patinka, ar jis sutinka vykdyti Dievo paliepimą. Ne, Jis paprasčiausiai ėmė Savo kūrinį Savo tikslui ir naudojo taip, kaip nusprendė. Toks požiūris labai gerai pastebimas pranašo Ezechielio atveju. Kiek kartų jis vykdė Dievo valią, darydamas tai, kas žmogišku protu buvo sunkiai suvokiama! Taip ir Pats Dievo Sūnus, tapęs Avinėliu, paskerstu už visas žmonijos nuodėmes, vykdydamas Dangiškojo Tėvo valią, nusižeminęs meldėsi:.. „*tačiau tebūnie ne Mano, o Tavo valia!*“ (Lk 22, 42).

Nuostabus tokio vaikščiojimo su Dievu pavyzdys yra mūsų tikėjimo tėvo Abraomo gyvenimas. Būtent per jį Dievas parodė mums kelią, kuris veda į palaiminimą. Besąlygiškas to žmogaus paklusnumas, jo visiškas pasitikėjimas pasakytu Dievo žodžiu ir stulbinantis kantrumas – štai tos savybės, kurios Dangiškajam Tėvui leido per jį įgyvendinti Savo numatytus planus. Abraomas neprašė Dievo jokių paaiškinimų, neklausė, ką sutiks savo kelyje, o paprasčiausiai vykdė tai, kas iš pradžių buvo jam pasakyta:... „**vaikščiok Mano akivaizdoje ir būk tobulas**“ (Pr 17, 1). Tokiu pačiu savęs atsižadėjimo ir visiško pasitikėjimo keliuėjo apaštalai ir visi Dievo pateptieji.

Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, galima daryti išvadą, kad artimi santykiai su Dievu yra statomi ant trijų svarbių pamatų – **tikėjimo, šventumo ir paklusnumo**. Su jais glaudžiai susijusios kitos vertingos dvasinės savybės. Kiekviena iš jų verta ypatingo dėmesio, ir jas aptarkime atskirai.

1. **Tikėjimo** pagrindas yra tvirtas įsitikinimas, kad Dievas yra toks išmintingas, jog nedaro klaidų. Nors dažnai mūsų gyvenime įvyksta tai, ką sunku suprasti, vis tik žinome, kad visame tame, kam Dievas leidžia vykti, Jis paprasčiausiai negali apsirikti. Jau pačioje pradžioje visko, kas su mumis vyksta, Jis yra numatęs, kokia bus to įvykio pabaiga. Jis žino visus mus tykojančius pavojus ir todėl yra vienintelis, Kuris gali nuo jų apsaugoti. Dangiškasis Tėvas žino visus vedančius į palaiminimą kelius ir takelius, net tokius, apie kuriuos neturime nė mažiausio supratimo. Gera žinodamas mūsų poreikius, sugebėjimus ir polinkius, Jis kiekvienam dovanoja būtent tai, ko jam reikia. Dievo kelias tobulas. Nesuklysimė, jei patikėsime Jam mums vadovauti ir mus vesti, kaip parašyta: „*Pavesk Viešpačiui savo naštą, ir Jis palaikys tave*“ (Ps 55, 22). Kažkas pasakė, kad vaikščiojimas Dievo akivaizdoje nepriklauso nuo mūsų kojų stiprumo, bet nuo to, kiek nuoširdus mūsų tikėjimas. Ir tai tikra tiesa. Dvasiškai stipriais mus daro ne mūsų įgytos žinios ar sugebėjimai,

o nepajudinamas tikėjimas Tuo, Kuriam nėra nieko neįmanomo.

Vaikščiojimas su Dievu – tai gebėjimas Juo pasikliauti pačiomis sunkiausiomis ir niūriausiomis mūsų gyvenimo minutėmis, kai viskas slysta iš po kojų ir atrodo, kad nebėra jokios vilties, jog bus geriau. Tai ramus pasitikėjimas, kad viskas, kas su mumis vyksta, yra Dievo plano dalis, vadinasi, Jis ir viską kontroliuoja. Tai viltis į Tą, Kuris geriau už mus žino mūsų jėgas ir, tėviškai mylėdamas mūsų sielas, paprasčiausiai negali leisti, kad mus kas nors sužlugdytų. Tai nepajudinamas tikėjimas į Dievo Avinėlį, Kuris už mūsų sielų išgelbėjimą užmokėjo didžiulę kainą. Jis padarys viską, kas įmanoma, kad būtume išgelbėti ir su Juo susitiktume amžinybėje.

2. Kita labai svarbi gyvenimo su Dievu sąlyga – **šventumas**. Vaikščioti Dievo akivaizdoje – tai reiškia pasakyti tvirtą „ne“ savo įnoriams bei geismams ir „taip“ Dievo nuostatoms. Jei tikintis žmogus nori savo gyvenimą pašvęsti Viešpačiui, Kuris yra šventas ir teisingas, jis turi žengti į privalomą **apsivalymo ir šventėjimo** kelią. Daugelio krikščionių dvasinių nesėkmių priežastis yra ne tokio siekio trūkumas, ne ryžto, kantrybės ar savęs disciplinavimo stoka, o tai, kad nėra visiškai apsivalęs nuo esamų ir jam žinomų buvusių nuodėmių praeityje. Būtent jos tampa svarbiausiu ir praktiškai neįveikiamu kliuviniu, norint asmeniškai bendrauti su Viešpačiu.

Nuodėmės siena mus visada atskiria nuo Dievo. Norint turėti ryšį su Juo, privalome tą sieną sugriauti. Ne veltui parašyta: *„Kas kops į Viešpaties kalną? Kas atsistos Jo šventoje vietoje? Tas, kas turi švarias rankas ir tyrą širdį, kuris nenukreipė savo sielos į tuštybes ir neteisingai neprišiekė. Jis gaus palaiminimą iš Viešpaties ir teisumą iš savo gelbėtojo Dievo. Tai karta, kuri ieško Jo, ieško Jokūbo Dievo veido* (Ps 24, 3-6). Visa, kas mūsų gyvenime nešvaru ir prakeikta, nutraukia mūsų ryšį su Dangiškuoju Tėvu.

3. Dar viena būtina sąlyga tokiam bendravimui su Viešpačiu – **paklusnumas**. Geri ir tikri tėvo su sūnumi ir

vaikų su tėvais santyčiai grindžiami paklusnumu. Kartkartėmis Dievas iš mūsų laukia kažko tokio, ką būtinai reikia įvykdyti. Jei Dangiškajam Tėvui nepaklūstame, tą pačią akimirką ryšys su Juo nutrūksta ir atsistato tik tada, kai ištaisome visa, dėl ko tas ryšys buvo nutrauktas. Bet koks nepaklusnumas Viešpačiui, kad ir koks mažas ir nereikšmingas jis mums atrodytų, Dievo akyse yra nuodėmė, kuri iškart sustabdo ir nutraukia Šventosios Dvasios veikimą.

Vaikščioti su Dievu reiškia daryti tai, ko nori Jis. Taip gyvenant nebelieka vietos sąlygoms ir atsikalbinėjimams, mūsų „jeigu“ ar „ne“. Nusprendę sekti Juo, turime tai daryti ryžtingai ir besąlygiškai. Nebūkime panašūs į žmogų, kuris pasakė: „*Aš seksiu paskui Tave, Viešpatie, bet leisk man pirma atsisveikinti su namiškiais*“. Jis išgirdo tokį atsakymą: „*Nė vienas, kuris uždeda ranką ant arklo ir žvalgosi atgal, netinka Dievo karalystei*“ (Lk 9, 61-62). Juk taip yra ir tais atvejais, kai Viešpats įsako atlikti ką nors tokio, kas prieštarauja mūsų gyvenimiškai išminčiai ir sveikam protui. Kažkas pasakė: „*Nesvarbu, kur eini, svarbu, su kuo eini*“. Jei gyvenimo kelyje mus lydi Dangiškasis Tėvas, nebijok, jei net nematai, kas tavęs laukia priešakyje. Mūsų dvasiniame gyvenime Jėzus laukia, kad būtume pasiruošę viskam, kad prireikus net aklai su Juo žengtume į visišką nežinomybę.

Tokių kritinių situacijų metu, kai reikia daryti lemtingą sprendimą, paprastai tik vienas iš dešimčių, gal net iš šimtų pasirodo esąs pakankamai ryžtingas, kad tikėjimu pasikliautų Dievo ištikimybe. Nors kaip griežtai tai beatrodytų, ir šiandien mums lieka galioti Gelbėtojo žodžiai: „*Kas ne su manim, tas prieš mane, ir kas su manim nerenka, tas barsto*“ (Mt 12, 30). Čia negali būti auksinio vidurio. Arba statome savo gyvenimą su Juo, arba be Jo, o gyvenimo pabaiga viskam uždeda galutinį tašką. Be paklusnumo ir besąlygiško atsidavimo Aukščiausiojo valiai neįmanoma tikėtis Dievo palaiminimo. Tuo visada įsitikiname, kai savo likimą imame į savo rankas ir planuojame gyvenimą savo nuožiūra ir, tarp kitko, dar prašome

Dievo palaiminimo. Praslenka daug metų ir, sėdėdami ant griuvėsių to, ką su tokiu atkaklumu statėme, suglumę patys savęs klausiamo: „*Kaip tai galėjo įvykti?*“. Bet atsakymas labai paprastas, – išstovėti gali tik tai, kas buvo statoma su Dievu ir pagal Jo valią.

4. Gyvenimui Viešpaties artume būdingas **potraukis pabūti su Juo vienumoje**. Rasdamasis Jo šventame artume išgyveni su nieku nesulyginamą džiaugsmą, žavesį, pasigėrėjimą ir tuo metu jauti palaiminimą, kuris pripildo sielą dieviška baime ir virpuliu. Nors kūnas taip ir lieka dar žemėje, dvasia sklando aukštai-aukštai virš šio pasaulio, o nusižeminusi širdis išlieja Dievui gyrių ir dėkingumą. Išgyvenęs tokias akimirkas paprasčiausiai jau nebegali būti toks, koks buvai anksčiau. Ir nors tokios minutės kiekvienam prateka savaip, jų pasekmės labai panašios. Jokūbas susitiko su Dievu prie Jaboko upelio ir ten, gilią naktį patyręs kažką neparasto, tapo Izraeliu. Jaunuo-
lis Gedeonas, dirbdamas vienas, visa širdimi šaukėsi Viešpaties ir iš aukštybių gavo apreiškimą, kuris visiškai pakeitė visą jo likusį gyvenimą. Dievas, kreipdamasis į Eliją, tarė: „*Eik iš čia ir pasislėpk prie Kerito upelio priešais Jordaną*“ (1 Kar 17, 3). Įvykdęs šį paliepimą, pranašas išgyveno ypatingą artumą su Viešpačiu. Viljamas Karėjus (William Carey), paprastas ir neišsiskiriantis iš kitų Anglijos batsiuovys, išgirdęs kvietimą iš aukštybių, paliko savo verslą ir išvyko misijai į Indiją, kur padarė neįkainojamą įnašą į Dievo darbą toje šalyje.

Kiekvienas Dievo tarnas, apdovanotas Viešpaties autoritetu, jėga bei valdžia, visa tai turėjo užkariauti prie savo nuošalaus „*Kerito*“. Žmogus, užimantis aukštą dvasinę poziciją tarp žmonių, turi užimti pačią žemiausią poziciją prieš Dievą, kuris atitinkamą jo gyvenimo akimirką gali prakalbėti: „*Mano vaike! Pakaks jau tau greito gyvenimo tempo, populiarumo ir plataus išgarsėjimo. Nusišalink nuo viso to ir pasislėpk prie Mano upelio*“. Ir tada tavo „*Keritu*“ taps kančios ir skausmas, žmonių nepripažinimas, artimo žmogaus praradimas arba nuošali visų apleista

vieta. Patmos sala, Arabijos dykuma, Romos kalėjimų vienetė, Palestinos kalvos visam laikui liks paminkliniai „*Keritai*“ tiems, kurie įnešė didžiausią įnašą į šiuolaikinę krikščionybę.

Mūsų kompiuterių, telefonų, radijo, televizijos ir kitų technologijų amžiuje vis mažiau lieka laiko atsiskirti vienumai su Dievu. Vienas kitą keičiantys rūpesčiai ir problemos trukdo girdėti ateinantį iš dangaus tylų balsą. Sutelkti savo mintis į Kūrėjo didybę įmanoma tik atsijungus nuo šio pasaulio sumaišties ir užesio bei savo paties triukšmingos veiklos. Kaip raminantis upelio čiurlenimas ar švelnus saulėlydis numaldo žmogaus širdį, taip ir gilus bendravimas vienumoje su Viešpačiu teikia sielai taiką ir trokštamą ramybę. Nuolatinis bendravimas su žmonėmis taip pat išbalansuoja dvasinį gyvenimą ir išseikvoja jėgas. Tai gerai žinojo Jėzus savo žemiško gyvenimo metu. Todėl Jis kartkartėmis ieškojo vienumos, kad galėtų sukaupti jėgas, iš naujo įsiprasminti nurodytą Dievo kelią, suvokti savo žmogiškojo kūno silpnumą ir visišką priklausomybę nuo Savo Tėvo.

Jei jau Dievo Sūnus be tylių vienumos valandų negalėjo vykdyti Jam duotos tarnystės, tai kiek labiau tai reikalinga mums! Evangelijoje pagal Morkų pasakojama, kad Kristus su žmonėmis kalbėjo palyginimais, tačiau „*kai pasilikdavo vienas su mokiniais, viską jiems išaiškindavo*“ (Mk 4, 34). Nesinaudojant privalumais, kuriuos teikia atsiskyrimas bendravimui su Dangiškuoju Tėvu vienumoje, galima metų metais likti dvasiniu nuskurdėliu ir visiškai nustoti augti savo krikščioniškame gyvenime. Tik vienumoje su Viešpačiu mokomės pagauti tuos slėpiningus ir nepakartojamus garsus, kurie ypatingai reikalingi mūsų dvasiai.

Kalbama, kad pasaulyje nerasime nė vieno tikrai vertingo kūrinio – mokslo, muzikos, literatūros ar dailės, kurį būtų sukūręs žmogus, nesiekęs jo kurti vienumoje. Tas pat pasakytina ir apie krikščionišką gyvenimą. Neįmanoma dvasiškai augti ir gyventi šventame dievotume, jei neskirsi

pakankamai laiko bendravimui tylumoje su Viešpačiu. Dažnai tik viena valanda tokio bendravimo su Dangiškuoju Tėvu sielai duoda daug daugiau nei daugelis dienų polemizuojant ar diskutuojant triukšmingose krikščioniškose konferencijose ar suvažiavimuose. Tyrinėjant gyvenimus daugelio Dievo darbininkų, kurie žmonijos istorijoje paliko gilių pėdsaką, matai, kad jiems buvo labai reikšmingos valandos, praleistos su savo Kūrėju vienvietės tyloje.

5. Tikram, ieškančiam Viešpaties artumo krikščioniui, būdinga tam tikrą savo gyvenimo periodą giliai **perprasminti savo požiūrius ir dvasinius prioritetus**. Turint tikslą susitikti su Gyvuoju Dievu, visų pirma reikia susigaudyti savo požiūriuose ir išsiskleidusiuose supratimuose, net jei manei, kad Dangiškasis Tėvas jiems visiškai pritaria. Tokių paieškų ir gilių apmąstymų metu Viešpats pasirūpina apsaugoti Savo vaiką paslaptina siena, atblokuojančia nuo bet kokio poveikio iš išorės ir nebeleidžiančia toliau naudotis įprastais ir išbandytais metodais. Jis tai daro dėl to, kad iš pagrindų pertvarkytų mūsų gyvenimą ir santykius su Juo, išmokytų tik į Jį kreiptis pagalbos, patarimo ir paaiškinimo ir tik Juo vienu pasikliautume. Suprantama, už tokią pertvarką reikia mokėti atitinkamą kainą. Tačiau vėliau ji atneša nuostabų vaisių – tiesioginį asmeninį bendravimą su Kūrėju.

Senojo Testamento laikais artimi santykiai su Dievu dažnai buvo susieti su giliais išgyvenimais ir atsiskyrimais. Taip Mozė, prieš išgirdamas iš degančio krūmo į jį besikreipiančio Dievo balsą, turėjo keturiasdešimt metų gyventi dykumoje toli nuo savo tautos, kad vėl galėtų į ją sugrįžti jau kaip Dangaus pasiuntinys. Abraomui teko atsisukti nuo tėvynės, artimųjų ir draugų. Samuelis, kūdikystėje išgirdęs Dievo balsą, taip pat gyveno toli nuo tėvų, kur pilnai atidavė save tarnystei Tam, Kuriam buvo pašvęstas.

Mūsų laikais, ieškodami gyvo asmeninio bendravimo su Viešpačiu, turime atsiriboti nuo mąstymo būdo ir požiūrių tų, kurie artimi ir brangūs pagal kūną, nepriklausomai nuo to, kas jie: paviršutiniški ar nominalūs

krikščionys, ar visiškai netikintys. Evangelijos pagal Luką keturiolikto skyriaus dvidešimt šeštoje eilutėje randame tai, ką šia tema kalbėjo Jėzus: „*Jei kas ateina pas mane ir nelaiko neapykantoje savo tėvo, motinos, žmonos, vaikų, brolių, seserų ir net savo gyvybės, negali būti mano mokinys*“. Tai reiškia būti visiškai atsidavusiam savo Mokytojui ir dėl artumo su Juo būti pasiruošusiam viskam.

Gyvenime retai sutiksi tokį Dievo tarną, kuriam prieš pradėdant tarnystę nebūtų reikėję išgyventi visiško savo požiūrių ir sprendimų perversmo. Gyvenimas dėl Dievo ir su Dievu numato, kad būtume visada pasiruošę atsisakyti savo požiūrių, norų ir polėkių ir be jokių svyravimų paklustume valiai To, iš Kurio gauname visą palaiminimą mūsų tarnystei. Kai mes nesigailėdami į smulkius skutelius sudraskome savo gyvenimo kelioninį žemėlapi, Dangiškasis Vedlys pradeda vesti keliu, apie kurį net nesvajojome, ir per mus vykdyti tai, apie ką net nenumanėme.

6. Norint vaikščioti su Dangiškuoju Tėvu tiesoje ir būti Jo artume, būtina dar viena sąlyga – **viso dėmesio sutelkimas į Dievą**. Deja, gyvename tokiu laiku, kai krikščionys yra dėmesingi bent kam, tik ne Pačiam Viešpačiui. Vieni išitraukia į aktyvią religinę veiklą, kiti susižavi stebuklais, apreiškimais arba tampa priklausomi nuo kitų vadovavimo, treči siekia teologinio išsilavinimo ar nuolat gilina žinias apie Dievą, tačiau tuo pat metu gali visiškai neturėti ryšio su Pačiu Dievu. Toks požiūris daro didžiulę žalą ne tik kiekvienai konkrečiai sielai, bet visam Dievo Karalystės Evangelijos plitimui. Teikdami pirmenybę žmogiškai iniciatyvai, negalvojame, jog Dievui daug svarbiau, kad mes visą dėmesį telktume į Jį Patį.

Jėzus, gyvendamas žemėje, kalbėjo: „*Dievo karalystė neateina regimai. Niekas nepasakys: „Žiūrėk, ji čia“, arba: „Žiūrėk, ji ten!“ Nes štai Dievo karalystė yra tarp jūsų*“ (Lk 17, 20-21). Tik kažkodėl šiandien tai mūsų nėra kiek nedomina. Mes statome didelius ir gražius maldos namus, organizuojame plataus masto evangelizacijas, įgyvendiname vienokius ar kitokius naujus projektus, kuriame

daugybę planų ir užsiimame kitais dalykais, tačiau pamirštame Šventojo Rašto žodžius: „*Dievas pasaulio ir visko, kas jame yra, Kūrėjas, negyvena žmonių rankomis statytose šventyklose ir nėra žmonių rankomis aptarnaujamas, tarsi Jam ko nors trūktų. Jis gi pats visiems duoda gyvybę, alsavimą ir visa kita... kad žmonės ieškotų Viešpaties ir tartum apgraibomis Jį atrastų, nors Jis netoli nuo kiekvieno iš mūsų*“ (Apd 17, 24-25,27).

Įsigilinę į šių Biblijos žodžių prasmę, pagalvokime, ar ne geriau būtų atsisakyti bet kokių varžybų dėl pirmenybės, ir, išgijus nuo „*laiko dvasios*“ ligos, ištikusios šiuolaikinius religinius sluoksnius, visą savo dėmesį sutelkti į Viešpatį. Juk Jis kantriai laukia, kada mes paliksime tą sumaištį ir pradėsime siekti to, kas Jam visų svarbiausia. Jėzaus Kristaus gyvenime ir Jo mokyme nebuvo nė užuominos į tokias karštligiškas lenktynes ir žmonių minių psichologinį apdorojimą, kas taip būdinga šiandien. Svarbiausia mūsų Gelbėtojo Karalystėje – užmegzti ir plėtoti asmeninius santykius su Juo ir kad kiekvienas bendražygis turėtų glaudų ryšį su tos Karalystės Valdovu.

7. Dievas labiau atsiveria tam žmogui, kurio netenkina laikinas paviršutiniškas ryšys ir kuris trokšta **dvasiškai giliai pažinti Jį Patį ir bendrauti su Juo**. Gilumas – tai galimybė pažinti Dievą taip, kaip apie tai pasakyta Šventajame Rašte: „*Dvasia visa ištiria, net Dievo gelmes*“; „...*ir jūs, įsišakniję ir įsitvirtinę meilėje, galėtumėte suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis, ir ilgis, ir gylis, ir aukštis, ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta pažinimą, kad būtumėte pripildyti visos Dievo pilnatvės*“ (1 Kor 2, 10; Ef 3, 17-19). Matote, kai mes neriame į dvasinę gilumą, tada turime galimybę pažinti Dievo pilnatvę ir ją prisipildyti, o būtent to mūsų formalioje ir paviršutiniškoje krikščionybėje aiškiai stinga.

Kartą kreipdamasis į Simoną, kurį vėliau pavadino Petru, Jėzus paliepė: „*Irkis į gilumą*“ (Lk 5, 4). Šiandien, taikant tuos žodžius mums, galima sakyti, kad mūsų dvasinių poreikių tenkinimas įmanomas tik Dievo gelmėse,

į kurias mums su jumis reikia „*nusiirti*“. Paprastai mes to neskubame daryti ir gyvename dvasinės seklumos paviršiuje. Mus visiškai tenkina „*dvasinis pienelis*“, t. y. visiems žinomi žodžiai apie Dievo meilę, kantrybę, gailestingumą ir atleidimą. Vengdami kieto dvasinio maisto nesistengiame pažinti Jo Paties ar susitikti su Juo savo sielos slap-tavietėse. Paieškų stoka ir tenkinimasis tuo, ką jau pasiekėme ir ką jau turime, labiausiai stabdo mūsų dvasinį augimą ir asmeninį bendravimą su Viešpačiu.

8. Gyventi Dievo artume ir vaikščioti su Juo neįmanoma, **negirdint Dievo balso ir be Jo vedimo**. Visa tai reikalauja sugebėjimo būti dėmesingu. Tik toks abipusis kontaktas garantuos saugumą mūsų gyvenimo kelyje, padės išvengti daugelio klaidų ir suteiks tikrą gyvenimo džiaugsmą. Kadaise pranašas Jeremijas meldėsi: „*Tavo žodžiais maitinuosi. Tavo žodis džiugina mane, jis yra mano širdies linksmybė*“ (Jer 15, 16). Džiaugsmas, kurį patiriame, girdėdami Dievo žodį, yra nesulyginamas su nieku kitu. Patyrę jį, stengsimės daryti viską, kas įmanoma, kad jo neprarastume. O praradę jo ilgėsime, iki nutrauktas ryšys vėl bus atstatytas.

Laiške Romiečiams aštunto skyriaus keturioliktoje eilutėje pasakyta: „*Visi, vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikai*“. Būti vedamu Dievo Dvasios – tai ne vienkartinis ar kelis kartus per visą gyvenimą patirtas išgyvenimas, bet nuolatinis vaikščiojimas Viešpaties artume. Šią nuostatą privalu įgyvendinti mūsų kasdieniniame gyvenime, nes tai yra vienintelis kelias, vedantis į dvasinį brandumą. Tik tokiu būdu galime išaugti iš kūdikių iki tikėjime brandžių Dievo sūnų ir dukrų. Viešpats Savo Dvasia kalba mūsų dvasiai kaltindamas, nurodydamas, pamokydamas, apsaugodamas bei pristabdydamas, ir tai daro nespausdamas, o ramiai, švelnių, primygtinų impulsų forma. Mums tuos impulsus būtina išmokti pagauti. Kas turi tokį ryšį su Dangiškuoju Tėvu, tas turi didžiulį privatumą, galėdamas pasidalinti gautais iš dangaus apreiki-mais su savo artimaisiais.

Deja, daugeliui mūsų daug lengviau savo nuožiūra nuspręsti, ką mums daryti, nei pasitikėti Dievu ir laukti Jo vedimo. Mes linkę galvoti, kad mūsų polėkiai yra gautas nuo Dievo įkvėpimas. Štai dėl ko šiandien pas Viešpatį yra tiek mažai Jo **bendradarbių** ir tiek daug darbuotojų dėl Dievo. Mes turime įkvėpimo lygiai tiek, kiek mums trūksta dvasinės patirties.

9. Evangelijoje pagal Matą penkto skyriaus keturiasdešimt aštuntoje eilutėje pasakyta: „*Taigi būkite tobuli, kaip ir jūsų Tėvas, kuris danguje, yra tobulas*“. O vienintelis kelias į tobulumą yra vaikščiojimas Dievo akivaizdoje, kas įmanoma tik **maldos** dėka. Ne įprastos maldos, kuri gimsta prote, o tokios, kuri išsiveržia iš pačios širdies gilumos, kuri atveda į Dievo artumą ir padeda tame artume nuolatos išsilaikyti. Tai įmanoma, kai širdis sklidina tyros meilės, tokios, kuri neieško sau naudos, nieko nelaukia ir juo labiau nieko nereikalauja iš Viešpaties. Tai meilė, kuri trokšta išpildyti tik Jo valią, visada ir visame būti Jam paklusni.

Deja, mums malda dažnai virsta paprasta krikščioniška pareiga, kažkuo tokiu, ką privalu daryti, nes laikome save tikinčiais. Toks požiūris trukdo maldai atlikti savo vaidmenį. Ji nebeužtikrina gyvo bendravimo su Dievu, tampa religinio garbinimo ritualu. Turėtume prisipažinti, kad, pradėjus melstis, jau netrukus mintys nuplaukia kažkur toli-toli į šoną, užimtos neseniai girdėta žinia, skolomis ar neapmokėtomis sąskaitomis, arba koku nors neatidėliotinu reikalu. Suprantama, po kiek laiko susigriebiame ir vėl mėginame į ją susikoncentruoti. Tačiau net protu suvokiame, kad ji toli nuo to, kad galėtų būti džiaugsmingo bendravimo ir asmeninio pokalbio su Viešpačiu išraiška.

Tyra ir nuoširdi malda ne tik suartina su Gelbėtoju, bet ir padeda nukreipti žvilgsnį nuo mūsų problemų į Dievą, iš Kurio ateina supratimas ir gailestingumas. Ji suteikia galimybę savo rūpesčius atiduoti Jam ir nesugniužti nuo jų nepakeliamos naštos. Kai širdyje tik vien

skausmas ir nieko daugiau, reikia būtinai šauktis Dievo bet kuriuo paros metu – rytą ir vidurdienį, vakare ir naktį. Ir melsdamiesi nepamirškime, kad Jis girdi ne tik žodžius, bet ir širdies dūžius. Todėl išliekime savo sielvartą ir poreikius, ir viską, kas širdyje, Dangiškajam Tėvui. Taip darė karalius Dovydas, kuris kalbėjo: „*Vakare, rytą ir vidurdienį meldžiuosi ir garsiai šauksiu; Jis išgirs mano balsą, išvaduos mano sielą, grąžins ramybę, apgins nuo puolančių priešų daugybės*“ (Ps 55, 17-18).

10. Norint būti Dievo artume ir nuolatos vaikščioti su Juo, būtina reguliariai savo **sielą maitinti Dievo žodžiu**, kuris paliktas mums Šventojo Rašto puslapiuose. Juk jis mums yra Paties Dievo balsas, kaip parašyta Biblijoje: „*Pradžioje buvo Žodis, tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Jis pradžioje buvo pas Dievą*“ (Jn 1, 1-2). Sielos maitinimas Dievo žodžiu reikalingas tiek pat, kaip kūno maitinimas fiziniu maistu, be kurio mes paprasčiausiai neišgyventume. Iš vienos pusės Šventasis Raštas yra teisiųjų žmonių liudijimas apie Dievą, Kurį jie mylėjo ir Kuriam jie tarnavo. Iš kitos pusės – tai žmogui priimtina forma pateiktas Dievo mokymas, nes autoriai rašė vedami Šventosios Dvasios. Taigi ir Biblijos autorystė, ir jos turinys yra dieviški.

Net Jėzus Kristus, būdamas įsikūnijusiu Dievu, Senąjį Testamentą laikė rašytiniais Dangiškojo Tėvo nurodymais, kuriuos Jis atėjo vykdyti ir kuriems Jis turėjo paklusti nė kiek ne mažiau nei kiti žmonės. Visi Naujojo Testamento autoriai taip pat citavo Senąjį Testamentą, tuo patvirtindami Biblijos mokymo dieviškąją prigimtį. Gilindamiesi į Šventąjį Raštą pradedame suprasti, ką mums kalba Dievas, o tai mus keičia ir atmaino. Statydami savo gyvenimą ir krikščionišką tikėjimą ant Dievo žodžio pagrindo vykdome Viešpaties nurodymus ir nuostatas, o tai reiškia, kad gyvename taip, kaip Jam tinka. Biblijos taisyklių žinojimas ir vykdymas yra kiekvieno tikro, dievobaimingo krikščionio skiriamasis bruožas.

11. Gyventi su Dievu nereiškia tik kartkartėmis išgyventi artumo akimirkas su Juo, o **pasilikti Jame nuolatos**, panašiai kaip vynmedžio šakelės sujungtos su šakomis ir šaknimis, iš kurių gauna gaivinančius syvus, reikalingus gyvybei ir derliui nešti. Jėzus gi ne veltui kalbėjo: „*Pasilikite manyje, ir Aš jums. Kaip šakelė negali duoti vaisiaus pati iš savęs, nepasilikdama vynmedyje, – taip ir jūs, jei nepasileisite manyje. Aš esu vynmedis, o jūs šakelės. Kas pasilieka manyje ir Aš jame, tas duoda daug vaisių; nes be manęs jūs negalite nieko nuveikti*“ (Jn 15, 4-5).

Galima būti krikščionimi, tačiau Kristaus artumą jausti tik retkarčiais. Tokiems tikintiesiems labai būdingi dvasiniai pakilimai ir kritimai. Išgyvendami stebuklingo bendravimo su Viešpačiu akimirkas, jie jaučia neišsakomą palaimą tarsi būtų ant Taboro kalno. Kai tik tos akimirkos praeina, jiems atrodo, kad Dievas juos paliko, ir jie žūsta. Toks elgesys neturi nieko bendro su gyvenimu Dieve. Vaikščiojimas su Viešpačiu nėra matuojamas permainingais pojūčiais ir greitai praeinančiais jausmais. Tokį gyvenimą apsprendžia tai, kiek mes pasikliauname ir pasitikime Tuo, Kuris niekada mūsų nepalieka, nepriklausomai nuo to, jaučiame tai ar ne.

Gyventi su Dievu, nuolat ieškoti Jo artumo, – tai meile grindžiami santykiai, kurie gali būti panašūs į santykius tarp dviejų pačių artimiausių ir brangiausių žmonių, ką galima žemėje sutikti tik retkarčiais. Kūrėjas sukūrė mus tam, kad bendrautume su Juo. Ir būtent toks nesibaigiantis artumas su Dangiškuoju Tėvu daro mus tikrais Jo vaikais. Tas, kuris ne tik tiki Dievą, bet pažįsta Jį asmeniškai ir kasdien bendrauja su Juo, pradeda pažinti savo Gelbėtoją geriau ir giliau.

12. **Siekis būti panašiu į Kristų** yra dar viena vaikščiojimo su Dievu sąlyga. Ir tai ne kas nors šventvagiško ar iš viso nepasiekiamo. Apaštalas Paulius buvo toks pat žmogus kaip ir mes visi. Tačiau po kiek laiko vaikščiojimo su Viešpačiu jis galėjo ramiai pasakyti: „*Todėl raginu jus: būkite mano sekėjai!*“ (1 Kor 4, 16). Gyvenimas ir

vaikščiojimas su Dievu sutinkant su Jo nuostatomis ir glaudus asmeninis bendravimas su Juo mumyse palieka tyrumo, šventumo ir teisumo atspaudą. Kad tai supras-tume, prisiminkime bent Mozės pavyzdį. Kai po patirto artimo bendravimo su Viešpačiu, laikydamas akmenines liudijimo plokštes, jis leidosi nuo Sinajaus kalno, tauta jį stebėjo su nuostaba - jo veidas švytėjo, atspindėdamas šlovę To, su Kuo jis bendravo (Iš 34, 29). Panašiai gali būti ir su mumis. Kai artimai bendraujame su Dievu, tai atsi-spindi mumyse kaip atspaudas mūsų veido išraiškoje, ta-riamuose žodžiuose, elgesyje ir atsakomose reakcijose.

Norint panašėti į Kristų būtina įvairiose situacijose paklausti savęs: „*O kaip į tai būtų atsakęs Jėzus? Kaip Jis panašioje situacijoje reaguotų ir kaip pasieltų dabar?*“ Toks požiūris privers mus griežčiau žiūrėti į save, saugoti lūpas, būdėti, ką kalbame, kaip reaguojame ir kaip elgia-mės. Pavyzdžių Biblijoje, kaip reikėtų sekti Jėzų, daugiau nei pakankama. Kai fariziejai atvedė pas Jį moterį, sugautą svetimaujančią, jis tylėdamas, neišsileisdamas į triukšmin-gas diskusijas (kaip, deja, dažnai atsitinka mums), juos iš-klausė, o po to tarė: „*Kas iš jūsų be nuodėmės, tegul pirmas į ją sviedžia akmenį*“ (Jn 8, 7). Getsemanės sode, kreipda-masis į išdavusį Jį Judą, Jėzus neištarė nė vieno priekaišto ar kaltinančio žodžio, o ramiai paklausė: „*Bičiuli, ko at-ėjai?*“ (Mt 26, 50). Mums gi pavadinti bičiuliu savo „*priešą*“, tą, kuris žodžiu ar veiksniu įskaudino, pažemino ar iš baimės išdavė, būna labai sunku, o gal iš viso neįma-noma. Stovėdamas prieš Poncijų Pilotą ir nieko neatsaky-damas į Jam metamus kaltinimus, Jėzus valdytojui sukėlė tokią nuostabą ir pagarbą, kad be jokių abejonių buvo pri-pažintas **nekaltu, Teisiuoju ir Žmogumi** iš didžiosios raidės (žr. Mt 27, 24; Lk 23, 4).

Toks Gelbėtojo elgesys visiškai nepanašus į mūsų, paskutiniųjų laikų Dievo vaikų, elgesį ypač tada, kai mus neteisingai apkaltina. Mes, užmiršdami savo Dangiškojo Mokytojo pavyzdį, lengvai įsiskaudiname, stengiamės pasiteisinti, įrodinėdami savo teisumą ir nekaltumą. Ar

verta stebėtis, kad pasauliečiai, nematydami didelio skirtumo tarp mūsų ir kitų žmonių ir nematydami tos iš mūsų turinčios skliti šviesos, apie kurią kalba Šventasis Raštas, vis daugiau nusivilia krikščionybe ir nutaria pasišvesti kitoms religijoms.

Pirmame Jono laiške antro skyriaus šeštoje eilutėje pasakyta: „*Kas sako esqs Jame, tas turi pats taip elgtis, kaip ir Jis elgėsi*“. Vadinasi, turime būti tas veidrodis, kuriame galėtų atsispindėti Kristus. Mūsų gyvenimas, mūsų reakcijos, mūsų elgesys ir poelgiai žmonėms turi priminti Tą, Kurio vardu mes vadinamės, o apie tai apaštalas Paulius kadaise rašė taip: „*Mes visi, atidengtu veidu lyg veidrodyje regėdami Viešpaties šlovę, esme keičiami į tą patį atvaizdą iš šlovės į šlovę, veikiami Viešpaties, kuris yra Dvasia*“ (2 Kor 3, 18). Niekas kitas taip netraukia prie mūsų kitų sielų, kaip mūsų panašumas į Jį. Dažnai būname taip užsiėmę, kad savo elgesyje su kitais žmonėmis nebekreipiame dėmesio į tas „*smulkmenas*“, kurios dažniausiai ir apibūdina mus, kaip tikrus krikščionis. Kartais tik vienas, net pats paprasčiausias mūsų geras poelgis daro didesnę įtaką nei gausybė dievobaimingų žodžių ar išpūdingų liudijimų. Tai patvirtina vienas realus įvykis.

Vienas jaunas krikščionis, kuris tarnavo armijoje, išleistas atostogų, vyko į namus. Atvažiavęs į stotį sužinojo, kad jo traukinys jau atvykęs ir tuoj-tuoj išvažiuos. Greitai nusipirkęs bilietą, kareivis puolė į peroną, o skubėdamas netyčia užkliudė ir parvertė vaisių prekystalį. Visi obuoliai pabiro ant grindų. Vaikinukas, prekiavęs jais, pradėjo obuolius surinkinėti, bet pasirodė, kad tai padaryti nebuvo lengva. Smūgis buvo toks stiprus, kad obuoliai išsibarstė toli po visą platformą. Sutrikęs šio įvykio kaltininkas paprašė jam atleisti, numojo ranka į jau nutolstantį traukinį ir kartu su prekeiviu pradėjo surinkinėti obuolius. Kiekvieną iš jų jis pradėjo valyti savo švaria nosinaite ir atsargiai dėlioti ant prekystalio. Nustebęs vaikinukas taip pasimetė, kad netikėtai paklausė: „*Pasakykit, Jūs – Kristus,*

taip?“ Krikščionis nusišypsojo ir atsakė: „*Ne, bet stengiuosi viskuo būti panašus į Jį*“.

Idomu, kiek mus stebėjusių žmonių galėtų pasakyti, kad mummyse išvydo Jėzų? O gal mūsų žodžiai ir poelgiai labiau primena šėtoną nei Kristų? Viena liaudies patarlė sako, kad viską, su kuo mes susiliečiame ar susitinkame, galima pažinti palyginus. Norint pamatyti, ar lazda kreiva, reikia ją priglauti prie tiesios. Tada viskas pasimatys iš karto. Labai lengva nurodinėti kitų nuodėmes. Tačiau daug geriau savo pavyzdžiu parodyti, kaip tavyje veikia Dievo malonė ir teisumas. Būtų gerai, jei žmonės galėtų pamatyti savo kelių kreivumą ne mūsų kaltinimų ar pamokymų dėka, o palyginę savo gyvenimą su mūsų realiu, o ne vaizduojamu dievotumu. Juk pavyzdingas krikščioniškas gyvenimas pasauliui yra pati geriausia Biblijos iliustracija.

Tikram Dievo vaikui nėra nieko blogiau už supratimą, kad Viešpats nuo jo nutolsta. Iš širdies pasitraukia ramybė, nebėra rimties, dingsta palaiminimai. Vietoj palaimos ir džiaugsmo, kuriuos teikia bendravimas su Kūrėju, ateina liūdesys ir prislėgtumas. Paprastai tai pasijaučia ne staiga, o palaipsniui. Žmogus dar galvoja esąs dvasiškai budrus, nenustoja meldžis ir lankęs pamaldas, tačiau širdyje jau nebėra ankstesnės ramybės. Vidinis sielos gyvenimas apmiršta. Iki tol, kol žmogus atsituokia ir suvokia savo nuopuolį, tokia būseną kartais gali tęstis metų metus. Karalius Dovydas, kuris buvo pavadintas vyru pagal Dievo širdį, visus metus gyveno atsitraukęs nuo Dievo, o to net nesuvokė. Kaip karčiai jis po to apraudojo savo kvailystę, kol vėl grįžo į buvusį artumą su Dangiškuoju Tėvu!

Priežasčių, dėl ko nuo mūsų pasitraukia Viešpats gali būti labai daug. Tačiau svarbiausia iš jų yra nuodėmė. Ji visada atskiria nuo Dievo ir yra neįveikiama kliūtis mūsų bendravimui su Juo. Patvirtinimui galima paminėti mūsų nesugebėjimą atleisti, kuris pasireiškia per nuoskaudą, priešišumą, liežuvavimą, kerštavimą ir neapykantą. Dievo žodis kalba: „*Jeigu jūs atleisite žmonėms jų nusizengimus, tai ir jūsų dangiškasis Tėvas jums atleis, o*

jeigu jūs neatleisite žmonėms jų nusižengimų, tai ir jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų“ (Mt 6, 14-15). Rodydami šiurkštumą ir žiaurumą savo artimui, negalime tikėtis patirti Viešpaties artumo ir glaudaus bendravimo su Juo džiaugsmą. Panašiai veikia ir žmogaus metų metus nešiojamas kartėlis ar nepaklusnumas, kurį Šventasis Raštas prilygina burtininkavimui ir stabmeldystei (žr. Hbr 12, 15; 1 Sam 15, 23).

Jei tokie santykiai nutrūko dėl padarytos nuodėmės, reikia nedelsiant, imtis atitinkamų veiksmų, t. y. pašalinti tai, kas nutraukė mūsų ryšį su dangiškuoju Tėvu. Neverta tikėtis, kad artimi santykiai su Juo koku nors būdu atsistatys patys savaime be mūsų pačių įsikišimo ir atitinkamų veiksmų. Jei dėl nutrūkusio ryšio kalti mes patys, vadinasi, patys turime jį ir atstatyti. Ir nėra jokios prasmės aiškintis ar ieškoti pateisinimų savo neteisingiems žodžiams, poelgiams bei reakcijoms, verčiant kaltę aplinkybėms ar konkrečiai situacijai. Ne, reikia rasti drąsos pripažinti, kad pasielgei neteisingai ir atstatyti tai, kas buvo sugriauta.

Vaikščiojimas su Dievu visiškai negarantuoja, kad išvengsime visų, be išimties, galimų klaidų ir nukrypimų. Ne, tai gyvenimas su visu tuo, kas lydi žmogų mūsų nuodėmingoje žemėje. Skirtumas tik tas, kad po kritimo seka pakilimas, kuris įkvepia dar didesnei meilei Viešpačiui, pralaimėjimas baigiasi pergale, nešančia tikrą teisumo vaisių, patirta gėda padeda suprasti savo menkystę ir nusižeminti, o klaidos virsta naudingomis pamokomis, praturtinančiomis gyvenimo patyrimą ir dvasinę brandą. Taigi, stiprus – tai ne tas, kuris niekada neparodo savo silpnumo, o tas, kuris supranta, kad jo galimybės yra ribotos, kuris moka žiūrėti tiesiai į akis ir daiktus vadinti savo vardais. Neveidmainiaudamas nei prieš žmones, nei prieš save patį, nupuolęs ar parkritęs, jis, kaip tai bebūtų sunku, remiasi į Viešpaties ranką ir keliai, kad vėl eitų toliau. Gyvenimas Dievo vyrų ir Dievo moterų, palikusių krikščionybės istorijoje neišdildomus pėdsakus, buvo

vertinamas ne dėl to, kad jie nedarė klaidų ar nenupuldavo, o todėl, kad jie pakluso Dievo balsui ir ieškojo tiesos. Tyras ir tikras tikėjimas Jėzumi ir visiškas paklusnumas Jam paprastus žmones padaro didvyriais.

Taigi, Dievo naudojamas vyras ir Dievo naudojama moteris, – tai ne tie, kurie neturi jokių žmogiškų trūkumų, o tie, kurie, sekdami savo Viešpatį, sugebėjo atskirti, kas brangu ir kas menka. Būtent jie, laikui bėgant, kaip pasakyta 2 Tim. 2, 21, tampa „*indais, skirtais garbei, pašventintais, tinkamais Šeiminkui, paruoštais kiekvienam geram darbui*“. O jie prie to artėja todėl, kad supranta savo menkystę, nusižemina, susitramdo, kad yra paklusnūs Viešpačiui visame kame, ko Jis iš jų laukia, nors tai gali atrodyti iš viso neįmanoma. Viso esmė ne tame, kad, sekdami Viešpatį, tampame absoliučiai nenudėmingi, o kad kovojame ir nugalime savo ydas, kurios Dievo akyse yra smerktinos.

Visais tokiais atvejais Viešpats nėra griežtas teisėjas, kuris pasiruošęs bet kokią akimirką bausti. Jis – geras ir mylintis Tėvas, Kuris nori mus apsaugoti nuo klaidų ir nuopolių. Tuo aš galėjau įsitikinti savo jaunystės metais. Mokydamasi medicinos institute, kur kaip ir visi buvusios Sovietų Sąjungos studentai, turėjau nuo pirmo iki ketvirto kurso imtinai vasaros metu vykti dirbti žemės ūkio darbų į kolūkius ir tarybinius ūkius. Kai man buvo dvidešimt ir buvau išvykusi kartu su studentų grupe dirbti į vieną iš jų, man pasisekė iš Viešpaties malonės patirti kažką tokio, ko negalėjau užmiršti visą savo likusį gyvenimą.

Vieną vėlų vasaros vakarą, pailsėjusi po darbo, prisijungiau prie grupės vaikinų ir merginų, susirinkusių prie laužo netoli barakų, kuriuose buvome apgyvendinti. Žvaigždėmis nusagstytame danguje ryškiai švietė pilnatis mėnulis. Kažkur netoli krūmuose savo giesmę traukė lakštingala. Nuo aplinkinių pievų ir laukų dvelkė nakties šaltukas, jautėsi pievų ir lauko gėlių kvapas. Viskas buvo taip gražu ir romantiška, kad nesisnorėjo eiti miegoti. Iš pradžių jaunimas triukšmingai aptarinėjo pastarųjų

darbo dienų įvykius, o po to visi pritilo, nukreipė savo žvilgsnius į liepsnojantį laužą, kiekvienas kažką galvodamas. Vienas jaunuolis atsinešė gitarą ir, įsitaisęs grupės viduryje šalia manęs, užtraukė labai gražią, tuo metu populiarią lyrinę dainą „Pievų naktelė“, kurią atlikdavo jaunų dainininkų Alos Jošpe ir Stachano Rachimovo šeima. Namuose, ruošdamasi vykti į institutą, aš ją taip dažnai girdėdavau per radiją ir taip ją pamilau už jos romantiškumą ir nepaprastai aukštą atlikimo lygį, kad nepastebimai išmokau žodžius ir melodiją.

Klausydama nuoširdaus savo kurso draugo dainavimo, pati to nesuvokdama, prisijungiau prie jo. Akimirksniu susijungę mūsų balsai, tarsi mes jau ne kartą būtume dainavę kartu, plaukė virš užsnūdusių pievų. Visi, kaip pagal komandą, atsisuko į mus, nustebę dėl netikėtai atsiradusio muzikinio dueto. Mes padainavome vieną kupletą, po to kitą... kai staiga tiesiog ant pusės žodžio mane pertraukė tylus balsas, aiškiai nuskambėjęs mano širdyje: „*Liudmila, mano vaike! Ką tu čia veiki?!*“

Tuose žodžiuose nebuvo nei priekaišto, nei pykčio, nei pasipiktinimo, o tik nuostaba: „*Ką tu čia veiki?!*“ Nutraukus dainavimą, apmiriau. Po to pašokau ir, nieko nesakydama, nuėjau į šalį ir pasislėpiau nakties tamsoje. Dievo balso negalima supainioti su jokių kitų balsu. Net ištartas visai tyliai, jis prasiskverbia iki sielos gilumos, priversdamas ją suvirpėti. Tą pačią minutę tapo aišku, kad savo elgesiu nuliūdinau Viešpatį. Ir ne tik dėl to, kad dainavau pasaulietišką dainą, bet ir todėl, kad tuo metu buvau visiškai ne toje vietoje, kur Jis manęs laukė.

Liūdesys, gailestis ir suvokimas, kad pasirodžiau neištikima Tam, Kurį taip stipriai mylėjau, pripildė širdį tokia atgaila ir sielvartu, kad norėjosi gaudžiai raudoti. Šmėstelėjo mintis, kad Viešpats mane dabar tikriausiai paliks. Išsigandusi sudejavau: „*Brangus Tėve! Prašau, nepasitrauk nuo manęs! Atleisk, kad neparodžiau Tavo šviesos!* – o po to, pati nesuprasdama, kodėl, staiga ištariau: – „*Jei vis tik Tu manęs nepalikai, tegul dangų nutvieks audros žaibas!*“

Nežinau, brangieji, patikėsite, ar ne, tačiau vos mano lūpos ištarrė tuos žodžius, tą pačią akimirką giedrą žvaigždėtą dangų perskrodė apakinantis žaibas. Apstulbusi apmiriau, laukdama, kaip būna tokiais atvejais, sekančio galingo perkūno trenksmo. Tačiau sekė tylą. „*Viešpatie!* – džiaugsmingai sušukau. – *Vadinasi, Tu man atleidai ir visiškai nepyksti! Jei taip, tai, prašau, padaryk, kad toks žaibas dar nutvikstų iš dešinės ir iš kairės!*“ Ir tai iškart įvyko. Sekantys vienas po kito tvykstelėję du žaibai nušvietė dangų, nors aplinkui, kaip ir anksčiau, buvo visiškai tylą. Išėjusi iš tamsos pažvelgiau į tą pusę, kur sėdėjo prie bebaigiančio degti laužo jaunimas. Niekas nebuvo nei nustebeš, nei išsigandęs. Panašu, kad be manęs niekas tų žaibų nematė.

Neišsakyti žodžiais, koks džiaugsmas tą minutę pripildė mano širdį. Vietoj lauktos Dievo rūstybės, man buvo parodyta malonė, apie kurią net nesvajojau! „*Viešpatie! Už ką?! Juk aš to visiškai neužsitarnavau!* – sugėdinta kartojau sau, įeidama į baraką ir ropšdamasi ant žolėmis kvepiančio šiaudinio gulto. – *Dėkoju Tau, Tėve... Dėkoju!*“

Kitą rytą, kai mes rinkome pomidorus, mergina, miegojusi su manimi kartu tame pačiame barake, su neslepiamu smalsumu kelis kartus klausė: „*Sakyk, kodėl vakar taip staigiai nustojai dainuoti ir nuėjai nuo laužo? Juk jūs su mūsų gitaristu taip nuostabiai dainavote! Tas vaikiną po to netėjo tavęs ieškoti. O naktį sapnuodama kažkodėl laimingai ir džiugiai šypsojaisi! Ar tu jį sapnavai? Pala, ar tik neįsimylėjai šio gražuolio?!*“ Atsakui aš tik neigiamai purčiau galvą, nes tuo metu mažčiau tik apie savo sielos Mylimąjį, dėl Kurio dabar buvau pasiruošusi viskam ir **tik kartu su juo troškau eiti visą savo likusį gyvenimą.**

11 skyrius

Gyvenimo tikslas ir prasmė

Brangieji! Tarp visų kylančių žmogaus sąmonėje klausimų yra vienas, kuris kiekvieną iš mūsų tuojau pat verčia nutilti, nes neturime aiškaus ir įtikinamo atsakymo. Netikite? Tada dabar užduokite sau vieną klausimą. O skamba jis taip: „*Dėl ko aš gyvenu?*“ Jei pamėgintume į jį atsakyti išsamiau, tektų susimąstyti dar ir dėl kitų dalykų: kas aš ir dėl ko atėjau į šią žemę? Koks mano gyvavimo tikslas ir kokia mano gyvenimo prasmė? Kas mano gyvenime svarbiausia ir kam aš iš tikrųjų tarnauju? Kai mano dienos bus suskaičiuotos, kur aš nueisiu?

Kol mūsų kasdieninis gyvenimas sklidinai perpildytas sumaišties, rūpesčių, pareigų, problemų, triukšmo ir įtampos, paprasčiausiai nebelieka laiko apie tokius dalykus susimąstyti. Tačiau, kai dėl kurios nors priežasties tenka nieko neveikti ar liga ilgam paguldo į patalą, įvyksta nelaimingas atsitikimas ar netikėtai netenkamo artimo ir brangaus žmogaus, tada aiškiai ir skausmingai kyla šie sielą kankinantys klausimai. Ir tada ligoninės palata, netikėtas sielvartas ar kokia nors kita kritinė situacija duoda laiko permąstyti gyvenimo prioritetus. Kūno kančia, likimo smūgiais ar dar kitomis varginančiomis aplinkybėmis – Dievas vienokiu ar kitokiu būdu priverčia žmogų susimąstyti, dėl ko jis atėjo į šią žemę.

Senovinė gyvenimo prasmės koncepcija (*požiūrių sistema kokių nors klausimų*) atspindi Senajame Testamente Ekleziasto knygoje, kur pagrindinė mintis apibendrinama tokiais samprotavimais: „...*viskas tuštybė... nieko naujo nėra po saule... Kokia nauda žmogui iš viso jo triūso... Viena karta praeina, kita ateina, o žemė lieka per amžius ...* (žr. Ekl 1 sk.). Ekleziastas akcentuoja žmogaus gyvenimo beprasmiškumą ir tuštybę. Viskas, dėl ko gyvena žmogus, – meilė, darbas, materialinė gerovė ir visa kita, kas garantuoja sėkmę, jo supratimu neturi prasmės,

nes visų žmonių laukia vienas galas. „Visiems yra vienas likimas; teisiamajam ir nedorėliui, geram ir blogam, švariam ir nešvariam, aukojančiam aukas ir neaukujančiam, doram ir nusidėjėliui, prisieliančiam ir nedrįstančiam prisiekti“ (Ekl 9, 2). Išeidamas iš to Ekleziastas daro sekančią išvadą: žemiškas žmogaus gyvenimas neturi kokios nors galutinės prasmės. Žodžius apie gyvenimo sumaištį ir beprasmiškumą dar labiau sustiprina jo samprotavimai apie neišvengiamą mirtį: „Žmonėms atsitinka kaip ir gyvuliams: kaip vieni miršta, taip ir kiti, ir visi vienodai kvėpuoja. Žmogus nėra pranašesnis už gyvulius; viskas yra tuštynė. Visi eina į vieną vietą; visi yra iš dulkių ir vėl pavirs dulkėmis. Kas žino žmogaus dvasią, kuri kyla aukštyne, ir gyvulių kvapą, kuris eina žemyn į žemę?“ (Ekl 3, 19-21).

Po to susidaro įspūdis, kad Ekleziastas savo samprotavimuose ateina iki aklavietės ir sustoja, suprasdamas nesugebantis suvokti to, kas jam nepasiekiamo: „... aš pamaciau visus Dievo darbus ir supratau, kad žmogus negali suvokti, kas vyksta po saule. Kaip žmogus besistengtų tyrinėdamas, jis nesuvoks to; net išmintingasis, kuris tariasi žinąs, to nesupras“ (Ekl 8, 17). Tačiau tos knygos pabaiga vis tik krikščioniui duoda raktą žmogaus egzistencijos supratimui: „Paklauskime, kokią galima padaryti išvadą: bijok Dievo ir vykdyk Jo įsakymus, nes tai yra viskas kiekvienam žmogui. Nes Dievas teis visus darbus ir visus paslėptus dalykus – gerus ir blogus“ (Ekl 12, 13-14).

Tokia išvada pilnai derinasi su tuo, ką randame anksčiau Biblijos knygoje: „O dabar, Izraeli, ko Viešpats, tavo Dievas, iš tavęs reikalauja? Tik kad bijotum Viešpaties, savo Dievo, vaikščirotum Jo keliais, Jį mylėtum ir Jam tarnautum visa savo širdimi ir visa savo siela; kad laikytumeisi Viešpaties įsakymų ir įstatymų, kuriuos tau šiandien skelbiu tavo labui“ (Įst 10, 12-13). Matome, kad minėti pirmieji šaltiniai vieningai teigia, jog žmogaus būties prasmė slypi jo buvime su Dievu, dvasiniame augime, moraliniame tobulėjime ir nuolatiniam artėjime prie supratimo apie Dievo sumanymą žmogui. Vėliau per visus sekančius amžius

žmogaus gyvenimo prasmės supratimas taip ir liko pagrindiniu klausimu, kuris vargino iškiliausius žmonijos protus. Beje, jis vargino ne tik graikų filosofus, senovės Kinijos išminčius ir šiuolaikinius psichologus, jis ir dabar jaudina kiekvieną protaujantį žmogų.

Gyvenimo prasmės ieškojimai – tai filosofinė ir dvasinė problema. Tai siekis suvokti žmogaus egzistencijos ir jo paskirties galutinį tikslą. Gyvenimo prasmės supratimas formuojasi žmonių veiklos procese ir priklauso nuo socialinės padėties, gyvenimo būdo, požiūrių, pasaulėžiūros ir konkrečios istorinės situacijos. Nenuostabu, kad šiuo klausimu nėra visiems priimtino traktavimo. Kad tuo įsitikintume, užtenka įsigilinti, ką apie tai pasakė skirtingu laiku gyvenę įžymūs žmonės.

„Gyvenimo uždavinys nėra būti daugumos pusėje, o vadovautis vidiniu tau suvokiamu įstatymu“. Markas Aurelijus

„Kame gyvenimo prasmė? Tarnauti kitiems ir daryti gera“. Aristotelis

„Kai žmogus nežino, į kokią uostą jis plaukia, joks vėjas nebūna palankus jo kelionei“. Seneka

„Nėra prasmės gyventi nesuvokto gyvenimo“. Sokratas

„Galas, galas, žvakigalis baigė degti! Gyvenimas – tik šešėlis, jis – aktorius scenoje. Suvaidinai savo laiku, pabėgiojai, patriukšmavai – ir toks buvai. Gyvenimas – kvailio pasakojimas ir perpasakojimas. Jis pilnas skambių žodžių ir nieko pats nereiškia“. Viljamas Šekspyras

„Kai suvoksime savo paskirtį žemėje, tegul pačių kukliausių ir nepastebimų, tik tada būsime laimingi. Tik tada galėsime ramiai gyventi ir mirti. Nes tai, kas suteikia gyvenimui prasmę, suteikia ir prasmę mirčiai“. Antuanas de Sent-Ekziuperi

„Kiekvieno atskiros žmogaus gyvenimas turi tik tiek prasmės, kiek jis padeda kitų žmonių gyvenimus padaryti geresniais ir kilnesniais“. Albertas Einšteinas

*„Šią tuščią dovaną, atsitiktinę
Lemtingai pražūčiai menu.“*

*Gyvenime! Tu – klausimas manoj krūtinėj,
Sakyk, dėl ko, dėl ko aš gyvenu?
Aš nematau prasmingo tikslo.
Širdyje – tuščia, prote – nyku.
Tarsi visi visi mane paliko.
Slogu nuo nuobodaus pasaulio triukšmo“.*

Aleksandras Puškinas

*„Mūsų gyvenimas – kelionė, idėja – vedlys. Nėra vedlio,
ir viskas sustoja. Tikslas prarastas, ir jėgų kaip nebūta“.*
Viktoras Hugo

*„Nejau tik tokiam trumpam laikui atėjau į pasaulį,
kad apsimeluočiau, pripainiočiau, pridaryčiau kvailysčių
ir išnykčiau?“* Levas Tolstojus

*„Kiekvieno atskiro žmogaus gyvenimo prasmė yra iš-
auginti savyje meilę. Tas meilės prieauglis kiekvieną atski-
rai paimtą žmogų veda prie didesnio ir didesnio gėrio“.*
Levas Tolstojus

*„Žmogaus būtis paslaptinga, ir tas paslaptingumas
labai panašus į beprasmybę“.* Maksimas Gorkis

*„Kiekvieno žmogaus pašaukimas dvasinei veiklai
glūdi nuolatiniam tiesos ir gyvenimo prasmės ieškojime“.*
Antonas Čechovas

*„Gyvenimas pats iš savęs nieko nevertas; jo vertė pri-
klauso nuo jo panaudojimo“.* Žanas Žakas Ruso

*„Vargas žmonės, kurie nežino savo gyvenimo pras-
mės“.* Blezas Paskalis

*„Du siaubai persekioja kiekvieną žmogų – gyvenimo
bejėgiškumas ir tikslo stoka“.* Fiodoras Dostojevskis

*„Nėra tokios situacijos, kur nebūtų galimybės surasti
jos prasmės, ir nėra žmogaus, kuriam gyvenimas nebūtų
paruošęs dirbti kokį nors darbą. Galimybė įprasminti save
visada unikali, ir žmogus, kuris tai gali realizuoti, yra ne-
pakartojamas“.* Viktoras Franklas

*„Gyvenimo tikslas – tobulumo paieška, ir kiekvieno
mūsų uždavinys – maksimaliai priartėti prie jo atsklei-
dimo pačiame savyje“.* Ričardas Bachas

*„Naktis, prie vaistinės žibintas gatvėj šviečia.
Blausi, beprasmiška šviesa.
Kažkas vis dar antrai jaunystei kviečia.
Bet išeities nėra. Ar visada taip bus? Ar tai tiesa?“*

Aleksandras Blokas

„Mūsų paskirtis nėra stengtis aiškiai pamatyti, kas nutolę ar paslėpta migloje, bet daryti tai, ką galime daryti.“ Tomas Karleilas

„Galų gale visa, ką tu darai, reikalinga ne žmonėms; tai reikalinga tik tau ir Dievui.“ Motina Teresė

„Gyvenimo prasmė – suvokti gyvenimą. O tikslas – tas džiaugsmas, kurį tas suvokimas duoda.“ Aleksandras Kruglovas

*„Vidus ir išorė – gyvenimas dviprasmiš!
Sėkmė, šeima, darbai – tai išorinė pusė.
O kas viduj – tai dovana! Kas tai išaiškins?
Atsakomybė už kitus!? Kodėl? Juk jie – ne mūsų!“*

Igoris Gubermanas

„Suvokiantis savo reikšmę numato ir savo paskirtį. Žmogaus paskirtis – būti Dievybės indu ir įrankiu.“ Ignatijus Brianchaninovas

„Būtent troškimas suprasti, dėl ko atėjome į šį pasaulį, skiria žmogų nuo gyvūnų. Žmogus–aukščiausia būtybė iš visų gyvų būtybių. Jam nepakanka tik maitintis ir daugin-tis. Jis negali būti laimingas tenkindamas tik savo fiziolo-ginius poreikius. Suvokę gyvenimo prasmę, atrandame tikslą, kurį galime siekti. Gyvenimo prasmė – tai matas, lei-džiantis įvertinti, kas svarbu ir kas ne, kas naudinga ir kas trukdo pasiekti mūsų svarbiausių tikslų. Tai kompasas, kuris nurodo mūsų gyvenimo kryptį.“ Michailas Chasminskis (psichologas)

Kaip matote, kiek žmonių – tiek ir nuomonių. Ir kiekvienas iš tų pasisakymų vienokiu ar kitokiu būdu atspindi autoriaus vidinį pasaulį, jo idealus, polinkius, siekius ir

norus. Taip buvo, taip yra ir taip visada bus, kol egzistuos planeta Žemė. Laikai keičiasi, bet žmonių prigimtis lieka tokia pati. Bendraujant šiomis dienomis su šimtais ir tūkstančiais žmonių, galima tik stebėtis, koks skirtingas jų gyvenimo būdas, kur konkrečiai jie mato savo gyvenimo prasmę, kokių numatytų tikslų siekia. Atsižvelgiant į įvardintus aspektus, juos galima būtų suskirstyti į kelias sąlygines grupes.

1. Pirmai grupei priskiriami tie, kurie nemato savo gyvenime jokios prasmės. Jie nesupranta, dėl ko gyvena. Jų buvimas žemėje tėra skurdus vegetavimas ir paprasčiausias gyvavimas, panašiai kaip gyvūnų. Jie tik valgo, geria, dirba, tenkina savo fiziologinius poreikius, ima iš gyvenimo viską, ką tik jis gali pasiūlyti, toliau vėl valgo, geria, dirba... Ir taip kiekvieną dieną. Jei jų paklausi, kur jie mato savo būties esmę, išgirsi tokį atsakymą: *„Aš ir pats to nežinau. Gimiau, vadinasi, reikia gyventi. Štai ir gyvenu, kad kaip nors dieną pratempus iki vakaro, ir toliau taip iki kapo“*. Nenuostabu, kad jų gyvenimo filosofija apsiriboja sekančiais principais: *„man tai nerūpi“*, *„bus, kaip bus“*, *„kur nukreivėsios“*, *„po manęs nors tvanas“*. Jų gyvenimas dvelkia liūdesiu, nuoboduliu, apatija, abejingumu ir nejautrumu. Vokiečių filosofas, poetas ir mąstytojas Johanas Volfgangas Gėtė (Johann Wolfgang von Goethe) apie tokį gyvenimą pasakė: *„Be naudos gyventi – tolygu belaikei mirčiai“*.

2. Antrajai grupei priskiriami gyvenimo prasmę suprantantys audringame gyvenime. Jie stengiasi maksimaliai išnaudoti kiekvieną dieną ir turi vieną tikslą – griebti iš gyvenimo kiek įmanoma daugiau, tarsi bijodami, kad gali kažką pražiopsoti, nespėję pasimėgauti iki saiko. Liaudyje tokius vadina gyvenimo lėbautojais. Šioje grupėje labai daug tokių, kurių gyvenimo tikslas yra pastovūs, vieni kitus keičiantys malonumai ir pasimėgavimai, į kuriuos jie neria tarsi *„praradę galvą“*. Jie panašūs į margasparnius drugelius, plazdenančius nuo vieno žiedo prie kito ir skanaujančius nektarą nuo visų žiedų. Įsitikinę, kad yra savo likimo šeimininkai, jie ima jį į savo

rankas ir tvarko, kaip patys nori. Dažniausiai viskas baigiasi tuo, kad atsiranda prie „*sudužusios geldos*“, gulinčios ant neišsipildžiusių planų, vilčių ir svajonių nuolaužų. Tokie, pasklidę po visą žemę pramogų mėgėjai, vėliau klaidžioja tarsi prietemoje, nesuvokdami, ką padarė ne taip ir kodėl buvęs patrauklus gyvenimas prarado ankstesnį žavesį, prasmę ir reikšmę.

Tokių žmonių, kurie nori pasinaudoti visomis geriausiomis gyvenimo gėrybėmis, atskiras pogrupis yra tie, kurie tiesiog negali nusėdėti vietoje. Visa jų egzistencijos prasmė – kuo daugiau pamatyti. Jie taip pagauti kelionių aistros, jog negaili nieko, kad tik koku nors būdu galėtų įgyvendinti savo slaptą svajonę ir pabuvotų kokiame dar jiems nežinomame žemės kampelyje. Dėl šito jie gali įlysti į didžiules skolas, nesirūpindami, kaip jas vėliau išmokės. Kelionės užsienin tampa kaip narkotikai, prie kurių pastoviai traukia ir, kai jų stinga, atsiranda kažkas panašaus į „*laužymą*“ nesuvokiamo ilgesio, itūžio ar depresijos priepuolių forma. Jie neranda sau ramybės kol neatsiras galimybė vėl ruoštis kelionėn.

3. Trečia ir pati didžiausia žmonijos dalis gyvena, puoselėdama svajonę rasti savo gyvenime laimę, kurią paprastai suvokia kaip kūnišką meilę ir šeimos sukūrimą. Tai, apskritai, yra pagirtina, visiškai suprantama ir absoliučiai natūralu. Dėl šito tokie žmonės, tiesą sakant, ir gyvena, stengdamiesi užauginti palikuonių ir atnešti maksimalios naudos sau ir savo artimiesiems. Daugeliui tai pasiseka, ir jie metais ir dešimtmečiais gėrasi savo šeimos idilija. Tik, deja, gyvenimas yra gyvenimas. Jis nepastovus ir pilnas nenumatytų įvykių. Slenka laikas, vaikai užauga ir vienas po kito palieka tėvų namus, pradeda savo gyvenimą. Bėgant metams sutuoktinių meilė atšąla, praranda buvusį šviežumą ir patrauklumą, ir kuris nors iš sutuoktinių pradeda ieškoti jai pamainos. Ir tada tai, kas anksčiau buvo gyvenimo prasmė ir džiaugsmo šaltinis, kitam sutuoktiniui virsta maudžiančiu skausmu, karčiu nusivylimu ir baisia tragedija. O tais retais atvejais, kai meilė pasirodo

esanti tikrai tyra ir atlaiko išbandymus laiku, žmonės vis vien gyvena kankinami slaptos baimės, kad kada nors visa tai vis tiek baigsis, ir mirtis išskirs juos su mylimu žmogumi, o po to ateis tuštuma ir sielą gąsdinanti vienatvė.

4. Sekančiai grupei priskirtini tie, kurių egzistencijos šioje žemėje prasmė ir tikslas yra turtai ir pinigai, kurie suteikia galimybę nieko neatsisakyti ir gyventi „*plačiu žingsniu*“. Tokiems žmonėms būdinga „*gražaus*“ gyvenimo aistra, kas suprantama kaip prabangūs namai, brangūs pirkiniai, atostogos į egzotiškas šalis, papuošalai iš brangakmenių, naujausios ir neįtikėtinos pramogos, modernūs automobiliai, jachtos, asmeniniai lėktuvai ir panašiai. Kai kurie iš jų jau taip visu tuo persisotinę, kad tiesiogine prasme baidosi minties, jog pasaulyje jau nebėliko nieko, ko jiems dar norėtųsi ir kuo dar galėtų save pradžiuginti. Toks gyvenimas prabangoje, tenkinant savo įnorius ir geismus, neišvengiamai labai greitai sugniuždo sielą, skatina progresuojančią moralės degradaciją.

5. Iš visų minėtų grupių ypatingai išsiskiria kategorija žmonių, kurių išskirtinis bruožas yra ypatingas siekis ar potraukis kokiam nors konkrečiam dalykui, kuris jam teikia laimę ir yra viso gyvenimo prasmė. Savo tikslų ir iškeltų užduočių įgyvendinimo jie siekia visais įmanomais būdais. Jiems taip pat būdinga siekti atitinkamos padėties visuomenėje. Šiai grupei priklauso tie, kurie visiškai pasišventė mėgstamam darbui ar hobiui: verslui, mokslui, menui, sportui, medicinai, politikai ir t. t. Iš pirmo žvilgsnio toks požiūris į gyvenimą atrodo sektinas ir vertas paskatinimo. Juk daug geriau pasišvęsti kokiam nors vienam svarbiam dalykui nei išsibarstyti smulkmenoms. Tačiau, jei pažvelgtume iš kitos pusės, toks susižavėjimas ir pilnas, ribojantis su fanatizmu savęs atidavimas, surištas su pavojumi prarasti kitus dalykus, kurie yra daug svarbesni. Šie žmonės, deja, to nemato. Be to, kokie aukšti ir kilnūs beatrodytų tie tikslai ir siekiai, jie neduoda garantijų ateičiai, o taip pat ir išsigelbėjimo amžinybėje. Vadinasi, investicijos į tuos dalykus neatneša pelno.

6. Be anksčiau minėtų, yra dar ir tokių, kuriems svarbiausias gyvenimo tikslas yra paties savęs išugdymas, išlavinimas ir realizavimas. Jie siekia maksimaliai išnaudoti suteiktas galimybes, savo talentus ir sugebėjimus. Tokiems priklauso tie, kurių egzistencijos prasmė yra jie patys, tiksliau jų gabumai, proto gebėjimai, išorinis grožis, fenomenali jėga, puikiai sukurtas kūnas, nuostabus balsas ar dar kas nors tokio, kas paverčia juos garbinimo ar visuotinio pripažinimo objektu. Toks elgesys būdingas daugeliui talentingų muzikantų, dainininkų, šokėjų, artistų, žinomų sportininkų, fotomodelių ir kitų panašios profesijos žmonių. Jų ryškus, bet, deja, labai tolimo nuo tikros laimės gyvenimo turiniu tampa pačių savęs pristatymas.

Kad galėtume suvokti apgaulę visų minėtų požiūrių apie gyvenimo tikslą ir prasmę, užtenka prisiminti daugelį seniai išėjusių iš gyvenimo ar šiuolaikinės iškilią asmenybės, – talentingas, įvairiapusiškai gabias, kurių gyvenimas šioje žemėje baigėsi labai liūdnai. Po juos supusio išorinio spindesio, slėpėsi nepasitenkinimas, nusivylimas, ilgesys, tuštuma, sielos vienatvė, nevilties priepuoliai ir įvairūs psichikos sutrikimai. Tai patvirtina įvairių žinomų politinių veikėjų, dailininkų, rašytojų, poetų, muzikantų ir kai kurių didžiųjų mokslininkų likimai. Tokie buvo Čerčilis, Stalinas, Dostojevskis, Puškinas, Lermontovas, Gogolis, Jeseninas, Mocartas, Einšteinas, Darvinas ir daugelis kitų. Nepaisant, kad jie buvo įžymūs, pripažinti ir šlovinami, vargiai galėtume pavydėti jų gyvenimui.

Kad galėtume suprasti turtuolių ir žmonių-gražuolių gyvenimo beprasmybę, užtenka pažiūrėti į milijardierius, spindinčias prabangą Holivudo žvaigždes, estrados dainininkus, pop-muzikantus ir savo pasiekimais įžymius sportininkus. Būtent tarp jų, viskuo pertekusių ir nieko nestokojančių, iš tikrųjų laimingų žmonių sutiksi labai ir labai mažai. Pagarsėję pasipiktinimą keliančia nedorove, šlykščiais seksualiniais iškrypimais, girtuoklyste ir narkotikų vartojimu, daugelis jų yra nesusitvarkę savo gyvenimo, kenčia nuo pasikartojančių depresijų, ištisus

mėnesius praleidžia psichiatrinėse ligoninėse ar nori suvesti sąskaitas su gyvenimu, baigdami savo gyvenimo kelią savižudybe. Tai patvirtina gyvenimas ir visuotina šlovė Elvio Preslio (Elvis Presley) ir Merlin Monro (Marylyn Monroe), kurie savo laiku buvo tapę stabais milijonams. Ir kiek dar panašių į juos dievaičių sudegė savo potraukiuose ir nesutramdytuose geismuose, neišgyvenę nė pusės žmogui skirtų dienų šioje žemėje! Gyvenimo partitis rodo, kad išorinis grožis, dovanos, talentai ir fenomenalūs gabumai, kurie buvo skirti minioms ir atiduoti geismams, paleistuvystei, gobšumui ir išdidumui, jų įžymiams savininkams tampa tikru prakeikimu, nes visiškai nualina sielą. Iš kitos pusės, nė kiek ne geriau klostosi reikalai ir paprastiems, ne tiek įžymiams žmonėms, jei jie savo gyvenimą aukoja savojo „Aš“ patenkinimui.

Nei išgarsėjimas, nei žmonių pripažinimas, nei pinigai, nei didžiuliai turtai, nei brangūs drabužiai, nei brangenybės, nei prabangios vilos, nei begaliniai malonumai, nei malonūs pasilinksminimai negali padaryti žmogų laimingą, o jo gyvenimą – vertingą ir prasmingą. Ir viskas todėl, kad žmogiškosios pastangos ir siekiai to, kas mūsų nuomone mums labai reikalinga ir svarbu, teikia tik laikiną malonumą. Tai, kas pasiekta, kažkiek laiko gali būti pretekstas pasididžiuoti ir suvokti savo vertingumą, o po to praranda savo aktualumą, nes atsiranda kas nors naujo ir patrauklesnio.

Įgyta šlovė, apdovanojimai ir pagerbimas nėra ilgalaikiai. Juos labai greitai aptemdo kitų sėkmė ir pasiekimai. Pasiektos daugiamečio darbo ir pastangų dėka žinios ir puiki karjera taip pat negarantuoja privilegijuotos padėties, taigi, ir nepadaro mūsų gyvenimo laimingą. Turtai labai apgaulingi. Pinigai gali nutekėti kaip vanduo. Iš pradžių jų galima turėti labai daug, o po to likti be cento kišenėje. Šiandien gali būti sėkmingas verslininkas, o rytoj sužinoti apie savo bankrotą. Tai aiškiai patvirtina staiga nuskurdusių ir baigusių savo gyvenimą savižudybe tragiškos milijonierių istorijos. Kalbant apie išorinį grožį, tai

jis taip pat greitai blėsta. Tai patvirtina šimtai senstančių Holivudo gražuolių, kurios savo laiku buvo švytinčios žvaigždės ir gundantys sekso simboliai. Sveikata ir jėga taip pat nenuspėjami dalykai. Šiandien gali jaustis puikiai, o visai netrukus atsirasti ligoninės patale ar invalido vežimėlyje. Šiandien atrodo galintis „*pajudinti kalnus*“, o rytoj gulėti bejėgis, neįgalintis pasirūpinti savimi.

Žmogaus gyvenime viskas netvirta ir nepastovu. Ir nereikėtų stebėtis, kad žemėje nėra nieko nepajudinamo. Juk ji pati nėra amžina. Todėl, kuo greičiau išsisklaidys mūsų iliuzijos, kad džiaugsmas, pasitenkinimas ir laimė priklauso nuo sveikatos, žmonių pripažinimo ir žemiškų gėrybių, tuo geriau bus mums patiems. Juk neprotinga ieškoti laimės ir statyti savo gyvenimą ant to, kas anksčiau ar vėliau praeis ir išsisklaidys kaip dūmai.

Kažkas pasakė, kad pažįstantys Dievą žino gyvenimo prasmę, o klausantys Jo žino gyvenimo tikslą. Tuose žodžiuose glūdi labai gili prasmė. Juk tik tie, kurie pažino savo Kūrėjo valią, sugeba siekti teisingo tikslo, vadinasi, ir gyventi prasmingai. Lygiai taip pat ir laimė ateina į mūsų šeimą ir mūsų namus tik kartu su Dangiškuoju Tėvu, o apie tai Šventajame Rašte pasakyta taip: „**Laimingas, kurio pagalba yra Jokūbo Dievas, kuris viltis sudėjo į Viešpatį, savo Dievą**“ (Ps 146, 5). Žmogus buvo sukurtas pagal Dievo atvaizdą ir panašumą dėl to, kad būtų Dievo atstovu žemėje. Todėl pagrindinis jo gyvenimo tikslas – pašlovinti savo Kūrėją čia, žemėje, ir gėrėtis Juo amžinybėje. Jei su šia paskirtimi prasilenksime, galima sakyti, kad mūsų buvimas žemėje buvo beprasmiškas.

Kai Kūrėjas sukūrė žmogų iš žemės dulkių, Jis įkvėpė į jo šnerves gyvybės kvapą, ir taip jis tapo gyva siela. Tokiu būdu pasaulyje atsirado nauja būtybė, sugebanti samprotauti, jausti, daugintis. Ji jau iš pat pradžių buvo numatyta amžinam gyvenimui. Tačiau Kūrėjas, įkvėpęs į ją gyvybės kvapą, suteikė galimybę ne šiaip gyventi, bet ir gyvenimo prasmę, kuri glūdi Jo garbinime, kaip parašyta: „*Visa, kas kvėpuoja, tegiria Viešpatį!*“ (Ps 150, 6). Tai

reiškia, kad savo gyvybės kvapą eikvojame veltui, jei jo nenaudojame taip, kad būtų pašlovintas Tas, Kuriame „gyvename, judame ir esame“ (žr. Apd 17, 28). Nors mums neduota gebėjimo, panašiai kaip gali Dievas, įkvėpti žemės dulkėms gyvybės kvapą, vis tik tai, kas į mus įkvėpta, galime naudoti tikslingai, – guosti sielvartaujančius, užjausti sergančius, padėti nuskriaustiems, aukoti vargstantiems, priglauti benamius. Jei ši gauta dovana bus naudojama šlovei To, Kuris mus sukūrė, – ji niekada nebus iššvaistyta veltui.

Apgailėtina, kad mums tenka gyventi tokiu metu, kai krikščionims, kaip ir pasauliečiams, tokiems dalykams nebelieka laiko. Jų gyvenimas taip perpildytas nuolatinės sumaišties ir begalinių rūpesčių, kad daugiau nebelieka jėgų dar kažkam ar dar dėl ko nors. Tik nedaugelis Dievo vaikų, patikėję Šventajai Dvasiai vadovauti jų gyvenimui, sugeba išvengti tokio karštligiško tempo, teisingai nustatyti gyvenimo prioritetus, atidėti tai, kas ne taip svarbu, o dažniausiai ir net nereikalinga. Taip gyvendami ir nuolatos lavindami savo pasitikėjimą Viešpačiu ir širdingai Jam dėkodami, jie, kaip ir psalmininkas, gali tvirtinti: „Tavo rankose yra mano laikas“ (Ps 31, 15).

Gyvenimas – tai neįkainojamas lobis ir svarbiausia Kūrėjo dovana žmogui, todėl kiekvieno mūsų uždavinys yra teisingai gyventi. Žmonija gyvenimą nuvertino, išmainė smulkmenoms, kurios užtvindė jos būtį. Šiomis dienomis žmonės užimti visokiomis problemomis: gamtinių išteklių išsekimu, kenksmingų gamtos aplinkai atliekų tvarkymu, mirštančių paukščių, žuvų, gyvūnų ir augalų rūšių išsaugojimu – tik ne šokiruojančia savo sielų tuštybe. Tragedijos esmė tame, kad žmonės nesupranta savo tikro pašaukimo. Vietoj to, kad siektų, kas svarbiausia, visą savo sielų įkarštį skiria antraeiliams dalykams, visiškai jiems atsiduodami.

Didysis Dievo vyras Mozė, mąstydamas apie greitai praskriejančią žmonių gyvenimą, meldėsi: „Pamokyk mus skaičiuoti mūsų dienas, kad įgytume išmintingą širdį!“

(Ps 90, 12). Tokiu būdu, darosi aišku, kad pati svarbiausia savybė, kuri būtina kiekvienam gyvenančiam žemėje, yra iš aukštybių dovanojama išmintis, kuri pasireiškia gebėjimu klausyti Dievo nurodymų bei branginti ir teisingai naudoti mums skirtą laiką. Kad sugebėtume priimti tą išmintį ir savo laiką pragyventi prasmingai, būtina susiliesti su Dievo valia ir joje ištirpti, kaip parašyta: „*kad likusį laiką kūne gyventume nebe žmonių aistromis, o Dievo valia*“ (žr. 1 Pt 4, 2). Tuščiai švaistydami savo laiką be naudos žmonėms ir savo sielai, liudijame apie savo neišmanymą. Deja, iš kartos į kartą tai ryškėja vis labiau ir labiau.

Kiekvienas žmogus ateina į šį pasaulį ir gyvena jį tik vieną kartą. O mūsų buvimo laikas šioje žemėje labai trumpas – geriausiu atveju apie septyniasdešimt-aštuoniasdešimt metų. Todėl, kad neišeikvotume tų metų tuščiai, tą gerą, ką mes galime padaryti, ir visą meilę, kurią galime duoti, turime kasdien realizuoti ir neatidėlioti kitam kartui. Kiekviena diena suteikia aibę galimybių savo ir kitų gyvenimą padaryti džiaugsmingesnį, laimingesnį ir šviesesnį. Jei tokiomis galimybėmis nepasinaudojame, jos bus veltui ir gali daugiau niekada nepasikartoti. Ignoruodami aplinkybes, kai lengviausia buvo parodyti rūpestį ir švelnumą, rizikuojame daugiau niekada nepadaryti nieko gero. Atiduoti save Dievui ir žmonėms yra geriausia ir didžiausią pelną nešanti investicija. Kai atiduodame, gauname daug daugiau, nei egoistiškai saugodami savo „*brangenybes*“.

Svarbu ne tai, **kiek** metų gyvensi, o tai, **kaip** juos gyvensi. Kadaise Abraomas Linkolnas (Abraham Linkoln) pasisakė taip: „*Galiausiai svarbu ne tai, kiek metų truko tavo gyvenimas, o kiek gyvenimo buvo tavo pragyventuose metuose*“. Galima gyventi ir iki šimto metų, o po to tavęs niekas net neprisimins. Galima gyventi palyginus trumpą gyvenimą, bet pašvęstą tarnystei Dievui ir žmonėms, ir atsiminimas apie jį žmonių atmintyje liks metams, dešimtmečiams ar net šimtmečiams. Mūsų buvimo šioje žemėje vertę nusprendžia ne pragyventų metų skaičius, o

jų kokybė. Ar verta spėlioti, kiek dar galėsi gyventi, eikvodamas aibę pinigų vitaminams, dietai ir poilsiui kurortuose, vildamasis pailginti gyvenimą nors keliems metams? Ar ne geriau šiandien būti palaiminimu kitiems ir nešti gerą vaisių, kuris vertas amžinybės? Juk būti sekiniu pavyzdžiu vertas ne toks gyvenimas, kuris tėra tik gyvavimas tau skirtose dienose ir valandose, o toks, kuris pašvęstas tarnystei Viešpačiui. Juk tik Jis suteikė galimybę ateiti į šią žemę. Jei gyvenimas yra Dievo dovana, tai dėl Jo reikia ir gyventi!

Bendraujant su įvairiais žmonėmis galima sutikti nemažai tokių, kurie daug ką išbandę, ką jiems siūlė šis pasaulis, galiausiai priėjo išvados, kad tik vienas vienintelis užsiėmimas tenkina jų sielos poreikius, o tai – tarnavimas Dievui ir žmonėms. Jausti, kad esi Dievo vaikas ir Jėzaus Kristaus tarnas, suvokti, kad Jis tave naudoja Savo vynuogyne, o svarbiausia, turėti tvirtą įsitikinimą, kad esi išgelbėtas ir būsi su Juo amžinybėje, – tai pati didžiausia laimė ir tikrasis pasitenkinimas. Visai nesvarbu, koks didelis žmonių akyse atrodo tas darbas, kurį tu darai. Svarbu tai, kad tu atlieki tarnystę, **kurią tau patikėjo Pats Viešpats**. Mūsų aplinkiniams ir žūstančiam pasauliui reikalingas ne tik Gerosios Naujienos skelbimas, bet ir **geri mūsų tikėjimo darbai**, kaip apie tai pasakyta Šventajame Rašte: „*Mes esame Jo kūrinys, sukurti Kristuje Jėzuje geriems darbams, kuriuos Dievas iš anksto paskyrė mums atlikti*“ (Ef 2, 10).

Blaiviai samprotaujant, mūsų išoriniam žmogui ne tiek daug ir reikia. Tai drabužiai, valgis, gėrimas, avalynė, stogas virš galvos ir darbas, kuris duotų lėšų visu tuo apsirūpinti. O vidiniam žmogui reikia daug daugiau. Jam norisi meilės, dėmesio, supratimo iš jo artimųjų, jų nusiteikimo suteikti pagalbą, gailestingumo, užuojautos ir dvasinio bendravimo. Be to žmogui reikalingas suvokimas, kad jis kažkam yra brangus, kad jo kažkam stinga, kad jį prisimena, kad dėl jo nerimaujama. Kai to nėra, jis jaučiasi nereikalingas, regresuojantis ir atstumtas. O visa būtent tai, ką mes

galime duoti mūsų artimiesiems, kas jie bebūtų. Suprantama, kad tai pajėgsime daryti tik tada, kai mūsų širdyje gyvens Viešpaties, mūsų Kūrėjo, atjautimas ir meilė.

Daugelis krikščionių dejuoja todėl, kad gyvena be-tikslį gyvenimą, nežinodami savo pašaukimo ir kur Dievas juos norėtų panaudoti, ir nepastebi arba nenori matyti tų, kurie šalia jų ir kuriems reikalingas jų rūpestis, slauga ar dvasinė globa. Tai gali būti šalia gyvenanti savo vaikų palikta likimo valiai senolė arba kažkas iš pažįstamų sergantis ar invalidas, kuriam labai reikalinga kitų pagalba. Tai gali būti pardavinėjanti savo nuosavą kūną pasileidusi moteris, į kurios širdį reikia tiesiog prisibelsti, ar nelaimingas girtuoklių tėvų paliktas kūdikis ir daugelis kitų. Jiems visiems reikalinga gelbstinti Dievo malonė. Kad jiems būtų lengviau priimti Gerąją Naujieną apie Jėzų Kristų, geriausia prieš tai pas juos ateiti ne su Biblija, o su užuojauta, su pratimu ir gerais darbais, kurie atvers jų širdis liudijimui apie Gelbėtoją, Kuris pajėgus jiems padėti.

Paradoksalu, kad daugelis krikščionių tarnystę Viešpačiui laiko tik kažką didelio, pastebimo visų akims arba nors matomo vietinėje bažnyčioje (pavyzdžiui, pamokslavimą ar giedojimą bažnyčios chore). Juos kankina klausimas, kaip eiliniam, nepastebimam ir neturinčiam ypatingų gebėjimų žmogui, galima būtų pasitarnauti Dangiškajam Tėvui. O atsakymas labai paprastas. Jį galima rasti Šventojo Rašto žodžiuose: „*Iš tiesų sakau jums, kiek kartų padarėte **tai** (parodėte malonę savo rūpesčiu) **vienam iš šių mažiausių** mano brolių, **man** padarėte (Mt 25, 40).* Taigi, tarnaudami ir padėdami savo artimiesiems, ypač tiems, kurie negali atsilyginti, tuo pačiu tarnaujame Viešpačiui su visomis iš to išeinančiomis pasekmėmis. Nepastebimą žmonių žvilgsniui, slaptoje atliktą darbą Dangiškasis Tėvas vertina daugiau nei visų matomą ir visų giriama, nešantį šlovę ir žmogišką išgarsinimą. Tai labai tiksliai pastebėta šiuose puikiuose posmuose:

*Nesibodėkim juodo darbo
Ką nors šiaip paprastai paliesti.
Suteikt pagalbą nėra vargas –
Užtenka ranką laukiančiam ištiesti.*

*Trokštančiam vandens paduoti,
Prie drebančios širdies priglusti,
Pagalvę pataisyt ar lovą pakloti,
Menkiausio darbo didybę pajusti.*

*Nelemta gi visiems bažnyčioj iš sakyklos
Skelbt šventą Dievo žodį,
Ar, baigus teologijos mokyklas,
Tūkstančių žmonių minioms savo išprusimą rodyt.*

*Išties juk daug daugiau tokių,
Kurie tiktai tarnai senolių gryčioj.
Jie troškulį tik vandeniui malšina, maitinasi prastu maistu.
Nariai eiliniai, vos pastebimi bažnyčioj.*

*Te varpos viena kitą lies.
Te grūdas kris į purią širdies dirvą.
Te maldą Viešpatis girdės,
Nors balsas silpnas, lūpos virpa.*

*Be triukšmo, be fanfarų gausmo, noro pasirodyt,
Be ypatingų dovanų
Skelbk Viešpaties vardu Jo žodį,
Net ir tada, kai nedrąsu.*

*Nelauk, kad kas tave tuojau pagirs.
Juk sėjama ir pjaunama laiku skirtingu.
Te Dievo žodžio grūdas ten, kur galima, pabirs
Ir daug ką padarys laimingu.*

*Jei tavo darbas gal visai mažai reikšmingas,
Neakina kitų tavos širdies šviesa,*

*Ir neišskirtinas likimas,
Žinok, kad meilę sėji tu. Ir tai tikra, ištis tikra tiesa!*

Kiekviena tarnystė, didelė ji ar maža, jei ji dėl žūstančių nusidėjėlių ir sužalotų žmonių sielų gelbėjimo, šlovina Viešpatį. Ir, kai Jis gyveno žemėje, tai buvo Jo tarnystės svarbiausias tikslas. Būdami Dievo vaikai, mes taip pat turime nuolatos atsiminti, kad ir mūsų gyvenimo tikslas – priklausyti ne sau, o Dievui, Kuris gali mus naudoti, kaip nori ir kam nori. Pati didžiausia kiekvieno tikinčio žmogaus laimė – įtikti savo Gelbėtoji ir atlikti žemėje tai, dėl ko jis pašauktas. Ir visai nesvarbu, ar tai žmonių akyse menka ar didinga. Ištikimybę Dievui apsprendžia ne atliekamo darbo mastas, o jo rezultatas amžinybės šviesoje. Ne veltui Dievo žodyje pateikiamas toks mūsų tarnystės Viešpačiui vertinimo principas: „*Gera, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, pavesiu tau didelius. Eik į savo šeimininko džiaugsmą!*“ (Mt 25, 23).

Kiekviena žemėje pragyventa diena lemia, kokią gaušime **atlygį** ir kiek galėsime gėrėtis Viešpaties artumu mūsų amžinuose namuose. Ir tai priklausys ne tik nuo to, kokie buvome paklusnūs Dievo žodžiui ir koks teisingas buvo mūsų krikščioniškas gyvenimas, bet ir nuo to, kokie buvo mūsų santykiai su artimaisiais, ypatingai su tais, kuriems trūko rodomo dėmesio ir gailestingumo. Klaidinga galvoti, kad danguje bus visuotina lygybė, t. y. visi tikintieji gaus vieną ir tą patį atlygį. Prieš Dievo sostą nebūsime visi lygūs, nes Biblijoje nėra nė vienos užuominos į tokią pilką vienodybę. Nors amžinas gyvenimas yra tikėjimu įgyjama dovana, gėrėsime juo ne vienodai. Skirtingose Šventojo Rašto vietose kalbama apie palmių šakas ir garbės vainikus, kurių nusipelnys ištikimi ir atsidavę Viešpaties tarnai (žr. Jok 1, 12; 1 Pt 5, 4; 1 Kor 9, 25; 2 Tim 4, 8; Apr 2, 10). Tačiau paties didžiausio atlygio verti bus tie, kurie sekdami Jėzų galėjo atsisakyti visko, ką turėjo, visiškai Jam atsiduodami. Kiekvienas iš tokių

Dievo vaikų turi artumo su Viešpačiu džiaugsmą ne tik čia, žemėje, bet danguje turės dar didesnį, nes matys Jį veidas į veidą. O tas, kuris įtikėjęs į Jį kaip į savo Gelbėtoją, toliau gyveno tik dėl savęs, liks dvasine neužauga, ir su ta dvasine žala liks amžinybėje, nes į ją ateis tuščiomis rankomis.

Laiške Romiečiams apaštalas Paulius primena: „*Nė vienas iš mūsų negyvena sau ir nė vienas sau nemiršta*“ (Rom 14, 7). To niekada negalima pamiršti. Kas rūpinasi tik savo geroje, paprasčiausiai negali būti laimingas. Pranašo Agėjo knygoje panašios būsenos beprasmiškumas apibūdinamas tokiais žodžiais: „...*valgote, bet nepasisotinate... apsirengiate, bet nesusylate; o kas dirba už algą, deda ją į kiaurą maišą*“ (Ag 1, 6). Materializmas, perdėtas rūpinimasis savo kūnu ir kūniški malonumai sielą nuskurdina. Dievas mus sukūrė ne tik pagal Savo atvaizdą ir panašumą, bet ir dėl Savo šlovės. Niekada nerasime tikro džiaugsmo, sielos ramybės ir gyvenimo prasmės, kol, pakludami Kristaus žodžiams, nepradėsime „*ieškoti Dievo karalystės ir Jo teisumo*“ (Mt 6, 33). Tik tada, kai savo tarnystėje Dievui ant Viešpaties altoriaus aukojame save, patiriame tikrą palaiminimą iš dangaus ir pamaitiname sielą. O tai nepalyginamai svarbiau nei drabužiai ar maistas.

Visa, kas geriausia mūsų gyvenime, gimsta iš skausmo ir kančios. Kad galėtume išsikepti duonos, pirmiausia reikia sumalti grūdus, tai yra juos susmulkinti. Kad smilkalai pradėtų skleisti malonų aromatą, juos reikia padegti. Kad žemė derėtų, ją reikia suarti. Visiškai taip pat yra žmogaus gyvenime. Jis tik tada galės būti tinkamas Viešpaties šlovinimui, kai širdis bus sudaužyta, o mūsų egoistinis, save mylintis „*Aš*“ nukryžiuotas. Gyventi dėl Kristaus reiškia mirti dėl savęs. Gyvenimas nėra tai, ką reikia išsaugoti, iš jo išsirenkant sau visa, kas geriausia. Gyvenimas yra Dievo duota dovana, kurią reikia maksimaliai panaudoti.

Kiekvienam tikinčiam žmogui gerai žinomi Jėzaus žodžiai, kuriuos Jis kadaise pasakė apie Save, tačiau jie taikomi visiems, kurie yra Jo mokiniai: „*Iš tiesų, iš tiesų*

sakau jums: jei kviečio grūdas nekris į žemę ir nenumirs, jis pasiliks vienas, o jei numirs, jis duos gausių vaisių. Kas myli savo gyvybę, ją praras, o kas nekenčia savo gyvybės šiame pasaulyje, išsaugos ją amžinajam gyvenimui“ (Jn 12, 24-25). Prilygindamas Save kviečio grūdai, Jėzus norėjo pasakyti, kad, jei Jis nemirs, tai liktų Vienas ir tik Pats galėtų gėrėtis dangaus grožiu, bet nebus nė vieno išgelbėto nusidėjėlio, besidalinančio su Juo Jo šlove. O jei mirs, tai nuties kelią, kuriuo eidami daugelis bus išgelbėti ir turės amžinąjį gyvenimą.

Panašiai turėtų būti ir su mumis. Jei nesusitapatinsime su krintančiu į žemę ir ten numirštančiu kviečio grūdai, nepanorėsime paaukoti savo tikslų ir planų, nepabijosime rizikuoti savo reputacija, žmonių pripažinimu, sveikata ir materialine gerove, atsisakydami paklusti Dievo šaukimui, kai Jis pakvies į darbą, liksime bevaishiai ir niekam nereikalingi. Jei ryšimės atnešti vaisių ir pašlovinti Viešpaties vardą, turėsime būti pasiruošę mirti sau ir dėl savo „Aš“, o reikalui esant paaukoti ant altoriaus ir savo gyvenimą. Būtent taip pasielgė jaunas žmogus Džimis Elijotas (Jim Elliot), vienas iš penkių misionierių, kuriuos Ekvadore nužudė indėnai (*dabar ta gentis vadinama vaorani*). Kartą viename savo laiške iš misijos lauko jis parašė tokius žodžius: „*Išmintingas tas žmogus, kuris atiduoda tai, ko negali išsaugoti, už tai, ko jau negali prarasti*“. Iš tikrųjų taip ir yra. Jei gyvename dėl to, ką tik laikinai galime gauti šioje žemėje, galime prarasti tai, ką Viešpats duoda visai amžinybei.

Tikro krikščionio žemiškas gyvenimas turi būti panašus į surinktų žydinčių gydomųjų žolių glėbį. Jei jas pamersime į vazą su vandeniu, jos maloniai kvėpės, kambarys prisipildys nuostabiu aromatu. Suprantama, bus labai malonu. Tačiau, jei vietoj to, kad gėrėtis tuo nuostabiu kvapu, iš jų pagaminti gydomąjį užpilą ar nuovirą, jos mirdamos atiduos visa, kas jose vertingiausio, ką Dievas buvo įdėjęs į jų prigimtį. Savo mirtimi jos kam nors grąžins sveikatą. Suvokdami, kad mūsų gyvavimo

laikas šioje žemėje yra trumpas, kaip ir tų lauko žolelių, verta tuos metus pragyventi taip, kad būtume žmonėms maloniu Kristaus kvapu, o mirštant atiduoti, kas mumyse yra vertingiausio, tapus gydomuoju balzamu sergančioms ir kenčiančioms sieloms (žr. 2 Kor 2, 15).

Kai savo gyvenimą ryžtamės pašvęsti tarnystei Dievui ir žmonėms, gali kam nors pasirodyti, kad mes jį paprasčiausiai išmetame. Tik Kristus panašius dalykus vertino visai kitaip. Jis sakė: „*Kas išsaugo savo gyvybę, praras ją, o kas praranda savo gyvybę dėl manęs – atras ją*“ (Mt 10, 39). O tai reiškia, kad deramai pradedame gyventi tik tada, kai save atiduodame Viešpačiui. Dievo žodis moko savo gyvenimą vertinti ne tuo, ką igijome, o ką praradome; ne tuo, ką pavyko išsaugoti, o tuo, ką galėjome paaukoti kitiems; ne tuo laiku, kurį išnaudojome, stengdamiesi įsiteikti sau, o tuo, kurį skyrėme tarnystei kitiems; ne ta meile, kurią patyrėme patys, o ta, kurią atidavėme. Patikėkite ir greitai įsitikinsite šių žodžių teisingumu. Pasidalinkite palaiminimu, kurį jums padovanojo Dievas, ir Jis jums atsiųs naują palaiminimą. Nešykštėkite laiko tarnystei artimiesiems. Jo atsiras dar daugiau. Neribokite savo meilės, jos padaugės. Prisiminkite išmintingojo Saliamono žodžius: „*Vieni dosniai dalina ir turtėja, kiti pasilaiko daugiau, negu reikia, bet dar labiau nuskursta*“ (Pat 11, 24). Kaip keistai ar paradoksaliai tai skambėtų, gyvenimo patyrimas rodo, kad toks tvirtinimas yra teisingas.

Kadaise, kalbėdamasis su Savo mokiniiais, Kristus pasakė tokius žodžius: „*Iš tiesų sakau jums: nėra nė vieno, kuris paliktų namus ar brolius, ar seseris, ar motiną, ar tėvą, ar vaikus, ar laukus dėl manęs ir dėl Evangelijos ir kuris jau dabar, šiuo metu, negautų šimteriopai namų, brolių, seserų, motinų, vaikų ir laukų kartu su persekiojama ir būsimojame amžiuje – amžinojo gyvenimo*“ (Mk 10, 29-30). Taigi, tiems, kurie dėl Gerosios Naujienos ir tarnystės Dievui pasiruošę palikti tėvynę ir namų jaukumą, atsisakyti šeimyninio gyvenimo džiaugsmo, palikti

turtus ir paaukoti savo širdies pomėgius, Dievas žada nuostabų daugelio namų priėmimą ir šilumą, žada duoti viso pasaulio krikščionišką šeimą. Daugelis tos naujos šeimos narių taps artimesni nei kraujo giminės. Dievas taip pat suteiks privilegiją skelbti Evangeliją kitose šalyse ir kontinentuose.

Man pačiai teko įsitikinti, kad visi šie minėti punktai pildosi pažodžiui. Kai prieš daugelį metų Dievas mane pašaukė tarnystei, po ilgos kankinančios vidinės kovos vis tik ryžausi žengti žingsnį į pilną nežinomybę. Ieškant tiesos ir Gyvojo Dievo teko palikti gimtuosius namus, tėvą, motiną, brolius ir seserį, išvažiuoti į tolimus kraštus pas svetimus žmones, kad galėčiau jiems pagelbėti jų kūniškose kančiose. Po daugelio metų sekė naujas išsiskyrimas, šį kartą jau su žemiška tėvyne, pamėgtu darbu ir ypatingai brangia mano širdžiai rusų tauta. Atsiradusi svetimoje šalyje, tarp tada man nesuprantamo mentaliteto žmonių, nežinodama kalbos, jaučiausi vieniša ir niekam nereikalinga.

Atrodė, kad praradau viską, ką buvau įgijusi didžiulių pastangų ir daugelio metų įtempto darbo kaina. Su skausmu prisimindavau užsibrėžtas ir sėkmingai įvykdytas užduotis, pasiektus tikslus ir visa, kas kadaise buvo mano sėkmingo gyvenimo turiniu. Viskas, ką pasiekiau, virto nieku, o aš pati – visiška menkyste. Taip buvo kelis metus, kurių metu vyko prioritetų pervertinimas ir vidinė dvasinė pertvarka. Po to prasidėjo tarnystė, kuri su kaupu atstatė viską, ką anksčiau laikiau nuostoliu. Vietoj paliktų giminių pagal kūną, Viešpats davė šimtus ir tūkstančius nuoširdžių tikėjimo brolių ir seserų, kurie tapo mano širdžiai be galo artimi ir brangūs. Kur tik nenuvykdavau, ar tai buvo Rusija, Moldavija, Ukraina, Baltarusija, Latvija, Estija, Prancūzija, Šveicarija, Olandija, Rumunija, Izraelis, JAV, Pietų Afrika, Australija ir įvairūs Vokietijos miestai, kur dabar gyvenu, – visur laukė ir laukia ištroškusios žmonių širdys, atviros įvairių krikščioniškų bažnyčių durys ir daugelio namų šiluma. Dievas niekada

nieko iš mūsų neatima, neduodamas mainais kažko geresnio, bet svarbiausia – aukštą tikslą ir žmogaus protu neapbrėpiamą naują, tik Jam ir tau suprantamą būties prasmę. Kai pradedi suvokti, kokią didelį atlygį gauni iš gyvenimo, pašvęsto tarnystei Viešpačiui, tada su nuostaba negali suprasti tų, kurie to nenori daryti.

Reikia pasakyti, kad visa, ką mes darome šiame pasaulyje, palieka už mūsų dvigubą pėdsaką. Pirmasis priemeną vandens bangavimą, metus į jį akmenį. Kurį laiką iš tos vietos plinta ratilai, kurie palaipsniui silpsta, po to viskas visiškai nurimsta. Panašiai būna su mūsų gerais poelgiais. Prisiminimas apie juos kurį laiką išlieka žmonių širdyse. Tačiau yra ir kiti darbai, kurie palieka neišdildomą pėdsaką ne tik žemėje, bet ir amžinybėje. Jie pereina į ją kartu su tais, kurie juos darė. Tai patvirtina Biblija: *„Nuo šiol palaiminti mirusieji, kurie miršta Viešpatyje... kad atilsėtų nuo savo vargų; ir jų darbai seka juos“* (Apr 14, 13). Pašvęstas gyvenimas Viešpačiui ir yra tai, kas po savęs palieka dvigubą pėdsaką ir su niekuo nesulyginamą dvasinį palikimą.

Tačiau suprasti, kas yra gyvenimo prasmė, – tai dar ne viskas. Būtina kiekvienam surasti Dievo jam numatytą vietą žemėje. Deja, daugeliui krikščionių, nors jie jau daug metų save vadina Jo vaikais, tai padaryti būna labai sunku. Vieni nuolatos trokšta dėl Viešpaties padaryti ką nors gero, tačiau tie norai neišgyvendinami ir lieka tik gerais ketinimais. Kiti mintyse sklando padebesiais, svajodami padaryti ką nors nepaprasto, kad jų vardai būtų įamžinti ir liktų įsimintini būsimose kartose. Turėdami tokią tikslą, uoliai griebiasi vieno, antro, trečio darbo, tačiau, nusivylę ar pagauti naujos idėjos, viską meta, palieka neužbaigtą. Toks nepastovumas sąlygojamas tuo, kad tokie polėkia buvo ne nuo Dievo, o jų pačių, ir tokius veiksmus nelydėjo palaiminimas. Treiems Dievas apreiškia Savo valią jų gyvenimui. Tačiau, įvertinę neišvengiamus sunkumus, norint juos įgyvendinti, išsigąsta ir neišdrįsta imtis apreikšto darbo. Pasirenka ką nors kitą,

jų nuomone, labiau tinkamą. Darbuodamiesi savo pačių pasirinktoje dirvoje daugelį metų ar net dešimtmečių išsekina save, nes tai nebuvo jiems numatyta Viešpaties. Panašus gyvenimo prasmės ieškojimas ir „tarnystė“ Dievo dirvoje neduoda nieko, išskyrus liūdesį, nusiminimą ir neviltį. Vienas pamokslininkas savo mintis apie tokius dalykus apibendrina: „*Daug geriau jei Dievas tave panaudotų vieną kartą ten, kur Jis nori, nei pragyventi visą gyvenimą, tarnaujant Jam savo žmogiškomis pastangomis tuo, kame Jo niekada nebuvo*“.

Laimei, yra ir tokių sielų, kurios, neturėdamos aiškaus apreiškimo apie savo pašaukimą, paprasčiausiai prisijungia prie kokio nors bendro darbo, matydamos, kad tai tinka Dievui. Kiek įmanydami padeda ir darbuojasi ilgą laiką, patys pasilikdami užnugaryje. Žmonės juos už tai dažniausiai nepagiria. Tačiau amžinybėje jie dali jasi atlygiu su tuo, ką Viešpats buvo paskyręs vadovauti tai tarnystei. Taip išsipildo Jėzaus žodžiai: „*Kas priima pranašą dėl to, kad jis pranašas, gaus pranašo atlygį. Kas priima teisųjį dėl to, kad jis teisusis, gaus teisiniojo atlygį. Ir kas paduos bent taurę šalto vandens vienam iš šitų mažųjų dėl to, kad jis yra mokinys, – iš tiesų sakau jums, – tas nepraras savo atlygio*“ (Mt 10, 41-42). Tais Šventojo Rašto žodžiais dar kartą patvirtinama, kad tarnystėje Dievui geriau daryti mažą ir mažai pastebimą darbą, kuriame yra Dangiškasis Tėvas, nei didelį ir pritraukiantį žmonių dėmesį, kur Jo nėra.

Net ir tiems, kuriems Viešpats pavedė didžiulę atsakomybę, atsitinka, kad jų vykdoma tarnystė pradeda atrodyti tokia beprasmė, jog norisi viską baigti ir paprasčiausiai mesti. Ir tame nėra nieko naujo. Kažkas labai panašaus vykdavo ir didžiųjų Dievo pranašų gyvenime. Taip buvo nusivylusiam ir maldavusiam mirties Elijui. Taip buvo Jeremijui, kuris, pakludamas Dievo pašaukimui, apkaltino hebrajų tautą ir jos nedorus kunigus, pranašaudamas ateinančią pražūtį. Nežiūrint visų jo pastangų, niekas nepadėjo, ir, draskomas širdies kančių, jis kreipėsi

į Dievą žodžiais: „*Kodėl nedorėliams sekasi ir kodėl be rūpesčių gyvena visi, kurie elgiasi klastingai?*“ (Jer 12, 1). Jis išgirdo netikėtą atsakymą: „*Jei tu bėgai su pėstininkais, ir jie nuvargino tave, tai kaip lenktyniausi su žirgais? Ir jei ramioje šalyje nesi saugus, tai ką darysi, Jordanui išsiliejus?*“ (Jer 12, 5). Kalbant šiuolaikine kalba, tai galėjo reikšti: „*Mūšis tik prasidėjo. Jei dabar, kai susidūrei tik su nedideliais tavo tikėjimo išbandymais, jau netekai jėgų, tai kaip išstovėsi, kai iš tikrųjų ateis sunkūs laikai?*“

Nereikia bijoti sunkumų ir sielvartų. Siekiant užsibręžtų tikslų vis vien jų neišvengsi. Tik nereikia pamiršti, kad ir šiuo atveju galioja grįžtamojo ryšio dėsnis. Numatytas tikslas ir supratimas, kad esi naudingas Dievui ir žmonėms, padeda išgyventi ir išstovėti pačiose sunkiausiose aplinkybėse. Austrų psichologas Viktoras Franklas (Viktor Frankl), knygos „Žmogus ieško prasmės“ autorius, Antrojo pasaulinio karo metu kalintas fašistų koncentracijos stovykloje, su skaitytojais dalijasi pačia vertingiausia ir svarbiausia pamoka, kurią išmoko savo kančių metu: „*Drįstu sakyti: niekas pasaulyje negali padėti žmogui išgyventi pačiose sunkiausiose situacijose taip, kaip supratimas, kad tavo gyvenime yra tikslas... Viena iš tokių pamokų, kurią išmokau Osvencime ir Dachau yra tai, kad didžiausią galimybę išgyventi net tokiose ekstremaliose situacijose turėjo, sakyčiau, tie, kurių žvilgsnis buvo nukreiptas į ateitį, į darbą, kuris jų laukė, ir į prasmę, kurią norėjo realizuoti*“.

Reikia pripažinti, kad tokio pasisakymo teisingumą patvirtina gyvenimo patyrimas. Niekas negali žmogui duoti tiek dvasinės tvirtybės, jėgų ir ištvermės, kaip įsitikinimas, kad tai, dėl ko jis gyvena ir darbuojasi, yra reikšminga, vadinasi, ir turi ateitį. Vargingiausiose sąlygose ir sunkiausiose aplinkybėse atsilaiiko ir tampa nugalėtojais tik tie, kurie savo gyvenime mato prasmę. Toks buvo ir apaštalas Paulius, kuris sunkiausią savo gyvenimo minutę pasakė: „*Ir štai dabar aš, dvasios kalinys, keliauju į Jeruzalę, nežinodamas, kas man ten nutiks, tiktai*

Šventoji Dvasia kiekviename mieste man liudija, sakydama, kad manęs laukia pančiai ir suspaudimai. Bet tai man nesvarbu, ir aš nebranginu savo gyvybės. Svarbu, kad tik su džiaugsmu baigčiau savo bėgimą ir tarnavimą, kurį gavau iš Viešpaties Jėzaus: liudyti Dievo malonės Evangeliją“ (Apd 20, 22-24). Toks siekis savo tarnystėje pašlovinti mūsų Gelbėtoją turi ir mums būti pagrindinis tikslas ir viso gyvenimo prasmė. Visos kitos gyvenimo vertybės, kokios reikšmingos ar kilnios jos būtų, negali tenkinti mūsų nemirtingos sielos.

Brangieji! Žodis „*tikslas*“ mena ne tik dalyką, kurio siekiame, kas mums reikalinga ir ką reikia atlikti. Jis taip pat reiškia tašką, į kurį taikome mesdami ar šaudydami. Nepataikyti į tikslą, t. y. prasišauti, dažnai gali būti tas pat kaip neišnaudoti vienintelės progos ką nors įsigyti, ką nors pasiekti ar išnaudoti vienintelę duotą galimybę išsisaugoti nuo neišvengiamos pražūties. Pataikymas į tikslą ar prasišovimas gali nulemti pergalę arba pralaimėjimą, gyvenimą arba mirtį. Dvasine prasme tai reiškia rasti savo vietą gyvenime ir vaikščiojime Viešpaties aki-vaizdoje. Ir nuo to, pasiseks mums tai ar ne, priklauso ne tik tai, kaip mes praleisime savo trumpą gyvavimo laiką žemėje, bet ir kas su mumis bus, kai ją paliksime. Taigi, kaip „*pataikyti į tikslą*“ ar „*prašauti*“, kas tolygu gyventi prasmingą, palaimintą gyvenimą ar pragyventi veltui, – daugelį atvejų priklauso nuo mūsų pačių. Ir vargas mums, jei praleisime tą vieną mums duotą galimybę amžinybėje būti kartu su Kūrėju ir Gelbėtoju!

12 skyrius

Ruošiantis perėjimui į amžinybę

Išmintingasis Ekleziastas, samprotaudamas apie greitai slenkantį laiką, skirtą mūsų žemiškam gyvenimui, Šventojo Rašto puslapiuose kalba: „*Viskam yra laikas, metas kiekvienam įvykiui po dangumi. Yra **laikas gimti ir mirti**; laikas sodinti ir rauti, kas pasodinta. Yra laikas žudyti ir gydyti; laikas griauti ir statyti. Yra laikas verkti ir juoktis; laikas gedėti ir šokti. Yra laikas mėtyti akmenis ir vėl juos surinkti; laikas apkabinti ir susilaikyti nuo apkabinimo. Yra laikas įgyti ir prarasti; laikas laikyti ir išmesti. Yra laikas perplėšti ir susiūti; laikas tylėti ir kalbėti. Yra laikas mylėti ir nekęsti; laikas karui ir taikai“ (Ekl 3, 1-8).*

Mes, kurie esame vyresni, žvelgdami į savo gyvenimą, galime patvirtinti, kad iš tikrųjų taip ir yra. Žemėje viskas anksčiau ar vėliau praeina. Kaip lengvo vėjelio dvelksmas pasitraukia jaunystė. Žūsta pačios puikiausios ir didžiausios svajonės, dažnai net nespėjus jų įgyvendinti. Žole užželia takeliai, kuriais kadaise mėgome vaikščioti. Pražysta ir numeta lapus sodai, pavasaris po pavasario skaičiuoja laiką. Gimsta vaikai, bręsta paaugliai, vienas po kito miršta pražilę senoliai. Viena karta keičia kitą. Diena po dienos praeina savaitės, mėnesiai, metai, dešimtmečiai, šimtmečiai ir tūkstantmečiai. Toks Kūrėjo dėsniais nustatytas gyvenimas. Negalima jo tempo sulėtinti. Neįmanoma jo sustabdyti. Jame nieko nepakeisi. Gimimas ir mirtis kartosis tol, kol egzistuos žemė. Žmogui viskam nustatytas savo laikas, kuris pasireiškia vienokiomis ar kitokiomis apraiškomis.

Senyvas amžius taip pat atsineša ir savo problemas: išblunka grožis, pablogėja klausa, nusilpsta regėjimas, žilsta ir slenka plaukai, blogėja atmintis, dingsta vikrumas, silpsta įgūdžiai, atsiranda skausmai sąnariuose ir juosmenyje, vis dažniau norisi prigulti pailsėti ir rečiau kur nors važiuoti. Kai gydai ligą po ligos, apie buvusią

sveikatą lieka tik dūsauti. Žvalumą keičia silpnumas ir senatvė. Mūsų kūnai, nors ir buvo sveiki ir stiprūs, pasmerkti merdėjimui ir kriošėjimui. Nuo to nepabėgsi. Žmonių istorijoje dar niekam nepasisekė pasipriešinti nenumaldomai jėgai, traukiančiai mus prie to, kas neišvengiama.

Žmonių reakcija į artėjančią senatvę skirtinga. Vieni, kol sveikata gera, gyvena pilnavertį gyvenimą, blaiviai žiūri į visus dalykus ir priima juos realiai, taip, kokie jie yra. Kiti artėjančios senatvės akivaizdoje išgyvena baimę. Stengiasi senatvę pristabdyti, naudoja ypatingas organizmą atnaujinančias dietas, sportuodami mankština kūną, daro plastines operacijas, naudoja kosmetiką, dėvi jaunimui skirtus rūbus arba elgiasi neadekvačiai pagal savo amžių. Tačiau žmonės toks maskaradas ne pritraukia, o labiau atbaido. Treti, pamatę pradėjusius žilti plaukus ir ryškėjančias raukšles, puola į neviltį, kuri dažnai baigiasi stiprėjančia depresija. Jie neišvengiamos tikrovės negali priimti kaip realaus fakto, kuriam geriausia žiūrėti tiesiai į akis ir neapsimesti, kad jo nėra.

Senyvą amžių įprasta vadinti gyvenimo saulėlydžiu. Tačiau ne visiems pagyvenusiems žmonėms jis primena tylų, ramų vakarą, kai galima grožėtis puikiu gamtos paveikslu, skendinčiu paskutiniuose saulėlydžio spinduliuose. Dažniau būna, kad daugeliui tokio saulėlydžio laikas primena uždengtą dangų širdgėlos, sielvarto, ilgesio, prislėgtumo, nusiminimo ir nevilties debesimis. O priežastis – prisiminimai apie praeitį, laikus, kai jie buvo jauni, jautėsi esą naudingi, reikalingi ir gyveno įdomų, veiklų, sklidiną gyvybės gyvenimą. Išverti tokias apraiškas įmanoma tik nuo pat jaunystės mokantis blaiviai žiūrėti į gyvenimą. Būtent požiūris į gyvenimą nusprendžia mūsų elgesį senatvėje. Tie, kas jaunystėje sugebėjo suprasti, kad žemėje nieko nėra amžino, įskaitant žmogų ir visa, kas jį supa, tas apimtas siaubo nepradės rauti iš galvos pirmuosius pasirodžiusius žilus plaukus ar gaudžiai aimanuoti dėl gilėjančių veide raukšlių, nedarys visko, kad tik atrodytų jaunesnis. Vidinis sutikimas su begaline

išmintimi, numatytais Dievo planais ir keliais padės su nuolankumu priimti savo lemtį. Jei savo gyvenimo kelyje išmokome su dėkojimu priimti viską, ką mums siunčia Viešpats, žinodami, kad Jis niekada ir niekame neklysta, tai Jo gerumas lydės mus ir senatvėje.

Nepaisant ką senstant tenka iškentėti kūnui, garbus amžius yra pats geriausias laikas augti Dievo malonėje, tikrajame dievotume, vidinėje jėgoje ir sielos grožyje. Išmintingasis Saliamonas pasakė, kad „žili plaukai – šlovės vainikas, jei įgytas teisumo kelyje“ (Pat 16, 31). Ir tai tikra tiesa. Senatvės metai žmogaus širdį ir jo mintis kreipia į Dievą, moko sutelkti į Jį savo žvilgsnį, verčia permąstyti gyvenimo prioritetus ir šauktis To, Kas aukštybėse. Daugelis pagyvenusių žmonių, sendami ir jausdami artėjančią amžinybę, pradeda uoliau ieškoti Viešpaties. Senkant kūno jėgoms, stiprėja dvasia. Negalia ir senatviškas suglebimas moko nebepasikliauti savimi, o Dievo jėga, ir tik Jame ieškoti palaikymo ir pagalbos. Kuo gyvenimas žemėje darosi labiau nepatogesnis ir sunkesnis, tuo daugiau atsiranda kantrybės. Būtent tai turėjo omenyje apaštalas Paulius, kai rašė: „*Nors mūsų išorinis žmogus ir nyksta, vidinis diena iš dienos atsinaujina*“ (2 Kor 4, 16).

Dėl tos priežasties senyvas amžius neturi tapti neveiklumo ir neveiksmingumo priežastimi, nekalbant apie apatiją, netikėjimą ar dvasinį abejingumą. Pragyventi dešimtmečiai ir įgytas juose gyvenimiškas ir dvasinis patyrimas gali suvaidinti neįkainojamą vaidmenį vienokiam ar kitokiam Dievo palaiminimui. Tam, kad tuo įsitikintume, prisiminkime Kalebo pavyzdį, kuris, būdamas aštuoniasdešimt penkerių metų, liko stiprus ir ištvermingas dvasia. Jis nepabūgo Enako sūnų, kurie buvo galingi milžinai, bet tvirtai tikėjo, kad Dievas padės jam užimti miestą, kuriame tie milžinai gyveno. Senoliui už jo pasiklovimą buvo atsiųginta. Jozuė davė jam teisę paveldėti šį miestą. Taip išsiplėdė Dievo duotas pažadas. (žr. Joz 14 sk.).

Kai Šventojo Rašto puslapiuose sutinki panašius pavyzdžius ir žaviesi Senojo ir Naujojo Testamentų Dievo

vyrų išmintimi, būna labai skaudu sielovados tarnystės metu iš jaunimo ar vidurinio amžiaus žmonių lūpų išgirsti tokius žodžius: „*Žiūrėdami į mūsų žilagalvius senolius, stebėdami, kaip jie elgiasi, klausydami, ką jie kalba ir ko moko, nenorom galvoji, kad tik senoliais jie tapo, bet išmintingi, deja, ne. Atrodytų, kad jaunystėje padarytos klaidos turėjo juos išmokyti proto blaivumo, išmintingumo ir atsargumo, bet iš tikrųjų jie to neturi. Lyg ir norėtusi iš jų ko nors gero pasimokyti, bet tiesiog nėra ko!*“

Ką į tai pasakyti? Liūdna, bet nuo tokio fakto niekur nepabėgsi. Dėmesio ir pagarbos sau neišsireikalaus. To reikia užsitarnauti. Ir geriausia tai pasiekti savo gyvenimo pavyzdžiu, jei jis vertas būti sektinu. Pagyvenę į jaunų žmonių širdis ir protus gali įdėti tik tai, ką kadaise patys buvo pasiekę dvasinėse pergalėse. Net pati teisingiausia teologija negali žmonių pakeisti. Juos supurto, pažadina ieškoti Gyvojo Dievo ir tyrai Juo sekti tik pagyvenusių krikščionių ir turinčių didelę gyvenimo ir dvasinio tarnavimo patirtį, supratingų mokytojų pergalingo gyvenimo pavyzdys. Psalmininkas Dovydas, gerai suprasdamas savo atsakomybę prieš būsimas kartas, kalbėjo: „*Dieve, tu mokei mane nuo jaunystės ir iki šiol dar skelbiu Tavo nuostabius darbus. Dieve, nepalik manęs, kai būsiu senas ir pražilęs, kol ateinančioms kartoms apie Tavo jėgą ir galią aš paskelbsiu*“ (Ps 71, 17-18).

Kaip kiekvienas kelias turi savo pradžią ir pabaigą, taip ir žmogaus gyvenimo kelias, prasidėjęs jo gimimu, baigiasi mirtimi. Mes nežinome, kodėl Kūrėjas vieniems leidžia gyventi iki gilios senatvės, o kitiems numatė gyvenimo pabaigą ankstyvoje vaikystėje ar pražydušios jaunystės dienomis. Vienas gyvena daugiau negu aštuoniasdešimt metų, išsaugojęs sveikatą, jėgas, sugeba save apsitarnauti, o kiti sunkiai serga, daugelį metų ne gyvena, o vos egzistuoja, visiškai priklausydamas nuo kitų pagalbos ir rūpesčio. Dievas viso to nepaaiškina. Tačiau mirties šešėlio akivaizdoje visi tampa lygūs. Anksčiau ar vėliau ji ateina pas vienus ir kitus. Jai niekas negali

sutrukdyti, taip kaip niekas negali pasipriešinti ir mūsų gimimui.

Pasauliečiai mirtį sulygina su užmarštimi arba nebūtimi, arba paprasčiausiai stengiasi apie tai negalvoti. Viešai kalbėti padorioje draugijoje apie mirtį laikoma nepadoru ir nepriimtina. Vis tik, jei kas nors ir išdrįsta užsiminti apie „*perėjimo slenkstį*“, labai retai ta proga prisimins Kristų ir Jo prisikėlimą, vadinasi, nemato perėjimo pro „*triumfo arką*“, kai teks palikti gyvenimą. Krikščionių elgesys, laukiant artėjančios mirties, taip pat nėra vienodas, nors atrodytų, kad jie visi turi tą pačią viltį – susitikti su Jėzumi. Jų elgesį sąlygoja dvasinė būseną ir asmeniniai santykiai su Viešpačiu. Nominalūs krikščionys, kurie iš esmės tėra tik bažnyčios lankytojai, senatvėje kankinasi abejonėse, nebūdami užtikrinti savo išsigelbėjimu, arba iki gyvenimo pabaigos lieka dvasiškai akli, guosdamiesi melaginga, daugelį metų iš įvairiausių mokytojų lūpų girdėta viltimi.

Suprantama, kad kiekvienam žmogui, jaunam ir senam, sveikam ir sergančiam, norisi gyventi. Mirtis mus gąsdina savo nežinomybe ir neišvengiamumu. Jos šmėkla sklando virš kiekvienos sielos, sukaustydama ir atimdama drąsą. Vieni nuo tokių minčių stengiasi atsiriboti, mesdamiesi į audringą veiklą. Kiti guodžiasi, kad mirtis ateis gal ne greitai. Treti apie tai nenori net galvoti. Tačiau baimė nepasitraukia ir kartkartėmis sugrįžta su nauja jėga. Dažniausiai žmonės bijo ne pačios mirties, o to, kaip tai vyks, t. y. pačios susitikimo su ja akimirkos. Ji bet kada gali užtikti mus kiekvieną: jaunus ir senus, turtingus ir vargšus, tikinčius ir netikinčius. Juk niekas nežino nei dienos, nei valandos, kada reikės išeiti iš šios žemės.

Pirmo laiško Korintiečiams 15 skyriuje 26 eilutėje mirtis pavadinta mūsų paskutiniuoju priešu. Ir vis tik jai nepriklauso sprendžiamojo balso teisė. Yra kažkas didingo, kas mūsų laukia už jos slenkščio. O krikščionims tai reiškia ne tik didingą, bet ir nuostabų. Vienas žmogus šią mintį suformulavo taip: „*Kas vikšrui reiškia gyvenimo*

pabaigą, drugeliui, kuris jame randasi, yra gyvenimo pradžia". Saulėlydis nurodo ne tik praėjusios dienos pabaigą, bet taip pat yra ženklas apie ateinančią kitą dieną. Žinomas krikščionių rašytojas ir teologas F. Borhamas (F. W. Boreham) vienoje iš savo knygų parašė: „Kada nors trumpa mano gyvenimo diena ramiai priartės prie saulėlydžio. Saulė nusileis už horizonto... Bet aš žinau, kad po to iš prietemos sutviks šviesi prošvaistė, nesulyginama nė su viena iš mano žemiškų aušrų. Iš paskutinių saulėlydžio spalvų išaus saulėta diena, kokios į ją panašios nebuvau matęs ir kokios niekada neįsivaizdavau. Ta diena sugrąžins visa, ką iš manęs atėmė žemiškosios dienos, ir ją jau niekada neuždengs jokia prieblanda“. Taigi, mirtis ženklina mūsų saulėlydį žemiškoje tėvynėje ir aušrą kitoje – dangiškoje ir amžinoje.

Tikrai tikintiems krikščionims mirtis reiškia apsigyvenimą geresnėje vietoje ir pabaigą paskyrimo, dėl kurio ir buvome sukurti. Apaštalas Paulius „palikti kūną“ laikė pirmenybe, nes tik taip galima „būti kartu su Viešpačiu“ (2 Kor 5, 8). Suprantama, perėjimas į amžinybę – tai iki šiol mums dar sunkiai suvokiama kelionė. Pereiti mirties jūrą – reiškia įbristi į vandenį, į kuriuos niekada nebuvome įbridę. Mes nežinome, kas mūsų laukia, kai iš krūtinės išsiverš paskutinis atodūsis ir širdis suplaks paskutinį kartą. Neabejotina tik viena, kad tas kelias neuždengtas nepersmelkiama tamsa, nes yra Tas, Kuris pirma mūsų praėjo šį kelią. Ir ne tik šiaip praėjo, bet praėjo ir grįžo, kad ir mus pervestų per tą gąsdinančią nežinomybę. Todėl bijantiems Viešpaties, t. y. tiems, kurie gyveno su Juo ir dėl Jo, neverta bijoti mirties ir su baimė galvoti apie jos artėjimą, jei jie gyvena pasikliaudami Dievo malone ir išgelbėjimu, nupirktu Jėzaus Kritaus kraujo kaina.

Jei krikščionis paniškai bijo mirties ir dreba nuo minties apie artėjančią amžinybę, tai yra įspėjantis signalas, kalbantis, kad jis nėra pasiruošęs stoti prieš Viešpaties veidą. Taip nutinka tada, kai dar nėra sutvarkyta visa, kas jo gyvenime buvo padaryta negera. Pavyzdys gali būti viena moteriškė, kuri daugiau nei šešiasdešimt

metų laikė save tikra krikščione, o, sulaukusi aštuoniasdešimt, be perstojo kartojo, kad nenorinti mirti. Maža to, daug kas jos elgesyje ir pasisakymuose liudijo, kad ji paniškai bijo perėjimo į amžinybę. Stengdamasi tokią baimę slėpti nuo namiškių ir aplinkinių, tikino visus, kad dar esanti reikalinga šioje žemėje, kad galėtų melstis už vaikus, vaikaičius ir nusidėjėlius.

Visos pastangos ją nukreipti prie minties, kad būtina save paruošti susitikimui su Viešpačiu, sutvarkyti tai, kas buvo padaryta negera, ir susitaikyti su tais, kurie rodėsi esą priešai, ji nesusimąstydama atmesdavo, tikindama, kad to daryti nėra jokio reikalo, nes Dievas jau seniai jai už viską atleidęs. Ji tvirtino esanti išgelbėta, nes jaunystėje atgailavo ir atidavė savo gyvenimą Viešpačiui, o vėliau priėmė ir vandens krikštą. Ši krikščionė neprileido net minties, kad visas jos tolimesnis gyvenimas per tuos šešiasdešimt metų neatitiko Šventojo Rašto nuostatų ir juo labiau nebuvo šviesa aplinkiniams. Gavosi taip, kad ji savo išgelbėjimą grindė pirmąja ir vienkartinę atgaila tolimoje praeityje. Viskas baigėsi tuo, kad gilioje senatvėje ši moteris prarado sveiką protą ir darė siaubingus dalykus, kas vertė abejoti jos pastoviai pabrėžiamu išoriniu dievotumu. Daugelį metų ignoravusi Dievo malonę, kai per Ją Viešpats primindavo, kad ne viskas gerai buvo jos gyvenime, paveikta senatviško silpnaprotiškumo, ji iki pat mirties nebeturėjo galimybės ką nors ištaisyti savo gyvenime.

Taigi, mirties baimė ir bijojimas pereiti į amžinybę surišti ne tiek su laukiamu skausmu ir kančiomis, kiek su nežinojimu, kas bus po mirties. Juk kiekvienas žmogus, stojęs Dievo akivaizdon, turės duoti ataskaitą už savo darbus, žodžius, mintis, poelgius, nuodėmes ir už visą žemėje pragyventą gyvenimą. Daugelis krikščionių galvoja, kad jie į Dievo teismą nepateks. Jie remiasi Kristaus žodžiais: „*Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas mano žodžių klauso ir mane atsiuntusį tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą ir nepateks į teismą, nes iš mirties yra perėjęs į gyvenimą*“ (Jn 5, 24). Tačiau Biblijoje yra daug daugiau

eilučių, kurios tiesiogiai arba netiesiogiai kalba apie teismo neišvengiamumą visiems be jokios išimties, pavyzdžiui: „*Ir žmonėms skirta vieną kartą mirti, o po to teismas*“ (Hbr 9, 27); „*Juk mes visi stosime prieš Kristaus teismo krasę*“ (Rom 14, 10); „*Nes mums visiems reikės stoti prieš Kristaus teismo krasę, kad kiekvienas atsiimtų pagal tai, ką jis, gyvendamas kūne, darė – gera ar bloga*“ (2 Kor 5, 10).

Būtent mintys apie amžinybę ir ateinantį Dievo teismą verčia mus elgtis taip, kaip ir pridera elgtis krikščioniui. Jei nebūtų tokių varžančių kamųjų, daugelis krikščionių sektų pasauliečių pavyzdžiu. Atrodytų, koks gi skirtumas teisiojo likimo nuo nusidėjėlio likimo, jei jiems, kaip ir visiems kitiems, reikės kada nors mirti ir būti užmirštiems? Koks skirtumas, ar gyvename dievotą gyvenimą, ar nedorą ir niekingą? Juk mirtis, tarsi galingas lygintojas, visų gyvenimus užbaigia vienodai!

Būtent dabar tokį požiūrį į žemiškosios būties vertingumą žmonėms propaguoja šiuolaikinis šūkis: „*Gėrėkis gyvenimu, kiek gali, kol gyvas, nes tai viskas, kas mums duota. Nieko kito nėra, tokia viso gyvenimo prasmė*“. Tokiu fatalizmu ir tokia pasaulietiška išmintimi remiasi praktiškasis ateizmas, kuris apskritai atmeta Dievo buvimą. Dėl tos priežasties dauguma žmonijos pramušgalviškai, palydima šėtono kvatojimo, ritasi į tamsą. Tačiau viskas atrodo kitaip, jei mūsų gyvenime pagrindinį vaidmenį vaidina Dievas ir mes tikime, kad yra pomirtinis gyvenimas. Kaip blaivinančiai skamba stulbinantis savo griežtumu ir neišvengiama realybe šis perspėjimas Biblijoje: „*Bijok Dievo ir vykdyk Jo įsakymus, nes tai yra viskas kiekvienam žmogui. Nes Dievas teis visus darbus ir visus paslėptus dalykus – gerus ir blogus!*“ (Ekl 12, 13-14).

Taigi, žmonėms ateinančios mirties akivaizdoje baimę kelia suvokimas, kad gyvenimas buvo pragyventas neteisingai ir netinkamai. Žinomas rusų rašytojas Levas Tolstojus viename iš savo kūrinių apie tai rašė: „*Žmonėms mintys apie mirtį kelia siaubą ne dėl to, kad jie bijo, o todėl, kad kūniška mirtis aiškiai parodo, koks buvo*

būtiną teisingą gyvenimą, kurio jie neturėjo“. Ir tai dar ne viskas. Mirties baimę sąlygoja nutrūkęs ryšys su Dangiškuoju Tėvu, praradimas pasitikėjimo Juo, dvasinis atšalimas ar nutolimas nuo tikėjimo. Kai santykiai su Viešpačiu atnaujinami, paprastai visa tai atsistato. Būtent dėl tos priežasties galima tik džiaugtis už tuos, kuriems Viešpats duoda norą, siekį ir galimybę prieš mirtį pasiruošti susitikimui su Juo amžinybėje. Viena pagyvenusi moteris, suvokdama, kad greitai teks atsisveikinti su žeme, savo sielovadiniam laiške, išsiųstame prieš mirtį, rašė:

„Be visų mano sveikatos problemų (pankreatitas, diabetas, hipertenzinė liga ir išeminė širdies liga su stenokardijos priepuoliais) man dar nustatė pieno liaukos vėžį su metastazėmis pažastiniuose limfiniuose mazguose. Įvertinus mano amžių ir lydinčias ligas, nėra prasmės operuotis, o po to dar taikyti cheminės terapijos ir radioaktyvaus švitinimo procedūras. Tokiu būdu mirtis man tapo lėtai artėjanti reali tikrovė. Dabar mane labiausiai jaudina mintis, kaip tam perėjimui pasiruošti, kad galėčiau be baimės stoti Viešpaties akivaizdon. Amžinybės šviesoje visa, kas kadaise žemėje buvo svarbu ir brangu, prarado bet kokią vertę. Kas atlieka didžiulį vaidmenį žmonių akyse, jau nebeturi jokios reikšmės. Trokštu tik vieno – taikos su žmonėmis ir Viešpačiu. Dėkoju Dievui, kad Jis dar duoda galimybę ir laiką ištaisyti tai, kas gali būti kliuviniu susitikimui su mano Gelbėtoju. Tvarkau savo santykius su artimaisiais, prašydama atleisti už viską, kas buvo negera. Anksčiau tai daryti trukdė baimė prieš žmones, gėda ir išdidumas. Dabar visa, kas žmogiška, pasitraukė į šalį. Peržvelgdama savo praėjusį gyvenimą ir versdama savo atminties puslapius, radau, kad esu padariusi dvi nuodėmes, kurių dar neatnešiau į šviesą. Norėdama jas palikti šioje žemėje, dabar jas išpažįstu...“.

Kažką labai panašaus prieš savo artėjančią mirtį atvėrė vienas Dievo tarnautojas, daugelį metų buvęs vienos didelės krikščioniškos misijos vadovas. „Ant amžinybės slenksčio, – kalbėjo jis, – suprantu, kad dvasinio gyvenimo

teorija ir praktika yra visiškai skirtingi dalykai. Mes, kaip krikščionys, teoriškai žinome, kad tikėjimu turime būti įsitikinę esą išgelbėti ir su ta mintimi artintis prie amžinybės. Atsimeiname žodžius, kuriuos ne kartą girdėjome iš sakyklos, kad tikintis žmogus neina į teismą, o netikintis Jėzų jau yra nuteistas. Bet vienas dalykas – žinoti apie tai teoriškai, visai kas kita – praktiškai išgyventi tai, per ką eina kiekvienas mirštantis žmogus. Ir tai ne kas kita, o klausimas, ar galėsiu be baimės stoti Viešpaties akivaizdon su visu tuo, ką padariau ir kuo gyvenau?“

Kelias dienas prieš mirtį, varginamas kankinančio skausmo ir periodiškai dusdamas nuo dusulio, jis meldėsi: „Viešpatie! Kodėl mirties patalė Tu man davei tokias nepakeliamas kančias?! Kuo nusidėjau, visiškai atidavęs savo gyvenimą tarnystei Tau? Man tai nesuprantama, bet, galbūt, bus tokia Tavo valia, kad Tu atskleisi man tokio perėjimo tikslą ir prasmę, kai aš jau būsiu amžinybėje. Saugok mane, kad nemurmėčiau ir nesipiktinčiau paskutinėmis mano gyvenimo minutėmis! Padėk kartu su Tavimi artintis prie mirties upės, kuri jau prieš mane, ir palaikyk mane Savo galinga dešine, kai įbrisiu į jos klaikius vandenį! Tu nugalėjai mirtį, tai ir man suteik malonę su Tavo pagalba pasiekti paskutinę pergalę šioje žemėje!“

Tokios priešmirtinės kančios šiam palaimintam Dievo vyrui tapo skaistykla, kurioje jo siela buvo galutinai paruošta susitikimui su Jaunikiu amžinybėje. Dievas nesuklydo. Po dviejų savaitių paaiškėjo, kad iš tikrųjų paskutiniai kentėjimai buvo ne bausmė, o palaiminimas. Atvykusi į laidotuves, išgirdau nuostabų liudijimą. Išaiškėjo, kad virš miršančiojo lovos kabojo atplėšiamasis kalendorius, kurio kiekviename lapelyje buvo užrašyta kokia nors viena Šventojo Rašto eilutė. Su kiekviena diena sunkią ligą kenčiantis kūnas vis labiau seko ir seko. Nežiūrint į didžiulius skausmus, dėl kurių jam teko reguliariai daryti morfijaus injekcijas, jo protas ir sąmonė išliko visiškai skaidrūs. Kelias paskutines savaites, gilindamasis į praėjusį gyvenimą ir ruošdamasis perėjimui, jis nuolatos

užduodavo sau pačiam klausimą: „Ar visiems atleidau? Ar nėra kokio nors žmogaus, kuriam nusidėjau ir kurio reikia paprašyti atleidimo?“

Kiekvienos dienos vakarą, pasiekęs silpstančia ranka kalendorių, atplėsdavo praėjusios dienos lapelį, skaitydavo jo tekstą ir atidėdavo į šalį. Tačiau paskutines dvi dienas iki mirties jau nebebuvo jėgų to daryti. Po to, kai eilinę dieną, dešimt minučių iki vidurnakčio, jis atsiduso paskutinį kartą, jo duktė žvilgtelėjo į kabantį virš jo kalendorių ir tik tada suprato, kad jame liko užpraeitos dienos data. Nesuvokdama, ką daranti, ji atplėšė vieną lapelį, po to kitą... ir iš nuostabos suriko. Paskutiniame lapelyje, žyminčio jos tėvo mirties datą, buvo parašyti šie žodžiai: „**Iš tiesų sakau tau: šiandien su manimi būsi rojuje**“ (Lk 23, 42). Kas dar galėjo mirusiojo artimiesiems būti geresnis liudijimas, kad Viešpats brangų jiems žmogų paėmė į dangų?!

Prisimindama jo laidotuves, galvojau, vis tik kokia didžiulė malonė yra prieš artėjančią mirtį dar kartą Biblijos šviesoje peržiūrėti ir permąstyti savo praėjusį gyvenimą ir, esant galimybei, tinkamai pasiruošti atsisveikinimui su žeme ir dar joje likusiais artimaisiais ir giminėmis! Būtent taip pasielgė viena krikščionė, kuri savo namiškiams buvo lyg ir niekuo neišsiskiriantis, tačiau sektinas pavyzdys. Sulaukusi aštuoniasdešimt metų palaidojo savo vyrą, bažnyčios tarnautoją, bet tarnavo, kiek leido jėgos, auklėdama anūkus ir prižiūrėdama mirštančius senelius prieglaudoje. Niekas niekada iš jos lūpų neišgirdo aimanavimų dėl vienatvės, nei skundų, nei dejonių, nors kentėjo nuo kelių lėtinių ligų.

Ramiai kalbėdama apie artėjančią mirtį, ši apdovanojama gyvenimo išmintimi moteris įtikinėjo tokius, kaip ji, sąmoningai ruošti perėjimui į amžinybę, ragindama sutvarkyti savo santykius su giminėmis, draugais, pažįstamais ir kaimynais. Kad po mirties nereikėtų apkrauti savo vaikų, darė tvarką spintose, rūšiavo daiktus, išmetinėjo, kas nereikalinga, išdalijo, kas gerai išsilaikė. „Man

viso to jau daugiau nebeprireiks, – aiškino ji. – Tegul dar pasinaudos kiti, prisimindami geru žodžiu mane ir mano vyrą. Ir, kai numirsiu, bus mažiau darbo vaikams bei anūkams. Man norisi bent jau taip parodyti jiems savo meilę ir suteikti pagalbą“. Taip ji ruošėsi į savo paskutinį kelią, neįtardama, kad būtent tokiu savo elgesiu tapo neužmirštamam pavyzdžiui artimiesiems ir aplinkiniams.

Kita tikinti moteris, kuriai taip pat buvo virš aštuoniasdešimt, pragyvenusi su vyru ne geriausią, pilną prieštaravimų ir nesupratimų gyvenimą, palaidojusi jį, nusprendė, kad, pagimdžiusi ir užauginusi vaikus, užsitaravo jų rūpestį. Jos pretenzijoms ir reikalavimams nebuvo pabaigos. Buvo pastoviai nepatenkinta, kad ją nepakankamai myli, per daug retai lanko (vieno karto per savaitę jai atrodė nepakankama). Piktinosi, kad vaikai neklauso jos patarimų. Nuolatos skundėsi pažįstamiems, kad jai vieniša ir nuobodu, o to niekas nepastebi. Būdama dar pajėgi ką nors daryti, nustojo tvarkyti kambarį, tvirtindama, kad pakankamai darbavosi visą savo gyvenimą ir dabar turinti teisę visiškam poilsiui. Kadangi ji prižiūrėjo juos, taip jie dabar turi rūpintis ja. Tokiu būdu, beveik nejudėdama sėdėdavo savaitėmis, mėnesiais ir metais, tikėdamasi, kad vaikai pildys visus jos kaprizus, ir tapo jiems kasdieniniu išbandymu. Dukterys ir sūnūs, būdami krikščionys ir ankstyvoje vaikystėje išmokyti paklusnumo, iš visų jėgų stengėsi jai įtikti ir vykdyti visus jos norus.

Laukdami iš savo vaikų, kada jie savo gyvenime įgyvendins Šventojo Rašto nuostatas „*Gerbk savo tėvą ir motiną*“ (Įst 5, 16) ir „*Jūs, vaikai, visuose dalykuose klausykite savo tėvų, nes tai patinka Viešpačiui*“ (Kol 3, 20), deja, dažnai užmirštame dar vieną, sekantį po jų, nurodymą: „*O jūs, tėvai (taip pat ir motinos), neerzinkite savo vaikų, kad jie nepasidarytų baugštūs*“ (Kol 3, 21). Būtent taip nutiko šiuo atveju. Šios krikščionės vaikai, patys jau būdami brandaus amžiaus, taip pavargo nuo savo motinos pretenzijų ir reikalavimų, kad lankė ją (gyvenančią vienos jos dukters namuose) tik dėl pareigos jausmo, nes dažnai jau

nebegalėdavo klausyti jos aimanų. O kai jau prireikė jai globos, darė tai „*sukandę dantis*“, slapčia linkėdami kuo greičiau nukeliauti į amžinybę. Taigi, ar verta buvo stebėtis, kad žinia apie jos mirtį buvo sutikta su palengvėjimo atodūsiu.

Šie du pavyzdžiai, tokie panašūs ir tuo pačiu tokie skirtingi, aiškiai parodo, koks nevienodas gali būti tikinčiųjų krikščionybės kelias ir kokioje skirtingoje dvasinėje būsenoje jie pereina į amžinybę. Pirmoji motina, pamiršdama save, visą savo gyvenimą stengėsi tik duoti ir duoti (*ką iš tikrųjų ir daro tyra ir tikra motiniška ir krikščioniška meilė*), todėl tapo pavyzdžiu ir palaiminimu visiems aplinkiniams. Antroji reikalavo meilės, dėmesio ir pagarbos sau ir galų gale tapo tikra bausme net savo vaikams.

Gyvenimas rodo, kad žmogaus artėjimas mirties link dažnai susijęs su kūno kančiomis. Ir tai turi prasmę. Dievo žodis ne veltui kalba, kad „...*kas kenčia kūnu, tas pametė nuodėmę*“ (1 Pt 4, 1). Patiriamas skausmas kreipia mūsų žvilgsnį į dangų, o tai ir yra tai, kas ypatingai svarbu, kai ateina laikas atsisveikinti su žeme. Pačios sunkiausios kančios gali visiškai ir iš pagrindų pakeisti žmogaus širdį ir tapti geriausiu pasiruošimu perėjimui į amžinybę. Pavyzdžiui, vienas krikščionis, kuris dešimtmečius lankė bažnyčią, buvo labai grubaus, sužiedėjusio ir reiklaus charakterio, o žmona ir vaikai tiesiog kamavosi nuo jo despotizmo. Namuose viešpatavo griežti nerašyti įstatymai, kuriems visi turėjo besąlygiškai paklusti. Mažiausias nuokrypis nuo jų sukeldavo tokią pasipiktinimo ir rūstybės audrą, kad visiems norėdavosi kuo greičiau dingti iš jo akių.

Sūnūs ir dukros tik ir laukė to momento, kada paaugę galės palikti atgrisusius tėvų namus, kad galėtų pradėti visiškai naują gyvenimą. Vargšės motinos akys, tiesiogine prasme, niekada neišdžiūdavo nuo ašarų. Santykiai tarp tėvo ir vaikų nuolatos į dalis plėšė jos širdį. Atrodė, kad dešimtmečius tęsusios maldos už sutuoktinį taip ir liko neatšakytos. Slinko metai. Vaikai užaugo ir vieni po kito paliko namus, savo širdyse išsinešdami skausmą ir nuoskaudų kartėlį už visus patirtus pažeminimus ir užgauliojimus.

Viešpats, būdamas visų nuskriaustųjų gynėjas, palaimino juos puikiomis šeimomis, bet liūdesys dėl tėvo neapleido jų širdžių.

Ir štai atėjo laikas, kai įsikišo Dievas ir ši žmogų paguldė į ligos patalą. Daugelis sunkių ligų pakirto kadaise buvusį stiprų ir sveiką kūną, kuris dar būdamas gyvas pradėjo irti. Visa tai lydėjo nepalaužiamos ir nepakeliamos kančios. Tačiau nors jos žiauriai kankino jo kūną, bet – minkštino sužiedėjusią širdį ir tirpdė joje susikaupusį ledą. Laikui bėgant tas, kurio vien žvilgsnio visi bijojo, pradėjo keistis. Dabar mirštantysis su ašaromis akyse dėkojo žmonai už rūpestingą slaugymą ar bent menkiausią jos švelnumo išraišką ir daug kartų prašė vaikų atleisti jam už jo širdies kietumą. Atėję jo lankyti sūnūs ir dukros nebegalėjo sulaikyti ašarų, kai jis prašydavo leidimo apkabinti ir priglusti prie jų širdies. Jie negalėjo net įsivaizduoti, kad jis gali rodyti tėvišką meilę. Baigėsi šio kadaise rūstaus ir beširdiško žmogaus dvasinis aklumas, ir jis sudužęs pripažino, kiek daug visiems buvo pridaręs pikto. Žmoną ir vaikus stebino jo kantrumas ir nusižeminimas, kai jis priėmė savo kančias kaip pelnytą ir maldose dėkojo už jas Dievui. Visiškai dingo jo rūsti ir šalta veido išraiška. Akys švietė džiaugsmu ir meile. Jis tapo tiesiog neatpažįstamas ir taip diena po dienos artinosi į amžinybę.

Daugelis žmonių jaudinasi, kad nėra pajėgūs ramiai sutikti savo mirtį. Žinoma, jėgų tam mes šiandien neturime, nes paprasčiausiai, kol mes gyvi ir sveiki, jų mums neprireikia. Tų jėgų duos Gelbėtojas tą valandą, kai jų prireiks perėjimui į amžinybę. Žinomoje visame krikščioniškame pasaulyje Džono Bunjano (John Bunyan) knygoje „Piligrimo kelionė“ pasakojama, kaip *Krikščionis* artinasi prie mirties upės, kurią reikėjo pereiti. Tai plati, gili ir srauni upė, per kurią nėra tilto. Kiekvienas prie jos priėjęs žmogus turėjo įveikti pakeliui į Dangiškąjį Miestą šią pasikutinę kliūtį. Niekam, išskyrus du senovės vyrus – Henočą ir Eliją, – jos nepasisėkė išvengti. Šiame aprašyme įdomu tai, kad vandens gylis mirties upėje kiekvienam į ją

brendančiam priklausė nuo jo tikėjimo jėgos. Kuo stipresnis žmogaus tikėjimas, tuo upė atrodė seklesnė. Ir atvirkščiai, kuo tikėjimas silpnesnis, tuo ji buvo gilesnė. Įbridusiam į vandenį *Krikščioniui* upė pasirodė esanti ypatingai sunkus išbandymas. Vos įbridęs, jis pradėjo skęsti ir šaukti: „*Aš skęstu į gelmes, didelės bangos vilnija per mano galvą!*“ Einantis kartu su juo *Viltingasis*, įbridęs į tuos pačius vandenį, ne tik kad neišsigando, bet dar turėjo pakankamai jėgų palaikyti savo kelionės draugą ir guosti jį: „*Nenusimink, mielas broli, aš jaučiu kietą dugną*“. Atsakydamas *Krikščionis* tik aimanavo: „*Ak, mielas mano drauge, mane sukaustė mirties baimė. Aš nepamatysiu tos šalies, kur teka pieno ir medaus upės*“.

Toliau Džonas Bunjanas nuostabiai tiksliai ir aiškiai aprašo apimto mirties baimės žmogaus dvasinę būseną: „*Sulig tais žodžiais tiršta tamsa apgaubė Krikščionį, ir jis jau nieko daugiau prieš save nebematė. Jis tik kartkartėmis išstardavo nerišlius žodžius, kurie liudijo jo siaubą ir baimę amžiams pasilikti čia ir nepamatyti Dangiškojo Miesto. Jį draskė ir kankino apnikusios neramios mintys dėl anksčiau padarytų negerų darbų. Atrodė, kad šalia stovi dvasių šmėklos, laukiančios nusinešti jo nuodėmingą sielą. Viltingajam buvo daug vargo laikyti savo draugo galvą virš vandens. Kartais pailsęs išleisdavo jį iš savo rankų, ir Krikščionis visiškai panirdavo po vandeniu*“.

Iš šios alegorijos trumpos ištraukos aiškiai matosi, kokią siaubingą kovą gali tekti kovoti tikinčiam žmogui, artinantis į amžinybę, ir kaip šėtonas gali jį atakuoti abejonių, netikėjimo ir nevilties ugninėmis strėlėmis jau Dangiškojo Miesto prieigose. Įsimintini *Viltingojo* žodžiai, kuriais jis stengiasi sustiprinti ir paguosti springstantį mirties upės vandeniui *Krikščionį*: „*Mielas broli, tas apėmęs tave nerimas ir siaubas nėra ženklas, kad Dievas tave paliko. Jis nori tave išbandyti, ar savo varge tu pasikliausi tik Juo Vienu ir prisiminsi Jo malonę*“.

Ar girdi tai tu, brangi siela, išgyvenanti dabar tokias minutes?! Nors skausmas ir sielvartas, bet tu artiniesi prie

stebuklingos akimirkos, kai galėsi susitikti su nieku nesulyginamu Jaunikiu, Kuris viso tavo gyvenimo žemėje laiką tave mylėjo taip, kaip niekas kitas nemylėjo, ir Savo Dieviškoje meilėje liko ištikimas iki pačios paskutinės minutės. Artėdamas prie mirties upės kranto ir įbrisdamas į jos siaubingus, šaltus vandenį vėl ir vėl prisimink Jo pažado žodžius: „*Niekad Aš tavęs nepaliksiu ir nepamiršiu!*“ (Hbr 13, 5). Tai reiškia, kad ne savo pastangomis, bet Gelbėtojo jėga tu pasieksi kitą krantą ir rasies prie Dangiškojo Miesto vartų. Ten tavęs laukia Dievo atsiųsti angelai, kad nuvestų prie sosto To, Kuriam tu gyveni jau tau už nugaros pasiliekančioje pilnoje sielvartų žemėje. Savo gelbstinčia ranka Viešpats nušluostys nuo tavo akių paskutines ašaras ir, atsidūręs Jo švelniame glėbyje, pamirši visas savo kančias ir nusiraminsi amžiams. Įsiklausyk į paskutinius išlydimuosius žodžius, kurie paskutinėse tavo gyvenimo sunkiose minutėse skirti tavo paguodai nuo To, Kuris jau laukia tavęs amžinybėje: „*Kas yra ta, kuri ateina iš dykumos, pasiremdama į savo mylimąjį?*“ (Gg 8, 5). Ir „ta“ – ne kas kitas, kaip tu, brangi siela! Tad be baimės praeik tą paskutinę savo gyvenimo atkarpą, pasikliaudamas jėga To, Kuris dabar tave palydi ir štai-štai jau amžiams taps tavo Mylimuoju!

Mirt nebijok! Juk ar turėtų
Rugio arba kviečio grūdas jos bijot, kai kaip į kapą
Krinta jie į žemę šlapia,
Kad mirus jiems, laukai žydėtų.

Mirt nebijok! Nebijo varpos rugio, kviečio,
Kai rudenį parausta medžiai, pagelsta gėlės lankose,
Akimirkos, kai aštrūs ašmenys jų stiebą liečia
Ir žeria spindulius pjovėjų rankose.

Mirt nebijok! Ar bijo šioje žemėje keleivis,
Išvydęs žiburį gimtų namų vaikystės,
Džiaugsmingai slenkstį žengt, nors jis – ateivis!
Tai tuo labiau peržengti slenkstį Dievo Karalystės!

O Gelbėtojau! Tu – viskas mums: gyvenimas ir laimė!
Su nuostabiu džiaugsmu sutiksime rytojų.
O kas čia, žemėj? Tik kančios, liūdesys, tik baimė
Aukštybėse – tėvynė! Šviesa ten amžinoji!

Mirt nebijok! Visus šventuosius kviečia dangūs.
Kai metai baigiasi, kurie atrodė brangūs.
Kai žemėj lieka mūsų skurdas, vargas, kančios.
Dangaus Tėvynėje tikroji laisvė! Jau niekas mūsų
nesupančios!

Baigiant šios knygos paskutinį skyrių, norėčiau pasakyti keletą paguodos žodžių tiems, kurie, praradę artimus jiems žmones, iš sielvarto neranda ramybės ir vietos. Taip, brangieji! Mūsų netekties sielvartas yra didelis. Tai tamsa, neįsivaizduojama tamsa, tai smūgis, kurį sunku išgyventi. Sieloje tuščia ir baisu, o širdyje nepakeičiamas skausmas ir nebylus, beviltiškas ilgesys. Taip, tai yra tai, ką su savim atneša mirtis. Ir ypatingai sunku, kai mirtis mums brangius žmones atima netikėtai, palikdama mus vienišus su savo skausmu, sielvartu ir užgriuvusiomis neišsprendžiamomis problemomis. Vien tik tai prisiminus stingsta siela, nusileidžia rankos, perbraukiami planai, prarandamas džiaugsmas ir permąstomas požiūris į gyvenimo prasmę. Net tarsi prarandamas tikėjimas, kuris anksčiau duodavo jėgų ir drąsos.

Visa tai, be abejonių, yra labai sunku. Tik pasistenkite suvokti, kad taip nutinka ne jums vieniems. Visiems žmonėms, neišskiriant ir tų, kurie tiki Jėzų, nuolatos tenka išgyventi savo artimųjų netektį. Kreipdamasis į tesalonikiečius, taip pat praradusius savo artimuosius, apaštalas Paulius guodė juos, kad „*nenusimintų, kaip kiti, kurie neturi vilties*“ (1 Tes 4, 13). Raudoti, netekus mylimų ir brangių mums žmonių, yra visiškai natūralu. Tačiau ir tada nereikia sielvartauti taip, lyg su jais atsisveikintume amžiams. Yra trys tiesos, kurios turi paguosti tuos, kuriems atėjo eilė, artimus mūsų širdžiai žmones, lydėti į paskutinę kelionę:

1. Krikščionių sielos nemiršta. Jos apsigyvena pas Viešpatį, kur nėra nei sielvarto, nei kančių, nei skausmo, nei ašarų. Jos ilsisi po darbų Dievo buveinėse. Vieno giliai tikinčio krikščionio antkapyje buvo įrėžti tokie žodžiai: „*Dėl manęs neraudokit dabar ir niekad. Einu ten, kur galėsiu visada ilsėtis*“.

2. Kristus ateis pasiimti kiekvieno Savo vaiko, nepriklausomai nuo to, būsimе gyvi ar jau mirę. Jis grįš pasiimti visų, kaip pasakytą: „*...ir pamatys Žmogaus Sūnų ateinantį iš dangaus debesyse su galybe ir didžia šlove. Jis pasiųs Savo angelus su skardžiais trimitų garsais, ir jie surinks jo išrinktuosius iš keturių žemės pusių, nuo vieno dangaus pakraščio iki kito*“ (Mt 24, 30-31).

3. Ateityje mes būtinai susitiksimе ir džiaugsmingai susijungsimе su tais, dėl kurių dabar nenumaldomai raudame. Kad įsitikintume, jog tai bus, prisiminkimе apaštalo Pauliaus žodžius: „*...paskui mes, gyvieji, išlikusieji, kartu su jais būsimе pagauti į debesis susitikti su Viešpačiu ore ir taip visuomet pasiliksime su Viešpačiu*“ (žr. 1 Tes 4, 13-18).

Taigi, nors laikinai ir išsiskyrėmе su artimais mums žmonėmis, mūsų susitikimas su jais vis vien įvyks. Ir įvyks jis debesyse mūsų Gelbėtojo akivaizdoje. Todėl elkitės taip, kaip pasielgė viena pagyvenusi krikščionė. Būdama palaiminto Dievo vyro žmona, turėdama gilius asmeninius santykius su Viešpačiu, ji visą savo gyvenimą padėdavo jam jo tarnystėje. Būdama ištikima gyvenimo draugė, ji rodė nuostabią ištvermę, kantrybę ir dvasios tvirtybę, padėdama mirštančiam sutuoktiniui jo skausmingose priešmirtinėse kančiose. Kokios palaimintos, pripildytos meile ir dėkingumu vienas kitam buvo kartu praleistos paskutinės valandos. Ji švelniai glostė jo rankas, skaitė Šventojo Rašto padrąsinančius žodžius, kuždėjo į ausį kupinus meilės ir švelnumo paguodos žodžius! Laidotuvių metu visus stebino jos susivaldymas ir sklindanti iš jos ramybė bei susitaikymas. „*Ak ko jūs manęs gailitės!* – kalbėjo ji, reiškiantiems jai savo užuojautą. – *Aš džiaugiuosi už savo vyrą. Juk jis ne šiaip sau paprastai numirė, o išėjo pas Dievą. Aš*

laiminga, kad greitai galėsiu pasekti jį, ir daugiau jau su juo niekada neišsiskirsiu!“.

O, kaip būtų nuostabu, jei mes visi, kurie vadiname save krikščionimis, sugebėtume taip, kaip jį, išlydėti savo sutuoktinius ir artimus į paskutinę jų kelionę ir mūsų niekada nepaliktų džiaugsminga viltis, kad su jais vėl susitiksimė prie Gelbėtojo kojų! Taip, daug ko mes galime nesuprasti. Tačiau visada turime pasikliauti begaline išmintimi To, Kuris niekada ir niekur nedaro klaidų. Mums brangių žmonių mirtis neturi pavogti iš mūsų Dievo tikėjimo, kas būtų tolygu prarasti gyvenimo prasmę. Todėl guoskimės Šventojo Rašto žodžiais: „**Viešpaties akyse brangi yra šventųjų mirtis**“ (Ps 116, 15).

Apaštalas Paulius, rasdamasis kalėjimo kameroje, kur galėjo bet kurią minutę prarasti savo gyvybę, paliko mums šiuos paguodžiančius ir padrąsinančius žodžius: „*Man gyvenimas – tai Kristus, o mirtis – tai laimėjimas*“ (Fil 1, 21), o tai gali reikšti: „*Jei gyvenimas tęsis – tarnausiu Kristui, o jei mirsiu, – tai dar geriau*“. Tuose žodžiuose skamba ne tik viltis, kad būsimė išgelbėti nuo kančių ir sielvartų, bet ir pasitikėjimas Dievo Avinėliu, mirusio už nusidėjėlius ir prisikėlusio iš mirusių. Jis dabar yra danguose. Ten, kaip ir Pauliui, numatyta vieta kiekvienam ištikimam ir atsidavusiam Jo pasekėjui. Tokia viltis susitikti su Jėzumi amžinybėje palaiko mus sunkiausiomis minutėmis, suteikia prasmę gyventi sulig Aukščiausiojo valia ir duoda jėgų ištiesti pagalbos ranką kitiems.

Taigi, brangieji, tęskime toliau savo žemišką kelionę, kad, kai išmuš mūsų valanda, būtume pasiruošę pereiti į amžinybę ir kad kiekvienas, kaip apaštalas Paulius, galėtų ramiai ir tvirtai pasakyti: „...*aš jau atnašaujamas, ir mano iškeliavimo laikas jau čia pat. Aš kovojau gerą kovą, baigiau bėgimą ir išlaikiau tikėjimą. Nuo šiol manęs laukia teisumo vainikas, kurį aną dieną man duos Viešpats, teisingasis Teisėjas, – ir ne tik man, bet ir visiems, kurie pamilo Jo pasirodymą*“ (2 Tim 4, 6-8).

Literatūra

1. Gary R. Collins „Die biblischen Grundlagen für beratende Seelsorge“, Verlag „Franke“, Marburg an der Lahn, 1995
2. Gary R. Collins „Handbuch der biblischen Seelsorge“, Verlag „Franke“, Marburg an der Lahn, 1996
3. Friedhelm Stich „Seelsorge“, Brunnen Verlag, Gießen, 1999
4. M. Dietrich „Die Ketten fallen“ (Biblische Seelsorge an okkult Belasteten). Im Selbstverlag, 1995
5. Peter Zimmerling „Beichte-Ermutigung zum Neuanfang“, Brendow Verlag, 1988
6. Dr. Kurt E. Koch „Seelsorge und Okkultismus“, Brunnen Verlag, Öhringen, 1982
7. Otto Riecker „Die Seelsorgliche Begegnung“, Brunnen Verlag, Gießen/Basel, 1986
8. Вочман Ни „Духовный человек“
9. Вочман Ни „Духовный авторитет“, Джерело життя, Киев, 1997
10. Освальд Зардерс „Ответственность, руководство, служение“, „Свет на востоке“, Корнталь, 1986
11. Брюс Уилькинсон „Личная святость в часы искушений“, Изд. „Путешествие по Библии“, Киев, 2003
12. Билли Грэм „Справочник душепопечителя“, Изд. „Библия для всех“, Санкт-Петербург, 1999
13. Ежедневное христианское чтение „Хлеб наш насущный“, Изд. „Библейский радиокласс“, Минск, 2008
14. Уильям Макдональд „Библейские комментарии для христиан. Новый Завет“, CLV „Christliche Literatur-Verbreitung e. V.“, Bielefeld, 2000
15. Л. Б. Кауман „Потоки в степи“, Grace Press, 1996
16. Освальд Чемберс „Не зная куда“, Изд. „Библейский радиокласс“, Минск, 2003
17. Альф Лонэ „Завтра начинается сегодня“, Изд. „Передайте дальше“, Vancouver, WA., 2005